

GERİLİM
POLİSİYE

KANLI SELFİE

CHRIS CARTER

AKADYA

Bir sonraki aramayı
cevaplamadan önce dikkatli ol.
Belki de en kötü kâbusunun
başlangıcı olacak.

Zor bir haftadan sonra Tanya Kaitlin dört gözle sakın bir gece geçirmeyi beklemektedir, ancak duştan çıkarken telefonunun çaldığını duyar. En yakın arkadaşı Karen Ward'dır arayan ama pek alışılmadık bir şekilde görüntülü aramıştır. Tanya'nın telefona cevap vermesiyle hayatı boyunca hiç unutamayacağı kâbusu başlar.

Tanya ekranda Karen'ı ağzı kapalı bir şekilde, kendi oturma odasındaki bir sandalyeye bağlanmış halde görünce deliye döner. Ardından hattın diğer ucundan tüylerini diken diken eden mekanik bir ses gelir. Arayan kişi basit bir oyun oynayacaklarım, iki sorusu olduğunu ve Karen'in hayatının tamamen vereceği cevaplara bağlı olduğunu söyler. Bu esnada Tanya eğer ekrandan gözünü ayırırsa ya da telefonu kapatırsa Karen'i cezalandıracaktır. Ve oyun başlar!

Kanlı Selfie'yi okuduktan sonra sosyal medyaya olan bakışınız değişecek.

*Carter'in suçlu
psikolojisiyle ilgili bir
geçmişı var ve
romanlarının
merkezindeki katiller bu
nedenden dolayı çok daha
korkutucu oluyor.*

Mail on Sunday

*Carter,
yazmanın zahmetsiz
görünmesini sağlayan
yazarlardan biri... Elimden
bırakamadım.*

Crime Squad

KANLI SELFIE

CHRIS CARTER

Düzenleme
Ny.özlem

Bir

Tanya Kaitlin suyu kapatıp duştan çıktı ve en sevdiği siyah beyaz bornozunu üzerine geçirmeden önce hafifçe kurulandı. Sonra banyo kapısının arkasındaki küçük askılardan birinde duran aynı takımın havlusuna uzandı ve altın sarısı saçlarının etrafına sarık biçiminde doladı. Ilık suyla duş almasına rağmen, içeride siyah granit tezgâhtaki lavabonun hemen üzerindeki duvarda bulunan geniş aynayı tamamen buğulandıracak kadar çok buhar oluşmuştu. Tanya aynaya yaklaşıp eliyle silerek yuvarlak bir alanı buğudan temizledi. Öne doğru eğilip aynadaki yansımasını dikkatle izledi. Farkına varması sadece birkaç saniyesini aldı.

“Hayır, kahretsin,” dedi. Yüzünü çevirip işaretparmaklarını kullanarak çene kısmını gerdirdi. Böylece yüzünün sağ tarafını daha iyi görebiliyordu. “Kesinlikle olmaz Bay Sivilce. Çıktığını görüyorum.”

Tanya sivilceyi sıkmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine lavabonun altındaki sol çekmeceyi açıp kendini görevine adanmış biri gibi içindekileri elden geçirmeye başladı. Çekmecenin içi yağ, krem, losyon ve herhangi bir moda

dergisinde reklamı yapılan yeni “mucize” cilt ürünleri gibi şeylerin olduğu şişe ve tüplerle doluydu.

“Hayır, sen değil... sen değil...” diye mırıldandı ürünlere tek tek bakarken. “Hangi cehennemde bu? Vardı, olduğunu biliyorum.” Arayışı çılgınca bir hal almaya başlamıştı. “Ha, işte burada,” diyerek rahat bir nefes aldı.

Çekmecenin derinliklerinden ucu bilye şeklinde olan bir tüpü bulup çıkardı. Bu ürünü daha önce hiç kullanmamıştı ama daha birkaç gün önce okuduğu bir makalede sivilcelere mücadelede şu anda piyasada bulunan “ilaçlar” arasında ilk beşte gösteriliyordu. Tanya’nın sivilce gibi bir sorunu yoktu. Aslında yirmi üç yaşındaki biri için inanılmaz sağlıklı bir cildi vardı ama o kesinlikle “ne olur ne olmazcı” bir kızdı. Son iki yılda “ne olur ne olmaz” diyerek satın almış olduğu güzellik ürünlerinin sayısı şaşkınlık vericiydi.

Tanya kapağı çevirerek açtı, aynada kendine tekrar baktı ve bilye şeklindeki ucu kendisini çenesinin üstünde patlak vermekle tehdit eden küçük sivilceye nazıkçe sürdü.

“Aynen öyle Bay Sivilce, sen bittin,” dedi zafer kazanmışçasına bir edayla. “Şimdi defol git çenemden. Ayrıca hafta sonundan önce gidersen de iyi edersin.”

Yatak odasından gelen sesi duyduğu ya da duyduğunu sandığı sırada Tanya vücut ve yüz nemlendirme ritüeline başlamak üzereydi. Banyonun kapısını açıp başındaki havluyu sağ kulağını açıkta bırakacak şekilde düzeltti, kafasını dışarıya uzattı ve kısa bir süre dinledi. Duyduğu farklı melodiden, en yakın üç arkadaşından birinin görüntülü arama yaptığını anladı.

“Geldim... geldim,” dedi Tanya ve banyodan çıktığı gibi yatak odasına daldı. Akıllı telefonu komodinin üzerinde

titreşimdeydi. Sanki melodiye ayak uydururcasına dans ediyormuş gibi, düzenden yoksun bir şekilde oradan oraya hareket ediyordu. Telefonu eline alıp ekranına baktı; en iyi arkadaşı Karen Ward'dan gelen görüntülü bir aramaydı. Saat 22:39'u gösteriyordu.

Tanya telefonu göz hizasına getirip çağrıyı kabul etti. O ve Karen birçok kez görüntülü konuşma yapmıştı.

"Selam bebeğim," dedi Tanya yatağının kenarına yerleşirken. "Az önce çenemdeki bir sivilceyi hakladım, inanabiliyor musun?"

Görüntü telefon ekranında belirdiğinde, Tanya kaşlarını kaldırdı. Daha önceki yüz yüze görüşmelerinde en yakın arkadaşının yüzünü tam olarak görebiliyorken, şu an Tanya'nın, arkadaşının derin mavi gözlerinden başka görebildiği hiçbir şey yoktu. Gözleriyse yaşlarla doluydu.

"Karen, her şey yolunda mı?"

Karen cevap vermedi.

"Bebeğim neler oluyor?" Bu sefer Tanya'nın sesine endişe hâkimdi.

Nihayet kamera objektifinin açısı yavaşça genişlemeye başladı ve Tanya bir korku ağının kendisini sımsıkı sardığını hissetti.

Karen'in sarı saçları terden sıılsıkılamdı. Saçları nemli alnıyla yüzünün her iki tarafına kâğıt bir havlu gibi yapışmıştı. Gözyaşlarından dolayı göz makyajı dağılmış ve yanaklarında koyu çizgiler oluşmuştu.

Tanya telefonunu yüzüne daha da yaklaştırdı. "Karen, lanet olsun, neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Yine cevap gelmedi, fakat objektif uzaklaşmaya devam ettikçe, Tanya sonunda bunun nedenini anladı. Kalın,

deriden yapılmış bir ağız topu ağzının çevresine öyle sıkı bağlanmıştı ki Karen'in yüzü eğri büğrü olmuş, dudaklarının köşesi de kesilmişti. Kan şimdiden çenesine doğru süzölmeye başlamıştı.

"Bu da ne böyle?" Tanya'nın nefesi kesilmişti ve sözcükler ağzından tereddüt edercesine çıkıyordu. "Karen, bu lanet bir şaka mı?"

"Maalesef Karen şu anda konuşabilecek durumda değil."

Tanya'nın küçük telefon hoparlörlerinden duyduğu sesin üzerinde dijital olarak oynanmıştı. Ses aralığı birkaç derece düşürölmüşti ki bu da sesin korkutucu biçimde derinden geliyormuş gibi duyulmasına neden oluyordu. Bir insan sesine göre fazla boğuktu. Ayrıca sesi yavaşlatan bir düzenek de eklenmişti, bu da sesin konuşulan anla uyumlu olarak kulağa gelmesini engelliyordu. Sonuçta ortaya çıkan ses Hollywood filmlerindeki bir şeytanın sesine tam olarak uyuyordu. Tanya sesin bir erkeğe mi, yoksa bir kadına mı ait olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

"Ne..." Öfkeyle yeniden ekranına baktı. Başka kimseyi göremiyordu. "Kim var orada?"

"Kim olduğum önemli değil," diye karşılık verdi şeytani sesin sahibi sabit ve tekdüze bir tonda. "Önemli olan beni dikkatli bir şekilde dinlemen Tanya ve tabii telefonu kapatmaman. Beni göremezsin ama ben seni görebilirim. Eğer telefonu kapatırsan, bunun Karen... ve senin için... çok ağır sonuçları olur."

Tanya, sanki kötü bir rüyadan uyanmaya çalışır gibi kafasını iki yana salladı.

"Ne?"

Şaşkınlık yerini kafa karışıklığına bırakmıştı.

Tanya'nın ekranında objektifin açısı biraz daha genişlerken Karen'in kalın bir sicimle bir yemek masasının sandalyesine bağlandığını fark etti. Tanya gördüğü şeye dikkat kesildi. Sandalyeyi ve Karen'in hemen arkasında bulunan duvardaki büyük posterini tanıdı. Görüntüler Karen'in kendi evinin salonundandı.

Tanya duraksadı ve bir an için durumu değerlendirdi, sonra kafasını yana doğru eğdi. *Bu bir şaka olmalı* diye düşündü. Birdenbire anladı.

"Pete, geri mi döndün? O korkunç ses senden mi geliyor yoksa?" Tanya'nın ses tonu şimdi biraz daha sakindi. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz çocuklar?" Başındaki havluyu çıkarınca serbest kalan nemli saçları omuzlarından döküldü.

Cevap yoktu.

"Ha ha ha, sizi gidi, hadi ama Pete, Karen, buna bir son verin artık. Biliyor musunuz, bu hiç komik değil. Aslında oldukça korkutucu. Neredeyse altıma yapacaktım."

Hâlâ cevap yoktu.

"Hadi ama çocuklar. Kesin şunu, yoksa kapatırım."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi nihayet tekdüze bir ses tonuyla karşılık veren o şeytani sesin sahibi. "Pete'in kim olduğundan emin değilim ama belki de bulmalıyım. Kim bilir, belki de listemde sıradaki o olabilir."

Tanya ekranda hâlâ Karen'dan başkasını göremiyordu. Şeytani sesin sahibi, erkek ya da kadın, her kimse belli ki telefonu muhtemelen tripod gibi bir düzeneğe yerleştirmişti, çünkü görüntü elde yapılan bir çekime göre fazla sabitti.

Delilik bu diye düşündü gözlerini en yakın arkadaşının gözlerinden ayırmadan.

Ekranda Karen'in derin bir nefes aldığını gördü, öyle ki aldığı nefesle burun delikleri genişlemişti, nefes almak için çabaladığı belliydi. Gözlerinde yeniden yaşlar birikti, sonra taşarak yanaklarından süzülüp yüzünde daha fazla koyu renkli izlerin oluşmasına neden oldu.

Tanya o gözyaşlarının sahte olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu Karen'ı. Her ne oluyorsa, bunun bir şaka olmadığını farkındaydı artık.

"Daha uzun sohbet etmek isterdim ama," diye devam etti o şeytani sesin sahibi, "zaman çok değerli Tanya. En azından arkadaşın Karen için. Şimdi sana bu işin nasıl olacağını söyleyeyim."

Tanya gerildi.

"Bir iddiaya girdim."

Tanya doğru duyduğundan emin değildi. "Ne? İddia mı?"

"Doğru," diye onayladı şeytani sesin sahibi. "Burada Karen'la bir iddiaya girdim. Eğer kaybedersem, onu serbest bırakacağım ve ikiniz de bir daha yüzümü görmeyeceksiniz. Buna söz veriyorum."

Uzun süreli bir sessizlik oldu, planlanmış gibiydi sanki. "Ama eğer ben kazanırsam..." Hattın diğer tarafındaki kişi, kelimeleri havada asılı bırakıp karşısındakini kaygılandırıyordu.

Tanya tuttuğu nefesini geri verirken kafasını salladı. "Anla... anlamıyorum."

"Çok basit bir oyun Tanya. Bu oyuna iki soru adını verdim."

"Hı?"

"Yapman gereken tek şey iki soruma da doğru cevap vermek," diye açıkladı mekanik ses. Teker teker soracağım. Her iki soru için de bana istediğin kadar cevap verebilirsin

ama sıradaki soruya ki bu durumda ikinci ve son sorudan bahsediyoruz, ancak bana doğru cevabı verdiğinde geçeceğiz. Eğer bir soruyu beş saniye içinde cevaplayamazsan, yanlış cevap vermiş sayılacaksın. Arkadaşın Karen'ı serbest bırakmak için ihtiyacım olan sadece iki doğru cevap." Milisaniyelik bir duraksama oldu. "Biliyorum, biliyorum. Oyun kulağa pek heyecan verici gelmiyor, değil mi? Ama... sanırım bunu göreceğiz."

"Sorular mı? Nasıl sorular?"

"Ah, endişelenme. Sorular direkt olarak seninle alakalı. Göreceksin."

Tekrar konuşabilecek duruma gelmek için Tanya'nın derin bir nefes alması gerekti. "Peki, yanlış verdiğim her cevapta ne olacak?"

Tanya'nın sorusu Karen'in başını hafifçe sallamasına neden olmuştu. Gözleri iyice açıldı, korku ve dehşet doluydu.

"Bu çok iyi bir soru Tanya," diye karşılık verdi telefondaki ses. "Senin akıllı bir kadın olduğunu hissediyorum. Bu iyiye işaret."

Sanki hat kesilmiş gibi anlık bir sessizlik oldu. Bu, arayan kişinin kullandığı zamanlayıcıyla ses iletimini geciktirmesinden dolayıydı.

"Sana şu kadarını söyleyeyim; Karen'in iyiliği için umarım yanlış cevap vermezsin."

Tanya aniden güçlükle nefes alıp vermeye başladı. Bu oyunu oynamak istemiyordu. Buna mecbur da değildi. Yapması gereken tek şey telefonu kapatmaktı.

"Eğer telefonu kapatırsan," dedi telefonun diğer ucundaki kişi, sanki Tanya'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, "ya da ekrandan kaybolursan veya telefon ekranında

seni göremezsem, Karen ölür ve senin peşine düşerim. Eğer polisi aramaya kalkarsan Karen yine ölür ve yine senin peşine düşerim. Zaten bunun boş bir çaba olacağından da emin olabilirsin. Buraya gelmeleri aşağı yukarı on dakikayı bulur. Arkadaşının kalbini göğsünden çıkarıp bulmalarını sağlamak üzere masanın üstüne koymam için bana gerekenden daha fazla zaman sağlar. Damarlarındaki kan buraya geldiklerinde hâlâ sıcak olacaktır.”

Bu sözler Karen ve Tanya’nın tüylerini korkudan diken diken etmişti. Karen hemen bağırmaya başladı, deriden yapılmış ağız topu hâlâ ağzındaydı. Bedenini histerik bir şekilde bir taraftan diğer tarafa savuruyor, bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Ama yararı yoktu.

“Kimsin sen?” diye sordu Tanya, sesi titriyor, kesik kesik konuşuyordu. “Bunu Karen’a neden yapıyorsun?”

“Bence kendi sorununa konsantre olmalısın Tanya. Karen’ı düşün.”

Sonra Tanya ekranda yeni bir hareketlenme gördü. Baştan aşağı siyah giymiş bir kadın veya erkek, en iyi arkadaşının bağlı olduğu sandalyenin arkasına geçmişti. Fakat Tanya bu kişinin bedenini pek seçemiyordu.

“Tanrı aşkına, bu nasıl bir oyun?” diye bağırdı telefona doğru, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

“Hayır Tanya,” diye yanıtladı şeytani sesin sahibi. “Bu bir oyun değil ve olabildiğince gerçek. Başlayalım mı?”

“Hayır, bekle...” diye yalvardı Tanya. Kalbi birkaç dakika öncesine oranla iki kat daha hızlı atıyordu.

Fakat şeytani sesin sahibi artık dinlemiyordu. “Birinci soru Tanya: Facebook’ta kaç arkadaşın var?”

“Ne?” Tanya’nın yüzünden şaşırdığı belli oluyordu.

“Facebook’ta kaç arkadaşın var?” diye tekrarladı karşıdaki sesin sahibi öncekinden biraz daha yavaş şekilde.

Tamam, bu artık kesinlikle bir şaka olmalı diye aklından geçirdi Tanya. *Ne kadar saçma bir soru bu böyle? Bu lanet şey gerçek mi?*

“Beş saniye Tanya.”

Tanya afallamış bakışlarla Karen’in yüzüne baktı ve korkudan başka hiçbir şey göremedi.

Şeytani sesin sahibi geri saymaya başladı. “Dört... üç... iki...”

Tanya’nın bunu hemen hemen hiç düşünmesi gerekmedi. Duşa girmeden önce profiline göz atmıştı. “Bin yüz otuz üç,” diye yanıtladı son anda.

Sessizlik.

Tanya’nın yatak odasındaki hava ağır bir duman kütlesi gibi yoğunlaşıyordu.

Karen’in sandalyesinin arkasında duran kişi alkışlamaya başladı.

“Yüzde yüz doğru Tanya. İyi bir hafızan var. Aynı zamanda bu cevap arkadaşını özgürlüğüne bir adım yaklaştırdı. Şimdi tek yapman gereken bir soruyu daha doğru cevaplamak. Sonrasında bunların hepsi bitecek.”

Kasıtlı ve uzunca bir duraksama daha.

Tanya farkında olmadan nefesini tuttu.

“Karen senin en iyi arkadaşın olduğuna göre, bu soru senin için çantada keklik olmalı.”

Tanya bekledi.

“Karen’in cep telefonu numarası ne?”

Tanya’nın kaşları duyduğu tereddütle birlikte çatıldı. “Numarası mı?”

Şeytani sesin sahibi bu sefer soruyu tekrar etmedi. Sadece geri saymaya başladı. “Beş... dört... üç...”

“Fakat... ezbere bilmiyorum ki.”

“İki...”

Tanya’nın boğazı düğümlendi.

“Bir...”

“Saçmalık bu,” dedi Tanya endişeli bir şekilde. “Bana bir saniye ver, cevabı bulacağım.”

“Sana beş saniye verdim ve o beş saniye doldu. Cevap vermedin.”

Bu defa şeytani seste farklı bir ton vardı. Bu, Tanya’nın tam olarak tanımlayamadığı bir tondur ama kalbine müthiş bir korku salmıştı.

“Yanlış cevap verdiğinde ne olacağını merak etmiştin... izle o zaman.”

iki

Los Angeles Polis Teşkilatı Hırsızlık ve Cinayet Masası'ndan dedektif Robert Hunter, yirmi dört saat açık okuma salonuna girer girmez kıvılcık saçlı kadını fark etti. Burası, Westwood-Los Angeles'taki Kaliforniya Üniversitesi kampüsünün bir parçası olan tarihi Powell Kütüphanesi binasının birinci katındaydı. Kadın deri ciltli kitaplardan oluşan bir yığının arkasından kısmen görülebiliyordu. Masanın üzerinde, önünde duran bir kahve termosu vardı. Yalnız oturuyor, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya uğraşıyordu. Hunter, bu büyük odanın ileri ucundaki masalardan birine doğru giderken onun masasının yanından geçti ve o esnada göz göze geldiler. Bakışında hiçbir ifade yoktu. Ne baştan çıkarma ne davet ne de cilve. Sadece basit, ilgisiz bir bakış. Hemen sonra kadının bakışları tekrar bilgisayarına döndü ve her şey bitti.

Bu, Hunter'ın onu kütüphanede üçüncü görüşüydü. Her zaman önündeki kahve termosuyla bir kitap yığınının arkasında otururdu ve hep yalnızdı.

Hunter okumayı severdi ve bundan dolayı Powell Kütüphanesi'ndeki 24 saat açık okuma salonunu da severdi,

özellikle de uykusuzluğuna yenik düştüğü gecelerin geç saatlerinde.

Birleşik Devletler’de her beş kişiden biri kronik uykusuzluk çekmekteydi. Çoğunun nedeni iş, maddi durum ve aileyle ilgili yaşanan stresin birleşimiydi. Fakat bu illet Hunter’ın yakasına, stresli işinden kaynaklanan baskıyla uğraşmaya başlamasından çok daha önce yapışmıştı.

Her şey annesinin kanserle giriştiği savaşı kaybetmesinin hemen ardından başlamıştı. O sırada Hunter sadece yedi yaşındaydı. O zamanlar yalnız başına odasında oturur, annesini özlerdi. Uykuya dalmak için fazla üzgün, gözlerini kapamak için fazla korkmuş, ağlamak için fazla gururluydu. Genç Robert Hunter’ın, annesinin ölümünün ardından gördüğü kâbuslar onun için çok yıkıcıydı. Böylece beyni bir savunma mekanizması geliştirdi ve onu uyanık tutabilmek için her şeyi yaptı. Uyku hem bir lüks hem de aynı oranda bir işkence haline gelmişti. Hunter bu sonu olmayan, uykusuz geçen saatlerde zihnini meşgul etmek için dur durak bilmeden okuyup durdu. Öyle bir istek ve hevesle okuyordu ki sanki kitaplar güçlenmesini sağlıyordu. Kitaplar onun sığınağı, kalesi haline gelmişti. Korkunç kâbusların ona ulaşamayacağı güvenli bir yerdi.

Hunter’ın uykusuzluğu ve kâbusları yıllar geçtikçe nispeten azaldı. Fakat Stanford Üniversitesi’nde Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji üzerine doktorasını tamamladıktan birkaç hafta sonra dünyası ikinci defa başına yıkıldı. Yeniden evlenmemiş olan ve o sırada Los Angeles’ın merkezindeki bir banka şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası, fena halde ters giden bir soygun sırasında silahla vuruldu. Hunter bir hastane odasında komada yatan

babasının yanı başında on iki hafta geçirdi. Ona hikâyeler okudu, fıkralar anlattı, elini saatlerce bırakmadan tuttu, fakat sevgi ve umudun yeterli olmadığı bir kez daha kanıtlandı. Sonunda babası vefat ettiğinde Hunter'ın uykusuzluğu ve kâbusları şiddetli bir şekilde geri geldi ve o zamandan beri de yakasını bırakmadı. Hunter iyi bir gecede belki üç, belki de dört saat uyuyabiliyordu. Bu, o iyi gecelerden biri değildi.

Hunter, salonun sonundaki masaya ulaştı ve saatini kontrol etti: 00:48. Saatin geç olmasına rağmen gece boyunca süren devamlı öğrenci trafiğinden dolayı, salon her zaman ki gibi oldukça kalabalıktı.

Yüzü salona dönük şekilde oturduğundan emin olarak yerini aldı ve yanında getirdiği kitabının kapağını kaldırdı. On beş dakika kadar okuduktan sonra kendisinin de bir kahveye ihtiyacı olduğuna karar verdi. En yakın otomatlar, okuma salonunun dışında, asansörlerin yan tarafındaydı. Hunter kütüphane salonundan tekrar geçerken kıvılcık saçlı kadınla bir kez daha göz göze geldi. Kadın bakışlarını tekrar dizüstü bilgisayara döndürmesine rağmen bunu yeteri kadar hızlı yapamamıştı. Tekrar Hunter'a bakıyordu, fakat yakalanmış olmasın diye rağmen vücut dilinde herhangi bir çekingence yoktu, tam tersine özgüven vardı.

Yeni gelen kahve makinesinde on beş değişik çeşit kahve seçeneği vardı ve bunlardan dokuzu aromalı kahveydi. İçlerinde en iştahlaştıran olanı çok miktarda krema, karamel sos ve çikolata kırıntılarıyla birlikte 60cl'lik bardaklarda servis ediliyordu. Fiyatı 9.95 dolardı. Bu, Hunter'ın kıkırdamasına neden oldu. Öğrenci fiyatları ve bardak ölçüleri, kendi öğrencilik zamanından beri, oldukça uzun bir yol katetmişti.

“Eğer kahveni aşırı şekerli sevmiyorsan, ondan uzak dur.”

Yarım metre kadar arkasında duran birinden gelen bu tavsiye, Hunter’ı hazırlıksız yakalamıştı. Arkasını döndüğünde kendini kızıl saçlıyla yüz yüze buldu.

Güzelliği su götürmezdi, aynı zamanda baştan çıkarıcıydı. Omuz hizasını ancak geçen açık kızıl saçları, kendiliğinden dalgalıydı. Alnının hafifçe sağına düşen kâkülü, çekici poster kızlarının saçları gibi bir etki yaratıyordu. Taktığı eski tarz, siyah çerçeveli kedi gözü modeli gözlüğü kalp şeklindeki yüz yapısına çok uygundu ve yeşil gözlerini daha iyi ortaya çıkarıyordu. Altdudağının hemen altındaki kısmın ortasında zarif, siyah taşlı bir piercing vardı. Burun deliklerinin arasındaki bölgede de zarif, gümüş halka bir piercing daha vardı. Kollarını açıkta bırakan, 1950’lerin rock modasından esinlenilmiş kırmızı-siyah bir elbise giymişti. Kollarının ikisi de omuzdan bileğe kadar renkli dövmelerle kaplıydı. Mary Jane modeli eski tip ayakkabıları da elbisesinin renkleriyle uyumluydu.

“Senin ilgilendiğin kahve,” diye açıklığa kavuşturdu ve boş kahve termosuyla makineyi işaret etti Hunter’ın kafasının karıştığını hissederek. “Karamelli Delüks Frappe?” Ben olsam ondan uzak dururdum, tabii eğer aşırı tatlı bir şey arıyorsan, o başka.”

Hunter çeşitleri o kadar dikkatlice incelemiş olduğunu fark etmemişti.

“Aşırı olan tek şeyin tatlılığı olmadığını söyleyebilirim,” diye cevapladı Hunter omzunun üzerinden arkasına bakarak. “Bir bardak kahve için on dolar mı?”

Utangaç bir ifadenin olduğu alımlı dudaklarında, aynı fikirde olduğunu gösteren bir gülümseme belirdi.

“Seni daha önce bu kütüphanede görmüştüm,” diyerek konuyu “şekerli ve pahalı kahveler”den başka yöne çevirdi kızıl saçlı. “Üniversitede öğrenci misin?”

Hunter önünde duran kadını bir anlığına tekrar inceledi. Yaşı hakkında bir şey söylemek zordu. Üzerinde bir eyalet valisinin mağrur ve otoriter havası vardı ama zarif vücut hatları, bir son sınıf öğrencisine de ait olabilirdi. Sesi de çok az ipucu veriyordu. Yeterli özgüvenin de kendisini gösterdiği yumuşak ve kadınlara özgü ses tonu, en isabetli tahminleri bile boşa çıkarıyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Hunter. Bu soru onu gerçekten de neşelendirmişti. Artık bir üniversite öğrencisi gibi görünmediğini biliyordu. “Öğrencilik günlerim biteli uzun zaman oldu. Ben sadece...” Bakışları kadından okuma salonuna kaydı. “Geceleri buraya gelmek hoşuma gidiyor. Buranın sakinliğini seviyorum.”

Cevabı, kadının dudaklarında bir gülümsemeye yol açtı.

“Sanırım neden bahsettiğini biliyorum,” dedi. Arkasına döndü, bakışlarını Hunter’ın baktığı tarafa doğru yöneltti. Kapılardan büyük okuma salonunun içine, parke zeminden koyu renk maun masalara, son olarak da geniş, gotik tarzdaki pencerelere kaydırarak bakışlarını. “Ayrıca buranın kokusunu da seviyorum,” diye ekledi.

Hunter’ın kaşları çatıldı, anlam verememiş gibiydi.

Açıklarken kadının kafası hafifçe yana doğru eğildi. “Hep bu kokuyu tarif edebilseydik harika olurdu diye düşünmüşümdür, sence de öyle değil mi? Eski ve yeni basım kâğıtlar, deri, maun...” Kısa duraksamasını omuz silkerek gizledi. “Pahalı kahveler ve öğrencilerin ağır ter kokusunun bir birleşimi.”

Hunter bu sefer gülümseyerek karşılık verdi. Onun mizah anlayışını beğenmişti.

“Ben Tracy,” dedi kadın elini uzatarak. “Tracy Adams.”

“Robert Hunter. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Narin ellerine rağmen Tracy’nin el sıkışı sert ve güçlüydü.

Hunter sağına doğru bir adım attı ve başıyla önce Tracy’nin boş kahve termosunu, sonra da otomatı işaret ederek, “Lütfen,” dedi, “Buyurun.”

“Yok, hayır, ilk önce siz geldiniz,” diye cevapladı Tracy. “Benim acelem yok.”

“Gerçekten sorun değil, ben hâlâ düşünüyorum.” Bu bir yalandı. Hunter sadece şekersiz, sade kahve içerdi.

“Peki, tamam o zaman. O halde teşekkürler.” Tracy makineye yaklaştı, termosunu belirtilen yere koydu, para girişine birkaç bozukluk attı ve seçimini yaptı; sade kahve. Şekersiz.

“Dersler nasıl gidiyor peki?” diye sordu Hunter.

“Yok, hayır,” diye yanıtladı Tracy. Termosunu makineden aldı ve yüzünü Hunter’a döndü. “Ben de burada öğrenci değilim.”

Hunter başıyla onayladı. “Biliyorum. Sen bir profesörsün, değil mi?”

Tracy ona meraklı, dikkatli ve keskin bakışlarla baktı, fakat Hunter’ın yüz ifadesinden bir şey çıkaramıyordu. Bu sadece Tracy’nin daha da fazla merak etmesine neden oldu.

“Evet, bu doğru, ama sen bunu nereden biliyorsun?”

Hunter sorudan kaçınmaya çalıştı. “Yani sadece bir tahmin aslında.”

Tracy bunu yutmadı.

“Hadi canım.”

Tracy'nin aklına birden masasındaki deri ciltli kitaplar geldi. Hiçbirinin başlığı onun mesleğiyle ilgili bir fikir vermiyordu; verselerdi bile, Hunter'ın oturduğu yerden veya masanın yanından geçerken onları okuyabilmesi için insan üstü bir görüş yeteneğine sahip olması gerekirdi.

"Bu bir tahmin olamayacak kadar fazla kendinden emin bir ifadeydi. Bir şekilde bunu önceden biliyordun. Ama nasıl?" Tracy'nin gözlerinde artık kuşkucu bir bakış vardı.

"Sadece basit bir gözlem," diye cevapladı Hunter. Fakat tam açıklamaya devam edecekti ki ceketinin cebinde cep telefonunun titreştiğini fark etti. Telefonunu eline aldı ve ekranı kontrol etti.

"Bir saniye lütfen," dedi telefonu kulağına götürürken. "Dedektif Hunter, Özel Cinayet Masası."

Tracy'nin kaşları yukarı doğru kalktı. Bunu beklemiyordu. Birkaç saniye sonra Hunter'ın tüm yüz ifadesinin değiştiğini gördü.

"Tamam," dedi Hunter telefonda. Saate baktı, 01:14'ü gösteriyordu. "Yoldayım, geliyorum." Telefonu kapattı ve tekrar Tracy'ye döndü. "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Sana afiyet olsun."

Tracy bir an duraksadı.

"Kitabını unuttun," diye seslendi arkasından ama Hunter çoktan merdivenleri yarılamıştı bile.

Üç

Los Angeles Polis Teşkilatı'nın (LAPT) Cinayet Özel Masası (CÖM), Hırsızlık ve Cinayet Masası'nın seçkin bir koluydu. Birim, sadece seri cinayetlere ve büyük davalara bakmak için kurulmuştu. Ayrıca kapsamlı ve uzun süreli soruşturma ile uzmanlık gerektiren davalara da bu birim bakıyordu. Geçmişteki suçlu davranış psikolojisi tecrübesi ve görünüşe göre Los Angeles'ın belirli bir sosyopat türü için çekici bir yer olması nedeniyle Hunter, CÖM içinde bulunan ve daha da uzmanlaşmış bir bölüme atanmıştı. Zanlının aşırı derecede vahşet ve/veya sadizm kullanarak işlediği bütün cinayetler şube tarafından Aşırı Şiddet Suçları olarak adlandırılıyordu. Robert Hunter ve ortağı Carlos Garcia, CÖM AŞS Birimi'nde görevliydi.

Hunter'a verilen adres onu Long Beach'e, daha belirli bir alan olarak bir eczane ve köşedeki bir ev arasında sıkışıp kalmış üç katlı, dış cephesi taş tuğlayla kaplanmış bir binaya götürdü. Mümkün olan en hızlı güzergâhı kullanmasına rağmen gecenin o saatinde bile, Westwood'daki kampüsten Liman'a olan elli beş kilometrelik mesafeyi katetmesi yaklaşık bir saatini almıştı.

Hunter, Redondo Caddesi'nden çıkıp Doğu Broadway yönüne döner dönmez toplanmış devriye arabalarını gördü. Broadway Caddesi'nin bir kısmı, Long Beach Polis Departmanı tarafından çoktan kordon altına alınmıştı. Garcia'nın metalik mavi Honda Civic'i, üç katlı binanın karşısındaki yolda, olay yeri inceleme biriminin beyaz kamyonetinin yanında park halindeydi.

Polis kordonu altına alınmış alana yaklaşan Hunter, arabasının hızını neredeyse durma noktasına gelecek kadar düşürmek zorunda kaldı. Birkaç meraklı seyirciden oluşan ufak bir kalabalık polis kordonunun dibinde bir araya gelmişti. Bu, hemen hemen hiç uyumayan bir şehirde şaşırtıcı bir şey değildi. Bunların çoğu ellerini havaya kaldırmış, sanki bir konserdelermiş gibi, cep telefonu veya tabletleriyle olan biteni kaydediyordu. Hepsinin umudu, bir anlığına bile olsa, bir şeyler görmektir. Sahne ne kadar dehşet vericiyse, o kadar iyiydi.

Hunter kalabalığı aşar aşmaz kimliğini kırmızı-siyah renkli olay yeri bandının oradaki, üniformalı iki polis memuruna gösterdi ve arabasını ortağınının yanına park etti. Hurda durumdaki Buick LeSabre modeli aracından indi ve 1.80'lik vücuduyla soğuk gece rüzgârına karşı gerindi. Tehditkâr kara bulutlar gökyüzünü kaplamış, yıldızları kapatarak geceyi daha da karanlık hale getirmişti. Hunter rozetini kemerine taktı ve yavaşça etrafı inceledi. Yolun polis tarafından kordon altına alınan bölümü yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı. Newport Caddesi'yle kesiştiği noktadan başlayıp bir sonraki caddeyi takip ederek Loma'ya kadar uzanıyordu.

Hunter'ın aklına gelen ilk düşünce, bulunduğu noktadan iki buçuk kilometre ileride çok kullanılan bir otoban bulunması, dolayısıyla buranın fazla sayıda kaçış rotası alternatifi sunmasıydı. Ama zanlının araba kullanıp kullanmaması pek de önemli değildi, bu yolların herhangi birinden giderek gizlice ortadan kaybolmak hiç kimse için problem olmazdı.

Polis arabalarının yanında Long Beach Polis Departmanı'ndan bir memurla konuşan Garcia, Hunter'ın arabasını polis kordonunu geçerken görmüştü.

"Robert," diye seslendi yolun karşısına geçerken.

Hunter ortağına döndü.

Garcia'nın uzun, kahverengi saçları arkadan düzgün bir atkuytuğuyla toplanmıştı. Koyu renk bir pantolon, siyah ceketinin altına da temiz, açık mavi bir gömlek giymişti. Kendisi zinde, kıyafetleri ise kuru temizlemeden yeni çıkmış gibi görünmesine rağmen gözleri yorgunluktan kanlanmıştı. Hunter'ın aksine, Garcia geceleri genellikle iyi uyurdu. Fakat bu gece, LAPT'den gelen bir telefon onu yatağından ayırdığında henüz iki saattir uykudaydı.

Ortağını bir baş işaretiyle selamlayarak, "Carlos," dedi Hunter, "Geç saatte aradığım için üzgünüm dostum. Pekâlâ, olay nedir?"

"Henüz emin değilim," diye cevap verdi Garcia hafifçe ortağının elini sıkarak. "Buraya senden birkaç dakika önce geldim. Seni polis kordonunu geçerken gördüğümde, hâlâ sorumlu memurun kim olduğunu bulmaya çalışıyordum."

Hunter'ın bakışları ortağının arkasından onlara doğru yaklaşan kişiye kaydı. Adam taş tuğla kaplı binadan geliyordu.

"Sanırım o bizi buldu," dedi Hunter.

Garcia ayağının üzerinde arkasına döndü.

“Siz Aşırı Şiddet Suçları Birimi’nden misiniz?” diye sordu adam yıllarca sigara içmekten bariz şekilde zarar görmüş sesiyle. Ceket kolunun üst kısmına işlenmiş rütbe-ler Hunter ve Garcia’ya, onun Long Beach Polis Departmanı’ndan ikinci seviye bir çavuş olduğunu gösteriyordu. Kırklarının sonu ya da ellilerinin başında gibi görünüyordu. Hafifçe beyazlamış olan sık saçları geniş alnından arkaya doğru taranmıştı. Sol kaşının hemen üst kısmında dikine bir yara izi görülebiliyordu. Hafif bir Meksika aksanıyla konuşuyordu.

“Evet,” diye yanıtladı Hunter ve tanışmak için Garcia’yla beraber adama doğru ilerlediler. Hepsi kendini tanıttı ve güçlü bir şekilde birbirlerinin elini sıktılar. Çavuşun ismi Manuel Velasquez’di.

“Pekâlâ Çavuş, buradaki olay nedir?” diye sordu Garcia.

Çavuş Velasquez soru karşısında kendi kendine gülüm-sedi, fakat tereddüt ediyormuş gibi görünmesine neden olan gergin bir gülümsemeydi.

“İçeride olanları kelimelerle ifade edebileceğimden pek emin değilim,” diye yanıtladı yüzünü arkasındaki binaya çevirerek. “Herhangi birinin de yapabileceğini sanmıyorum. Sizlerin bunu gidip kendi gözünüzle görmemiz gere-kecek.”

Dört

Son birkaç dakikadır gittikçe artan bir şiddetle esen ani sonbahar rüzgârının etkisiyle üstlerindeki bulut kümesi yoğunlaştı. Hunter, Garcia ve Velasquez binaya doğru yürümeye başladıkları sırada, ilk yağmur damlaları başlarının üstüne ve kuru asfalta düştü.

“Kurbanın ismi Karen Ward,” dedi Çavuş Velasquez. Hunter ve Garcia’yı binanın giriş kapısının önündeki beton basamaklara doğru götürüyor, bir yandan da yağmurdan kaçmak için hızını artırıyordu. Hafızasına güvenmek yerine eline aldığı not defterini açtı. “Kadın yirmi dört yaşında ve bekâr. İkinci Doğu Caddesi’nde güzellik salonunda kozmetik uzmanı olarak çalışıyormuş.” İçgüdüsel olarak eliyle doğru yönünü gösterdi. “Aslında buradan o kadar da uzak değil. Bu binada sadece dört aydır yaşıyormuş.”

“Kira mı?” diye sordu Garcia binaya girerlerken.

“Evet. Ev ve arazi aynı kişiye ait...” Not defterinden bir sayfa çevirdi. “Nancy Roberts, South Bay, Torrence’de oturuyor.”

“Soygun mu?” Soruyu soran bu kez Hunter’dı.

Velasquez'den tedirgin edici bir kafa sallama geldi.

“Hayır, soygun süsü vermeye bile çalışmamış. Ayrıca daireye zorla girildiğine veya mücadele yaşandığına dair bir iz de yok. Kadının el çantası salonda, kanepenin üzerinde bulundu. El çantasının içindeki cüzdana iki kredi kartı ve seksen yedi dolar nakit vardı. Arabasının anahtarları da çantasının içindeydi. Yatak odasındaki şifonyerin üzerinde birkaç parça takı bulduk, ayrıca dizüstü bilgisayarı da bu odadaydı. Gardıroplar, çekmeceler, dolaplar... hiçbirine dokunulmamış gibi görünüyor.”

Bina sakinlerine sunulan tek güvenlik hizmeti, apartmanın ön girişindeki eski bir şifreli giriş sistemiydi. Güvenlik kamerası yoktu.

“Yalnız mı yaşıyormuş?”

Çavuş, “Evet, yalnız,” dedi kafasıyla da onaylayarak.

Asansör olmadığı için Hunter ve Garcia ikinci kat, ardından da üçüncü kat merdivenleri boyunca Velasquez'i takip ederek son kata ulaştı.

“Adamlarım tüm katları dolaşarak kapı kapı soruşturdu,” diye bilgilendirdi Çavuş Velasquez. “Hiçbir şey yok.” Pek şaşırmamış olduğunu gösteren bir yüz ifadesi takındı. “Kimse ne bir şey görmüş ne de duymuş.”

“Kapı komşusu bile mi?” diye sordu Hunter.

Çavuş “hayır” anlamında kafasını salladı. “Kapı komşuları orta yaşlı bir çift,” diye açıkladı Velasquez. “Bay ve Bayan Santiago. İkisnin de işitme problemi var. Onlarla bizzat konuştum, fakat dışarıdan o kadar sert çalmamıza rağmen Bay Santiago'nun kapıyı açması neredeyse bir saat aldı. Gece tuvaleti geldiği için kalktığı sırada duymuş kapının çalındığını.”

Merdivenlerin sonunda, adli tıbbın güçlü projektörleriyle aydınlatılmış uzun ve dar koridora ulaşılar.

Karen Ward'un dairesi, koridorun sağ tarafındaki en son daire olan 305 numaraydı. Olay Yeri Araştırma Birimi'nin parmak izi uzmanlarından biri olan Nicholas Holden eğilmiş, gizli parmak izlerini bulmak için dış kapıya özel bir toz sürüyordu.

Koridorda ilerlerken, "Bekâr olduğunu söylemiştin," dedi Garcia.

"Evet, öyle," diye onayladı Velasquez.

"Biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musun? Erkek arkadaşı var mıymış?"

Çavuş, Garcia'nın neden bunu sorduğunu gayet iyi biliyordu: Genç bir kadın kendi dairesinde vahşice öldürülmüştü. Görünürde ne bir neden vardı ne de zorla girilme izi. Bu durumda ilk başta oluşturulan şüpheli listesindeki isimler çoğunlukla kurbanla son yıllarda bir çeşit romantik ilişki yaşamış insanlardı. Birleşik Devletler'de kadınlara karşı işlenen vahşet içerikli suçların yarısını "tutku suçları" oluşturuyordu.

"Üzgünüm Dedektif, ama bu tür bilgileri toplayabilecek kadar zamanımız olmadı," diye açıklık getirdi Çavuş bir taraftan da saatine bakarken. "Gerçek şu ki Dedektif, soruşturmanın LAPT'nin AŞS Birimi'ne geçişi onaylandığında, daha kurban ve dairesinde olanlar hakkında çok az bilgi edinmiş durumdaydık." Durakladı ve iki dedektifle de yüzleşmek için döndü. "Açıkçası bu tip kararlar beni genellikle sinirlendiriyor. Burası bizim yetki alanımız, yani bu bizim soruşturmamız olmalı, *comprendes?*" Biz 'yeni yetmeler' değiliz burada. Fakat bu davanın üzerinde daha en başından

* *İsp.* "Anladınız mı?" veya "Anlaşıldı mı?" (Çev. n.)

AŞS yazıyor, bunu da bekliyorduk zaten.” Bir teslimiyet ifadesiyle ellerini açarak avuç içlerini gösterdi dedektiflere. “Ve bu davada benim veya adamlarımdan herhangi birinin itirazıyla karşılaşmayacaksınız. İçerideki o şeytanı istiyor-sanız... tekrar sormanıza gerek yok, alın sizin olsun.”

O anda Hunter ve Garcia çatık kaşlarla Velasquez’e baktı.

“Dur bir saniye,” dedi Garcia. “Ne demek ‘bu davanın üzerinde daha en başından AŞS yazıyor?’”

Çavuş bakışlarını Garcia’dan Hunter’a kaydırды, sonra tekrar Garcia’ya döndü. “Kimse size ‘arama’ dan bahsetmedi mi?”

İki dedektifin de buna cevabı, merak ettiklerini gösteren bir sessizlik şeklinde oldu.

“Hadi ya!” Çavuş Velasquez kafasını sallarken yere doğru baktı. “Pekâlâ,” diye başladı. “Gece on bir yirmi civarı, acil yardım hattına yarı kriz halindeki bir kadımdan telefon geldi. Kadının söyledikleri neredeyse hiç anlamlı değildi ama ‘cinayet’ diye bağırıyordu. Hepimizin bildiği gibi, bu bir tehlike işareti. Arama önce bizim bölgemize, sonra da benim masama aktarıldı.”

“Yani kadınla bizzat konuştun?” diye sordu Garcia.

Çavuş başıyla onayladı. “Ve kesinlikle krizdeydi. Birisinin, en iyi arkadaşını kendisinin gözleri önünde öldürdüğünü iddia ediyordu.” Durakladı. Açıklarken sağ işaret-parmağını havaya kaldırdı. “Aslında tam olarak gözlerinin önünde değil, fakat görüntülü görüşme aracılığıyla izlemesi sağlanmış... izlenmeye zorlanmış demek daha doğru olur.”

“Pardon?” Garcia’nın kararsız olduğunu gösteren bakışları yerini çabucak kafa karışıklığına bıraktı.

“Doğru duydunuz Dedektif. Kadın telefonda bağıırıp duruyor ve bir psikopatın kendisini Bayan Ward’un telefonundan aradığını iddia ediyordu. Sonra da bu kişi kendisini arkadaşının hayatı üzerine bir çeşit oyun oynamaya zorlamış.”

“Oyun mu?” Soran Hunter’dı bu sefer.

“Kadının söylediği bu, evet. Bakın, ayrıntıları bilmiyorum, çünkü dediğim gibi kadın kriz geçiriyordu. İlk olarak prosedürü takip edip bir devriye aracı yollamalı ve iddia edildiği gibi Karen Ward diye bir cinayet kurbanı olup olmadığını kontrol ettirmeliydim. Gece yarısından kısa süre önce iki polis memuru uğradı ve tahmin edin, ne gördüler. Kapı açıktı. İçeri girip kadına baktılar... sonuçta buradasınız işte.”

“Şu kriz geçiren kadın, kurbanın en iyi arkadaşı olduğunu mu söyledi demiştin?” diye sordu Garcia.

Velasquez başıyla onayladı. “Kadının ismi Tanya Kaitlin. Detaylı bilgileri arabamda. Siz gitmeden önce hepsini veririm.”

Hunter, Garcia ve Velasquez sonunda 305 numaralı daireye ulaştıklarında, Hunter Olay Yeri Araştırma’dan parmak izi uzmanını selamladı. “Selam Nick.”

“Selam çocuklar,” diye yanıtladı Ajan tekdüze bir ses tonuyla.

Suç mahalli bildirisini imzaladıktan sonra, birer çift lateks eldivenle birlikte üçüne de özel beyaz tulumlar verildi. Giyinmeye başladıkları sırada Hunter, Karen Ward’un dairesinin ilerisinde, koridorun sonundaki acil çıkış kapısını gördü.

“Şu kapı nereye çıkıyor, biliyor musun?”

“Kapının ardında, binanın arka tarafındaki bir avluya kadar inen metal merdivenler var,” diye açıkladı Velasquez. “Eğer sola doğru gidersen Newport Caddesi’ne çıkarsın. Sağa gidersen de Loma Caddesi’ne.”

Hunter tulumunun fermuarını kapamadan önce daha yakından bakmak için çıkış kapısına doğru yürüdü. Yangına dayanıklı kapının iç kısmındaki itme kolu, kapının sadece Hunter’ın bulunduğu taraftan açılabilceğini gösteriyordu. Dış tarafından binanın içine girilmesine izin vermiyordu. 305 numaralı daireden çıkıldığında ise tüm mesafeyi yürüyüp koridorun diğer başındaki beton merdivenlere ulaşmaktansa, kapıyı kullanmak çok daha hızlı bir çıkış rotası sağlardı.

Hunter kolu iterek kapıyı açtı. Bir ses yoktu. Kapıya alarm bağlı değildi. Dönüp tekrar incelemek için dairenin kapısına yöneldiğinde, olay yeri inceleme uzmanının başını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa eğerek kapıya dikkatle baktığını fark etti.

“Bir şey mi buldun Nick?”

“Işık altında kontrol ediyorum sadece,” diye cevap verirken Holden dikkatini yaptığı işten ayırmamıştı. O konuşurken ağız maskesi yukarı aşağı dalgalanıyordu. “Ama şunu söyleyeyim, burada şimdilik birbirinden farklı üç set parmak izi var ve daha yeni başladım.”

Hunter anladığını başıyla belirtti. “Bize bir iyilik yapıp orayla işin bittiğinde acil çıkış kapısına da toz uygular mısınız? Bu iki kapıdan alınan parmak izlerini sistemde karşılaştırmak istiyorum.”

Holden acil çıkışa şöyle bir baktı. “Elbette. Sorun değil.”

Dedektiflerin ikisi de giyindikten sonra tulumlarının kapüşonunu kafasına geçirdi; bir saniye sonra da 305 numaralı daireye girdiler.

Beş

Karen Ward'un daire kapısı beyaz duvarlarına iki büyük çiçek resminin çizildiği küçük bir antreye açılıyordu. Yerde, kapıdan girenleri karşılayan altı kaymayan pastel kırmızı bir kilim vardı. Antreyle dairenin geri kalanı, ipleri tavan-
dan değişik uzunluklarda sarkan ve geçerken çınlama sesi çıkaran boncuklu bir perdeyle ayrılıyordu.

Hunter bunlardan birini en son genç bir çocukken görmüştü. Anneannesinin mutfağında vardı bir tane.

Perdeyi yana doğru çektiğinde boncuklar gürültülü şekilde ses çıkardı, ardından o ve Garcia dairenin salonuna girdiler. Çavuş Velasquez onları takip etmeden önce istavroz çıkarıp İspanyolca birkaç kelime mırıldandı.

Oldukça geniş olan salon birkaç tane iyi seçilmiş modern mobilyayla hoş bir tarzda dekore edilmişti. Fakat esas dikkat çekici olan başka bir boncuklu perdenin arkasında yer alan ve bir köşe balkonuna açılan sürgülü cam kapıydı. Dairenin kuzey tarafına konumlandırılmış küçük bir açık mutfak vardı. Mutfağı salondan ayırmak için çam ağacından dört kişilik bir masa yerleştirilmişti. Masanın diğer

tarafında, koyu renkli ahşap vitrinin yanında bir boy aynası vardı. Odaya girerken iki dedektif de duraksadı, dikkatleri anında masanın baş tarafındaki sandalyeye ve üstündeki korkunç şekilde zarar verilmiş insan bedenine döndü.

Hunter'ın beyni hızla çalışmaya başlarken gözleri kısıldı. Karşısında duran vahşeti anlamaya çalışıyordu.

Kurban çırılçıplak soyulmuştu. Kolları ince, naylon bir iple bedeninin her iki yanına sabitlenmişti. İp göğüslerinin hemen altından geçiyor, sonra da sandalyenin arkasından dolanıyordu. Bedeni bu şekilde sıkıca birkaç tur bağlanmıştı. Ayak bileklerini sandalye ayaklarına iyice sabitlemek için iki ayrı ip parçası kullanılmıştı. Dik bir şekilde oturmuş, sanki uykuya dalmış gibi başı öne düşmüştü; çenesiyle göğsü arasında iki, üç santim kadar mesafe vardı. Fakat Hunter'ın gözlerine inanmadığı şey, birçok kalın kırık ayna cam parçasının kadının yüzüne şiddetle savrulmuş olmasıydı. Deri, cam parçaları ve etten oluşan görüntüde suratı darmadağın ve tanınmaz haldeydi. Kan yüzündeki yaralardan kalın hatlar şeklinde oluk oluk akmış, ahşap parkeye damlayıp sandalyenin altında toplanmadan önce de tüm bedenini kırmızıya boyamıştı. Masanın üst kısmında kurbanın oturduğu yere denk gelen alana da kan sıçramıştı. Hunter ve Garcia'nın bulunduğu yerden bakıldığında, bir zamanlar Karen'ın yüzü olan şey, üzerine değişik açılardan saplanmış keskin cam parçalarıyla birlikte, insan şeklinde tuhaf bir iğne yastığı gibi görünüyordu.

“Sanırım siz ikiniz AŞS Birimi’ndensiniz.”

Bunu söyleyen, salondaki yemek masasının ilerisindeki büyük kilimden dikkatlice saç ve lif örnekleri toplayan adli tıp uzmanıydı.

Hunter ve Garcia'nın dikkatlerini cesetten başka bir tarafta vermesi sessizce geçen birkaç saniyeyi aldı.

"Ben Dr. Susan Slater," dedi uzman diz çöktüğü yerde ayağa kalkarak. "Bu olay yerine atanan sorumlu adli tıp uzmanı benim."

Hunter da, Garcia da daha önce Dr. Slater'la çalışmamıştı. 1.70 boylarında ve otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu. İnce bir vücudu, çıkık elmacıkkemikleri ve zarif bir burnu vardı. Kafası tulumun başlığıyla örtülü olmasına rağmen alnının üzerine düşmüş ince bir tutam sarı saç hâlâ görülebiliyordu. Makyajı hafif ve çalışma ortamına uygundu, ama aynı zamanda çekiciliğini ve dişiliğini o sevimsiz beyaz tulumun altından bile ortaya çıkaracak kadar da etkiliydi. Sesinde garip bir ton vardı, yumuşak ve cana yakın, ama aynı zamanda da tecrübeli ve bilgili olduğu izlenimini veren bir ton.

"LAPD AŞS Birimi'nden Dedektif Robert Hunter. Bu da Dedektif Carlos Garcia." İkisi de Doktor'u sade bir baş hareketiyle selamlayıp dikkatini tekrar kurbana verdi.

"Dehşet verici, değil mi?" dedi Dr. Slater. "Birisi bunu başka bir insana nasıl yapabilir?"

"Katil, kadının yüzüne cam parçaları mı saplamış?" diye sordu Garcia kendi sözlerinden şüphe duyan bir ifadeyle.

"Olabilir Dedektif," diye yanıtladı Dr. Slater. "Bunu tam bir otopsi yapmadan söylemek mümkün değil, fakat eğer öyleyse bu, hikâyenin sadece bir kısmı."

"Peki, diğer kısmı nedir?" diye sordu Garcia.

Doktor kurbana doğru iki adım attı. "Sana göstereyim."

Hunter ve Garcia onu takip ettiler. Çavuş Velasquez boncuklu perdenin orada kaldı.

Dr. Slater yerdeki kan gölünden dikkatle sakınarak sandalyenin kenarında yere çöktü ve Hunter'la Garcia'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Yakından bakıldığında Karen Ward'un yüzündeki yaralar daha da rahatsız edici görünüyordu.

Değişik boyutlardaki ayna camının parçaları derisini ve kas dokusunu yarmış, yüzünü kemikten neredeyse tamamen ayırmıştı. Deri ve et parçaları yanaklarından, alından ve çenesinden sarkıyor, altlarından da kemikler görünüyordu.

“İşte,” diye başladı Dr. Slater, “eğer sadece büyük cam parçalarına bakarsanız...” derken kurbanın iki yanağına, sol göz çukuruna ve çene altındaki yumuşak dokudan girip diliyle ağzının alt kısmını birbirine birleştiren cam parçalarını işaret etti. “Sizin izleniminize göre zanlı gelişigüzel cam parçalarını vahşice kurbanı sapladı ve hepsini sapladığı gibi öylece bıraktı. Bazıları o kadar şiddetli saplanmış ki kemikleri ya kırmış ya da içlerine işlemiş.” Dedektiflerin dikkatini diğer iki cam parçasına çekti; biri kurbanın alt çene kemiğinden, diğeri ise alından çıkmıştı. “Fakat dedektifler, hepsi bu kadar değil. Ete saplanmış sayıca daha fazla ve daha küçük cam parçası var.” Konuşurken birkaç tanesini gösterdi. Bazıları bezelye büyüklüğündeydi. “Bu parçalar, birinin onları saplayarak bir silah olarak kullanmasını fiziksel olarak imkânsız kılacak kadar küçük boyutlarda. Bunlar çarpma kalıntıları. Büyük olanların kırılan parçaları.”

Hunter kafasını önce sola, sonra da sağa yatırarak kurbanın yüzünü inceledi. Tüm tecrübesine rağmen, yaraların vahşiliği karşısında sarsılmaktan kendini alamıyordu. Her biri, çektiği acıya tamamen yeni bir boyut kazandırmış

olmalıydı. Bu genç kadının katlanmak zorunda olduğu şey neredeyse hayal edilemezdi.

Bedeninin çoğu yerini kaplayan kurumuş kan emin olmayı zorlaştırsa da Hunter'a göre bedeninin başka yerinde yara veya zedelenme yoktu. Katilin öfkesi sadece yüzüne yönelikti.

Birkaç saniye sonra Hunter kalktı ve kurbanın kafasının arkasına daha iyi bakmak için sandalyenin arkasına geçti.

“Peki, ne diyorsunuz Doktor?” diye sordu Garcia. “Katilin onu sandalyeye bağladıktan sonra yüzüne cam parçaları savurduğunu mu?”

“Hayır,” diye yanıtladı Hunter, sandalyenin arka kısmında yere bakarak; cam kalıntısı yoktu. “Yapılan şey tam tersi Carlos,” diye açıkladı. “Katil kadının suratını cama geçirmiş.”

Altı

Birkaç saat önce

“Saçmalık bu,” dedi Tanya gergin bir kıkırdamayla. “Bana bir saniye ver, cevabı bulacağım sana.”

“Sana beş saniye verdim,” diye cevapladı şeytani sesin sahibi. “Ve o beş saniye doldu.”

“Yanlış cevap verdiğinde ne olacağını merak etmiştin... bunu izle o zaman.”

Aniden Tanya'nın beklemediği bir anda, Karen'in arkasında duran kişi deri fantezi topunu sıkıca kavradı ve sert tek bir hareketle o kadar kuvvetli çekti ki Karen'in altdağının sağ tarafında bir yara açtı. Kan damlaları fişkırdı.

Tanya gerçekten neler olduğunu anlamaya çalışırken gözleri şok olmuş bir ifadeyle doldu.

Karen, Tanrı bilir ne zamandan beri boğazında düğüm- lenip kalmış olan çığlığı atamadan, Tanya saldırganın eldivenli elini Karen'in kafasının arkasına koyduğunu gördü. Hemen ardından Karen'in kafası ve yüzünün sertçe ileri itilip, aşağı doğru daha önceden önüne yerleştirilmiş bir şeye şiddetli bir şekilde çarpmasının sesini duydu.

Tanya bunun ne olduğunu tam görememişti.

“Aman Tanrım!” diye ılık attı dehşet içinde geriye çekilerek. Ne kadar korkmuş olsa da telefonunun başından hiç ayrılmadı. “Ne yapıyorsun? Ne halt ediyorsun sen?” Telaş ve korkuyla birlikte ses tonu yükselmişti.

Aynı eldivenli el Karen’ı saçından tuttu ve kafasını tekrar başlangıç pozisyonuna geri getirdi. Karen’in yüzü tekrar Tanya’nın küçük telefon ekranını kapladığında, safranin midesinden yukarı doğru hareket ederek boğazında durduğunu hissetti.

Üç büyük kırılmış cam parçası Karen’m yüzüne gömülmüştü. Hemen hemen altı santimetre uzunluğunda olan ilki sol yanağından girmişti, şu an Karen’in ağzında olan uç kısmı ise dilinin küçük bir kısmını kesip atmıştı. Sol yanağındakinden çok daha küçük olan ikinci cam parçası, sağ burnun deliğinden girip yukarıya doğru tüm burnunu yarmıştı. Dört santimetre kadar olan üçüncü ve sonuncu parça kanla kaplı alnına saplanmıştı.

Tanya uzman değildi, fakat camın kemiğe kadar girmiş olduğundan emindi. “Aman Tanrım, hayır... sen ne halt ediyorsun?” Tanya gözyaşlarına boğuldu. “Karen... hayır...”

“Bak...” dedi şeytani sesin sahibi tekrar.

“Bakıyorum...” Tanya’nın sesi ince bir ciyıklama şeklinde çıkıyordu, çünkü arkadaşının acısını fiziksel olarak hissedebiliyordu. “Aman Tanrım, Karen...” Göz ve yanaklarındaki yaşları sol eliyle çaresizce silmeye başladı.

“O senin en iyi arkadaşın Tanya,” diye konuşmaya başladı şeytani sesin sahibi. “Hem de uzun yıllardır. Numarasını ezbere bilmen gerekirdi. Gerçekten, ne biçim arkadaşsın sen?”

“Biliyorum... biliyorum...” Tanya hıçkırarak ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. “Çok üzgünüm.”

“Yapman gereken üzölmek değil, bana cevap vermek. Beş saniyen var.”

“Hayır... lüt... lütfen bunu yapma.”

“Beş... dört... üç...”

Tanya bir yandan hıçkırarak ağlarken bir yandan da parmakları kontrolsüzce dokunmatik ekrana gitti. “Bulacağım. Bana sadece bir saniye ver. Bulacağım.” Yaşlar yüzünden görüşü bulandı. Korku, ellerinin titremesine neden oluyordu.

“İki...”

“Lütfen... Yapma.”

“Bir...”

Tanya panik halindeyken telefonunu düşürdü. Telefon yatağının üzerine düştü ve ekranı altta kaldı.

“Of hayır, hayır, hayır.”

“Zaman doldu.”

BAM!

Tanya telefonuna uzanırken öncekinin aynısı bir çarpma sesi duydu, sadece ses bu defa daha da şiddetliydi. Telefon ekranını kendine çevirdiğinde, eldivenli elin Karen’in kafasını tekrar kaldırdığını gördü.

Tanya donup kaldı.

Karen’in yüzü tamamen tanınmaz haldeydi. Yeniden bir çarpma sesiyle birlikte irili ufaklı birkaç cam parçasının daha etine saplanmasına neden olmuştu. Yüzü küçük parçalar halinde doğranmış korkunç bir maskeye dönmüştü. Fakat Tanya’yı kendinden geçmenin kıyısına getiren şey, Karen’in sol göz küresini yerinden çıkaran yeni bir cam parçasıydı. Camdan yoğun kıvamlı bir sıvı akıyordu, fakat cam parçası beyne ulaşacak kadar derine girmemişti. Tanya, Karen’in hâlâ kendinde olduğunu anlayabiliyordu.

“Numarası,” diye emretti şeytani sesin sahibi yeniden, fakat Tanya’nın sinirleri çok bozulmuştu artık. Parmakları kontrolsüzce zangırdıyordu. Durmayan gözyaşlarının gözüne çektiği perdeden dolayı görüşü bulanıklaşmıştı. Zorlukla alıp verdiği nefesi düzensizleşmişti. Konuşmaya çalıştı, fakat sesi boğazıyla dudakları arasında bir yerlerde takılıp kaldı.

Geri sayım tekrar başladı. Tanya beşten bire kadar nasıl saydığını duymamıştı bile. Duyduğu tek şey “zaman doldu” oldu, sonra...

BAM!

BAM!

BAM!

Art arda üç defa ve her biri bir öncekinden daha şiddetliydi. Son çatırdama sesinin ardından Karen’in zayıf soluması duyuldu.

Eldivenli el Karen’in kafasını tekrar kaldırdı ve bir süreligine her şey sessizliğe gömüldü. Dudakları öyle kötü kesilmişti ki bir tarafa doğru biçimsizce sarkıyordu. Burnu boydan boya yarılmış, kıkırdak yapısının büyük kısmı kopmuştu. Burnunun ucunu ise artık sadece ince bir deri parçası tutuyordu. Şimdi sağ gözü de patlamış durumdaydı. Kan geniş oluklar halinde sızıyordu. Bu üç çarpma, Karen’in sol göz çukurundaki cam parçasının daha da derine girmesine neden olmuştu.

Tanya neredeyse bayılacakmış gibi hissetmesine rağmen başka yöne bakamıyordu, bakışları şahit olduğu gerçek dışı sahneler yüzünden donup kalmıştı.

Ekranda Karen’in iki defa şiddetle sarsıldığı görüldü. İkinci sarsılmayla birlikte başı tamamen sarktı. Eldivenli

el, başı bir yirmi saniye daha dik tuttuktan sonra saçlarını bıraktı.

Cansız bedeni son bir defa öne doğru yığıldı.

“Bence her şeye rağmen eğlenceli bir oyun oldu,” dedi şeytani sesin sahibi. “Yaptığına bir bak Tanya. Arkadaşını öldürdün. Tebrikler.”

“Hayıııııııı!” diye bağırdı Tanya tarif edilmesi zor bir haykırışla.

“Şimdi zavallı hayatına geri dönebilirsin.”

Şeytani sesin sahibi sandalyenin arkasından ayrıldı ve aramayı sonlandırmak için Karen’ın akıllı telefonuna uzanırken telefon yukarı doğru biraz kaydı.

Tanya’nın bedeni kaskatı kesildi.

Bir saniyeliğine şeytani sesin sahibinin yüzünü görmüştü ve gördüğü şeyle birlikte sanki içi dışına çıkarcasına kusmuştu.

Yedi

Garcia'nın bakışı önce sandalyenin altındaki kan gölüne, sonra da masanın üzerine sıçramış kan damlalarına yöneldi. Kurbanın yaralarının neden olduğu dehşetten dolayı öyle afallamıştı ki o ana kadar yüzünün dışında başka bir yerde cam parçası olmadığını fark edememişti.

“Benim de vardığım sonuç tam olarak aynı,” diye katıldığını belirtti Dr. Slater sandalyenin arkasındaki Hunter'ın yanına geçerek. “Kurban bağlanırken ip karnının ortasından geçirilmiş, bu da zanlının kurbanın saçını kolayca tutup yüzünü öne ve aşağı doğru savurmasına olanak sağlamış.” Doktor, kurbanın kafasının arkasından saçını tutarmış gibi yapıp hareketi canlandırdı. “Çarpma hızlı ve sert olmuş olmalı.”

Garcia masanın etrafından dolanıp diğer tarafa geçti, gözleriyle hâlâ yeri inceliyordu. “Yani tahminimize göre katil cam parçalarıyla dolu bir çeşit kabı kadınım önüne veya masanın üzerine, belki de kucağına yerleştirdikten sonra saçlarından tutup kafasını içine mi gömdü?”

Hâlâ boncuklu perdenin orada duran Çavuş Velasquez dişlerini gıcırdattı, bir yandan da bedeninin ağırlığını diğer ayağına verdi.

“Biliyorum Dedektif, kulağa garip ve sadistçe gelebilir,” diye yanıtladı Dr. Slater, “bu şu an elimizdeki en güçlü teori.”

“O kabı... buldunuz mu?” diye sordu Garcia.

“Hayır, henüz değil,” diye itiraf etti doktor. “Fakat size camın nereden geldiğini kesin olarak söyleyebilirim.”

Sekiz

Hunter, Garcia ve avuş Velasquez dairenin iç kısmına doğru giden kısa koridor boyunca Dr. Slater'ı takip etti. Koridor üç yeni kapıya açılıyordu; biri solda, biri sağda ve bir diğeri de karşıda, koridorun sonundaydı. Doktor onları sol taraftaki kapıya yönlendirdi.

Dairenin tek banyosu uygun genişlikte ve tamamen beyaz fayansla kaplıydı. Bej rengi seramikten bir banyo küveti güney duvarına yapışık ve tam üzerinde, sağ tarafta bir duş başlığı vardı. Bir tarafa toplanmış olan saydam duş perdesi metal bir kornişten aşağı sarkıyordu. Açıklamaya ihtiyaç yoktu. Banyoya girdikleri anda Dr. Slater'm neden camın nereden geldiğini biliğini söylediğini anlamışlardı. Tüm güney duvarı boyunca tavandan küvetin kenarına kadar uzanan dev bir duvar aynası vardı. Tamamen paramparçaydı. Büyük kısmı artık orada değildi. Geriye kalan tek şey bir iki köşede sıkışıp kalmış birkaç cam parçasıydı.

“Bol bol malzeme vardı,” dedi doktor. “Katilin fazla aramasına gerek kalmamış.”

Hunter ve Garcia küvetin içine göz atmak için banyo kapısından ileriye doğru adım atmadan önce, aynadan geriye

kalanları bulmayı umdular. Hiçbir şey yoktu. Tamamen temizdi. Küçük ayna kıymıkları bile kalmamıştı geride. Katil, kesin olarak küvetin içine düşmesi gereken parçaları ya çok dikkatli bir şekilde toplamıştı ya da küveti kaplamak için bir çeşit örtü kullanmıştı.

Garcia bir adım geri attı ve banyonun geri kalanını inceledi. Lavabo kapının sağında, tuvalet ise sol tarafındaydı. İçinde birçok kişisel bakım malzemesi ve parfüm şişeleri bulunan altı raflı bir dolap banyo küvetiyle tuvaletin arasma yerleştirilmişti. Bir dijital tartı da dolaba dayanmıştı. Pembe bir bornoz kapının arkasındaki tekli bir askıya asılıydı.

“Ölüm saatine dair bir tahmin var mı?” diye sordu Hunter.

“Ölüm sertliğinin ilk belirtileri yeni yeni ortaya çıkmaya başladı,” diye yanıtladı Dr. Slater. “Yani sanırım öleli iki buçuk saatten fazla ama dört saatten az olmuş.”

Hunter saatini kontrol etti: 02:42. “Cep telefonu bulundu mu?” diye sordu.

“Evet,” dedi Dr. Slater. “Mikrodalgaın içinde, tamamen işe yaramaz durumda.”

“Peki, herhangi bir bilgisayar veya dizüstü bilgisayar?”

“Dizüstü bilgisayarı salondaki kanepenin üzerinde bulundu. Burada işimiz bittiğinde onu adli bilişim uzmanına götüreceğiz.”

Hunter bunu onayladı fakat uzmanların bir şey bulabileceğinden kuşkuluydu. Katil neden kurbanın telefonunu imha edip de dizüstü bilgisayarını olduğu gibi bırakmıştı ki? Lavabonun olduğu yere geçti ve üst tarafındaki aynalı dolabın kapağını açtı. İçinde bilinen şeyler vardı; diş fırçası, diş macunu, ağız gargarası, yara bantları, göz damlaları ve birkaç kutu kuvvetli baş ağrısı ilacı. Ayrıca dolu bir kutu

uyku hapı da vardı. Tuvaletin sol tarafında bulunan çöp tenekesi boştu. Kırılmış duvar aynası dışında banyodaki hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu.

Hunter tekrar koridora çıktı ve sağ taraftaki kapıyı denedi. Burası, kurbanın çeşitli temizlik malzemeleriyle birlikte bazı eşyalarını koyduğu küçük bir depoydu. Kapıyı kapatarak koridorun sonundaki odaya, Karen Ward'un yatak odasına geçti.

Oda yeterince genişti. İçeride alçak çift kişilik bir yatak, siyah kumaş kaplı bir koltuk, dört çekmeceli bir şifonyer ve sekiz raflı ahşap bir ayakkabılık vardı. Karen Ward giysileri için bir gardırop yerine normalden daha geniş, krom bir askılık tercih etmişti. Askılık, batı yönüne bakan iki pencereden birini kısmen kapatıyordu, diğer taraftan kapanmasa oda gün boyunca yeteri kadar güneş ışığı alabilirdi.

Burada yanlış olan bir şeyler var diye düşündü.

Askılığın bir tarafında koltuk, diğer tarafında da şifonyer duruyordu. Ayakkabılık kapının sağında, kuzey duvarına dayalıydı ve tamamen doluydu. Sadece tek bir komodin vardı ve yatağın girişe yakın olan tarafında duruyordu.

Hunter komodinin üzerinde bir okuma lambası, dijital bir saat ve sayfaları kıvrılmış karton ciltli bir kitap buldu. Komodinin tek çekmecesini açtı ve duraksadı.

“Carlos, gelip şuna bir baksana.”

Garcia ortağının yanına gitti.

Hunter çekmecenin içinden, kanun güçlerinin kullandığı otuz sekiz kalibrelik bir Colt 1911 tabanca çıkardı.

“Ooo,” dedi Garcia şaşkınlık içinde ellerini havaya kaldırarak. “Bu yatağının yanında tutmak için fazla esaslı bir silah.”

“Silah için izni var,” dedi Hunter çekmecenin içindeki resmi belgeyi işaret ederek. Tabancanın mandalını başparmağıyla iterek şarjörü çıkardı. Tabanca onları şaşırtmış ancak mermiler bu şaşkınlığı bir adım daha öteye taşımıştı. Şarjör dokuz otuz sekizlik, özel esnek uç modeli mermilerle doluydu.

Hunter ve Garcia meraklı bir ifadeyle birbirine baktı.

Esnek uçlar, Hornady isimli mermi şirketinin patentli tasarımıydı ve şirketin Kritik Savunma portföyü içinde yer alıyordu. İki dedektif de bu mermiyi çok iyi tanıyordu. Olağanüstü bir hasar veriyordu; yumuşak bir dokuya girerken esnek uç şişer ve çevresine, mermi kovanma eşit oranda bir basınç uygulardı. Sonuçta mermi tamamen açılır ve maksimum hasarı verirdi. Esnek uçlu mermiler atış talimi için kullanılanlardan değildi.

Hunter, şarjörü yerine taktı ve tabancayı çekmeceye geri koydu. Çekmecenin içinde silah ruhsatından başka bir şey yoktu.

“Kurbanın el çantasının salondaki kanepenin üzerinde bulunduğunu söylemiştin,” dedi Hunter, Çavuş Velasquez’e.

“Evet, doğru.”

“İçinde ilgi çekici bir şey var mı?”

“Hayır.”

Hunter çenesinin alt tarafını kaşıdı ve gözleriyle her yeri tarayarak odada yavaşça gezindi. Yatağın yan tarafına dönmeyen önce, askılık ve şifonyerin arasında kalan alana geldiğinde bir an için durakladı.

“Burada bir şeyler yanlış.”

“Nedir o?” dedi Garcia. “Silah mı?”

“O da var,” diye onayladı Hunter. “Fakat ben odadan bahsediyorum.”

Garcia kararsız bakışlarla etrafına göz attı.

Hunter, Dr. Slater ve Çavuş Velasquez’in de aynısını yaptığını gördü.

“Ne demek istiyorsun Robert?” diye sordu Garcia.

“Eğer burası senin odan olsaydı,” dedi Hunter, “ve bunlar da senin eşyaların, bu şekilde mi düzenlerdin?”

Garcia kendine biraz zaman tanıdı ve odadaki her bir mobilyaya birkaç saniye baktı. “Yani benim... muhtemelen bir ayakkabılığa ihtiyacın olmazdı ya da makyaj malzemeleriyle dolu bir şifonyere.”

“Hayır, onu kastetmiyorum Carlos. Yatağın pozisyonundan, elbise askılığından... burada gördüklerinin hepsinden bahsediyorum. Eğer burası senin odan ve bunlar da senin mobilyaların olsa bu şekilde mi *düzenlerdin*?”

Garcia tekrar odaya ve içindekilere baktı bu sefer eşyaların durduğu yerlere daha çok dikkat ederek. “Yani burası biraz fazla tıkiş tıkiş görünüyor.”

“Kesinlikle,” diyerek belirtti Hunter aynı fikirde olduğunu.

“Ama yeterli alan olmamasından değil,” diye araya girdi Dr. Slater, bakışlarını yerden tavana, sonra da duvardan duvara gezdirerek. “Burası yeterince büyük bir oda. Buradaki asıl problem mobilyaların yerleştirilmesinde. Sadece birkaç şeyin yeri değiştirilse, oda insana daha büyük gelirdi.”

“Tamam,” diyerek girişti işe Hunter. “Peki neyi değiştirirdin? Neyin yerini değiştirirdin?”

Herkes kısa bir süreliğine bunu düşünüyormuş gibiydi.

“Ben muhtemelen yatakla elbise askılığının yerini değiştirerek başlardım.” İlk cevap veren Garcia oldu.

Dr. Slater başıyla onayladı. “Tabii ya. şuna bir bak. Yatağın ayak kısmındaki tahta levhayla kapı arasındaki mesafe sadece bir metre civarında, bu da pratikte odaya girerken yolu kapıyor. Bir anlığına dikkatin dağılsa, her seferinde ayağını yatağa vurursun. Ayrıca pencerenin yarısını kapatmak için de pek bir neden yok,” diye ekledi eliyle orayı işaret ederek. “Eğer sadece yatak ve elbise askılığının yeri değiştirilse, oda hem daha ferahlar hem de gündüz daha aydınlık olur.”

“Belki de şu enerji şeylerinden falandır,” diye söyledi fikrini Çavuş Velasquez. “Bilirsiniz işte... şu Feng’le başlayan.”

“Feng shui,” dedi Garcia.

“İşte o. Belki de bu tarz bir şeyle ilgileniyordu.”

Hunter başım salladı. “Hayır. Feng shui’nin prensibinde, enerji serbest ve kesintisiz akmalıdır. Burada ise kapıdan gelen enerji yatakla çakışıyor ve pencereden gelen enerji ise askılık tarafından engelleniyor. Bu odada Feng shui’lik hiçbir durum yok.”

Dr. Slater ve Çavuş Velasquez, Hunter’a meraklı bir şekilde baktı.

“Çok okurum,” diye açıkladı omuzlarını kaldırarak. Yatağa bir adım daha yaklaştı ve “Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu Çavuş Velasquez’e. “Dışarıya çıkıp kapıyı kapatabilir misin? Sadece bir saniyeliğine. Bir şeye bakmak istiyorum.”

Çavuş kendisinden istenen şeye bozuldu, fakat yine de yaptı.

Hunter'ın gözleri kapıdan yatağa, oradan da pencereye kaydı.

“Tamamdır Çavuş,” diye seslendi birkaç saniye sonra. “Kapıyı tekrar açabilirsin.”

“Merakımı bağışlayın,” dedi Velasquez tekrar odaya girerken. “Fakat kurbanın odasını düzenleyiş tarzıyla cinayetin ne ilgisi var?”

“Belki de hiç,” diye geçiştirdi Hunter yatağın altına bakmak için dizlerinin üzerine çökerken. “Fakat bu dairede yanlış görünen çok şey var, bu oda da onlardan biri ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bunun belli bir nedeni olmalı.”

“Peki, o belli nedenin ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Velasquez.

Hunter tekrar ayağa kalktı. “Sanırım bunun nedeni korkuyor olmasıydı.”

Çavuş bir an tereddüt etti. “Korkmak mı? Neden korkuyormuş?”

“Neden değil,” dedi Hunter. “Kimden?” Açıklarken eliyle de işaret etti. “Yatağı buraya yerleştirerek yüzü kapıya dönük uyuyabilirdi. Bundan dolayı yatağın sol tarafında yatıyordu, bunu da komodinin durduğu yerden biliyoruz. Koridorun ışıklarını açık bıraktığında ki ben her gece açık bıraktığından eminim, kapının altından sızan gölgeleri görebilecekti; mesela odasına yaklaşan birinin ayaklarının gölgesi. Tıpkı sen dışarıda dururken benim seninkileri gördüğüm gibi.”

Velasquez gayriihtiyari aşağıya doğru, kendi ayakkabılarına baktı.

“Ayrıca oda kapısının iç tarafında oldukça yeni görünen sürgülü bir kilit takılı,” diye devam etti Hunter. “Bahse girerim ki dört ay önce daireye taşınırken o kilit orada değildi.

Onu oraya kendisi yerleştirdi ve mekanizmanın üzerindeki çizikler de bize kilidin devamlı olarak kullanıldığını gösteriyor.”

Çavuş Velasquez kilidi kontrol etti. Epey yeni olduğunu kabul etmek zorundaydı.

“Ayrıca evin içinde kadının birinden korktuğunu gösteren aşikâr birçok işaret var.”

“Peki, nedir o işaretler?” diye sordu Velasquez.

“Pekâlâ, komodinde yüksek tesirli mermilerle dolu otuz sekizlik bir silah var.” Herkesin dikkatini tekrar yatağına çekti. “Ayrıca alçak tabanlı, yere yakın, kimsenin altına gizlenemeyeceğı bir yatak var. Gardırop yerine, kimsenin içine gizlenemeyeceğı bir elbise askılığı.” Tekrar kapıya yöneldi. “Banyoda kimsenin arkasına gizlenemeyeceğı düz yüzeyli, saydam bir duş perdesi. Uyku problemi olmasına rağmen ilaçlarını kullanmamış. Banyodaki ayna kapaklı dolabın içinde dokuz ay öncesinden kalma bir reçete var. Koridordaki deponun içinde toplanıp kaldırılmış koyu kırmızı bir perde duruyor. Tahminimce bu perde salondan balkona açılan sürgülü kapılara ait. Onu söküp yerine kısmen kötü görünen boncuklu bir perde takmış. Daire kapısındakine benziyor. Bunu, görünüşlerini beğendiğı için yaptığını sanmıyorum.”

“Gürültü,” dedi Çavuş Velasquez, Hunter’ın ne düşündüğünü anlayarak.

Hunter tekrar onayladı. “İster daire kapısından, ister balkondan olsun, içeri girebilecek davetsiz bir misafire karşı uyarılacaktı.”

“Balkon?” diye sordu Çavuş. “Üç kat yukarıda oturuyor.”

Hunter başıyla onayladı. “Ve buna rağmen her nedense kendini güvende hissetmemiş. Kendi evinde bile.”

Dokuz

Dr. Slater'ın adli inceleme ekibinin işlerini bitirmesini beklemek dışında yapacak bir şeyi kalmayan Garcia saat 03:20 sularında olay yerinden ayrıldı. Güneş doğmadan önce en azından birkaç saat uyumaya çalışacaktı.

Hunter kendisi için uyumanın imkânsız olduğunu bildiğinden olay yerinde kalıp Karen Ward'un cesedinin bağlandığı iplerden kurtarılarak Los Angeles Eyalet Adli Tıp Kurumu'na kaldırılmasına kadar bekledi. Emin olmak için resmi otopsi sonuçlarına ihtiyaçları vardı ve bu bir ya da iki gün alırdı. Fakat kurbanın kafası dışında başka bir bölgede görünür bir yara veya çürük izi bulunmamasından dolayı Hunter, Dr. Slater'ın tespitinin doğru olduğundan oldukça emindi. Ölüm nedeni şiddetli beyin travmasıydı. Buna neden olan şey ise sol göz çukurundan giren şeyin beyninin yan tarafındaki lobu delmesiydi. Başka bir deyişle Karen Ward hayatını beynine ulaşabilecek kadar uzun olan bir cam parçasının sol gözüne şiddetle saplanmasıyla kaybetmişti. Fakat bu, yüzünün ayna camının parçalarıyla vahşice lime lime edilmesinden sonraydı.

Hunter'm Long Beach'teki 305 numaralı daireden ayrıldığı sırada, gece yerini ilk güneş ışınlarına bırakmaya başlamıştı. O perşembe sabahının erken saatleri boyunca bir başlayıp bir duran yağmur da gün ağardığında artık tamamen durmuştu.

Hunter, Los Angeles'ın güneydoğu kısmında bulunan Huntington Park'taki tek yatak odalı dairesinin kapısını açıp içeri girdi. Burası küçük ama temiz ve rahattı, yine de eve gelen birinin eşyaların çoğunun bir hayır kurumuna bağışlanmış olduğunu düşünmesi normal sayılabilirdi. Böyle düşünmekte de çok haksız sayılmazdı aslında. Sahte deri kaplama siyah bir kanepa, birbiriyle uyumsuz koltuklar, tıkabasa dolu olan rafların ağırlığıyla çökmek üzere olan bir kitaplık ve aynı zamanda bilgisayar masası olarak da kullanılan çiziklerle dolu bir kahvaltı masası. Bunların hepsi mahallenin etrafındaki kullanılmış eşya satışlarından alınmıştı.

Hunter kapıyı arkasından kapattı, ama olduğu yerde durdu. Bir anlığına, dairesindeki sessizliğin ve karanlığın kendisini içine almasına izin verdi. Kendisi karanlıkta dinlenirken gözleri salonunda gezindi, sonra yalnız yaşayan bir kadın için kendi evine her adım attığında korku ve tehlike hissetmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Her yatağa gidişinde veya mutfaka her adım attığında korku içinde olmanın nasıl bir his olduğunu. Endişe ve paranoyanın kadının hayatını ne kadar çabuk ele geçirmiş olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Hiç uzun sürmemiştir diye karar verdi.

Banyoya girip duşun suyunu açtı, sonra da kendini sıcak suyun altına attı. Yüksek basınçla akan su boyun ve omuz

bölgesindeki sertleşmiş kaslara masaj yapıyordu. Gözlerini kapadı ve olay yerindeki sahneler bir korku filmi şeridi gibi geçmeye başlamadan önce, bir on saniye kadar rahatlamayı başardı. Soruşturmanın ön raporunu bile doldurmamıştı ve daha şimdiden birçok düşünce kafasının içinde birbiriyle çarpışıyordu.

Karen Ward takip mi edilmişti?

Hunter'ın dairenin içinde görmüş olduğu birçok şey buna işaret ediyordu. Bazı suçlular, davranış biçimlerini anlamak için sürekli olarak başka birinden dolayı korku içinde yaşayan insanları takip ederdi. Hunter böyle davalarda yeteri kadar çalışmıştı. Ayrıca istatistiklerde bu oranın korkutucu derecede yüksek olduğunu biliyordu.

Birleşik Devletler'de her sene altı milyon insan takip ediliyordu. Los Angeles'a uyarlandığında bu rakam her altı kadından ve her on dört erkekten birinin birileri tarafından takip edildiğini gösteriyordu. Her on bir kadından biri birden fazla takip ediliyordu. Bu rakamlarda internet ve sosyal medya üzerinden yapılan takip bile dikkate alınmamıştı, çünkü bu alanlarda durum çoktan kontrol dışına çıkmış vaziyetteydi. Melekler Şehri'nde problem öyle ciddi boyutlara ulaşmıştı ki 1990 yılında LAPT tarafından sadece taciz ve/veya takip edilmeye ilgili çalışmak üzere bir birim atanmıştı: Tehditle Mücadele Birimi (TMB). Yıllar içinde birkaç ünlünün davası haberlerde boy göstermişti, fakat bunlar problemin çok küçük bir yüzdesini temsil ediyordu. Gerçek şuydu ki çoğumuz izlendiğimizi düşünmüyorduk. Çoğumuz kendimizi bir başkasının saplantısının hedefi olarak görmüyorduk, böylece daha az dikkatli davranıyor, gizliliğe daha az önem veriyorduk ve soruna karşı duyarlılığımız

ya çok az ya da hiç yoktu. Birçok kişiyi şaşırtan şey ise kadın takipçilerin sayıca sanılandan çok daha fazla olduğu ve erkekler kadar sert ve ölümcül olabildiğiydi. Saplantı cinsiyet, renk, sosyal sınıf, din ya da başka bir şeyde ayrım gözetmiyordu.

Fakat Hunter, Karen Ward'un davranış biçimi hakkında gerçekten haklıysa, o zaman katilin yöntemi tamamen yanlıştı.

Birinin yüzünün defalarca kırık cam parçalarıyla dolu bir kaba şiddetle vurulmasının neden olduğu vahşet Hunter'ın bildiği tüm takip edilme dosyalarındaki düzeyin üzerindeydi. Fakat alışılmışı aşan seviyede şiddet kullanımı işin bir parçasıydı. Görünüşe göre katil, iğrenç oyununun bir parçası olarak kurbanın cep telefonunu en iyi arkadaşına ulaşmak için kullanmış ve kendisini görüntülü görüşme aracılığıyla her şeyi izlemeye zorlamıştı.

Neden? Bundaki mantık neydi?

Esasen takip etme bir kişinin diğer bir kişi için duyduğu istenmeyen veya saplantılı ilgidir. Genellikle reddedilme, kıskançlık, intikam, nefret, güvensizlik veya basit manyaklık dürtüsü buna neden olur. *İki kişi arasındadır*, başka kişiler asla dahil değildir. Hunter bunu her şeyden iyi biliyordu, peki, o zaman görüntülü görüşme sadizmi ne içindi? Başka biri neden çok kişisel bu dürtülere dahil edilmişti? Neden nefret ve vahşetin reklamı yapılmıştı? Mantıklı gelmiyordu ve Hunter da en çok bundan korkuyordu.

On

Hızlı bir kahvaltıdan sonra Hunter ve Garcia sözleşerek Batı Carson'daki Güney Vermont Caddesi'nde buluştu. Burası Güney Los Angeles'ın Liman Bölgesi'ni oluşturan on üç mahallesinden biriydi. Adres Çavuş Velasquez'den gelmişti ve en çok konuşmak isteyen kişiye aitti: Karen Ward'un en iyi arkadaşı Tanya Kaitlin.

Vermont Caddesi, Los Angeles'ın kuzey-güney hattındaki en uzun caddelerden biriydi. Uzunluğu otuz yedi kilometreden fazlaydı ve bunun otuz beş kilometresi neredeyse dümdüz bir hat üzerinde uzanıyordu. Kendilerine verilen adres onları Batı Torrance Bulvarı'nın hemen sonrasındaki Güney Vermont Caddesi'nin en uç noktasına götürdü. Yorgun görünümlü dikdörtgen şeklindeki onarım gerektirdiği açıkça görülen mavi-beyaz renkli bina, bir dükkânlar dizisinin karşısındaydı.

“Çok bekledin mi?” diye sordu Hunter arabasından çıkarken.

Garcia, Honda Civic'inin sürücü kapısına dayanmış şekilde saatine baktı: 08:16.

“İki dakika bile değil,” dedikten sonra esnedi Garcia.

“Hiç uyuyabildin mi?”

“Çok az.” Garcia tuhaf bir baş eğmesiyle cevaplamıştı. “Anna’yı aynı gece içinde iki kere uyandırmamak için salonda yatmaya karar verdim. Kötü bir kararmış. Kanepe, üzerinde uyumaya elverişli değilmiş, en azından bir doksanlık biri için.”

Hunter çok iyi anlayabiliyordu.

“Saat altıya kadar oraya buraya dönüp durdum, öyle olunca bari biraz iş bitireyim dedim.” Garcia’nın gözleri sağ elindeki mavi dosyaya kaydı. “Ya sen? Ne zaman ayrıldın olay yerinden?”

“Senden yaklaşık bir saat kadar sonra, gündeğumundan az önce cesedi adli tıbbâ götürdüklerinde.”

“Sana uyuyup uyumadığını sormak saçma olur, değil mi?”

Hunter tekrar ortağına baktı.

“Evet,” diye onayladı Garcia kendi kendine. “Saçma bir soru.”

“Dosyada ne var peki?”

“Kurbanın ana profili.” Garcia omuz silkti. “Aslında en azından bir kısmı. Soruşturma birimi hâlâ üzerinde çalışıyor. O kadar kısa zamanda kadın hakkında toparlayabildikleri tüm bilgi burada.”

“Tamam, öyleyse elimizde ne var?” diye sordu Hunter mavi-beyaz apartmanın olduğu tarafa gitmek için yoldan karşıya geçerken.

Garcia dosyayı açtı. “Karen Ward yirmi dört yaşında, martın on yedisinde Santa Clara, Campbell’da doğmuş. Ebeveynleri hâlâ orada yaşıyor. Suç kaydı yok. Önemli bir borcu yok. Ehliyeti temiz. Los Angeles’a dört yıl önce, Los

Angeles Güzellik Akademisi'nde estetik ve makyaj eğitimi almak için gelmiş."

Binaya ulaştıklarında durdular. "Peki, neredeymiş bu akademi?"

"Culver City."

Hunter onaylayınca, Garcia da devam etti.

"Hevesli bir öğrenciymiş, bir sene sonra en iyi yüzde beşlik kısmın içine girerek mezun olmuş. Akademinin mezunlara iş imkânı sağlayan bir yerleştirme programı var. Ona bir güzellik salonunda stajyerlik ayarlamışlar, işletmenin adı..." Garcia sayfayı çevirdi. "Trilogy Day Spa, Manhattan Beach'te."

"O sıralar nerede yaşıyormuş?"

"Hımm..." Garcia çabucak dosyayı karıştırdı. "South Bay'de birisiyle beraber yaşıyormuş, ismi..." Kaşları bir defa yukarı kalkıp sonra tekrar indi. "Görmek için buraya geldiğimiz kişiden başkası değil, Tanya Kaitlin."

"Pekâlâ."

"Monterey Park'ta bulunan Glique isimindeki başka bir güzellik salonuna geçmeden önce, Karen Ward Trilogy Day Spa'da bir sene çalışmış."

Hunter biraz şaşırılmış görünüyordu. "Monterey Park mı? Orası South Bay'den oldukça uzak."

"Ona şüphe yok," diye onayladı Garcia, "fakat orada kalmamış, Alhambra'ya taşınmış."

"Yine mi biriyle beraber?"

Dosyayı bir kez daha çabucak taradı. "Yazmıyor, ama sanırım Tanya Kaitlin bu konuyu bizim için açıklığa kavuşturabilir."

"Doğru."

“Tekrar iş değiştirmeden önce, Glique’te de bir sene çalışmış.” Dedektifler göz göze geldi. “Evet, bildin. Yeni bir iş. Yeni bir bölge. Yeni bir adres.”

“Bu sefer neresi?”

“Santa Monica; Batı Yakası’na geri dönmüş. Lüks bir güzellik salonunda işe girmiş, ismi... Burke Williams, Üçüncü Promenade Sokağı üzerinde.”

“Peki, yeni adresi?”

“Appleton Yolu, Mar Vista.”

Garcia bir saniyeliğine adrese sessizce göz attı, sonra kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordu Hunter.

“Değişim çok hızlı. Yeni bir güzellik salonuna geçmeden önce, Burke Williams’ta sadece dört ay çalışmış. İşletmenin adı Long Beach’te Gerçek Güzellik, İkinci Güney Caddesi üzerinde.”

“Öldürülmeden önceki son işi,” dedi Hunter. Çavuş Velasquez’in bu adresten bahsettiğini hatırladı.

“Doğru,” diyerek onayladı Garcia.

“Herhangi bir ilişkiye dair bilgi var mı?” diye sordu Hunter. “Görüştüğü biri?”

Garcia dosya sayfalarına göz gezdirdi. “Bir şey yok.”

“İş değiştirme nedenlerinden herhangi biri hakkında bilgi var mı? Çalıştığı yerlerin arasında hiç kapanan olmuş mu? İşten çıkarılmış mı?”

Garcia sayfa sayfa ilerledi. “Hayır. Burada bir şey yok, fakat bunu ben de bilmek isterdim. Dört senedir Los Angeles’taydı. Bir senesi eğitimle geçti, geri kalan üç senede ise üç kere iş değiştirdi. Tamam,” diyerek Garcia kabullendi, “duyulmamış bir şey değil ama farklı işlere atlayıp durmuyordu. Bir kariyer yapmaya çalışıyordu ve bir kozmetikçi

olduğunu düşünürsek, devamlı müşteriler kazanmak için sıkı çalıştığından eminim. Onun yaptığı gibi oradan oraya taşınarak, hele Los Angeles gibi büyük bir şehirde bunu başarmak zor.”

Hunter da aynı fikirdeydi. “Aynı iş, değişik işyerleri ve bu da bize onun kovulmadığını gösteriyor. Eğer kovulmuş olsaydı, referansları yeterli olmayacağı için o kadar kısa sürede yeni bir iş bulamazdı.”

Garcia hak verdi. “Ayrılma kararını kendi verdi, işverenleri değil.” Düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. “İş geçmişine bakıldığında, bence ilk iki iş değişikliği oldukça normal görünüyor. İlk iş ki Trilogy Day Spa’da akademiden yeni mezun bir stajyer. Staj bittikten sonra gelişim, daha fazla para, daha fazla fırsat ve bunun gibi şeyler peşinde koşması doğal... Bu da bizi bir sonraki işverenine götürüyor, Glisque. Bulunduğu muhit açısından çok da iyi değil, ama kariyer yapmaya çalışıyorsan bazı fedakârlıklarda bulunmak durumunda kalırsın. Santa Monica’da lüks bir salonda işini ayarlamadan önce yeni işinde bir sene geçirdi. Bu iş muhtemelen kozmetik uzmanı olduğundan beri uğruna çalıştığı şeydi.”

“Yine de” diye ekledi Hunter. “Onlarla sadece dört buçuk ay çalıştıktan sonra tekrar ayrıldı.”

“Neredeyse bir şartlı tahliye süresi kadar,” dedi Garcia. “Fakat bu seferki merdivende yeni bir basamak gibi görünmüyor. Bunu neden yapsın ki?”

Hunter’ın yüzünde “kim bilir” tarzında bir ifade belirdi. “Bir şeyden veya birisinden mi kaçıyordu?”

“Olabilir.”

Hunter binaya doğru döndü. “Belki Tanya Kaitlin, şu çılgın ‘görüntülü arama’ işinden başka şeylere de ışık tutabilir.”

On Bir

Hunter ve Garcia'nın Karen Ward'un apartmanında karşılaştıkları duruma benzer olarak Tanya Kaitlin'in apartmanında da bulunan tek güvenlik teçhizatı eski model bir şifreli giriş sistemiydi.

Hunter 202 numaralı dairenin düğmesine bastı ve karşısına çıkan tam bir sessizlik oldu. Ne bir klik ne bir tıs ne de bip sesi. Hiçbir şey.

“O şey çalışıyor mu?” diye sordu Garcia.

“Emin değilim ama çalışmıyorsa da şaşırmam.”

Hunter biraz daha yaklaştı, sağ kulağını hoparlörün birkaç santim yakınına getirerek tekrar denedi. Hâlâ sistemin düzgün çalıştığını gösteren bir işaret yoktu. Bir adım geri atıp kapının kilit sistemine bakarken ikisi de küçük hoparlörden gelen cansız klik sesini duydu. Bunun ardından zar zor duyabildikleri bir kadın sesi geldi.

“Efendim?”

“Bayan Kaitlin?” diye sordu Hunter. “Tanya Kaitlin?”

“Evet.”

“Ben LAPT'den Dedektif Robert Hunter, daha önce telefonda konuşmuştuk.”

Birkaç saniye sessizlik içinde hafıza tazelemekle geçti.

“Evet, evet, tabii ki.” Sesi yorgun ve bitap geliyordu.
“Lütfen içeri gelin.”

Tiz bir vızıltı kapıyı tıngırdattıktan sonra daha yüksek sesli bir klik sesiyle kilidi açıldı. Kapıyı iterek açarlarken menteşeleri gıcırdadı.

“Lanet olsun,” dedi Garcia. “Kapıya sanki işkence ediliyor. Biri bunu biraz yağlamalı.”

İçeride üç kata da ulaşım için tek bir yol vardı; uzun, dar ve zayıf aydınlatılmış koridorlara çıkan betondan merdivenler.

“Onunla ilgili bir şey biliyor muyuz?” diye sordu Hunter. İkinci kat merdivenlerini çıkarlarken çenesini yukarı kaldırdı.

“Çok az,” diye yanıtladı Garcia mavi dosyanın son sayfasını çevirerek. “Tanya Kaitlin, yirmi üç yaşında, burada, Los Angeles-Lakewood’da doğup büyümüş. İki kardeşten küçük olanı. Baba ölü. Anne Alzheimer hastası ve San Diego’da oğluyla beraber yaşıyor. Kurban gibi onun da suç kaydı yok. Bayan Kaitlin, Torrance’de DuBunne Spa Club’ta kozmetik uzmanı olarak çalışıyor. Karen Ward’la aynı dönemde Los Angeles Güzellik Akademisi’ndeymiş. Aynı anda mezun olup, senin de bildiğin gibi, stajyerlik dönemlerinde birlikte eve çıkmışlar.”

“İkisi de stajını aynı yerde mi yapmış?”

“Hayır. Önceden söylediğim gibi, Karen Ward, Trilogy Day Spa’da yapmış. Akademi, Bayan Kaitlin’i Six Degrees diye bir yere yerleştirmiş, o da Manhattan Beach’te. İkisinin de stajyerliği on iki ay sürmüştü, fakat Bayan Kaitlin’in ondan sonraki iş geçmişi daha düzenli.” Garcia işaretparmağını

kaldırdı. “Sadece tek bir işyeri ve bu da hâlâ çalıştığı Du-Bunne Spa Club.”

“Burada ne kadar zamandır yaşıyormuş?”

“Üç yıldan biraz fazla,” dedi Garcia. “Burası kurbanımızla paylaştıkları evden ayrıldıktan sonra taşındığı yer.”

Her katta on daire vardı. Tanya Kaitlin’in dairesi, oldukça aşınmış durumdaki merdivenleri çıktıklarında sağdaki ilk kapıydı. 202 numaralı dairenin önündeki kahverengi paspas gelenleri şöyle karşılıyordu: KOMŞULARDA DAHA İYİSİ VAR.

Hunter kapının sağ tarafına, Garcia da soluna geçerek pozisyon aldı. Bu, polis olmaktan gelen bir alışkanlıktı, hatta bunu yaptıklarını fark etmemişlerdi bile. Kapı zili yoktu, bu nedenle Hunter eliyle kapıya iki defa sertçe vurdu. İçeriden kendilerine doğru gelen yavaş ve ağır ayak seslerini duymadan önce on sessiz saniye geçmişti. Fakat ayak sesleri kapıya yaklaştığında birden her şey tekrar tam bir sessizliğe büründü.

Dışarıda Hunter ve Garcia birbirine birkaç defa meraklı gözlerle baktı.

Garcia omuz silkti ve tam kapıyı tekrar çalacakken kapının kilidi sesli iki anahtar çevrimiyle nihayet açıldı. Sonra kapı güvenlik zincirinin izin verdiği kadarıyla yavaşça açıldı.

İki dedektif de kapı aralığından beliren kadını görebilmek için yerini değiştirmek zorunda kaldı. Yakındaki ışıkları kapalı tutmuştu ve vücudunun çoğu karanlık altındaydı. Hunter ve Garcia’nın tek kestirebildiği boyunun 1.65 civarında olduğuydu.

“Bayan Kaitlin mi?” diye sordu Hunter. Başını bir tarafa eğerek daha iyi bir görüş açısı aradı, fakat bulamadı.

Tanya Kaitlin kendini konuşarak ifade etmek yerine, tı. kalı burnundan zorlanarak bir nefes aldı, sonra da sakince başını eğerek selamladı.

“Ben LAPT Hırsızlık ve Cinayet Masası’ndan Dedektif Hunter.” Kimliklerini gösterdiler. “Bu benim ortağım Dedektif Garcia.”

Kadının gözleri yüzlerinden kimliklerine kaydı, sonra tekrar yüzlerine döndü. Başıyla onaylayarak kapının zincirini kaldırdı.

“Girin lütfen,” dedi kapıyı ardına kadar açıp sağa doğru bir adım kayarak. Dış koridorun ışığı üzerine düşerek nihayet üzerini kaplayan karaltıyı defetti.

Hunter’ın gözleri sadece birkaç saniyeliğine Tanya’nın üzerinde dolaştı. İstirabın insan versiyonu gibi görünüyordu. Normalde açık mavi olan gözleri, uykusuzluk ve saatlerce ağlamaktan dolayı açık ton kiraz kırmızısına dönmüştü. Ayrıca şişmiş olan gözlerinin etrafı kopkoyu bir hatla çevrilmişti. Sarı saçları arkada özensiz bir atkuyruğuyla toplanmış, kurtulan bazı saç telleri de yüzünün kenarına düşmüştü. Sağlıksız görünen burnu, gözleri gibi kırmızıydı. Alnı ve yanakları dudakları kadar kuruydu. Üzerinde siyah beyaz bir bornoz vardı ve ayakları çıplaktı. Tamamen sigara kokuyordu.

“Girin lütfen,” diye tekrarlardı dedektifleri salona alırken. Salonun düşük bütçeli fakat oldukça hoş bir dekorasyonu vardı.

Balkon kapılarını örten çiçekli perdeler neredeyse tamamen kapalıydı. Aradan sızan cılız ışık, ancak salonu zifiri karanlıktan kurtaracak kadardı. Tanya, mavi kanepeye birbiriyle takım iki adet koltuğun eşlik ettiği doğu yönündeki

duvara dayanmış oturma grubunu işaret etti. Oturma grubunun ortasındaki sehpa neredeyse boşalmış bir sigara kutusu duruyordu. Onun yanında turşu kavanozundan yapılmış bir kül tablası vardı. İçindeki izmaritlerin hepsi filtresine kadar içilmişti. Bir çift kokulu mum odanın karşı köşesinde yanıyordu, fakat vanilya ve meyve aromaları yayan güzel kokuları sigara dumanı tarafından tamamen bastırılmıştı.

Hunter ve Garcia içeriye doğru Tanya'yı takip etti, fakat önce onun oturmasını beklediler. Koltuklardan balkona yakın olanına oturdu Tanya. Dedektifler kanepeye oturarak onun karşısına yerleşti. Tanya oturduğunda, sanki aniden soğuk bir esintiden rahatsız olmuş gibi, bornozunu sıkıca vücuduna doladı. İlk başta koltuğun uç kısmına oturan Tanya birkaç saniye sonra bu şekilde rahat edememiş gibi görünüyordu. Önce sola, sonra sağa kayarak kendini birkaç santim geriye çekti. Bunu yaptığı sırada gözleri aşağıya doğru, dizlerinin olduğu yöne bakıyordu. Nihayet minderin yarısını kaplayacak şekilde yerleşti. Sırtı koltuğa yaslı değildi, omuzları öne doğru düşmüş, parmakları birbirine kenetliydi ve elleri de dizlerinin arasından aşağı sarkıyordu.

“Bayan Kaitlin,” diye başladı Hunter, “bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz ve bizi kabul edip zaman ayırdığınız için size teşekkür etmek istiyoruz. Bunu mümkün olduğunca kısa tutacağız.”

Tanya bir şey söylemedi. Gözlerini de yerden ayırmadı.

“Anladığımıza göre, siz ve Karen Ward birbirinizin en iyi arkadaşımıssınız.”

Hafif bir baş onayı.

Bir derin nefes daha.

Ve ardından Tanya gözyaşlarına boğuldu.

Hunter ve Garcia benzer sahnelere o kadar çok şahit olmuştu ki sayısını hatırlamak mümkün değildi. Asla daha kolay olmuyordu. Yapabilecekleri en iyi şey ona biraz zaman tanımaktı.

Hunter ayağa kalktı ve mutfakta kayboldu. Birkaç saniye sonra elinde bir bardak şekerli suyla tekrar görüldü.

“Alın,” dedi Tanya’ya doğru yaklaşarak. “Bundan biraz için. Kendinizi biraz daha iyi hissettirir.”

Ellerini yüzüne koydu ve ağlaması birkaç saniye içinde şiddetlenerek kontrolden çıktı.

İki dedektif de bekledi.

“Anlamıyorum... anlamıyorum...” dedi derin hıçkırıklarının arasında.

“Alın Bayan Kaitlin,” diye tekrar denedi Hunter. “Sadece birkaç yudum. Gerçekten de daha iyi hissettirecek.”

Yeniden art arda derin nefes alıp verdikten sonra, Tanya nihayet ellerini yüzünden çekti. Hunter’a baktı ve suya uzandı.

“Teşekkürler.”

Hunter sempatik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sudan küçücük yudumlar aldı ve bardağı sehpayaya koymak için hareketlendi. Garcia kendini oturduğu koltuğun ön kısmına çekti.

“Birazcık daha Bayan Kaitlin,” diye rica etti Garcia. “Faydası olur, güvenin bana.”

Kabul edip bardağı tekrar ağzına götürmeden önce, uzunca bir süre tereddüt etti. Bu sefer üç yudum aldı.

“Lütfen bana Tanya deyin,” dedi bardağı sehpayaya koyarken. “Ve evet... Karen ve ben birbirimizin en iyi arkadaşydık.”

Hunter tekrar oturmadan önce Tanya'ya bir kâğıt mendil verdi.

Tanya ona tekrar teşekkür etti ve mendille gözlerinin köşesini hafifçe sildi. Bakışları, sehpa da duran sigaralara kaydı ve belki de çektiği acıdan dolayı açıklama gereği hissetti.

“Bunlardan birini yakmayalı iki yıldan fazla olmuştu.” Endişeli bir şekilde kendi kendine kıkırdadı. “Bu benim acil durum paketimdi.” Dudaklarının köşeleri biraz kıvrılrsa da bir gülümseme sayılmazdı. “Siz içiyor musunuz?” diye sordu.

İki dedektiften de aynı anda “hayır” cevabı geldi.

“Hiç içtiniz mi?”

Garcia kafasını yana salladı.

“Çok uzun zaman önce,” diye yanıtladı Hunter.

“Eskiden içip bırakmış olan tanıdığım birçok kişinin bir yerlerde saklı acil durum paketi vardır, olur da bir sebepten dolayı sinirlerini kontrol edemezler diye. Geçtiğimiz iki sene boyunca bu paketi açmaya birkaç defa yaklaştım, ama buna rağmen iyi iş çıkardım... Ta ki dün geceye kadar.” Bir anlığına başka tarafa baktı. “Aslında içeride içmemeliyim. Eğer dışarıdaki aydınlıkla baş edebilseydim, balkonda içerdim, fakat...” derken cümlesini yarıda kesti kafasını sağa sola sallayarak. “Tadını sevdiğiniz ve size kendinizi iyi hissettiren her şeyin aslında sizin için kötü olması ne kadar tuhaf, değil mi?”

Hunter tekrar gülümsedi. Şekerli su etkisini göstermeye başlamıştı. Dilini kurumuş dudaklarının üzerinde dolandırdı ve dedektiflere, “hazırım” dermiş gibi baktı.

“Tanya,” dedi Hunter sakın ve düzgün bir ses tonuyla ve göz teması kurarak. “Bunun zor olduğunu biliyorum, bu

nedenle lütfen acele etme, fakat bize şu dün geceki görüntü. lü arama ile ilgili hatırlayabildiğin tüm detayları anlatabilir misin?”

Tanya'nın bakışı sehpaye döndü ve tekrar bardağa uzandı. Aldığı iki büyük yudumdan sonra uzunca duraksadı, ardından bakışları donuklaştı ve boş boş baktı.

“Tamam,” dedi nihayet.

Hunter ve Garcia not defterlerini hazırladılar.

Tanya duştan çıktıktan sonra olanları anlatmaya başladı.

Düzenleme
Ny.ozlem

On İki

Hunter ve Garcia, Tanya'nın olay hakkında anlattıklarını neredeyse tam bir sessizlik içinde dinledi ve sadece birkaç defa araya girdiler. Bunu ya bazı noktaları netleştirmek ya da onu sakinleştirmek için yaptılar. Çünkü yaşadıkları bazen zihninde öyle gerçekçi bir şekilde canlanıyordu ki o anlarda bir kriz geçirmenin eşiğine geliyordu.

Aramanın nasıl sona erdiğini anlatırken Tanya tekrardan kusmamak için kendini zor tuttu. Sehpadaki sigara pake-tine uzandı ve içindeki son sigarayı titreyen eliyle ağzına götürdü. Fakat şekerli su ve nikotinin birleşiminden oluşan sakinleştirici etkiye rağmen, Tanya'nın sinirleri tekrar bozuldu ve bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

Hunter yeni bir kâğıt mendil uzattı.

Tanya'nın görüntülü aramanın detaylarını anlattığı yaklaşık yirmi dakika boyunca, Hunter sözlerinin yanı sıra, onun yüz ifadelerine, vücut ve göz hareketlerine de oldukça dikkat etmişti. Evet, onu ele veren işaretler vardı: Elini heyecanlı bir şekilde sıkça yüzüne götürmesi, sarkmış saç tellerini kulağının arkasına atması, inanılması zor bulunduğu bir şeyi anlatırken kafasını zoraki olarak sallaması ki bunların

hepsini sık sık yapıyordu ve tırnaklarını birbirine sürtme-
si... Bunlar yalan işaretleri değil, korkunun göstergesiydi.
Yaşadığı şey onu çok korkutmu tu.

Garcia, Tanya'ya yeni bir bardak  ekerli su getirdi. T -
m n     yudumda bitirmek için Tanya'nın bu sefer te vike
ihtiyacı yoktu.

Yeterince sakinle mi  görününce Garcia ilk soruyu sordu.

“Bize, arayan kişinin aramayı sonlandırmak için Bayan
Ward'un telefonuna uzandığı sırada, telefonun kasten yu-
karı doğru kaldırıldığını ve arayanın yüzünü gördüğünüzü
söylediniz, doğru mu?”

“Evet, fakat o bir yüz değildi.”

Garcia kaşlarını çattı.

“Pardon?”

“O bir maskeydi. Bir çeşit korku maskesi.”

Garcia koltuğun    tarafına kaymadan önce hızlıca bir
bakış attı Hunter'a. “Biliyorum, bu senin için zor olacak
Tanya ve senden o sahneleri zihninde tekrar canlandırmanı
istediğim için özür dilerim, fakat maskenin detaylarıyla il-
gili hatırladığın bir şey var mı? Bu maskeyi bize tarif etme-
yi deneyebilir misin?”

Tanya gözlerini Garcia'nın gözlerine dikti. “Hatırlamak
mı? Yaşadığım süre boyunca bunu hiçbir zaman unutama-
yacağım.” Sağ i aretparmağını ağzının sağ k  sesine götür-
d . “Yüzünün kenarında bu büyüklükte açık bir kesik vardı,
buradan buraya kadar.” Parmağım ağzından yanağına s -
r kledi, oradan da sağ kulağına. “Sanki yamuk yumuk bir
katil palyaço gülümsemesi gibiydi. Ayrıca arasından di le-
rini de görebiliyordunuz, fakat onlar insan di i gibi değildi.
 u kocaman, keskin, sivri uçlu, her tarafı kana bulanmış
olanlardandı. Ağzı ve çenesi de tamamen kana bulanmıştı.”

Nefeslenmek için duraksadı, görünen oydu ki hafızasının açığa çıkardığı o sahnelerle mücadele ediyordu.

“Ağzının diğer köşesi kesik değildi, fakat tamamen sarkık ve deforme bir durumdaydı.”

Hunter, Tanya’nın ellerinin tekrar titremeye başladığını fark etti.

“Ayrıca burnu da yoktu,” diye ekledi Tanya. “Sadece kök kısmı vardı, sanki ısırılarak koparılmış, suratından yırtılıp atılmış gibi ya da onun gibi bir şey. Ve gözleri şeytanın gözleri gibiydi.”

“Şeytanın gözü mü?” diye sordu Garcia. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Rengi.”

“Rengine ne olmuş?”

“Kırmızıydılar. Ve sadece iristen bahsetmiyorum.” Kendi gözlerinden birini gösterdi. “Yani tamamıyla. Gözlerde hiç beyazlık yoktu. Sanki bir çift kan dolu çukur gibi görünüyorlardı.”

Nefes almakta yine zorlanmaya başladı. Tekrar normale dönmesi birkaç saniyesini aldı.

“Kafası da dahil olmak üzere yüz derisinin geri kalanı...” Tanya anlatırken yüz mimikleriyle de gösterdi, “... yumru yumru ve kösele gibiydi, sanki yüzü yanmış gibi.” Tekrar gergin bir şekilde kafasını salladı. “Bakın, sadece bir maske olduğunu biliyorum, ama hayatımda gördüğüm en şeytani şeydi. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

Hunter şaşırmadı. Tanya’nın hikâyesini duyduktan sonra, kendini bu şekilde hissettiğinden emindi ki zaten katilin istediği de buydu: Savunmasız ve ölümüne korkmuş hisettirmek.

“O zaman bu tüm kafayı saran kauçuk bir maskeydi” diye sordu Garcia. “Şu lastik veya iple kafanın arkasından geçirdiğin veya bağladığın maskelerden değil yani?”

“Yok, hayır, kesinlikle tüm kafayı saran cinstendi. Bundan eminim.”

“Robot resim uzmanlarımızdan birinin seninle iletişime geçmesini istesek, bu senin için sorun olur mu?” diye sordu Hunter yeniden Tanya’nın dikkatini çekerek. “Maskenin resmi bize yardımcı olabilir.”

Tanya bornozunun kuşağını tekrardan sıkarken derin bir nefes verdi. Bu korku içinde olduğunun bir göstergesiydi.

“Tabii ki sorun olmaz.”

Hunter devam etmeden önce ona gülümseyerek teşekkür etti. “Ayrıca konuşurken arayan kişiden ‘erkek’miş gibi bahsettiniz. Fakat sesin mekanik olduğunu ve kulağa korku filmindeki bir şeytanın sesi gibi geldiğini söylemişsiniz, değil mi?”

Tanya onayladı.

“Sizi arayanın erkek olduğunu işaret eden bir şey var mıydı?”

Bir an durdu, bekledi. “Öncelikle maske. Bir maske ancak bir erkeğin suratında bu kadar korkunç görünebilirdi, bir kadında değil. Bununla beraber omuzlar ve vücut yapısı var. Fazla geniş. Bir kadın için fazla güçlü. Bu manyak her kimse, tamamen siyah ve dar giyinmişti. Tüm vücudunu göremedim ama gördüğüm kadarıyla bir kadın için kesinlikle fazla kaslıydı.” Tanya bir anlığına aklı karışmış gibi göründü. “Kadınlar da böyle bir şey yapabilir mi? Bu kadar şiddet içeren bir şey?”

“Bazıları evet,” diye yanıtladı Hunter.

Kafa karışıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Siz ve Bayan Ward ne zamandan beri arkadaşınız?” dedi Garcia.

“Hımm... yaklaşık üç buçuk senedir. Güzellik Akademisi’ndeki kozmetik eğitimimiz sırasında tanıştık ve birden birbirimizin en iyi arkadaşı olduk.”

“Pete, Bayan Ward’un erkek arkadaşı mıydı?”

Tanya’nın bakışı tekrar Garcia’ya dönerken sol kaşı hafifçe yukarı kalktı.

“Arama sırasında Karen ve Pete adındaki birinin size şaka yaptığını düşündüğünüzü söylemişsiniz. Pete kim? Karen’in erkek arkadaşı mı?”

“Yok, hayır.” Tanya gülümseyerek kafasını salladı. “O kişi Pete Harris. Kadınlarla ilgilenmez, hem de hiç. Kendisi bir makyöz ve bizim de iyi bir arkadaşımızdır. Film stüdyoları için çok sayıda iş yapar, bundan dolayı da devamlı seyahat eder. Son olarak Avrupa’da bir sette, Tom Cruise veya benzeri bir ünlüyle beraber çalıştığını duydum. Belki de geri dönmüştür ve Karen’la birlikte bana sapıkça bir şaka yapıyorlardır diye düşündüm. Pete’in çok tuhaf bir mizah anlayışı vardır, anlarsınız ya.”

Garcia not defterine bir şeyler yazdı.

“Pekâlâ... Bayan Ward’un romantik bir ilişkisinin olup olmadığını biliyor musunuz?”

“İlgisi bile yok,” diye cevapladı Tanya, bunun neredeyse bir saçmalık olduğunu ima eden bir ses tonuyla. “Bütün o...”

Aniden durdu ve nefesini tuttu.

“Aman Tanrım!” Gözleri açıldı, fakat bakışları yine donuklaşmıştı. “Bunu hiç düşünmemiştim.” Bir kez gözlerini kırptı. “Bunu tamamen unutmuştum.”

“Neyi unutmuştunuz?” diye sordu Garcia.

Tanya’nın bakışları yavaş yavaş önünde oturan dedektiflere doğru kaydı.

“Karen’i takip eden biri vardı.”

On Üç

Bay J'nin (kendine bu şekilde hitap edilmesini istiyordu) telefonunda son bir buçuk senedir aynı sinir edici alarm tonu ayarlı olmasına rağmen o sabah onu saran uyku halinden hemen çıkamadı. Aynı şekilde duyduğu melodiyi tanıyıp ne olduğunu anlaması da bir süre aldı. Bay J sonunda uyana-rak hareketlendi. Komodinin üzerindeki telefonuna uzanıp çabucak alarmı kapattı.

Dikkatlice döndü ve yatakta yanında yatan kadına baktı. Yirmi bir yıldır eşi olan Cassandra'nın yüzü diğer tarafa dönüktü ve görünüşe göre hâlâ derin uykundaydı.

Bay J alarmı onu uyandırmadan önce kapatabildiği için rahatlayarak bir "oh" çekti. Ona usulca yanaşıp boynundan hafifçe öpmeyi düşündü; bir, iki... bin defa. Fakat onu bu nedenle uyandırmanın ikisinin de işe geç kalmasına neden olacağını biliyordu... ve bu hafta zaten iki kez olmuştu.

Uzun yıllar önce Cassandra'yla ilk tanıştıklarında, onu Bay J'ye çeken birçok şey vardı, bunlardan ikisi onun sakinliği ve doğallığıydı. Ömründe karşılaştığı en anlayışlı ve destekleyici kadındı. Konuştukları konular hakkındaki görüşleri her zaman zekice ve ince düşünülmüştü. Merak

uyandırıcıydı. İlham vericiydi. Eğlenceliydi ve beraber geçirdikleri zamanlarda bir an için bile olsa ilgisiz görünmemişti. Çıkmaya başladıklarından sadece üç ay sonra evlenmişlerdi. O zamanlar birbirlerine karşı duydukları şehvet hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Çoğu zamanlarını yatakta beraber geçiriyorlardı, bundan dolayı evlilikten kısa bir süre sonra Cassandra'nın hamile olduğunu duyurduklarında, buna kimse şaşırmamıştı. Bay J'ye kalsa en az bir tane daha çocukları olurdu ama Cassandra ona, o zaman için bir çocuğun yeterli olduğunu söylemişti.

“Belki biraz daha sonra canım,” demişti, fakat o “sonra” denilen zaman hiç gelmemişti. Bunun yerine, ilişkileri düşüşe geçmişti.

Birbirlerini ne kadar sevdikleri veya bir zamanlar sevmiş olduklarından bağımsız olarak tüm çiftler kaçınılmaz olarak ilişkilerinde zor bir evreye girerdi, özellikle de söz konusu olan seks ise. Bay J ve Cassandra'nın durumunda bu zor evre oğulları Patrick'in doğumuyla beraber başlamıştı. İlk başlarda durum hâlâ nispeten normal olmasına rağmen seks çok daha az ateşli, çok daha planlı ve ölçülü bir hale gelmişti. Yıllar sonra Patrick ergenlik çağına geldiğinde, neredeyse tamamen bitmişti. Bunlar Bay J için evliliğinin en kötü yıllarıydı.

Cassandra'ya hemen hemen her yanaştığında, nazik ama kesin bir ret cevabı alıyordu. Cassandra sadece arada bir onun kendisiyle ilişkiye girmesine izin veriyordu ve bu anlar da hızlı ve duygusallıktan uzak oluyordu. Yine çok nadiren de olsa Cassandra'nın ona yanaştığı geceler oluyor ve bu geceler eski günlerdeki gibi geçiyordu, hatta daha bile iyi.

Cassandra önce Bay J'nin ışıkları kapatmasını ve yatağa girmesini bekler, sonra da onu kendine doğru çekerdi. Öncelikle tüylerini diken diken edene kadar, onun tüm vücudunu öperdi. Ardından boynuna ve omuzlarına attığı tutkulu, küçük ısırıklarla onu daha da tahrik ettikten sonra ağzıyla onu patlama noktasının eşiğine getirirdi. Ona nefesini düzenlemesi için biraz zaman tanır, sonra onu sırtüstü yatırarak üstüne çıkardı. Tırnaklarını göğsüne öyle vahşice geçirirdi ki çoğu zaman kan gelirdi, ama Bay J'nin umurunda olmazdı. Aslında kendisine yaptığı her şeyi severdi. Üzerindeyken Cassandra'nın o titreyişini severdi. Onun zevkten inleyişini, ama her şeyden çok, onun gözleri kapalı halde kendinden geçmişçesine kesik kesik solumasını severdi; bu onu adeta başka bir boyuta taşırdı.

Evet, Cassandra oğlunun doğumundan sonra hiç şüphesiz nispeten sakinleşmişti, özellikle de onun ergenlik yıllarında. Fakat oğlu üniversiteye gitmek için evden ayrılmış, o da daha çok eskisi gibi davranmaya başlamıştı. Doğallık geri dönmüştü. Öngörülemezlik ve kocasına karşı olan tutku ve şehveti yeniden kendini göstermişti. Gerçi ilk karşılaştıkları zamanki yoğunluğunda olmasa da bu anlaşılabilir bir şeydi ve bu Bay J'nin gözünde bir çeşit armağandı. Yirmili yaşlarının üzerinden uzun zaman geçmişti ve eğer Cassandra'nın ona karşı tutkusu o yıllarda olduğu gibi geri dönmüş olsaydı, bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

Fakat bir şey kesindi: Evliliklerinde aştıkları onca engelle, hâlâ sahip oldukları onca küçük probleme rağmen Bay J karısını sevmeyi hiçbir zaman bırakmamıştı. Eğer ruh ikizi diye bir şey varsa, o kendininkini kesinlikle bulmuştu.

On Dört

Hunter ve Garcia'nın, Karen Ward'un dairesinde buldukları ipuçlarına dayanan şüphelerine rağmen, "takip eden biri" kelimesi kulaklarında, sanki yankı odasında patlayan bir bomba gibi hâlâ çınılıyordu.

"Karen Ward takip mi ediliyordu?" diye sordu Garcia, Hunter'a meraklı bir bakış atarak.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Tanya sessizce elini ağzına götürerek. Garcia'nın sorusunu duymamış gibiydi. "İnanamıyorum. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyorum."

"Tanya?" dedi Garcia başını onun soluna doğru birazcık uzatıp bakışlarını yakalamaya çalışarak. Bu çabası işe yaramadı. Tanya'mn bakışları tekrar kilimin üzerindeki rasgele bir noktaya odaklandı.

"Tanya?" Tekrar denedi.

Tepki yok.

"Bayan Kaitlin?" Bu sefer daha sert bir şekilde.

Tanya nihayet girdiği kısa süreli trans durumundan çıkıp tekrar Garcia'ya baktı.

“Pardon. Ne demiştiniz?”

“Karen Ward size hiç takip edildiğinden bahsetmiş miydi?”

“Hımm... evet.” Tanya hâlâ biraz afallamış görünüyordu. “Evet, bana tabii ki söyledi. Biz birbirimizin en iyi arkadaşlarıydık. Fakat inanmadığım şey, nasıl olur da...”

“Bize bundan bahseder misiniz?” diye araya girdi Garcia.

Tanya derin bir nefes verdi. “Size bildiğim kadarıyla anlatabilirim.” Koltuktaki oturuşunu değiştirdi. Sonunda bu sefer iyice yerleşip sırtını koltuğun arkasına yasladı. “Sanırım her şey bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce Karen, Santa Monica’da çok prestijli bir güzellik salonu olan Burke Williams’ta işe girdiğinde başladı. Görüyorsunuz ya, Karen harika bir kozmetik uzmanıydı. Çok bilgiliydi. Detaylara çok dikkat ederdi. Yaptığı işte çok iyiydi ve çok tatlı biriydi. Bütün müşterileri onu çok severdi, bundan dolayı bu kadar iyi bir işi bu kadar çabuk bulması kimse için sürpriz olmamıştı.”

“Ve bu, Alhambra’dan Mar Vista’ya taşındığı sıradaydı,” dedi Hunter, Garcia’nın dosyasından okuduğu bilgileri hatırlayarak.

“Evet, doğru,” diye yanıtladı Tanya. “Çok da güzel, küçük bir daireydi.”

“Daireyi birisiyle paylaşıyor muydu?”

“Hayır, yalnız yaşıyordu.”

“Tamam,” dedi Garcia. “Peki, Bayan Ward, Burke Williams’ta çalışmaya başladığında ne oldu?”

Tanya bacak bacak üstüne attı ve sol dizini kaşıdı. “Şey, sanırım BW’a katıldıktan yaklaşık iki ay sonraydı, şu ürkütücü mesajları almaya başladı.”

“Mesajlar?”

Başıyla onayladı. “Evet. Kâğıda yazılmış notlar; SMS, e-posta veya sesli mesaj değil. Sadece normal bir kâğıda yazılmış bir not; isim, imza veya adres yoktu, hiçbir şey yoktu.”

“Elyazısını hiç tamyabilmiş miydi?” diye sordu Garcia.

“Aa, hayır, söylemeyi unuttum, elle de yazılmamışlardı.” Tanya’nın bakışları sehpanın üzerindeki artık boş olan sigara paketine yöneldi ve uğradığı hayal kırıklığıyla şöyle bir iç çekti. “Notlar, dergi ve gazetelerden kesilmiş harf ve kelimelerle yazılmıştı. Tıpkı eski filmlerdeki o acayip fidye notları gibi.”

Hunter bunu garip ve özellikle de sarsıcı buldu. “Biraz önce ‘notlar’ dediniz, yani birden fazla mıydı?”

“Evet, BW’ta çalıştığı o birkaç ay içinde sanırım iki veya üç not gelmişti, fakat bu kadarı bile onu korkutmaya yetmişti.”

“Burke Williams’tan bu kadar kısa süre içinde ayrılmasının nedeni bu notlar mıydı?”

Yeni, belirgin bir baş onayı daha. “Notlar Karen’ı gerçekten sarsmıştı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.”

“Notları polise göstermedi mi?” diye sordu bu sefer Garcia. “Suç duyurusunda bulunma? İnceleme başlatma? Soruşturma açtırma?”

Tanya bacağını diğerinin üzerinden indirdi. “Ona bunu yapmasım söylemiştim. Ayrıca onunla beraber gitmeyi de önerdim.”

“Peki, gitti mi? Yani siz onunla birlikte polise gittiniz mi?”

“Hayır, gitmek istemedi?”

Garcia’nın şaşkınlığı açıkça görülebiliyordu. “Peki, ama neden?”

Tanya omuzlarını kaldırdı. “Notları yazan tamamen belirsiz olduğu için polisin de yapabileceği fazla bir şey

olmadığını düşündü. Polisin kendisine birkaç soru sorup sonra da bunu önemsiz dosyaların arasına koymasından çekiniyordu ve bunun da korkmasına veya bir sonraki muhtemel nota nasıl engel olacağını kestiremiyordu. Notlar onu gerçekten çok korkuttu. İyi uyuyamıyordu. Başka bir yere taşınıp işini değiştirince her şeyin yoluna gireceğini ve notların kesileceğini düşünmüştü.”

“Notların Burke Williams’taki müşterilerinden birinden geldiğini düşünüyor muydu?” diye sordu Hunter not defterine bir şeyler karalarken.

“Bunu ona sordum,” diye onayladı Tanya. “Fakat gerçek şu ki o artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Bunların neden kendisinin başına geldiğini hiç anlayamıyordu. O sıralar BW’ta yeni çalışmaya başlamıştı. Pek fazla devamlı müşterisi yoktu. Ayrıca bana bir ara bütün müşterilerinin kadın olduğunu söylemişti. Ayrıca daha önce de söylediğim gibi, Karen karşılaşabileceğiniz en tatlı insandı. Herkes onu çok severdi. Bir müşteri böyle bir şeyi Karen gibi bir insana neden yapsın ki?”

“Daha önce Bayan Ward’un romantik bir ilişkisi olmadığını söylemişsiniz, değil mi?” diye sordu Garcia.

“Hayır, yoktu.”

“Son olarak biriyle ne zaman beraberdi?” Garcia ısrar etti. “Biliyor musunuz?”

Tanya bir an için başka tarafa baktı ve geçmişini düşündü. “Bir yıldan oldukça fazla oldu,” diye cevapladı. “Trilogy’deki stajını bitirmek üzereydi, fakat ciddi bir şey değildi.”

“Neden?”

Tanya omuz silkti. “Karen o dönemde tanıştığı bu çocukla birkaç kez çıktı. Amerikalı değildi. Avrupa’dan, İsveç veya İsviçre ya da onun gibi bir yerdendi işte, fakat ikisi de

ciddi bir şeyin peşinde değildi. Karen'ın önceliği, Trilogy'de mümkün olduğunca fazla tecrübe kazanıp iyi bir ilk iş bulmaktı. Çocuğun ismi... Liam ya da onun gibi bir şeydi ve bir yerlerde müzik eğitimi görüyordu. Her neyse, Karen stajını bitirmeden hemen önce eğitimini tamamlayıp Avrupa'ya geri döndü."

Garcia başını salladı. "Son aylarda başka biri olmadı mı? Bayan Ward çok çekici bir genç bayanmış. Eminim ki sıkça teklif alıyordu."

"Benim bildiğim başka biri yok," diye yanıtladı Tanya. "Evet, haklısınız. Bir bara, kafeye veya herhangi bir yere gittiğimizde genellikle şansını deneyen biri olurdu, fakat o hiçbir zaman ilgileniyormuş gibi görünmezdi. Onun birinden telefon numarası aldığını veya kendi numarasını verdiğini hiç görmedim."

"Karen sana hiç bu notlardan birini gösterdi mi?"

Hunter, Tanya'nın ses tonunun gergin olduğunu fark etti.

"Evet..." diye cevapladı. "Notlardan birini bana bir ara göstermişti."

"Ne yazdığını hatırlıyor musunuz?"

Tanya sehpanın üzerindeki boş sigara kutusuna bir kez daha baktı. Tekrar kaygılanmaya başlamıştı. Geçmişini düşünürken dirseklerini koltuğun kolçağına bıraktı. Aklına gelen şey titremesine neden oldu.

"Ona dokunmak, onu bağırtmak ve korkusunu test etmekle ilgili bir şeylerdi. Kelimeleri... tam hatırlamıyorum, fakat notun ödümü patlattığım hatırlıyorum, özellikle de bütün o kesilmiş harflerden dolayı. Bu yüzden notu polise götürmesini söylemiştim."

Hunter hâlâ dikkatlice Tanya'yı izliyordu. Endişeli hali geri gelmişti.

“Bayan Ward’un başka bir yere taşınıp işini değiştirdi. ğinde her şeyin yoluna gireceğine ve notların kesileceğine inandığını söylemişsiniz.”

“Evet, doğru.”

“Kesildi mi peki?”

Başını sallamaya başlamıştı ki Tanya’nın gözleri tekrar doldu. “Hayır. Başlarda kesildiğini düşündü. Bir aydan fazla süredir Long Beach’te yeni bir yerde oturuyordu ve her şey çok iyi görünüyordu. Gerçek Güzellik’teki yeni işi de iyi gidiyordu. Karen rahatlamaya başlamıştı, fakat birkaç hafta önce bir gece panik içinde beni aradı ve bir not daha aldığını söyledi.”

“Bayan Ward size bu yeni notu gösterdi mi?” diye sordu Garcia. “Long Beach’e taşındıktan sonra geleni?”

“Hayır, bana sadece telefonda bahsetti.”

“Size ne yazdığını söyledi mi? Hatırlıyor musunuz?”

“Hayır, bana hiç söylemedi. Sordum ama hiç söylemedi. Sadece diğerleri gibi olduğunu söyledi.”

“Size hiç notları nasıl aldığını söyledi mi?” diye sıkıştırdı Hunter. “Posta kutusuna mı bırakılmıştı... ya da kapının altından mı atılmıştı?”

Tanya başını sallayarak karşılık verdi Hunter’a, fakat bu seferki gergin ve neredeyse korku içinde bir hareketti. “Önceki notların hepsi kapının altından bırakılmıştı, posta kutusuna değil, ama Long Beach’e taşındıktan sonra gelen dışında.”

Duraksadı, sanki onlara söylemek üzere olduğu şeyi kafasında tasarlar gibiydi.

“Long Beach’teyken aldığı notu... yatağının üzerinde buldu. Yastığının altına bırakılmıştı.”

On Beş

“Operasyon Birimi’ni aramalıyız,” dedi Hunter, Tanya Kaitlin’in dairesinden ayrılır ayrılmaz.

“Tamam,” dedi Garcia. “Ne istiyorsun?”

“Karen Ward’un oturduğu bölgeden son... üç ay içinde yapılan tüm kayıtlı 911 aramalarım kontrol etmelerini isteyelim.”

“911 aramaları mı? Neden?”

“Çünkü peşinde olduğumuz adam tedbirli,” diye cevapladı Hunter. “Ve önceden planlamayı seviyor.”

Garcia, Hunter’a meraklı şekilde bakarken ellerini yukarı doğru açtı. “Bu ne demek peki?”

“Tanya Kaitlin’in bize kendisine gelen arama hakkında söylediği şeyi hatırlıyor musun?”

Merdiven boşluğuna ulaştılar. Aşağı katın zeminine adım atarlarken uzun boylu, sağlam vücutlu biriyle karşı karşıya geldiler. Adam siyah bir kot pantolon, koyu renk beyzbol ceketinin altına da kırmızı kapüşonlu, uzun kollu bir süveter giymişti. Ayağında bir çift soluk renkli bez ayakkabı vardı. Ellerini ceplerine iyice sokmuş ve başını

eğmişti. Alnını kapayan kapüşonundan dolayı Hunter ve Garcia yüzünü görememişti. Birbirlerinin yanından geçerken Hunter yol vermek zorunda kalmıştı.

“Hangi kısmını?” dedi Garcia.

“Arayan kişinin Tanya’ya polisi aramamasını söylediği kısım,” diye açıkladı Hunter. “Ona, bunun gereksiz bir şey olacağını, çünkü polislerin Karen Ward’un dairesine ulaşmasının on dakika, kalbini göğsünden çıkarıp almasının ise bir dakika süreceğini söylemiş.”

Garcia başıyla onayladı. “Evet, hatırlıyorum.”

Birinci kata ulaştılar.

“Pekâlâ,” dedi Hunter. “Şu an bahse girerim ki polislerin bir 911 aramasından sonra Long Beach Polis Departmanı’nından Karen Ward’un evine ulaşması ortalama sekiz ila on dakika arası bir zaman alır.”

Garcia duraklayıp tekrar ortağına baktı.

“Bana öyle geliyor ki bu süreyi sadece tahmini olarak söylemedi,” diye ekledi Hunter.

“Polisin olay yerine ulaşma süresini ölçmek için zaman tuttu.”

“Ben olsam öyle yapardım,” diye itiraf etti. “Ama tam anlamıyla emin olmak için en az üç kere yapardım, muhtemelen daha fazla.”

Garcia bu düşüncenin kafasının içinde serbest bir şekilde birkaç saniye dolaşmasına izin verdi.

“Fakat bu ona yine de bir garanti sağlamazdı Robert,” dedi. “Polis devriyeleri itfaiye kamyonları değil. İstasyonun park alanına çekip arama beklemiyorlar. Caddelerde dolanıyorlar. Bir devriye arabası, telsizden çağrı geldiğinde,

çok yakında olabilir. O sekiz-on dakika arası zaman rahatlıkla bire, hatta daha aşağıya bile inebilir.”

Hunter başıyla onaylayarak bu düşünceye katıldığını belirtti. “Ve bunu da bildiğinden eminim. Ama dediğim gibi, bu adam çok tedbirli ve hesaplı görünüyor. Ayrıca her şeyi önceden planlamayı seviyor. Bunun gibi biri polisin gelmesinin gerçekten ne kadar zaman alacağını bilmek istemiştir ve böylece bunu da planına dahil edebilmiştir. Bir devriyenin çok yakınında olması riskine karşı yapacak bir şeyi yok, bu olasılık dahilinde ve o da bunu başka şekilde çözdü.”

Garcia’nın yüzüne yeniden meraklı bir ifade yerleşti.

“Peki, nasıl oluyormuş o?”

“Tanya’nın polisleri aramayı aklından bile geçirmeyeceğinden emin olarak. Yirmi polis arabası apartmanın önünde de beklese, arama olmadan bir şey ifade etmez. Hiçbiri onu rahatsız etmezdi.”

“Tamam,” dedi Garcia. “Fakat bunu yapmak için polislerin kesin geliş zamanını bilmesi gerekmiyordu. Bir şey uydurabilirdi. Bu bilinen psikolojik bir prensip değil mi? Bir şeyi yeterli inandırıcılıkla söylersen, insanların çoğu sana inanır, söylediğin şey doğru olmasa bile. Tanya’ya herhangi bir rakam verebilirdi ve Tanya’nın da buna inancağından eminim.”

“Evet, haklısın ve bu birçok insan için geçerli olabilir, fakat bu kadar sistemli ve bunu uzun süredir planlamış gibi görünen biri için değil. Bunun anlık bir tahrik sonucu işlenmiş bir cinayet olmadığı gün gibi ortada.” Hunter kafasını salladı. “Hayır, böyle insanlarda genelde ya obsesif-kompulsif bozukluk vardır ya da sınırlıdır. Bu adam kafasının rahat olması için doğru cevabı bulurdu.”

“Tamam,” dedi Garcia. “Peki, bize ne lazım?”

“Çağrı birimine sahte ihbarları aradığımızı söyle. Boşa çıkan fakat ‘en öncelikli’ olarak kayda geçenleri; silah sesi duyulan, ölümcül şiddet içeren veya benzeri olayları. Bunların içinden de adres olarak Karen Ward’un dairesinin bulunduğu apartman veya hemen çevresindeki bir yerin verildiği ihbarlar. Ayrıca ihbarın yapıldığı zaman da cinayet saatine yakın olmalı, iki saat öncesiyle iki saat sonrası arasında kalan zaman dilimi içindeki aramalar. Aramaları yaparken gerçek sesini kullanmış olma ihtimali var.”

“Ve aramanın yapıldığı yere bağlı olarak ankesörlü telefon kullanılmışsa sokak kameralarında da şansımız olabilir,” diye ileri sürdü Garcia.

Hunter bir kez daha onayladı.

“Ayrıca şu görüntülü aramayla ilgili mümkün olduğu kadar bilgi edinmek için hem Tanya hem de Karen’ın telefon kayıtları için arama izni başvurusunda bulunmalıyız,” diye önerdi Garcia. Tanya’nın aramayı hatırlama ve ayrıntıları olabildiğince doğru şekilde aktarma konusunda elinden geleni yaptığını biliyordu, fakat kafası rahat olan biri bile her kelimeyi, her detayı hatırlayamayabilirdi; hele Tanya gibi sarsılmış ve travma geçiren biri düşünülünce.

“Bunun faydası yok,” dedi Hunter. “Operatörlerde kaydı olmayacaktır.”

“Nasıl olur?”

“Birleşik Devletler’deki servis sağlayıcıların sesli aramaların aksine, görüntülü aramaların kaydını tutması yasak,” diye açıkladı Hunter. Zaten onlar da bu son gizlilik yasalarıyla uğraşıyor. İnsanların izni dışında onların kişisel görüntülerini veya videolarını kayıtlı tutmak onlar için

farklı bir boyutta savaş demek olur. Kesinlikle girmek istemeyecekleri bir savaş bu.”

Sonunda binadan çıktılar.

“Ya aramanın ses kaydı veya dökümü?” diye sordu Garcia.

Hunter’dan yine bir kafa sallama. “O da ellerinde olmayacaktır, çünkü arama sırasında görüntü ve ses birbirinden ayrılmaz.”

“Yani birini saklayamıyorlarsa,” diye bitirdi Garcia, “diğeri de saklayamazlar.”

“Kesinlikle.”

“Emin misin?” Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Çok okuyorum,” dedi Hunter ortağına omzunu silkerek.

On Altı

“Peki, bu sefer ne kadarlığına gidiyorsun?” diye sordu Cassandra, Bay J, tostunun son parçasını bitirirken.

“Uzun süre değil. İki, en fazla üç gün.”

“Son seferinde de aynen bunu söylemiştin.” Cassandra karıştırıcıdan bardağına yeni koyduğu koyu yeşil renkteki içecekten bir yudum aldı. “Yine de neredeyse bir hafta yoktun.”

“Evet ve bunun için üzgünüm,” diye kabul etti Bay J. “Fakat bazen bazı şeyler gecikiyor, insanlar gecikiyor ve işler beklenenden daha uzun süre alıyor.” Ağzının kenarlarını silmek için kumaş bir peçete kullandı. “Fakat bu sefer herhangi bir aksilik olacağım düşünmüyorum. Eğer bir değişiklik olursa seni arayıp haber veririm. Eğer olmazsa da en geç pazar günü evdeyim.” Karısına baktı ve kaşları çatıldı. “Cass, o içtiğin şey de ne öyle? Görüntüsü... iğrenç.”

“Güven bana,” diye cevapladı içeceğinin geri kalanını bitirerek, “bilmek istemezsin. Fakat tadı görüntüsünden çok daha güzel.”

“Umarım öyledir, çünkü sanki az önce... bebek kakası içiyormuş gibiydin.”

“Bazen çok iğrenç oluyorsun, biliyor musun?”

Bay J güldü. “Ben mi? Onu içen ben değilim ki! Çok güzel görünüyorsun bu arada.”

Cassandra koyu renk kalem etek, mor bir bluz ve parlak siyah ayakkabılarıyla çekici bir şekilde giyinmişti. Saçları açıktı ve omuzlarının üzerine düşüyordu, fakat yan tarafları kulaklarının üzerinden kelebek şekilli tokalarla tutturulmuştu. Kendisi yapmasına rağmen makyajı da profesyonellere taş çıkarır türdeydi.

Bay J saatini kontrol etti: 08:17. “Pekâlâ, gitmem lazım.” Ayağa kalktı, kahvesinin geri kalanını bir yudumda içti, tabağıyla çatal bıçağını toplayarak hepsini lavaboya bıraktı.

“Öylece bırakabilirsin,” dedi Cassandra kocası musluğu açmak için uzanmadan önce. “Ben daha sonra yıkarım.”

“Emin misin? Çabucak halledebilirim. Problem değil.”

“Yok, sorun değil. Ben sonra yaparım. Sen çık.” Ona doğru yaklaştı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Nereye gidiyorsun yine?”

“Frisco,” diye yalan söyledi.

“Ha evet, doğru ya,” diye yalanla karşılık verdi. Aslında kendisine bunu önceden söylediğini hatırlamamıştı. Boş bardağını diğer bulaşıklarla birlikte lavaboya bıraktı. “O zaman dikkatli sür ve oraya varınca beni ara, tamam mı?”

“Evet, tabii ki.”

Bay J karısına bir öpücük daha verdi ve sandalyesinin arkasında duran takım elbisesinin ceketini kaptı. Kendisini kapının önünde bekleyen göstermelik çantasını bir gece önce Cassandra’nın önünde hazırlamıştı. İçinde yedek giysiler ve kişisel bakım malzemelerinden oluşan küçük bir çanta vardı. Gerçekten ihtiyacı olan şeylerin içinde bulunduğu çantayı, başkası adına yıllar önce kiralamış olduğu otele gidiş yolu üzerindeki bir depodan alacaktı.

On Yedi

Yoğun sabah trafiğinde Hunter ve Garcia'nın, Tanya Kaitlin'in Batı Carson'daki dairesinden Karen Ward'un Long Beach'teki dairesine olan yaklaşık yirmi beş kilometrelik yolu katetmesi kırk beş dakika sürdü. Daire, STMT ekibine, yani Suç ve Travma Mahalli Temizleme devredilmeden önce, ikisi de olay yerine rahatsız edilmeden kısa süreliğine de olsa bir göz atmak istiyordu. Bu ekip, suç ve kaza mahallerini olay sonrasında temizleme ve dezenfekte etmekle görevliydi.

Kurbanın cesedi ve ortalıkta beyaz tulumlarıyla dolaşan birçok adli tıp uzmanı dışında daire aynen sabah buldukları haldeydi. Salonun bir kısmını kaplayan kan gölü hâlâ oradaydı. Geçen süre zarfında kurumuş ve topaklanmıştı, bu da kanın oksijenle birleştiğinde açığa çıkardığı güçlü metalik kokuyu daha da ağırlaştırmıştı. Kan gölünün önlenemez şekilde kendine çektiği böceklerin istilasından korunmak için kapatılıp kitlenen pencereler ve dışarıda yirmi dereceyi bulan sıcaklıktan dolayı, havaya karışan çok ağır, pas benzeri koku oldukça yoğunlaşmış ve dairenin her bir köşesine yayılmıştı.

Giriş kapısındaki boncuklu perdeyi geçtikten sonra Garcia yanında getirdiği maskeyi ağzına taktı.

Hunter da aynısını yaptı.

“Diyorum ki iş yükünü paylaştık daha kolay olurdu, sen de öyle değil mi?” dedi Garcia maskeye rağmen eliyle de burnunu kapatarak. “Sen salon ve mutfak, ben de yatak odası, koridor ve banyoyu alayım, ne dersin?” Garcia cevabı beklemeden salonu geçti ve diğer taraftaki koridora doğru yöneldi.

Hunter onu suçlayamazdı. Sarhoş edici koku doğal olarak salonda daha kuvvetliydi. Bütün o tecrübelerine rağmen ne Hunter ne de Garcia, suç mahallindeki kan kokusuna alışmamıştı. Daha doğrusu bu, suç mahallindeki kanın psikolojik kokusuydu, LAPT cinayet dedektiflerinin çoğu bunu çok iyi anlardı. Onlara göre suç mahallindeki kan kokusuyla başka yerdeki kan kokusu arasında belirgin bir fark vardı ve bunlara kazalar, hastaneler ve morglar da dahildi. Bunu belli suç mahallerinde görüyorlardı, özellikle aşırı şiddet içerenlerde. Kanın aşırı tatlı, bakırımsı kokusu daima başka bir şeyle beraber kendini gösterirdi. Bu, kimsenin açıklamadığı veya üzerinde uzlaşmadığı bir kokuydu ama yine de hepsi kokuyu alırdı. Hepsi onu algılayabilirdi. Hepsi kokunun, sanki canlıymış ve orada kapana kısılmışçasına derilerine işlediğini hissedirdi. Duvarlara işleyen ve varlığıyla içerideki havayı içine çeken bir koku.

Bazıları kokunun, hissedilen korkunun ardında bıraktığı bir şey olduğunu düşünürdü.

Bazıları kokunun, çekilen acının ardında bıraktığı bir şey olduğunu düşünürdü.

Bazıları kokunun, yaşanan şiddetin ardında bıraktığı bir şey olduğunu düşünürdü.

Hunter kokunun, şeytanın ardında bıraktığı bir şey olduğunu düşünürdü.

Ortağına başıyla “tamam” işareti veremedi, Garcia çoktan koridora geçip banyoda gözden kaybolmuştu. O gidince Hunter dönüp yüzünü yemek masasına ve Karen Ward’un cesedinin üstünde bulunduğu sandalyeye çevirdi. Maskesini indirerek boynundan aşağı bıraktı, sonra da orada öylece hareketsiz durarak gözünü sandalyeye dikti. Dikkatini dağıtabilecek her şeyi aklından çıkardı, kanın güçlü ve aykırı kokusunun, şeytanın ve ölümün tüm duyularını sarmasına izin verdi. Bir dakika sonra Tanya Kaitlin’in olaya dair anlattıkları kulaklarında yankılanmaya ve sahneler, sanki önünde bir film gösteriliyormuş gibi zihninde canlanmaya başladı.

Katilin, Karen’in kafasını içi cam dolu kaba tekrar tekrar vurduğu sıradaki öfkesini hayal etti. Failin çirkin ve eciş bücüş maskesini gördü, tam da Tanya’nın tarif ettiği gibi. Tanya’nın sorularını doğru cevaplayamadığında, katilin duyduğu hazzı hayal etti. Karen’in çaresizliğini düşündü. Korkusunu. Zayıf çırpınışlarını. Fakat Hunter’in zihninde gördüğü sahneler parça parça ve yarımdı. Birçok bölüm hâlâ kayıptı. Bir terslik vardı.

Nihayet birden silkinerek kendine geldi ve açık mutfığa yürüdü. Küçük fakat iyi donatılmıştı. Yeni model bir mikrodalga fırın ve fanlı ocak bir aradaydı. Bir elektrikli ocak ve derin donduruculu bir buzdolabı vardı. Hunter dolabın kapısını açıp içine baktı. Yarım kutu portakal suyu ve bir kutu süt dışında içi boştu. Bir kâse çikolatalı dondurma, derin dondurucunun arka kısmında yalnız başına duruyordu. Hunter kapıyı kapadı ve arkasında bulunan duvardaki

dolapları denedi. Birkaç konserve yemek vardı, fakat baharat veya çeşni yoktu. Karen Ward'un evde çok az yemek yaptığını ya da hiç yapmadığını anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu. Hunter'a öyle geliyordu ki bu yemek yapmayı bilmediğinden veya sevmediğinden değildi; bunun nedeni evde mümkün olduğunca az zaman geçirmek istemesiydi.

Hunter salondaki kurumuş kan gölünden sakınarak oturma alanına geçti. Buradaki üç kişilik koyu kahverengi kanepenin bir yanında birbiriyle takım iki koltuk, diğer yanında da yuvarlak bir akrilik sehpa duruyordu. Kanepenin önündeki kahverengi ve bej rengi dokuma halı yeni görünüyordu. Ayrıca duvarlardan birine yaslanmış olan televizyon sehпасı ve koyu renk ahşaptan yapılmış vitrin de yeniydi.

Hunter televizyon sehпасına doğru yürüdü ve soldaki çekmeceyi açtı. İçinde bir uzatma kablosu, karton ciltli birkaç kitap ve televizyon, modem ve tüm mutfak aletlerinin kullanma talimatı vardı. Sağdaki çekmeceyi denedi; onda da yedek ampuller, bir tornavida seti ve içinde faturalar olan plastik iki dosya buldu. Televizyon sehпасının sağ tarafındaki vitrine güzelce yerleştirilmiş birkaç tane renkli dekoratif obje vardı: Kadehler, kâseler, kavanozlar, ahşaptan çiçekler, kare şeklinde tenekeden bir kutu ve birkaç kedi heykelciği. Teneke kutuya uzanarak kapağını açtı, içi boştu.

Hunter dairenin iç kısmından gelen bir gürültüyle aniden irkildi.

"Carlos, sen iyi misin orada?" diye seslendi teneke kutuyu vitrine geri koyarken.

"Evet." Cevap yatak odasından geldi. "Her şey yolunda. Sadece ayakkabı kulesine çarptım yanlışlıkla ve yarısı

üzerime düştü, bir ayakkabı yağmuru gibiydi. Adamım, sence de yeteri kadar ayakkabısı yok muymuş?”

Hunter gülümsedi. Hiçbir zaman bir kadın beyninin nasıl çalıştığını bildiğini iddia etmek gibi sahte bir tavır içinde olmamıştı, fakat emin olduğu bir şey vardı ki o da söz konusu ayakkabı olduğunda kadınlarda “yeterli” diye bir kavram olmamasıydı.

Olduğu yerde arkasına döndü ve olay yerini son bir kez gözleriyle taradı. O sırada nihayet birden farkına vardı.

O gece Karen Ward’un odasında bir şey kafasına takılmıştı. Odanın gereksiz yere tıkabasa dolu görünmesinden başka bir şeydi fakat ne olduğunu anlayamamıştı, ta ki şu ana kadar.

Adrenalin vücudunda bir mermi gibi ateşlenmiş, kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. İki adım attı ve durdu, doğruca bir şeye bakıyordu.

“Seni hasta pislik!”

Düzenleme
Ny.ozlem

On Sekiz

Garcia banyoda lavabonun üst kısmındaki aynalı dolabın kapağını açarak içindekileri bir kez daha inceledi. Bunu yaparken kendini, mutfığa her girişinde buzdolabının kapısını açma ihtiyacı duyan o insanlardan biri gibi hissetti.

“Evet,” dedi. “Tam da düşündüğüm gibi. Bu sabahtan beri içeriye sızmış sihirli bir şey yok.”

Aynalı kapağı kapadı ve banyo küvetinin sağ tarafındaki raflara yöneldi. En üstteki üç raf hayret verici sayıda, türlerine göre gruplara ayrılmış güzellik kremleri, losyonlar ve yağlarla doluydu. Garcia üst rafta duran şişelerden birine uzandı ve içinden etiketindeki açıklamayı okudu.

UV ışınlarına karşı yoğun korumalı yüz kremi.

Bir anlığına düşünceli göründü. Karısı Anna’nın, nispeten yakın zamanda bu ürünün aynısından satın aldığından emindi. Şişeyi geri koydu ve başka bir tanesini eline aldı.

UV ışınlarına karşı düşük korumalı yüz kremi.

Ve bir başkası daha.

Salatalık özlü yüz kremi.

Devam etti.

Avokado özlü yüz kremi.

Zeytinyağlı yüz kremi.

Bademyağlı yüz kremi.

Bu Garcia'yı biraz güldürmüştü, kafasını salladı. "Manavdan salata malzemesi alır gibi," dedi içinden. Şişeyi rafa geri koydu ve başka bir grubu denedi. Bu sefer şişeye bakarken kaşlarını çatı. "Ne? Çilekli cheesecake aromalı vücut losyonu mu? Gerçekten mi?"

Dudakları bir gülümsemeyle açıldı, bunu komik bulmasına rağmen karşı koyamadığı bir merak da oluşmuştu. Maskesini indirdi, kapağını açıp şişeyi burnuna götürdü. Şişe şaşırtıcı bir şekilde yeni fırından çıkmış çilekli cheesecake gibi kokuyordu, karnından gelen guruldamları duydu. Fakat soru kafasının içinde dönüp duruyordu, biri neden çilekli cheesecake gibi kokmak istesindi ki?

Garcia maskesini tekrar taktı ve birkaç şişeyi daha inceledi.

Hindistancevizi.

Vanilya.

"Sanırım bu tatlı grubu olmalı."

Diğer rafa geçmeye karar verdi.

Göz kremi.

Göz kremi.

Göz kremi.

El kremi.

Ayak kremi.

Boyun kremi.

Tekrar duraksadı. "Sadece boyun için krem mi üretiliyor?" diye sordu boş banyoda.

Sıradaki raf saç ve cilt nemlendirici yağ ve losyonlarla doluydu. Bir sonraki rafta birkaç adet pahalı görünümlü

parfüm    esi vardı. Beşinci ve altıncı raflarsa Karen'ın bütün havlularının durduğu yerd .

Garcia banyodan çıkıp yatak odasına geçti. I ıkları açmak yerine batı duvarındaki, önüne bir şey konmamış pencereye doğru yürüdü. Perdeleri açarak odanın güneş ı ı ıyla dolmasını sağladı.   e yataktan ba lamaya karar vermeden önce, durduğu yerden tıkabasa doldurulmuş odanın etrafına uzun uzun baktı.

Öncelikle yastık altlarını, yatak örtüsünü ve  ar afı kontrol etti, bir şey yoktu. Kollarını sıyırdı ve bazayı kontrol etmek için yatağı kaldırdı; bir şey yoktu. Karşı duvardaki  ifonyere doğru gitti ve ilk çekmeceyi denedi.  ekmece i   ama ı, jartiyer ve  orapla doluydu ve hepsi de güzelce katlanmış ve düzgünce sıralanmıştı. Bir sonraki çekmeceye geçti; ti  rtler, bluzlar ve ince askılı üstler. Onlar da yerden kazanmak için m kemm l şekilde düzenlenmişti.     nc   ekmece ilk ikisinin bir tekrarıydı, sadece s veterler ve kısa pantolonlar vardı. Dördüncü ve son  ekmece değişik aksesuarlarla doluydu: Kemerler, sa  süsleri, kolyeler, bileklikler, güneş gözlükleri vb.

Garcia  ekmeceleri inceledikten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve  ifonyerin altına baktı. Biraz tozdan başka bir şey yoktu.

Bu saçmalık diye d    nd . Eğer bulunacak bir şey olsaydı adli tıp zaten bulmuş olurdu.

Garcia ayağa kalkmak için dönünce, sa  dizi  ifonyerin sa  tarafındaki ayakkabılı a çarptı. Bir ayakkabı kütlesini üzerine ya dı.

   ahretsini!   dedi iki eliyle kafasını koruyarak.    ok daha neler!  

“Carlos, iyi misin orada?” diye Hunter’ın salondan seslendiğini duydu Garcia.

“Evet,” diye yanıtladı Garcia nihayet ayağa kalkarak. “Her şey yolunda. Sadece ayakkabı kulesine çarptım yanlışlıkla ve yarısı üzerime düştü, bir ayakkabı yağmuru gibiydi. Adamım, sence de yeteri kadar ayakkabısı yok muymuş?” diye seslendi dönüp yerdeki dağınıklığa bakarak. Farklı renk ve modelden birçok ayakkabı etrafa dağılmıştı. Bir sonraki kelimelerini mırıldanarak söyledi. “Birinin ne için bu kadar ayakkabıya ihtiyacı olur ki?” Kendi sorusunu yanıtlamadan önce tekrar karısını düşündü ve başını salladı. “Çünkü o bir kadındı, bunun için.”

Garcia ayakkabıları toplayarak yerlerine geri koymaya başladı. Karen Ward’un raf ve çekmecelerinin ne kadar iyi düzenlenmiş olduğuna bakılırsa, her çift ayakkabının belli bir yeri olduğundan emindi. Muhtemelen renk veya modellerine göre düzenlenmişlerdi.

Sırf duyduğu saygıdan dolayı, ayakkabıları elinden gelince iyi bir şekilde gruplara ayırmaya başladı. Çoğunun daha önce hiç giyilmemiş gibi görünüyor olması onu hiç de şaşırtmamıştı. Ve muhtemelen de artık asla giyilmeyeceklerdi.

Garcia yığını ayırma işinin yarısına gelmişti ki ayakkabılarla birlikte düşen bir şey gözüne takıldı.

O şeye uzandı ve birden durdu.

“Lanet olsun!”

On Dokuz

Melekler Şehri'nde sonbahar anlaşılması oldukça güç bir şeydi. Ne havada kasvet ne gecenin o kendine özgü dondurucu soğuğu ne sabahın erken saatlerindeki tipik ürper-ti. Aksine güz, yazın en hararetli dönemindeki derecelere ulaşacak kadar sıcak olan bazı gün ve geceleri beraberinde getirebilirdi. Bugün kesinlikle o günlerden biriydi.

Los Angeles şehir merkezi Batı Birinci Cadde'de bulunan Emniyet Müdürlüğü Binası'na doğru yol alırken Hunter'ın arabasının dört camı da açıktı, fakat ite kaka ilerleyen trafikte herhangi bir esinti oluşturabilecek kadar hıza zar zor ulaşabiliyordu. %70 nem oramıyla birleşen araç içindeki durgun ve boğucu hava, arabasını aynı anda hem sauna hem de buhar odasına çevirmişti. Garcia'yla birlikte Emniyet Müdürlüğü Binası'nın beşinci katındaki ofislerine nihayet adım attıklarında Hunter'ın ilk yaptığı şey klimayı sonuna kadar açmak oldu. Garcia gülmemek için kendini zor tuttu. Hunter'ın gömleğinin arka tarafında baştan aşağıya uzanan uzun ve ince ıslaklık izini görebiliyordu.

“Bu sıcakta,” dedi Garcia bilgisayarını açarken, “araba-nın klimasının olmaması berbat bir şey, değil mi?”

Hunter yana dönüp ona baktı. “Başlama şimdi.”

“Bir şeye başlamıyorum, ama arabanın bu yüzyıla bile ait olmadığını anlıyorsun, değil mi? O şeyi gerçekten de hurdalığa atman gerek dostum.”

“Neden? O harika bir araba.”

“O bir araba değil Robert. O, paslı ve yirmi yaşında tekerlekli bir banyo küveti. Onun klasik bir parça olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor biliyorum, ama...”

“Hayır,” diye kesti Hunter. “Daha şimdi onun bir araba olduğunu söyledim. İşini yapıyor ki o da beni A noktasından B noktasına götürmek, ayrıca gayet güvenilir. Daha ne isteyebilirim ki?”

“Klima,” dedi Garcia. “Bir klima isteyebilirsin.”

Ofisin kapısı vurulmadan açıldı ve Yüzbaşı Barbara Blake içeri girdi.

Yüzbaşı Blake, Los Angeles Polis Teşkilatı Hırsızlık ve Cinayet Masası’nın başına birkaç yıl önce, o makamda en uzun süre oturan ve en donanımlı şeflerden biri olan William Bolter’ın emekliye ayrılmasından sonra geçmişti. Kendisi Bolter tarafından seçilmişti ve bu durum uzun aday listesindeki isimleri kızdırmıştı, ama insanları kızdırmak yüzbaşı olmanın bir parçasıydı ve Barbara Blake’in bununla bir derdi yoktu.

Gerçekten de ilgi çekici bir kadındı; güçlü ve dayanıklı, fakat aynı zamanda uzun siyah saçları ve hiçbir ipucu vermeyen o heyecan uyandıran koyu renk gözleriyle çekici ve seçkin. Görevi devraldığında biraz düşmanca bir tavırla karşılaşmış olmasına rağmen hızlı bir şekilde tuttuğunu koparan ve akli başında bir yüzbaşı olarak ün kazanmıştı. Kolayca yılmamış, kimseye boyun eğmemiş, polis

teşkilatındaki kendi üsleri de dahil olmak üzere ve söz konusu doğru olduğuna inandığı şeyi savunmak olduğunda, yüksek kademelerdeki politikacı veya devlet görevlilerinin canını sıkmakta tereddüt etmemişti. Yeni görevine başlamasından sonraki birkaç ay içinde başlarda karşılaştığı düşmanca tavır yok olmaya başladı ve yavaş ama emin adımlarla emri altındaki her bir dedektifin güven ve saygısını kazandı.

“Pekâlâ,” dedi Yüzbaşı Blake kapıyı ardından kapayarak. “Şu dün gece gelen davada olup biten nedir? Long Beach Polis Departmanı’nın raporunu okudum, hiçbir şeye benzemiyor, fakat katilin, kurbanın en iyi arkadaşını görüntülü aradığına dair bir ifade var. Bu da ne böyle?”

“Kulağa çılgınca geliyor Yüzbaşı’m,” diye cevapladı Garcia, az önce koyduğu kahvesine attığı bir küp esmer şekeri karıştırırken, “olan şey tam anlamıyla bu. Tanya Kaitlin’le yaptığımız görüşmeden şimdi döndük. Kendisi zanlı tarafından aranan kadın ve kurbanın arkadaşı.”

Yüzbaşı sırtını kapıya dayadı. “Peki, dinliyorum.” Meraklı gözleri Garcia’dan Hunter’a kaydı.

Tanya Kaitlin’in kendilerine katilden gelen arama hakkında söylediklerinin bir özetini yaptılar çabucak.

Kendisine katilin arama nedeni hakkında bilgi verirken, “Dur biraz,” dedi yüzbaşı bir elini kaldırıp araya girerek. “Katil onu bir oyun oynamak için mi aramış?”

“Doğru,” diye cevapladı Hunter. “İki soruya da doğru cevap verirsen, arkadaşım yaşar, eğer yanlış cevap verirsen...” Bilgisayar ekranında adli araştırma biriminden gelen fotoğraf dosyasına çift tıkladı. “Gelin, kendiniz görün.”

Yüzbaşı Blake, Hunter’ın sandalyesinin arkasında yerini alırken, o da fotoğrafları sırayla açmaya başladı.

“Tanrımı!” diye haykırdı Yüzbaşı. Yaşadığı şoku saklayamamış, aynı zamanda vahşet görüntüleri yüzünden yerinde donakalmıştı. Sıradaki sekizinci resim Karen Ward’un sol gözündeki yaranın yakın bir çekimiydi. Bu uzun kırk bir ayna parçasının göz yuvasından çıktığı ve ölümcül olduğuna inanılan yaraydı. Bu sefer Yüzbaşı Blake iğrenerek kafasını çevirdi.

“Tamam,” dedi Yüzbaşı, Hunter’ın masasından çekilip uzaklaşırken. “Daha fazla görmeme gerek yok. Nedir bu dünyanın lanet sorunu?” Kafasını salladı ve gördüklerini aklından çıkarmaya çalıştı. “Bu sadistlikle psikopatlığın çok ötesinde.”

Hunter, Yüzbaşı’nın duyduğu rahatsızlığı iyi anlıyordu. Çoğu insanın düşündüğünün aksine, cinayetin aslında başarılması o kadar zor bir şey olmadığını biliyordu. Bunu her insan yapabiliirdi.

Amerika’da hatalı kararların sonucu olarak çok fazla sayıda cinayet işlenmişti. Gereken tek şey gerçekten de bir anlık çılgınlıktı. Birisi kendini bir saniyeliğine kaybeder ve işte oldu; ani bir tetik çekişi, bir itme, şakağa doğrudan bir darbe, kafaya savrulan bir sopa, vücudun doğru yerine gelen keskin bir alet darbesi, birinin hayatını sadece bir saniye içinde sona erdirecek yüzlerce yöntem vardı. Özel bir kişilik içinse, yani soğuk kanlı, hesaplı, sadist, duygusuz bir kişilik içinse geçerli olan cinayeti işkence ederek işlemekti. Başka bir insana kasten korkunç fiziksel acılar çektirmek ve bundan haz almak dünya üzerinde pek de fazla kişinin yapabileceği bir şey değildi.

“İşler daha da kötüleşiyor,” dedi Hunter. “Katil onu izlemeye zorlamış.”

“Evet, biliyorum,” dedi Yüzbaşı Blake. “Az önce söylemiştin.”

“Hayır,” dedi, konuşan Garcia’ydı bu sefer. “Arkadaşını değil, Yüzbaşı’m. Kurbanı zorlamış.”

Yüzbaşı Blake’in kafası karışmış gibiydi.

“Katil, Karen Ward’un kafasını her çarpışından sonra aynada kendisine bakmaya zorlamış. Onu kendi kafasının dağılmasını izlemeye zorlamış.”

“Ne?”

“Suç mahalline ilk ziyaretimizde,” dedi Hunter sözü devralarak, “Karen Ward’un oturma odasında bir şey kafama takılmıştı ama tam olarak tespit edememiştim. Yatak odasını ilk araştırdığımda ne olduğunu anlamış olmam gerekirdi, fakat bununla ilgili çok fazla yanlış şey vardı ve bunlar beni engelledi, işte bu kadar basit.”

“Peki, neydi o?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

“Ayna.”

“Ne aynası?”

Hunter sandalyesini çekerek masasına daha da yaklaştırdı ve aradığı şeyi bulana kadar fareye birkaç kere tıkladı.

“Bunlar Karen Ward’un salonunun olay yeri fotoğrafları.” Bir kez daha bilgisayar ekranını gösterdi.

Yüzbaşı Blake, Hunter’ın yanına döndü.

“Bunu görüyor musunuz?” Yemek masasıyla oturma grubu arasında duran boy aynasını işaret etti. “Bir boy aynasının oturma odasında ne işi var?”

Yüzbaşı omuz silkti. “Bu o kadar da alışılmadık değil Robert. Belki de yatak odasında yeterli alan yoktu. Ayrıca birçok kadın kapıdan çıkmadan önce kıyafetine şöyle çabucak bir göz atmayı sever.”

Hunter, Yüzbaşı'nın dediğini başıyla onayladı. "Sorun şu ki orada yeterli alan var Yüzbaşı'm." Birkaç tık daha. "Bu yatak odasının bir fotoğrafı. Askılıkla şifonyer arasındaki alanı görüyor musunuz? Oda zeminini kontrol ettim. Yerde boy aynasının lastik ayaklarına tıpatıp uyan dört küçük lastik izi vardı. Yeri değiştirilmişti Yüzbaşı'm."

"Tanya Kaitlin ayrıca bize katilin ona devamlı bakmasını söylediği bilgisini verdi," dedi Garcia, "fakat o bunu anlayamamış çünkü zaten bakıyormuş ve katil ona hâlâ aynı şeyi söyleyip duruyormuş."

"Çünkü aslında bakmasını söylediği kişi o değildi," dedi Hunter. "Karen'a söylüyordu."

Yüzbaşı Blake dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu onun endişeli olduğunu gösteren işaretlerden biriydi.

"Katil ona mümkün olan her biçimde işkence yapmak istemiş," dedi Hunter. "Hem fiziksel hem de psikolojik olarak."

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

"Ya katilin taktığı şu maske?" diyerek bozdu sessizliği en sonunda Yüzbaşı Blake. "Görgü tanığı bir tarif falan verebildi mi?"

"Verdi," diye cevapladı Garcia. "Öğle vakti ona bir robot resim uzmanı götüreceğiz. Eğer maskeyi katilin kendisi yapmadıysa, satıcısını belirlemek için küçük bir şansımız olabilir."

Yüzbaşı Blake kendi kendine başıyla onayladı. "Peki, katil binaya nasıl girmiş? Kadının dairesine? Bilen var mı?"

"Kurbanın binasındaki güvenlik önlemleri oldukça basit ve kolayca aşılabılır türden," dedi Garcia. "Sadece kapı zili olan eski model bir şifreli giriş sistemi, hepsi bu. Kapının

zayıf kilit sistemi içinse bir toprak mıknatısı yeter ve hop diye içeridesin.”

“Peki, ya kadının dairesi?”

Garcia kahvesinden bir yudum aldı. “Bir mücadele izi yok... zorla girilme izi yok. Tahminen kurban ya onu tanıdığı için ya da zili çaldığında yeteri kadar inandırıcı bir hikâyesi olduğu için katili içeriye kendisi almış olabilir. Her iki durumda da ona kapıyı kendisi açardı.”

“Ayrıca eve geldiğinde katilin kendisini içeride bekliyor olması ihtimali de var,” diye ekledi Hunter.

Yüzbaşı Blake kaşlarını çattı. “İçeriye nasıl girmiş olabilir?”

“Şu an için bunu bilmiyoruz ama bunu daha önce de yaptığını biliyoruz.”

Yüzbaşı’nın ilgisi belirgin biçimde arttı. “Ne? Kadının dairesine daha önce de mi girmiş? Nereden biliyorsun?”

Hunter sandalyesine yaslandı. “Suç mahalline ilk vardığımızda,” dedi, “Karen Ward’un korku içinde yaşadığına dair bazı ipuçları bulduk. Şüphelerimiz de bu sabah en iyi arkadaşı tarafından onaylandı.” Hunter, Yüzbaşı Blake’e, Tanya Kaitlin’in onlara Karen Ward’a kendisini takip eden birinden gelen notlar hakkında söylediklerini aktarmaya başladı.

“Ve sana bu notlardan birinin kurbanın yatağına mı bırakılmış olduğunu söyledi?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

“Doğru,” diye onayladı Garcia, sonra sözü yine aldı. “Ama orada bitmiyor. Bayan Kaitlin’in evinden ayrıldıktan sonra suç mahalline geri dönüp bir kez daha göz atmaya karar verdik.”

“Ve...”

“Ve yatak odasını araştırırken yanlışlıkla kurbanın ayak-kabılığına çarptım. Ayakkabı koleksiyonunun yarısı üzerime düştü ve şunu söyleyebilirim ki Yüzbaşı’m, orada bir mağaza açmaya yetecek kadar ayakkabı vardı.”

“Ne kadar ayakkabın olursa olsun, yine de yetmez,” diye karşılık verdi Yüzbaşı. “Ama sen devam et.”

“Şey, ayakkabı yağmuru durduktan sonra bunu buldum. Ayakkabılardan birinin içinden düşmüştü.”

Garcia masasının üzerinde duran şeffaf bir delil torbasını işaret etti. İçinde beyaz, yirmiye on santim boyutlarında bir kâğıt vardı. Yüzbaşı Blake delil torbasını o ana kadar fark etmemişti. Daha yakından bakmak için yaklaştı ve aniden gözleri açıldı. Kâğıt parçası aslında not haline getirilmek için bir dergiden kesilmiş olan harf ve kelimelerden ibaretti.

Onu takip eden takıntılı birinin notu.

Yirmi

Cassandra'nın evi Granada Hills, San Fernando Valley'deydi. Çıkmaz sokak üzerindeki büyük evinden, Bay J'den bir saat kadar sonra ayrıldı. Perşembe sabahıydı ve o her perşembe gönüllü olarak "KadınKalbi" organizasyonunda çalışıyordu. Bu ülke çapında, kalp rahatsızlığından mustarip kadınlar için faaliyet gösteren bir kuruluştı.

Annesiyle Janette birbirlerine çok yakınlardı ve kendisi sekiz yıl önce sol koroner arter spazmı sonucu kalpte kan pıhtılaşması nedeniyle hayatını kaybetmişti. O sırada babası evde değildi ve kendisi de dışarıda bahçesiyle ilgilendiği için telefonuna zamanında ulaşamamıştı. Güller ve ayçiçekleriyle çevrili arka bahçesinde öldü, fakat esas şaşırtıcı olan kimsenin bunun olabileceğini öngörememesiydi. Cassandra'nın annesinde hiçbir zaman kalp rahatsızlığıyla ilgili bir belirti görülmemişti; ne üst bedende bir rahatsızlık ne göğüs ağrısı ne nefeste zorlanma ne baş dönmesi ne bulantı ne de uyku problemi, hiçbir şey. Aslında altmış bir yaşında olmasma rağmen oldukça formda, düzenli olarak egzersiz yapan ve düzenli bir diyet uygulayan bir kadındı. Koroner arter spazmımm nedeni hiçbir zaman bulunamadı.

Annesinin ölümünden sonra Cassandra zamanının bir kısmını kalp hastalığı bulunan insanlara yardım etmek için ayırmaya karar verdi. Farklı zamanlarda farklı kalp hastalığı organizasyonlarında gönüllü olarak yer almıştı. Kadın Kalbi onun gözdesiydi.

Cassandra arkasından evinin ön kapısını kilitlerken saatine baktı. Aceleye gerek yoktu. Saat 11:00'dan önce mağazaya varmak için fazladan zamanı vardı. Yol üstü yerine garaj girişine park edilmiş gümüş rengi Cadillac SRX'ine atlayarak motoru çalıştırdı. Vitesi geriye takıp aynalarını kontrol etti.

"Nasıl yani?" diye mırıldandı kendi kendine. Arkasını dönüp arka camı kontrol etmeden önce dikiz aynasına baktı gözlerini kısıarak. Cam ve arka sileceğin arasına bir şey kıştırılmıştı. Beyaz bir kâğıt parçası gibi görünüyordu. Saçma bir el ilanı diye düşündü. Cassandra kâğıttan kurtulmak için arka sileceği çalıştırdı ama silecek kâğıdı savurmak yerine, kâğıdı birkaç kez sağa sola sürükledi.

"Hadi ya, inanamıyorum!"

Cassandra emniyet kemerini çıkarıp kapıyı açtı. Arka cama ulaştığında bunun bir kâğıt parçası değil, bir zarf olduğunu gördü. Eline aldı. Üzerinde pul yoktu, alıcı veya gönderici adresi de. Görebildiği tek şey zarfın ön yüzünü kaplayan "Cassandra" yazısıydı, fakat elle veya klavyede yazılmamıştı. Birisi her bir harfi bir dergiden tek tek kesip onun ismini oluşturacak şekilde yapıştırmıştı.

"Dalga geçiyor olmalısam," dedi yüksek sesle, ses tonu hemen "öfke" düzeyi sınırına dayanmıştı. Çabucak dönerek caddeye baştan aşağı bir göz attı. Etrafta kimse yoktu ve fark etti ki görebildiği arabalar sadece komşularına ait olanlardı.

Gözlerini bir süre daha sokaktan ayırmadı, sonra bakışları tekrar elindeki zarfa kaydı. Zarfın içinde bir not daha bulacağını biliyordu.

Bununla birlikte toplamda üç ediyordu. İlk ikisi, son yedi aydır gönüllü olarak çalıştığı KadınKalbi yardım mağazasının tezgâhına bırakılmıştı. Ön yüzünde kesilmiş harflerle yazılı olan ismi dışında bir şey yazmayan beyaz bir zarf.

İlk zarfı yaklaşık iki ay önce Cassandra'ya verirken, "Sanırım bir hayranın var Cass," demişti kendisiyle aynı yerde çalışan daha kıdemli bir gönüllü olan Debora. Fakat içindeki not hayranlık içermiyordu. Mesaj açıkça onu dehşete düşürmek içindi, ama aslında Cassandra'nın kahkaha atmasına neden olmuştu.

Cassandra, Debora'ya notu bırakanı görüp görmediğini sormuş, Debora da hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Notun yazarkasaya bırakılmış olduğunu ve onu ancak kasadan bir şeyi geçirdiğinde gördüğünü söylemişti. İkinci not dört hafta sonra gelmişti. İlkini hemen hemen aynıydı ve o da kasaya bırakılmıştı. İçerdiği mesaj bu sefer Cassandra'ya kahkaha attırmamış, onu kızdırmıştı. Ona göre notlar açıkça komik olmaya çalışan veya onu korkutmaya çalışan bir "aptalın" işiydi... ama kim?

Ne yazık ki gönüllü olarak çalıştığı kurumda güvenlik kamerası yoktu. Eğer olsaydı, zanlının eşkalini bulana kadar görüntüleri izler ve bu kişi mağazaya tekrar geldiğinde ona haddini bildirirdi.

Her şeye rağmen Cassandra notlara fazla önem vermedi, öyle ki onları tamamen unutmuştu. Doğrusu, notlar hakkında ne Bay J ne de başka biriyle konuşmuştu.

Tamam, diye düşündü Cassandra gözleri tekrar elindeki nota yönelirken, *artık bu kadarı da fazla*.

Bu kişi her kimse arabaya notu bırakmak için evine gelmişti ve bu sefer boş vermeyecekti.

Cassandra her şeyi hemen orada yırtıp çöpe atmayı düşündü, fakat öfkeyle zarfı yırtarak açtı ve içindeki kâğıt parçasını çıkardı. Önceki iki notun tıpatıp aynısı gibi gözü-küyordu, birinin üzerine mesaj yazmak için dergiden kesilen harf ve kelimeleri yapıştırdığı beyaz, yirmiye on santim boyutlarında bir kâğıt.

Gözleri kısa notu taradı ve Cassandra durakladı. Mesaj bu sefer ona kahkaha attırmamıştı. Onu kızdırmamıştı da. En sonunda onu korkutmuştu.

Yirmi Bir

Garcia'nın Karen Ward'un yatak odasında bulduğu notu oluşturan harf ve kelimelerin hepsi makale veya reklam başlıklarından kesilmişti. Değişik renk, boyut ve şekillerdeydiler.

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın tarafına yanaştı ve masasının üzerinde duran kısa notu sessiz bir şekilde iki defa okudu:

*Bir arkadaş bir zamanlar bana başka biri olmanın
nasıl bir şey olduğunu
gerçekten bilmek isteyen kişi, kendini başkasının
yerine koymalıdır demişti.
Belki de onun hayatına sızmalıdır.
İşte, ben az önce seninkine sızdım Karen.*

Yüzbaşı Blake'in bakışları Garcia'dan Hunter'a döndü ve sonra tekrar Garcia'ya. "Bu, kadının ayakkabılarından birinden mi düştü?"

Garcia baş hareketiyle onayladı ve sandalyesinin yanında yerde duran ikinci bir delil torbasına uzandı.

“Bu,” dedi torbayı masanın üzerine notun yanına koyarak. Torbanın içinde bir çift kırmızı siyah renkte parlak otuz beş numara topuklu ayakkabı vardı. “Hepsini analiz için adli tıbbı götürmek üzereydim.”

Yüzbaşı ayakkabıları incelerken başını hafifçe yatırdı.

“Pekâlâ,” dedi en sonunda Garcia’nın masasındaki parçaları işaret ederek. “Öyleyse bu lanet şeyin anlamı ne? Şu, hayatına sızmakla ilgili olan?”

“Şu anda hiçbir olasılığı göz ardı etmiyoruz Yüzbaşı’m,” diye yanıtladı Garcia. “Adli tıptan, ayakkabının astarını ve iç kısmını DNA örneği veya bulunabilecek herhangi bir şey için kontrol etmelerini isteyeceğiz. Bu durumda katil ya kendini erkek gibi gösteren bir kadın ya da minik ayaklı bir erkek. Bu ayakkabılar otuz beş numara.”

“Bunun anlamı Yüzbaşı’m,” dedi Hunter, “Tanya Kaitlin’in bize bugün söylediklerinin doğrulanmış olduğu, o notu bir araya getiren ve Karen Ward’u takip eden her kimse, dairesine bir kez daha ondan habersiz girmişti.”

“Başka not buldunuz mu?”

“Her yere baktık, ama hayır,” dedi Garcia. “Her bir ayakkabıya, cebe, çekmeceye, dolaba, mobilya altlarına; aklınıza ne gelirse, hepsine baktık.”

“Fakat arkadaşı onun birden fazla not aldığını söylemişti, değil mi?”

Dedektiflerin ikisi de başıyla onayladı.

“Peki, diğerleri nerede?”

“Onu korkutmuşlardı Yüzbaşı’m,” diye cevapladı Hunter. “Niye kendisini korkutan bir şeyi evinde tutsun ki? Çoğu insan tutmaz.”

“Çünkü notlar fiziksel kanıt teşkil ediyor Robert ve adli kanıt sayılırlar. Bunları Hırsızlık ve Cinayet Masası’na götürünemiş mi? Bir şikâyetle bulunmamış mı? Bir inceleme başlatmamış mı?”

“Anlıyorum, fakat en iyi arkadaşına göre, onun bakış açısı bu değilmiş,” diye netleştirdi Hunter. “Mektupların kimden geldiği belli olmadığından, polisin onun için fazla bir şey yapamayacağına inanıyormuş. Ona birkaç rutin soru sorup davayı arka sıralara atmalarından endişe duyuyormuş. Korkmuş. İyi uyuyamıyormuş ve tek istediği şey notların kesilmesiymiş. Bulduğu çözüm taşınmakmış.”

Yüzbaşı Blake bu fikri düşündü bir an için. “Tamam, peki sence bunu neden saklamış olabilir?” Başıyla Garcia’nın önündeki notu işaret etti.

“Sorun da bu Yüzbaşı’m,” dedi Hunter. “Sakladığını düşünmüyoruz.”

Hunter’ın ortaya attığı fikri algılamak, Yüzbaşı’nın bir saniyesini aldı. “Aslında onu hiç bulmamıştı.”

“Bizim düşüncemiz bu,” diye katıldı Garcia. “Dürüst olmak gerekirse, pek de şaşırtıcı değil.”

Yüzbaşı Blake’in ona bakışlarında sorgulayıcı bir ifade vardı.

“İnanın bana Yüzbaşı’m,” dedi karşılık olarak, “orada altmış çiftten fazla ayakkabı vardı. Eğer o da Anna gibiyse, kaç tane ayakkabısı olduğu önemli değil, içlerinden sadece üç, belki de dört tanesini giyiyordur. Geri kalanlarsa sadece kadınların yaratılışında olan ayakkabı takıntısının sonucu. Yalnız bir kez bile giyecek olsalar, önemli değil. Sadece onlara sahip olmaları gerekiyor.”

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın mantığına itiraz edemedi. Kendisi de inanılmaz sayıda ayakkabıya sahip olmasına rağmen, genelde sadece birkaçını kullanıyordu. Diğerlerini tek tük giyerdi, duruma göre yılda bir veya iki kez. Yüzbaşı birkaç fikir üzerine kafa yorarken Garcia'nın masasından bir adım geriye attı.

“Yani siz sonuç olarak bunun, zanlının kurbanı pek tanımadığı anlamına geldiğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu iki dedektife de.

“Notu onun sık giymediği bir ayakkabıya koydu diye mi? Olabilir.” Hunter başıyla onayladı, bunu takiben başını iki yana salladı. “Ama kesin diyemeyiz.”

“Ne demek istiyorsun Robert? Takip eden biri ayakkabılarına dikkat ederdi. Küpelerine, el çantasına, rujuna... her şeyine dikkat ederdi. Takip etme, bir kişinin diğer bir kişi için duyduğu istenmeyen veya saplantılı ilgi değil midir?”

Hunter başını bir kez eğerek onayladı.

“Yani onu saplantı haline getirdiyse, ayakkabılarına dikkat ederdi. Hangilerini daha sık giydiğini bilirdi.”

Hunter buna da katıldı, ardından açıkladı. “Sorun şu ki kontrol edilemeyen saplantılar tarafından yönlendirilen insanlar kolaylıkla hayal ile gerçeği ayıramayacak duruma gelebilir Yüzbaşı'm ve takip eden kişiler bu listenin en üst sıralarında yer alır. Çaresizce ‘kurbanlarının’ dünyalarının bir parçası olmak isterler.” Eliyle havaya tırnak işareti yaptı, çünkü takip edenlerin çoğunun saplantılarının hedefinde olan insanları kurban olarak görmediğini biliyordu. “Bunu başarmak için birçoğu kurbanının evine girer. Bunu onlar yataklarında uyuyorken, yemeklerini yerken, televizyonlarını seyrederken, elbiselerini, ayakkabılarını giyerken ya

da bunun gibi zamanlarda yaparlar, sadece onlara birlikte olduklarını hissettirmek için. Sanki aralarında bir bağlantı varmış gibi. Takipçilerin bazıları ve Karen Ward'unki bu kategoride görünüyor. Sınırları zorlamayı severler ve arkalarında küçük ipuçları bırakırlar ki kurbanlar evlerine girildiğini bilsinler. Bazen bu ipuçları notlar şeklinde olabiliyor.” Hunter tekrardan Garcia'nın masasındaki notu işaret etti. “Fakat bundan çok daha kurnazca bir şey de olabilir. Kurbanın kafasını şüpheyle dolduracak bir şey; yeri değiştirilmiş bir obje, aralık bırakılmış bir kapı veya açık bırakılmış ışıklar gibi.”

Yüzbaşı Blake senaryoyu düşündü. Bekâr ve yalnız yaşayan bir kadını, birinin evine girdiğini bilmekten daha çok hiçbir şey kokutamazdı, çünkü kendisi dışarıdayken evine giren kişi kendisi evdeyken de girebilir ya da daha kötüsü hâlâ evin içinde olabilirdi.

“Yani bunun gibi ipuçlarını arkalarında bırakmalarının nedeni,” dedi Yüzbaşı, “korkutmak, basitçe kurbanın içine korku salmak.”

Bazıları için “evet” diye onayladı Hunter. “Fakat hepsi için değil, işte hayal ve gerçek arasındaki çelişki burada devreye giriyor. Buna erotomani deniyor, takip eden kişiler arasında oldukça yaygın bir özellik. Bu bir çeşit hayali yanılsama. Etkisi altında kaldıkları kimsenin kendilerine âşık olduklarına inanırlar ve bu kişiler kendilerine tümüyle yabancı veya ünlü insanlar olabilir.”

“Eh, burası da bunun için mükemmel bir şehir, öyle değil mi?” dedi Yüzbaşı Blake.

“Yani,” diye devam etti Hunter, “kurbanlarının evine izinsiz girmek, onların yatağında uyumak, diş fırçalarını

kullanmak ya da içerideyken her ne yapıyorlarsa, kendilerini gerçekten de kurbanın dünyasının bir parçası olduklarına inandırıyorlar. Onların fantazi dünyasında bir yerlere notlar saklamak, iki âşığın oynadığı eğlenceli bir oyundan başka bir şey değil.” Hunter duraksadı, söylediklerini sindirmesi için Yüzbaşı Blake’e zaman verdi.

“Çünkü eğer takip eden kişi kadının kendine âşık olduğuna inanıyorsa,” diye toparladı Yüzbaşı, “oyunu oynamaktan da en az kendisi kadar zevk alacağına inanır.”

“Kesinlikle.”

“Yani diyorsun ki sırf sürpriz yumurta avını biraz daha eğlenceli kılmak için notu az kullandığı bir ayakkabıya bile lere lere koymuş olabilir.”

“Bu mümkün,” diye doğruladı Hunter.

Yüzbaşı Blake tekrar odanın ortasına yürüdü ve o sırada Hunter’ın yüzündeki ifadeyi fark etti. Daha önce birçok defalar gördüğü o endişeli ifadeyi. “Pekâlâ, sorun nedir Robert?”

Hunter, Yüzbaşı’ya baktı ve kaşları yukarı kalktı.

“Hadi ama, o ‘Sen neden bahsediyorsun?’ ifadesini başkasına sakla. Bir şey seni açıkça rahatsız ediyor. Nedir o?”

“Bu dava hakkındaki her şey beni rahatsız ediyor Yüzbaşı’m.”

“Dava beni de rahatsız ediyor, ama seni kafanda başka bir şey olduğunu söyleyebilecek kadar iyi tanıyorum, söyle nedir o?”

Hunter kahve makinesine yaklaştı ve kendisine büyük bir bardak kahve doldurdu. “Kahve?” diye sordu.

Yüzbaşı bir el işaretiyle reddetti.

“Şu takip olayı,” dedi nihayet. “Benim bakış açıma göre, yapılanlar birbirini tutmuyor.”

“Nasıl yani?”

Hunter masasına geri döndü ama oturmak yerine masanın kenarına yaslandı. “Katilin davranışları. Elimizdeki sınırlı bilgiye bakıldığında, bazıları takip eden birinin davranış şekline çok uygun, fakat bazılarının alakası yok.”

“Açıklayabilir misin lütfen?” diye sordu Yüzbaşı.

Hunter kahvesinden bir yudum aldı. Biraz önce konuştuğumuz gibi, kurban dışarıdayken evine girmek, ardında ipucu veya notlar bırakmak, hatta sonuçta işlenen cinayet bile, bunların hepsi takip etmekle bağdaştırılabilir. Gerçek şu ki katilin bütün öfkesi yalnızca Karen Ward’un yüzüne yönelikti; yaraları, tamamen darmadağın edilmesi dış görünüşüyle bağlantılı olduğunu gösteriyor. Bu da onun güzelliğini kendinde saplantı yapan birinin davranışına çok uygun. Hayal ile gerçek arasında kolayca çelişkiye düşebilecek biri. Fakat Tanya Kaitlin’e gelen arama, ona oynattığı soru-cevap oyunu, en iyi arkadaşının öldürülmesini izlemeye zorlamak ve olayın tümündeki vahşet ve bundan haz almak takip etme sınırlarının ötesine geçiyor Yüzbaşı’m.”

Yüzbaşı Blake’in gözleri kısıldı, başka bir şey düşünmeye başladığı açıktı.

“Bir şey soracağım,” dedi Yüzbaşı. Bakışları yavaşça Garcia’dan Hunter’a kaydı. “Blöf yaptığını düşünüyor musun? Eğer Tanya Kaitlin iki soruya da doğru cevap verseydi, sence Karen Ward’un yaşamasına izin verir miydi?”

Birkaç saniyeliğine odayı sessizlik kapladı. Hunter, Yüzbaşı’nın sorusu üzerine kafa yorarken aklına aniden yeni bir şey gelerek durakladı. Düşüncelerini toplamaya çalışırken gözleri yere doğru kaydı.

“Zeki pislik,” diye mırıldandı sonunda kendi kendine, fakat sesi Garcia ve Yüzbaşı Blake’in işitebileceği kadar yüksek çıkmıştı yine de. “Onun bilemeyeceğini önceden biliyordu.”

“Neyi bilemeyeceğini biliyordu Robert?” diye sordu Yüzbaşı.

Hunter’ın bakışı ona kaydı.

“Soruları doğru yanıtlayamayacağını biliyordu,” diye cevapladı Hunter. “Tanya’yı oyun oynamaya zorlamasının tek nedeni buydu.”

Hem Yüzbaşı Blake hem de Garcia’nın yüzlerinde meraklı bir ifade belirdi.

“Düşünün Yüzbaşı’m,” dedi Hunter. “Kim kaybetme ihtimali olan bir oyun için bu kadar zahmete ve riske girip bu kadar hazırlık yapar?”

Cevap gelmedi, fakat meraklı bakışlar düşünceli bakışlara dönüşmüştü.

“Tanya ona ikinci doğru cevabı da verseydi ne yapardı ki?” diye devam etti Hunter. “Tamam, sen kazandın. İyi oyundu. Arkadaşını çözmek için bana bir dakika ver, sonra hemen gidiyorum. Bu arada banyodaki duvar aynası için üzgünüm. Sana bir çek postalarım.”

Yüzbaşı Blake ve Garcia’nın dediklerini kafalarında toparlamaları birkaç saniye daha aldı.

“Fakat katilin sorduğu iki sorunun da” dedi Yüzbaşı Blake, “doğrudan onunla ilgili olduğunu söylemiştin.”

“Doğru,” diye onayladı Hunter. “Önce ona Facebook’ta tam olarak kaç arkadaşı olduğunu, sonra da Karen Ward’un telefon numarasını sordu. Oyunu adil göstermek için tasarlanmış, basit sorular.” Hunter durdu, parmağını havaya

kaldırdı. “Aslında fazla adil. Oyunu basit ve kazanılabilir göstermek için tasarlanmış, ama her şeyden önce müthiş bir suçluluk duygusu uyandırmak için.” Ortağına baktı. “Carlos, bu sabahki görüşmede Tanya kaç kere yüzünü ellerinin içine gömdü, kaç kere ağlayarak hepsinin kendi suçu olduğunu ve Karen’in numarasını ezbere bilmesi gerektiğini söyledi?”

Garcia yüzünü buruşturdu. “Of, pek çok kez.”

“Kesinlikle. Ve bu da işin zekice kısmı. Hile. Sıradan, basit bir soru ama aynı zamanda onun doğru cevaplayamayacağını bildiği bir soru.”

“Katil bunu nasıl bilebilirdi ki Robert?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter telefonunu eline aldı. “Çünkü bunu ona daha önce sormuştu.”

Yirmi İki

Hunter ve Garcia daireden ayrıldıklarında Tanya Kaitlin salonundaki kanepeye geri döndü. Oturunca kuşağından çekerek bornozunu tekrar sıkıca sarındı ve kollarını karnının üzerinde birleştirdi. Bakışları sebepsiz yere ayak parmak uçlarına takılmadan önce gözleriyle salonda da amaçsızca birkaç tur attı. O anda her şey anlamını yitirmişti ve kafasının içinde bir şey ona, bir daha da asla anlam kazanamayacağına söylüyordu.

“Numarasını neden bilemedim?” diye mırıldandı kendi kendine yavaşça. Hafifçe öne arkaya sallanmaya başladı, fakat gözleri ayak parmaklarından hiç ayrılmamıştı. “Numarayı biliyor olmam gerekirdi.”

Ses tonu iyice düşmeden önce titreyerek uzunca durakladı.

“Üç, iki, üç, dokuz, beş, beş... hayır. Bu değil.”

Daha hızlı bir şekilde öne arkaya sallandı.

“Üç, iki, üç, beş, beş... hayır. Bu da değil.”

Tanya dökülebilecek bütün gözyaşlarını tükettiğini düşünüyordu ama yanılmıştı. O daha fark etmeden gözleri dolu dolu oldu ve yaşlar zikzaklar halinde çenesine doğru akmaya başladı.

“Üç, iki, üç, beş, dokuz, dört... hayır. Bu da yanlış.” Sallanması, titremesi, nefes alışı, hepsi daha belirgin hale gelmişti.

“Ben...” Sesi boğazında düğümlendi. “Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Hatırlamam gerekir ama yapamıyorum.” Titreyen ellerini yüzüne yapıştırdı ve tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. “Karen... hepsi benim suçum. Çok ama çok üzgünüm.”

Yüzünü ellerinin arasına gömdüğünden beri ne kadar zaman geçtiği hakkında bir fikri yoktu Tanya’nın, fakat kafasını tekrar kaldırdığında parmak uçları buruşmaya başlamıştı. Gözleri sehpanın üzerindeki boş sigara paketine takıldı ve refleksle pakete uzandı.

“Kahretsin,” dedi büyük bir hayal kırıklığıyla.

Sigarasının bittiğini unutmuştu ki bu anlaşılabilir bir şeydi.

“İçmeliyim. Bir sigara lazım bana.” Görünüşe göre birkaç yıl önce bırakmış olmasın kafasına takmıyordu artık. Kutuyu tekrar sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. “Gerçekten bir sigaraya ihtiyacım var.”

Salonu araştırmaya başladı. Yeni bir çekmeceyi, dolabı veya kutuyu her açışında “sigaraya ihtiyacım var” sözü ağzından çıkıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

“Lanet olsun!” Bir çekmeceyi daha çarparak kapadı. “Biraz daha sigara almalıyım.” Etrafta el çantasını aradı. Yemek masasının üzerinde buldu.

Normal şartlar altında Tanya dairesinden en azından bir fondöten, hafif bir rimel ve biraz ruj sürmeden çıkmazdı; bütün olanlardan sonra ise artık makyajı sadece para

kazanmak için yapıyordu. Ayrıca üzerinde bornozla veya saçları bu durumdayken daire kapısından dışarı çıkacağını asla hayal bile edemezdi, fakat şu anda şartlar normal olmaktan çok uzaktı.

Eğer insanlar Walmart'a bikini ve iç çamaşırıyla gidebiliyorsa, diye düşündü, ben de bornozumla yolun karşısına koşup en yakın markete gidebilirim.*

Muhtemelen civarda yaşayanlar Walmart'ın acayipliklerine onun sandığından daha alışkınlardı ki hiç kimse, hatta kasiyer bile ona dönüp ikinci bir defa bakmamıştı.

Tanya dairesine döndüğünde halihazırda ikinci sigarasını yakıyordu. Gözyaşları kesilmiş, titremesi nispeten azalmıştı. Kanepeye gitti, hatta bu sefer uzanabilecek durumdaydı. Kendini oldukça yorgun hissetmesi veya geceleyin gözünü bir an bile kırpmamış olması önemli değildi, çünkü biraz uyku hapının yardımı olmadan uykuya dalamayacağından emindi.

Tanya bunun üzerine düşündü.

İlaç çekmecesinin alt tarafında hâlâ bir kutu uyku hapi olduğunu biliyordu, fakat birkaç saat önce eski kötü alışkanlıklarından birine geri dönmüştü zaten ve bir ikincisine daha geri dönmek istemiyordu.

Tanya bu fikri kafasından attı ve kafasını bir çift mindere gömdü. Saniyeler sonra gözkapakları fena halde kırışımaya başladı ve onları açık tutmanın imkânsız olduğunu anladı. Mentollü sigarasının sakinleştirici etkisi sandığından çok daha kuvvetliydi, çünkü neredeyse ışığı kapar kapamaz yarı uyanık yarı uykuda bir dünyaya dalmıştı. Hayal ve gerçeklik, gözlerinin önünde bir imge şöleni halinde dans etti.

* Dünya çapında şubeleri olan Amerikan hipermarket zinciri. (Çev. n.)

Hayal bir yandan onu yatıştırırken, gerçeklik de bir yandan yüzüne tokat gibi vuruyordu, fakat onu gerçekten rahatsız eden şey bir ses oldu. Güçlü. Rahatsız edici. Sinir bozucu. Ve daha da şiddetleniyordu.

Bu da neyin nesiydi?

Elektrikli bir bıçak sesi gibiydi.

Hâlâ daha da şiddetleniyordu.

Hayır. Motorlu testere.

Ses nereden geliyor?

Ses fazla yüksek.

Tanya nihayet gözlerini açtı.

Ortam sessizdi.

“Kahrolası, çılgınca bir rüya,” dedi yarım bir gülümsemeyle. Avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu.

Sonra sesi tekrar duydu. Ya da en azından duyduğunu sandı.

“Ne?” Kendisini doğrultarak çabucak oturma pozisyonu aldı. Bu ani hareket, kanın başına fazla hızlı hücum etmesine ve başının dönmesine neden oldu.

Tanya derin bir nefes aldı ve dengesini sağlamak için kanepeye tutundu. Hâlâ aklının ona bir oyun oynayıp oynamadığından emin değildi.

Başının dönmesi yavaşlayarak durdu, ama ses kesilmedi.

Tanya önce soluna, sonra da sağına baktı, fakat perdeler kapalıydı, az ışık vardı ve uyku sersemliğiyle çok az şeyi idrak edebiliyordu.

Sesi tekrar duydu, bu sefer az önceki kadar şiddetli değildi. Hayalden çıkıp gerçeklik haline geldiğinde, bir şekilde sesin şiddeti azalmıştı.

Ardından aklına bir şey geldi ve ruhu taş kesti.

“Aman Tanrım!” Tanya ağzını elleriyle kapattı ve arkasına bakmak için boynunu çevirdi. Daire kapısı açıktı. Güvenlik zinciri takılı değildi. Marketten geldikten sonra kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

Bedeni korkudan kaskatı kesildi.

“İçeride biri var. Dairemde biri var.”

Tanya’nın nefes alıp verışı bir anda normalden çıkıp sanki maraton koşmuşçasına hızlandı. Uyku sersemliğinden tamamen kurtulmuştu, fakat ardından ses de aynı şekilde kaybolmuştu.

“Lanet olsun! Deliriyor muyum acaba?”

Dinlemeye odaklanıp bekledi.

Ses yoktu.

Daha iyi konsantre oldu ve biraz daha bekledi.

Hâlâ bir şey yoktu.

“Kahretsin! Sanırım *ben* deliriyorum,” diye fısıldadı, kendine güldü ve sonunda ayağa kalkarak kilitlemek için kapıya doğru yürüdü. Tam anlamıyla emin olmak için bir anlığına orada durdu, kulakları bir hayvanınkiler gibi dikildi.

Sessizlik.

Tanya boğazını temizlemek için öksürdü, bu kendisine ne kadar susamış olduğunu fark ettirdi. Buzdolabına gidip kendine büyük bir bardak soğuk su doldurdu. Suyu ağzına götürürken ses salonunda bir kez daha yankılandı. Korkudan tüyleri diken diken oldu ve bardağı elinden düştü. Bardak mutfak zeminine düştüğünde, Tanya tekrar sesi duydu, sağ tarafından bir yerden gelmişti; boğuk, yumuşak, ama çok gerçekçi. Aniden o tarafa döndü. Bu sefer gözlerinin sesin kaynağına odaklanması iki saniyeden kısa sürdü

Cep telefonu.

Yemek masasındaki kâğıt ciltli kitabın üzerinde titreşiyordu.

Tanya neredeyse kendini kaybetmişçesine bir kahkaha patlattı.

“Seni budala,” dedi kendine ve cam kırıklarının üzerinden atlayarak telefonu eline aldı. Tam açmak üzereyken nihayet aklına geldi.

Birisi arıyor.

Sanki kuvvetli parmaklar tarafından boğuluyormuş gibi tıkandı.

Telefon elinde titreşti.

Tanya ekrana baktı; gizli numara.

“Aman Tanrım! Bu o. Bu o lanet psikopat.” Gözleri çaresizlikle bir kez daha yaşlarla doldu. “Hayır. Buna cevap vermiyorum. Açmıyorum.”

Telefon en sonunda sustu.

Tanya yüzündeki dehşet ifadesiyle tekrar ekrana baktı; dört cevapsız arama.

“Neden? Neden yine oluyor?”

Zırr, zırr.

Telefon kısa aralıklarla iki kez titreşti. Arama değil, bir mesajdı bu. Mesaj ön izlemesi ekranında belirdi.

Tanya, ben LAPT'ten Dedektif Robert Hunter. Eğer aradığımı görüyorsan, lütfen telefonu aç. Eğer görmüyorsan...

Kafası fena halde karışmıştı.

Tanya tam telefonunun kilidini açıp mesajın geri kalanını okuyacaktı ki telefon tekrar titreşmeye başladı: Gelen arama. Birkaç saniyeliğine tereddüt ettiği süre zarfında, beynindeki çarklar da yavaş yavaş normal hızına geri

dönmeye başladı. Sonunda normale döndüklerinde telefonu kulağına götürdü.

“Efendim?” Sesi tereddütlüydü.

“Tanya, ben Dedektif Robert Hunter. Bu sabah erken saatlerde konuşmuştuk?”

Tanya, Hunter’ın sesini hemen tanıdı. Konuşma tarzında ve ses tonunda belirgin bir kendine güven vardı, bu da Tanya’yı sakinleştirmişti.

“Aa! Merhaba Dedektif.” Hızla atan kalbinin sakinleşmeye başladığını hissetti.

“Eğer sizi uyandırdıysam çok üzgünüm.” Hunter’ın ses tonunda bir samimiyet vardı.

“Hayır, hiç de değil. Uğraşmama rağmen hâlâ uykuya dalamıyorum.” Tanya duvar saatine baktı ve gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Kanepede uzanalı gerçekten de on beş yirmi dakikadan fazla olmamıştır diye düşünmüştü, fakat aslında kafasını o minderlere koyduğundan beri neredeyse üç saat geçmişti. “Aman Tanrım!” diye iç çekti.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır. Hayır. Ben... sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ne kadar hızlı geçmiş meğerse.”

“Koşullar göz önüne alındığında Tanya,” dedi Hunter, “bu kötü bir şey değil aslında.”

“Hayır,” diye onayladı Tanya. “Haklısınız, sanırım değil.” Tekrar güldü. Bu sefer nispeten sakin bir gülüştü ama Hunter’ın dikkatini çekecek kadar da coşkuluydu.

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

“Evet, eminim.” Mutfak zeminindeki kırık bardağa ve dökülmüş suya dönüp baktı.

Hunter konuşmadan önce ona birkaç saniye daha verdi. “Seni bu kadar kısa süre sonra tekrar rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm Tanya, fakat sana sormam gereken bir şey olduğunu düşündüm.”

Tanya derin bir nefes aldı. Olanlar hakkında daha fazla düşünmek istemiyordu, fakat başka seçeneğinin olmadığını da biliyordu.

“Evet. Tabii ki.” Sesi yeniden tedirginleştirdi.

“Senden tek istediğim, geriye dönüp düşünmen, ama ne yazık ki sana ne kadar geriye dönmen gerektiğini söyleyemem. Birkaç gün, birkaç hafta, birkaç ay, hatta daha fazla olabilir.”

“Tamam,” diye yanıtladı Tanya hiç inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

“Herhangi birinin sana dün sorulan soruyu veya ona çok benzer başka bir soruyu daha önce sorup sormadığımı hatırlamanı istiyorum. Bu arada ‘herhangi biri’ derken gerçekten de herhangi birini kastediyorum Tanya; bir arkadaş, tanıdık, yabancı, salon müşterisi, kim olursa.”

Tanya tekrar kanepeye oturdu. “Anladığımdan emin değilim dedektif.”

Hunter lafı fazla uzattığını düşündü.

“Pekâlâ.” Bu defa daha basitçe izah etmeyi denedi. “Sanırım, şu akıllı telefonlar çıktığından beri söz konusu numaraları hatırlama olduğunda hepimiz biraz... tembelleştik. On, belki de on beş yıl öncesini hatırla, hepimizin ezberinde en az beş numara olurdu.”

Tanya henüz gençti ama Hunter’ın haklı olduğunu biliyordu. Daha on yaşındayken pek çok numarayı hatırlayabiliyordu; ev numarası, en az iki veya üç okul arkadaşının numarası, babasının işyeri numarası, vs.

“Evet, haklısınız,” diye onayladı.

“Harika. Pekâlâ, sorum ise şu: Daha önce herhangi biriyle buna benzer bir konuşma yaptığını hatırlıyor musun? Önceleri birçok numarayı nasıl da akılda tuttuğunuz ama artık bunu yapamadığınız tarzında bir konuşma.”

Tanya bunu düşünürken boşluğa doğru bakarak gözlerini kıstı. “Evet,” diye yanıtladı en sonunda. “Daha geçen hafta Cynthia’yla önceden o kadar numarayı nasıl ezbere bildiğimizden konuşmuştuk.”

“Peki, Cynthia kim?”

“Ha, o benim de çalıştığım yer olan DuBunne’da çalışan başka bir kozmetik uzmanı.”

Hunter bu ismi bir kâğıda yazdı. “Bu konuşmada başkaları da var mıydı?”

Tanya birkaç saniye daha düşündü.

“Hayır. Pek sayılmaz. Sadece Cynthia ve ben vardık.”

“O sırada sizi gizlice dinleyebilecek kadar yakınıınızda duran biri var mıydı? Hatırlayabiliyor musun?”

Tanya üstdudağını kemirmeye başladı. “Hayır, iyi hatırlıyorum, arka tarafta depoyu düzenliyorduk.”

“Tamam,” dedi Hunter. “Başka biriyle benzer bir konuşma yaptığını hatırlıyor musun? Gerçekten, bir müşteri veya çıktığın biri olabilir... herhangi biri. Belki de biri konuşma sırasında daha açık bir şekilde sormuş olabilir?”

“Mesela ‘En iyi arkadaşının telefon numarası ezberinde mi?’ gibi.” Tanya’nın sesi alçaldı, konuşurken üzgündü.

“Evet, fakat bu kadar doğrudan olmayabilir.”

Tanya acele etmedi. Sol elini ağzına yanaştırdı, baş ve işaretparmağıyla dudaklarını sıkmaya başladı.

Hunter sabırla bekledi.

“Ben... ben şu anda emin olamıyorum Dedektif. Aklım hâlâ biraz karışık.”

“Sorun değil Tanya. Denediğin için teşekkür ederim sana. Bana bir iyilik yapıp bunun hakkında biraz düşünebilir misin? Bir anda öylece aklına gelebilir.”

“Evet. Kesinlikle. Tabii ki düşünebilirim.”

“Eğer bir şey hatırlarsan, sana önemsiz görünecek kadar küçük bile olsa, herhangi bir şey hatırlarsan, lütfen beni ara. Ne zaman istersen arayabilirsin, tamam mı?”

“Evet, tabii ki. Bir şey hatırlarsam ararım.”

Tanya telefonu kapattı ve Hunter’ın sehpadaki kül tablasının yanına bıraktığı karta uzandı. Paranoya kulaklarına fısıldamaya başlamadan önce, kartı uzunca inceledi. O anda üzerinde yazılı iki numarayı da ezberlemeden kartı elinden bırakmamaya karar verdi.

Yirmi Üç

Karen Ward'un otopsi sonuçlarının çıkması bir tam günü daha aldı ve nihayet cumartesi sabahı çıktı. Öldürülürken maruz kaldığı vahşetin detayları kâğıt üzerinde de en az gerçekteki kadar şok ediciydi.

Yüzünde toplamda yirmi dokuz adet şiddetli yırtık vardı. Bunlardan üçü ağzının içine giriyordu. Bunun sonucu olarak dili neredeyse tamamen paramparça olmuştu. Katil, kafasını çarparken öyle bir kuvvet kullanmıştı ki Karen'in burun, yanak, alın ve çene kemiği de dahil olmak üzere on dört yüz kemiğinden altı tanesine cam kırıkları saplanmıştı. Darbenin şiddetiyle burun ve çene kemiğiyle birlikte iki elmacıkkemiği de çatlamıştı. Ölüm sebebi kesinlikle şiddetli beyin travmasıydı. Bunun da nedeni on iki santimlik bir cam parçasının kurbanın sol göz çukurundan girerek hipotalamus ve göz sinirlerini kesmesiydi.

Toksikoloji raporundaki bütün değerler negatif çıktı. Katil, Karen'a yatıştırıcı bir ilaç vermemişti, öldürmeden az önce onu zapt ederken bile vermemişti. Bu da demek oluyordu ki Karen Ward'un bilinci gördüğü tüm işkence boyunca tamamen açıktı.

Olay Yeri İnceleme'den aynı zamanda birkaç test sonucu da gelmişti. Kurbanın dairesinin içinde sadece bir kişinin parmak izleri bulunmuştu, o da kurbanın kendisinininkiydi. Karen Ward'un daire kapısının dış tarafında bulunan parmak izleri ise dedektiflere fazla bir şey sunmuyordu. Bunlardan biri Karen'in kendisine aitti, diğer üçü için GPTT, yani Gelişmiş Parmak İzi Tanımlama Teknolojisi sisteminde bir eşleşme bulunamamıştı, bu da demek oluyordu ki bu izlerin sahiplerinin önceden bir suç kaydı bulunmuyordu. Herkesi esas şaşırtan sonuç, Olay Yeri İnceleme'den parmak izi uzmanının acil çıkış kapısına uyguladığı parmak izi testinden gelmişti. Tek bir parmak izi bile bulunamamıştı, sanki kapı aynı gece tamamen silinerek temizlenmişti. Adli tıp hâlâ olay yerinde bulunan lifleri, saç tellerini ve toz zerreciklerini analiz ediyordu. Şimdiye kadar olağandışı görünen bir şeye rastlanmamıştı. Katilin banyo aynasından temin ettiği cam parçalarını içine koyduğu kap ve geriye kalan cam parçaları hiç bulunamamıştı. Katilin bunları hatıra olarak aldığı yönündeydi tahminleri.

Adli bilişim uzmanları da Karen Ward'un salonunda bulunan dizüstü bilgisayarının şifresini kırmayı başarmıştı. Hunter ve Garcia'nın adamları, yazı dosyalarını, resimleri, e-posta mesajlarını ve bulabilecekleri ne varsa hepsini aramaya çoktan başlamıştı, fakat Hunter'ın da beklediği gibi soruşturmayla bağlantılı bir şeye rastlayamamışlardı.

"Hiç şans var mı?" diye sordu Garcia, Hunter sonunda odaya geri döndüğünde. Hunter bütün sabahını Santa Monica'da Burke Williams'ı ziyaret ederek geçirmişti. Burası Karen Ward'un, Tanya Kaitlin'in onlara bahsettiği notları almaya başladığı sırada çalıştığı güzellik salonuydu.

“Henüz emin değilim,” diye cevapladı Hunter ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına yerleştirerek.

Garcia ortağının açıklamasını beklerken Hunter’a surat astı.

“Burke Williams’taki kısa çalışma süresi içinde, Karen Ward’un ilgilendiği tüm müşterilerin bir listesine ulaşmayı başardım.”

“Güzel. Kaç kişi?”

“Altmış iki isim.”

“Vay canına.”

“Sandığın kadar kötü değil,” dedi Hunter. “Vücut yapısından dolayı, Tanya Kaitlin katilin erkek olduğundan gayet emindi, hatırlıyor musun?”

“Tamam,” diye kabul etti Garcia. “Peki, altmış iki kişiden kaç erkek?”

“Beş.”

“Bu oldukça iyi bir indirgeme.”

“Operasyon birimi halihazırda profiller üzerinde çalışıyor,” dedi Hunter. “Yani ellerine ne geçeceğini bekleyip görelim, oradan sonrasını biz devralırız.”

“Ya Karen’in aldığı takipçi notları? Güzellik salonundakilere bununla ilgili bir şey sordun mu?”

“Sordum, fakat hiç kimsenin neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.”

“Ne?” Garcia bunu kesinlikle tuhaf buldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Görünüşe göre Karen, Burke Williams’taki hiç kimseye aldığı notlardan veya izlendiğinden bahsetmemiş,” diye açıklık getirdi Hunter. “Sadece işletmenin müdürüyle değil, resepsiyonist de dahil olmak üzere orada çalışan herkesle

konuştum. Hepsi de Tanya'nın sözlerini tekrarlayıp durdu; Karen harika bir kozmetik uzmanı ve hayatında karşılaşabileceğin en tatlı insandı, fakat hiçbirinin notlardan haberi yoktu. Karen hiç kimseye bahsetmemiş.”

“Peki, onlara ayrılma nedeni olarak ne söylemiş?” Garcia öne doğru eğilip iki dirseğini de masanın üzerine dayadı. “Onlara bir şey söylemiş olmalı.”

“Söylemiş. Onlara, ailevi sorunlardan dolayı Campbell'a geri döneceğini söylemiş. Hepsi bu kadar.” Hunter masasına oturdu. “Dört aydan daha kısa süredir oradaymış ve kimse kendini ona daha fazla detay soracak kadar yakın hissetmemiş.”

“Diyorum ki” dedi Garcia. “Los Angeles öyle devasa bir metropol ki mahalle değiştirmek, şehir değiştirmek gibi olabilir. İnsanlar bunun gibi beyaz bir yalandan paçayı kolayca kurtarabilir.”

“Burke Williams'tan sonra,” diye devam etti Hunter. “Arabayla Long Beach'e gidip Gerçek Güzellik'teki insanlarla konuştum.”

“Bırak tahmin edeyim,” dedi Garcia. “Tamamen aynı şey. Karen notlardan veya takip edildiğinden kimseye bahsetmemiş.”

Hunter başıyla onayladı, bir yandan da bilgisayarını açtı. “Son olarak Güney Torrance'taki DeBunne salonuna uğradım.”

“DuBunne mu? Orası Tanya Kaitlyn'in çalıştığı yer değil mi?”

“Doğru. Tanya'nın bahsettiği şu Cynthia denen kadınla ufak bir sohbet etmek istedim.”

“Şu, beraber telefon numaralarını hatırlama konusunda muhabbet ettikleri kadın mı?” “Kesinlikle.”

“Ve?”

“On dokuz yaşında bir kız,” diye açıkladı Hunter. “Güzellik okulundan yeni mezun olmuş. DuBunne’da stajını yapıyor. Hâlâ Gardena’da ailesiyle yaşıyor.” Başını salladı, “Tanya’yla artık telefon numaralarını ezbere bilmemek konusunda konuşmaları zararsız şeylermiş. Ona bu konuşmayı başka biriyle daha yapıp yapmadığını sordum. Hatırlayamadı. Katilin bu bilgiye onun aracılığıyla ulaştığını sanmıyorum.”

“Tanya’dan bahsetmişken,” dedi Garcia. “Ondan ses çıktı mı? Bütün şu telefon numaralarını bilememekle ilgili bir şey hatırladı mı?”

“Hayır. Hiçbir şey. Dün ona soruyu ilk kez sorduğumda bir şeyler hatırlamasını umuyordum. Bu onu hazırlıksız yakalayacaktı. Şimdi ise düşünmek için zamanı olduğuna göre, muhtemelen bir şey hatırlamayacak.”

“Pekâlâ, anlamıyorum,” dedi Garcia. “Kuşkusuz, bir şey hakkında ne kadar uzun düşünür, hafızam ne kadar fazla yoklarsan, bir şey hatırlama şansın o kadar yüksek olur, öyle değil mi?”

“Çoğu durumda evet.”

“Ama onunkinde değil mi? Neden?”

“Çünkü kendi üzerine yapıştırdığı suçluluk yaftası bir savunma mekanizmasını tetikleyebilir ve bu da beyinde travma sonrası hafıza kaybına neden olabilir.”

Garcia bakışlarını Hunter’ın üzerinden sessiz geçen birkaç saniye boyunca ayırmadı. “Peki,” dedi en sonunda. “Bir an için benim, psikoloji üzerine seninki gibi bir uzmanlığım olmadığını varsayalım Robert ve bütün bunları tekrar anlat.”

Hunter açıklık getirmeden önce gülümsedi. “Tanya kendini Karen’in ölümünden sorumlu tutuyor, çünkü onun numarasını bilmesi gerektiğini düşünüyor. En iyi arkadaşının ölümünün kendi hatası olduğunu düşünüyor. Bundan dolayı acısını azaltmak için savunma mekanizması oluşturan beyin bu suçluluk duygusuyla bir şekilde ilgisi olan hatıraları defetmeyi seçebilir. Bunun hakkında ne kadar düşünürse, beyin de hatıraları o kadar geriye atacaktır, çünkü bunları hatırlamak kendisini daha da suçlu hissettirecektir.”

“Tamam, şimdi anladım ve bu hiç de iyi değil.”

“Ben yine de hâlâ umudumu yitirmedim,” diye ekledi Hunter. “Travmalara herkes farklı şekilde tepki verir, yani hiç belli olmaz. Onu bu gece tekrar arayacağım.”

Garcia not defterine uzandı. “Bu arada, sen gelmeden az önce adli tıpla konuşuyordum.”

“Yeni bir şey var mı?”

“Karen’in yatak odasında bulduğumuz kolajlanmış notun analizini yeni bitirmişler,” dedi Garcia sandalyesine geri oturarak. “Beklediğimiz gibi, hiçbir şey bulamamışlar. Üzerinde hiç parmak izi veya DNA örneği yok.” Başını notlarından kaldırdı. “Elyazısını gizlemek için harfleri dergilerden tek tek keserek bir araya getirmek zahmetine giren biri, bunu yaparken eldiven giymeyi de unutmamıştır herhalde, değil mi?”

Hunter bir şey söylemedi, çünkü kulağa her ne kadar çılgınca gelse de bu daha önce olmuştu. Dışarıdaki katillerin çoğunun IQ seviyesi ortalamanın altındaydı ve bunlar “dağınık katil” kategorisine giriyordu. Bunlardan bazıları film ve kitaplarda becerikli dehalar gibi tasvir ediliyorsa da gerçekte çoğu dördüncü sınıf bir matematik sınavında bile

zorlanırdı. “Dağınık” olarak etiketlenirlerdi, çünkü yola aslında kurbanlarını öldürmek için çıkmazlardı. Genellikle bunu kontrol edilemeyen bir şiddet dürtüsüyle yaparlardı. Bu dürtü başlangıçta birçok faktör tarafından tetiklenebilirdi; utanç, endişe, öfke, kıskançlık, kendine yeteri kadar saygı duymama, zihin karıştıran maddelerin etkisi altında olma ki liste uzun ve çok kişiseldi. Problem şuydu ki maddalyonun diğer yüzünde, “organize katiller” olarak kategorilenmiş katiller oldukça akıllı, organize ve çok ama çok disiplinli olma eğilimindeydi.

“Not, kâğıt bir zemin üzerine yapıştırılmış,” diye devam etti Garcia, “ve kâğıt sıradan beyaz sayfalı bir not defterinden, onun da hiçbir özelliği yok. Herhangi bir süpermarket veya ofis gereçleri satan bir dükkânda kolaylıkla bulunabilir.”

“Peki, ya ayakkabılar?” diye sordu Hunter.

Garcia başını salladı. “Temizlenmişler... aslında çamaşır suyuyla yıkanmışlar. Adli tıp içlerinde hiçbir şey bulamadı. Deri hücrelerine de rastlanmadı. Karen’in kendisine ait olanlarda bile.”

Bu Hunter’ı şaşırtmadı. “Ya maske, onda şansımız var mı?”

Tanya Kaitlin’in adli tıp ressamıyla beraber ortaya çıkardığı çizim, Los Angeles’ta daha geniş bir alandaki tüm kostüm ve parti malzemeleri satan dükkânlara gönderildi bile.

Garcia iç çekti. “Şu ana kadar bir eşleşme yok. Görünüşe göre kimse daha önce böyle bir şey görmemiş. İnternette de elle tutulur bir şey çıkmadı. Bu maske bir dükkândan alınmamış Robert. Kendisi yapmış.”

Hunter’ın zaten bundan şüphesi yoktu fakat yine de denemek zorundaydılar.

“Ama her şey o kadar da kötü değil,” dedi Garcia. “Bir tane olumlu sonuç elde ettik. Senin yüzde yüz emin olduğun şey.”

“Neymiş o peki?”

“911 aramaları.”

Garcia aradığı şeyi bulmak için ekranına birkaç defa tıkladı ve sayfada aşağıya doğru indi.

“Son üç ay içinde Karen Ward’un ev adresinin bulunduğu yakın çevreden dört tane sahte ve yüksek öncelikli 911 araması yapılmış. Arayan kişi, ikisinde bulunduğu apartmanın, diğer ikisinde ise komşu apartmanların adresini vermiş.”

“Peki, ya sokak kameraları konusunda şansımız nasıl?” diye sordu Hunter.

Garcia güldü. “Çok isterdin, değil mi? Haklıydın Robert, bu adam her şey olabilir ama aptal değil. Faturalı hatlardan uzak durmuş. Dört farklı kontrolü hat kullanmış, izini sürmek imkânsız.”

“Aramaların ses kayıtları elimizde mi?”

Garcia sandalyesine yaslandı ve Hunter’a kurnazca gülümsedi. “Artık elimizde. E-posta şimdi geldi.”

Yirmi Dört

Hunter ayağa kalktı ve Garcia'nın masasına doğru yürüdü. Ekranındaki e-postada dört farklı ses dosyası eki vardı. İlki üç ay öncesine aitti. Sonuncusu dokuz gün önce-sindendi.

“Bunları tarih sırasıyla inceleyelim,” diye önerdi Hunter.

Garcia başıyla onayladı ve ilk ses dosyasına çift tıkladı. 911 aramasının saati 22:55 olarak kayda geçmişti.

OPERATÖR [Kadın sesi]: “911, acil durumunuz nedir?”

ERKEK SESİ: “Şey... sanırım az önce koridorun aşağısındaki daireden gelen silah sesleri duydum.”

Seste biraz Güneyli aksanı vardı, ama dedektiflerin birbirine endişeli birer bakış atmasının nedeni, ses tonunun genç birine aitmiş gibi gelmesiydi. Ses yirmili yaşlarının başındaki birine ait gibiydi.

Klavye sesleri.

OPERATÖR: “Silah sesleri mi? Emin misiniz bayım? Sadece yüksek sesli bir patırtı olmuş olabilir mi mesela?”

ERKEK SESİ: “Hayır, sanmıyorum.”

Kısa bir duraklama.

OPERATÖR: “Pekâlâ, bana tam olarak ne duyduğunuzu tarif edebilir misiniz?”

ERKEK SESİ: “Kesin olan bir şey var, yine tartışıyorlardı. Çok fazla tartışıyorlar, anlarsınız ya. Hep gece vakti. Devamlı birbirlerine bağırıp duruyorlar. Ama bu gece sanki çıldırmış gibiydiler. Tüm binanın duymuş olduğundan oldukça eminim. Sonra aniden -dan, dan, dan- üç yüksek sesli patlama. Şimdi ise daire tamamen sessizliğe gömüldü. Benden söylemesi, o dairede ters giden bir şeyler var.”

OPERATÖR: “Tamam bayım, adres nedir?”

Arayan kişinin operatöre verdiği adres, polisleri doğrudan Karen Ward’un dairesinin altında bulunan daireye yönlendiriyordu.

Yeniden klavye sesleri.

OPERATÖR: “Polis birimi şu anda yolda bayım. İsmi-nizi...”

Arayan kişi telefonu kapattı.

“Polis ekibinin olay yerine varması yaklaşık on bir dakika sürmüş,” dedi Garcia gelen e-postayı okuyarak. “Polis raporuna göre, yirmili yaşlarının ortalarında görünen genç bir kadın kucagındaki bebekle kapıyı açtıında polisler oldukça şaşırmış. Adı Donna Farrell olan kadın dairede erkek arkadaşıyla kalıyormuş. Adam geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş ve o sırada evde değilmış. Polisler kadına yüksek sesli bir patırtı veya sıkça tartışan komşular hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuş, ama kadın hiçbir şey duymadığını söylemiş, ne bir gürültü ne yüksek bir ses, hiçbir şey. Ayrıca onlara komşu dairelerden hiçbir zaman bir tartışma sesi duymadığını söylemiş. Bunun sahte bir arama olduğunu kayda geçmeden önce, memurlar başka birkaç kapıyı da çalmış. Cevap her seferinde aynı olmuş. Yüksek sesli bir patırtı yok. Tartışan komşular yok.” Garcia e-posta sayfasında aşağıya doğru indi. “Arama kontörlü bir telefonda yapılmış. İzi sürülemez.”

“Bir konum belirleyebilmişler mi?” diye sordu Hunter.

Garcia biraz daha aşağıya indi. “Evet. Aramanın geldiği yer olarak Karen Ward’un oturduğu binanın genel konumu gösterilmiş. Aramayı yaptığı sırada muhtemelen binanın hemen önünde duruyormuş.”

“Muhtemelen,” diyerek katıldı buna Hunter. “Polislerin olay yerine geliş süresini ölçmek için yakın bir yerde olmasıydı. Tamam, diğer aramayı kontrol edelim.”

Garcia üzerine çift tıkladı. Arama saat 23:08’de gelmişti, az önce dinledikleri aramadan on dört gün sonra.

OPERATÖR [Erkek sesi]: “911, nasıl yardımcı olabilirim?”

ERKEK SESİ: “Evet. Long Beach’te Batı Broadway ve Loma Caddesi’nin köşesinde oturuyorum. Pencereden yolun karşısındaki apartmanın balkon ve pencerelerini açık bir şekilde görebiliyorum.”

Bu defa Hunter ve Garcia daha da şaşkın gözlerle birbirine baktı. Arayanın sesinde yeteri kadar telaş vardı, fakat duydukları sesin az öncekiyle alakası yoktu. Güneyli aksanının yerini tipik Kaliforniya aksanı almıştı. Sesindeki gençlere özgü ton da gitmişti. Arayan kişi otuzlu yaşlarının ortalarındaymış gibi görünüyordu, ayrıca sesi çok daha derinden geliyor ve gizemliydi.

OPERATÖR: “Pekâlâ bayım, sorunmuş gibi görünen şey nedir?”

ERKEK SESİ: “Şu anda pencereden duruyorum ve en üst kattaki dairelerden birini açık şekilde görebiliyorum. Perdeler sonuna kadar açık ve tüm ışıklar yanıyor. Bir adam içeride ileri geri yürüyor, kollarını delilerin yaptığı gibi vücudunun etrafına sarmış. Sorun şu ki elinde ya bir kılıç ya bir satır ya da onun gibi bir şey var. O şey her neyse, bayağı tehlikeli bir silah gibi görüldüğünü söyleyebilirim size.”

OPERATÖR [Şimdi biraz daha endişeli bir sesle]:

“Dairede ondan başka biri var mı? Görebiliyor musunuz?”

ERKEK SESİ: “O yüzden arıyorum. Son beş veya on dakikadır bu adamı izliyorum ve tek yaptığı, daha önce de söylediğim gibi, salonda ileri geri yürümek ve elindeki havaya kaldırıp duvarlara karşı bağırarak ya da öyle görünüyor. Fakat şimdi diğer pencerede beliren küçük bir kız gördüm, adamla aynı odada değil ama bitişindeki odada. On iki, on üç yaşlarında olmalı. Dehşete kapılmış gibi görünüyor. Aradaki mesafeden dolayı detaylı göremiyorum, ama sanırım ağlıyor.”

OPERATÖR: “Küçük bir kız mı dediniz?”

ERKEK SESİ: “Evet, doğru.”

OPERATÖR: “Tamam bayım. O binanın adresini biliyor musunuz?”

Arayan kişi operatöre adresi verdi. Adres bir kez daha Karen Ward’un yaşadığı binaya aitti.

ERKEK SESİ: “Bahsettiğim daire son katın en sonundaki daire.”

OPERATÖR: “Ve pencerenizden bu daireyi görebildiğinizi söylediniz, bana isminizi...”

Arayan kişi çoktan kapatmıştı.

“Bu Karen Ward’un dairesi olmalı,” dedi Garcia. “Polisleri onun dairesine mi gönderiyor?”

Hunter başıyla onayladı. “Olay yerine varış süresi ne kadardı?”

Garcia e-postaya baktı. “Bu sefer on dakika civarı.”

“Yine mi kontrollü telefon?” diye sordu Hunter.

“Bildin.”

Hunter, Garcia’nın masasının kenarına dayandı. “Tamam, sıradaki aramayı deneyelim.”

Garcia dosyayı açtı. Listelerindeki üçüncü arama kaydı ikincisinden yirmi sekiz gün sonrasına aitti. Arama 23:13’te gelmişti.

OPERATÖR [Kadın sesi]: “911, acil durumunuz nedir?”

ERKEK SESİ: “Aaa... O nefes almıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nefes almıyor ve hepsi benim hatam.”

Endişeli bir ses tonuyla konuşan kişi tamamen korkmuş ve gözyaşlarına boğulmuş durumdaydı. Bir kez daha ses tonu önceki iki aramadan tamamen farklıydı. Bu sefer alçak ve boğuktu, sanki arayan kişi şiddetli bir boğaz ağrısı çekiyor gibiydi. Aksan da tamamen değişmişti. Tipik Kaliforniyalı, yerini genizden konuşan Güney Teksaslı’ya bırakmıştı.

OPERATÖR: “Bana isminizi söyler misiniz bayım?”

ERKEK SESİ: “Todd. Todd Phillips.”

Klavye sesleri.

OPERATÖR: “Peki, burada şu an kimden bahsediyoruz Todd? Kimin nefes almadığını söylemiştin?”

ERKEK SESİ: “Kız arkadaşım. İsmi Kelly Dixon. Bize yardım etmelisiniz. Lütfen.”

OPERATÖR: “Ben de yardım etmek için buradayım Todd, fakat bunu yapabilmem için sana birkaç soru sormam gerekiyor, tamam mı? Kelly’nin nefes almadığını söyledin. Bundan emin misin? Hiç nabız alabiliyor musun?”

ERKEK SESİ: “Hayır, hayır, alamıyorum.”

Biraz daha klavye sesi.

ERKEK SESİ: “Bize yardım etmesi için birini göndermelisiniz. Lütfen, yardım gönderin.”

OPERATÖR: “Yardım az sonra yola çıkmış olacak Todd. Şimdi yapman gereken sakın kalmak ve bana birkaç detay daha vermen, tamam mı? Bana çabucak neler olduğunu söyleyebilir misin?”

ERKEK SESİ: “Onun canını yakmak istemedim. İstemedim. Yemin ederim. Onu seviyorum.”

OPERATÖR: “Önemli değil Todd, sana inanıyorum, fakat bana ne olduğunu anlatmalısın, tamam mı?”

ERKEK SESİ: “Bilmiyorum. Saçma bir şey yüzünden tartışıyorduk ve birden kendimi kaybettim. Onu tutup sıkıştırdım ve şimdi o hareket etmiyor. Nefes almıyor. Yardım göndermelisiniz. Lütfen. Yapmalısınız.”

OPFRATÖR (*Konuşurken bir yandan da yazıyordu*):

“Pekâlâ Todd. Bulunduğun yer nerede?”

Arayan kişi operatöre adresi verir vermez telefon kapandı.

“911 numarayı geri aramaya çalıştı,” diye okudu Garcia e-postadan. “Ama ‘sürprize bak sen,’ cevap yok. Yine de protokolü takip etmek zorundalardı ve olay yerine bir polis ekibiyle beraber bir de sağlık ekibi yönlendirdiler. Verilen adres onları Karen’in yaşadığı binanın karşı tarafında bulunan binalardan birine götürdü. Todd Phillips veya Kelly Dixon isminde birini bulamadıklarını söylemeye gerek bile yok. Söz konusu bina, yirmi beş senedir orada yaşayan yaşlı bir çiftte aitmiş.”

“Bu arama için olay yerine varış süresi ne kadarmış?” diye sordu Hunter.

“On dakikanın hemen altında.”

Hunter zamanı not defterine yazdı.

“Aramanın yapıldığı yer tespit edilmiş,” diye ekledi Garcia, “Arayan kişinin verdiği adresle eşleşiyor, yani aramayı yaparken muhtemelen yine binanın önünde duruyordu.”

“Çünkü aramanın takip edileceğini biliyordu,” diye onayladı Hunter. “Ve eğer aramayı yolun aşağısındaki bir ankesörlü telefondan veya farklı herhangi bir yerden yapsaydı, bulunduğu konumla hikâyesi birbirini tutmayacaktı. Nefes almayan kız arkadaşıyla birlikte olması gerekiyordu, hatırladın mı?” Hunter çenesini kaşıdı. “Yaş tahtaya basmıyor.”

Garcia imleci son dosyanın üzerine getirdi. “Başlayayım mı?”

Hunter ortağına bir baş işareti yaptı.

“Şimdi nasıl bir palavrayla karşılaşacağımızı merak ediyorum.”

Yirmi Beş

Dördüncü ve son arama üçüncüden tam olarak beş hafta sonra, Karen Ward'un öldürülmesinden bir hafta önce gelmişti. Arama saati 23:19'du.

OPERATÖR [Kadın sesi]: "911, acil durum konumunuz nedir?"

KADIN SESİ: "İki-üç-bir Loma Caddesi, Long Beach."

Garcia, Hunter'a şaşkın gözlerle baktı. "Bu kadın sesi," dedi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Hunter da hazırlıksız yakalanmıştı, fakat yorumunu tüm kaydı dinledikten sonra yapmaya karar verdi.

KADIN SESİ: "Evime birisini gönderebilir misiniz lütfen?"

Ses, korkmuş ve duygu yüklü gibi geliyordu.

OPERATÖR: “Oradaki sorun nedir bayan?”

KADIN SESİ: “Eski kocam az önce evime zorla girdi. Bağılıyor ve delirmiş gibi saçma sapan bir şeyler söylüyor. Aklını kaybetmiş. Kendisi saldırgan biri.”

OPERATÖR: “Peki, o şu anda nerede?”

KADIN SESİ: “Kapımın hemen dışında. Lütfen, birini gönderin.”

OPERATÖR: “Kapınızın dışında mı? Siz neredesiniz bayan?”

KADIN SESİ: “Kendimi yatak odama kilitledim.”

Bam bam bam.

Hunter ve Garcia, biri kapıya üç defa sertçe vurmuş gibi bir ses duydu.

OPERATÖR: “Peki, alkollü mü? Biliyor musunuz?”

KADIN SESİ: “Muhtemelen. Bu hep yaptığı şey.”

OPERATÖR: “Size vurdu mu?”

KADIN SESİ: “Hayır. Daha o şansı bulamadı. Ön kapıdan girdiği anda koştum ve kendimi buraya kilitledim. Fakat buraya girerse...”

OPERATÖR: "Tamam bayan, isminiz nedir?"

KADIN SESİ: "Rose Landry."

OPERATÖR: "Adresiniz de 231 Loma Caddesi, Long Beach mi?"

KADIN SESİ: "Evet, doğru."

Hızlı klavye sesleri.

OPERATÖR: "Tamam, şu anda bir polis birimi size doğru geliyor. Kısa süre içinde orada olurlar. Benimle hatta kalabilir misin Rose?"

KADIN SESİ (*Çaresizce*): "Hayır, kalamam. Kalamam. Gitmem lazım."

Arama sonlandı.

Garcia tekrardan sandalyesine oturdu ve sanki olmayan keçi sakalını okşarmış gibi, bir elini ağzıyla çenesinde gezdirdi.

"Bu sefer verilen adres Karen'in oturduğu binanın hemen yakınındaki bir eve ait," dedi. "Otuz saniyeden daha az uzaklıkta. Ev, emekli bir okul öğretmeniyle karısına ait: John ve Judith Marble."

"Varış süresi?" diye sordu Hunter.

E-postada biraz daha aşağıya indi. "Sekiz dakika. Hepsinin arasında en hızlısı."

Hunter zamanı not aldı.

“Şimdi aynı şeyi tekrarlayacağım,” dedi Garcia. “Burada ne haltlar dönüyor? Bu bir kadın sesi. Bu adam biriyle beraber mi çalışıyor, yoksa sadece bir tesadüf müydü?”

“Hayır, tesadüf değil Carlos,” dedi Hunter notlarını kontrol ederek. “Dört sahte arama da aynı otuz dakikalık zaman dilimi içinde yapılmış: 22:55’le 23:25 arasında. Tanya Kaitlin’in 911 aramasının saati kaç olarak kayda geçmiş, hatırlıyor musun?”

“Tam olarak değil,” diye yanıtladı Garcia. “Fakat sanırım aynı yarım saatlik dilim içindeki bir vakitte.”

“23:19,” diye teyit etti Hunter. “Dört sahte arama da çarşamba akşamı yapılmış. Karen Ward iki gün önce, çarşamba akşamı öldürüldü.”

Garcia’nın bakışları tekrar bilgisayarının ekranına kaydı. Dört sahte arama da alışılmış şekilde tarihlendirilmişti: Ay/gün/yıl. Hepsinin çarşambaya denk geldiğini henüz anlamamıştı.

“Eğer dört farklı varış süresinin ortalamasını alırsan,” diye devam etti Hunter. “Dokuz dakika kırk beş saniyeye ulaşırsın. Yuvarladığında, katilin Tanya’ya telefonda söylediği ortalama varış süresinin aynısı çıkar.” Kafasını salladı. “Bu bir tesadüf değil Carlos. Dört aramayı da katilimiz yaptı.”

Garcia bir an son arama üzerine düşündü.

“Bir ses dönüştürücü?” Hem fikrini söylüyor hem de soru soruyormuş gibiydi.

“Bunu adli ses uzmanları söyleyecek,” diye cevapladı Hunter. “Fakat erkek sesini kadın sesine çevirmek doğru bir ekipmanla sadece birkaç ayar düğmesiyle oynamaya bakar, bu kadar basit.”

“Ayrıca muhtemelen kadın sesinin güzel bir dokunuş olacağını düşündü,” diye onayladı Garcia da.

“Kesinlikle daha az şüphe çekici,” diye ekledi Hunter. Birleşik Devletler’deki sahte 911 aramalarının %70-75 oranında erkekler tarafından yapıldığını biliyordu. “Hatırla Carlos, onun öncesinde üç tane arama yapmıştı zaten, hepsinde de erkek sesi kullanmış ve Long Beach Polis Departmanı’nı tam olarak aynı yere yönlendirmişti. Bu gerçek cinayetten önceki son aramasıydı. Bunu riske atmak istemedi.”

“O zaman sahte aramanın nasıl yapılacağını kesinlikle iyi biliyor,” dedi Garcia. “Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim, aksini bilmiyor olsaydım, tamamının da gerçek olduğunu düşünürdüm; bazen gergin, bazen korkmuş, bazen endişeli ve kesinlikle tereddütsüz bir ses. Operatörün sorduğu her soruyu doğallıkla cevapladı. Bu adam aktörlük eğitimi almışsa şaşırmam.” Garcia söylediklerini gözden geçirdi. “Kaldı ki bu şehrin yarısı aktörlük eğitimi alıyor.”

Hunter bir şey söylemedi, fakat aklının bir köşesinde bir şey onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Yirmi Altı

Hunter ve Garcia sonraki bir saat boyunca olay yeri fotoğraflarını tekrar gözden geçirdi, çeşitli belgelerin üzerinden geçtiler ve Karen Ward hakkında daha titiz bir profil çıkarmaya çalıştılar. Garcia bilgisayar ekranına karşı durup suratını buruşturduğunda, son otuz beş dakikadır internette araştırma yapıyordu.

“Dur bir saniye,” diye mırıldandı öne doğru eğilip iki dirseğini de masasına koyarak.

Hunter kendi ekranının üzerinden ortağına baktı.

Garcia işaretparmağını kaldırdı. “Henüz emin değilim. Bana bir dakika ver.”

Hunter okuduğu dosyaya geri döndü, fakat aklı hâlâ dinledikleri 911 aramalarında idi. Ne kadar fazla uğraşırsa, her şey o kadar anlamsızlaşıyor, takipçilik teorisi de o kadar canını sıkıyordu.

Takipçiler genelde dürtüsel ve kırılgan bir yapıya sahip insanlardı. Neredeyse tamamen kendi duygularının kölesiydiler ve onları çok nadiren kontrol edebilirlerdi. Elbette ki bazıları takıntılarının belli yönleri söz konusu olduğunda, oldukça iyi organize olmalarıyla bilinirdi. Takıntılarının hedefindeki kişiyi

mecburen izlerlerdi, çünkü onun hakkında bilinmesi gereken ne varsa bilmek isterlerdi. Onları takip ederlerdi. Fotoğraflarını çekerlerdi. Takıntılarının ateşini beslemek için bulabildikleri her yola başvururlardı, çünkü acı da olsa gerçek şuydu ki birçoğu sıkıcı, maceradan uzak bir hayat sürerdi. Gariptir ama bu takıntı onlara bir “amaç hissi,” uğruna yaşayacakları bir neden verirdi ve işin can alıcı noktası da buydu.

Takıntılarının hedefindeki kişinin aniden ölmesi durumunda, “amaç hissi,” yerini derin bir boşluğa bırakarak onları içten içe paramparça edebilirdi. Öyleyse onları öldürmek niyeydi?

Geçmişte cinayetin gerçekleştiği davalara bakıldığında, bunun planlanan bir hareket olmadığı görülüyordu. Takip etmeye, o kişiyi öldürmek amacıyla başlamamışlar. Olan şey, takipçinin o dengesiz ve duygularını kontrol etmekte zorlanan kişiliğine geri dönmesiydi. Kısacası düşüncesizce, dürtüsel bir hareket takip edilen kişinin ölümüyle sonuçlandı. Ve bunlar, aradıkları katilin şu ana kadar verdiği görüntüyle örtüşmüyordu. Hayır, bu katil iyi hazırlanmış, düzenli, çok akıllı, işi bilen biri, ayrıca cinayetten üç ay önce polisin olay yerine varış süresini hesapladığına göre planını şüphesiz çok önceden yapıyordu. Dürtüsellik... düşüncesizlik... onun denklemine uymuyordu.

“Pislik herif,” dedi Garcia, Hunter’ı düşüncelerinden kopararak.

Göz göze geldiler.

“Belki Tanya’nın bu tarz bir konuşmayı bir başkasıyla yapıp yapmadığını hatırlayamamasının başka bir sebebi vardır.”

“Peki, bu sebep ne olabilir?” diye sordu Hunter.

Garcia bilgisayarının ekranını işaret etti. “Gelip buna bir bakmalısın.”

Yirmi Yedi

Cassandra salon kapısını arkasından kapattı, el çantasını koyu gri kanepenin üzerine bıraktı ve yavaşça mutfağa doğru yöneldi. Mutfaktaki dolaplardan birinden çıkardığı cam vazonun içine su doldurdu ve eve beraberinde getirdiği renkli bir buket çiçeği içine yerleştirdi.

Hayır, çiçekler gizli hayranı veya Bay J tarafından gönderilmemişti. Cassandra o buketi kendisi satın almıştı; doğrusunu söylemek gerekirse, yirmi bir yıldan sonra bile kocası hâlâ onu arada sırada küçük sürpriz hediyelerle şaşırtıyordu; bazen çiçekler, bazen çikolatalar, bazen romantik bir akşam yemeği daveti, bazen opera veya baleye, hatta Lakers basketbol maçına bilet, çünkü Cassandra büyük bir LA Lakers taraftarıydı. Etkinlik ne olursa olsun, çiçek buketine veya eve beraberinde getirmiş olduğu herhangi bir hediyeyle iliştilmiş olan kartta hep aynı şey yazardı: *Dünyanın en mutlu adamı benim. Seni seviyorum ve daima seveceğim. J.*

Bu hatırayla Cassandra'nın dudaklarına parlak bir gülümseme yerleşti, çünkü esasen kendini çok şanslı bir kadın olarak görüyordu. Geçen yıllara rağmen Bay J uzun boyu,

köşeli yüz hatları, tıraşlı saçı ve basit bir bakışla kendini ifade edebilen anlamlı koyu renk gözleriyle çok yakışıklı bir adamdı. Birçok arkadaşının aksine, Bay J kendini fiziksel olarak bırakmamıştı. Güçlü omuzlar, düz bir karın ve yağsız, kaslı kollarıyla vücudu hâlâ genç yaşlarında yaptığı fiziksel egzersizlerin izlerini taşıyordu. Kendi arkadaşları da dahil olmak üzere, diğer kadınların Bay J'ye attıkları cilveli bakışlar Cassandra'nın gözünden hiç kaçmamıştı, fakat kocasının birine bile karşılık verdiğini hiç görmemişti. Diğer kadınlara karşı hep nazikti ama asla flörtöz değildi.

Bir zamanlar ve sadece bir defa yıllar önce kocasını yatakta reddettikten sonra, Bay J ona sakince hayatında başka biri olup olmadığını sormuştu. Başka birine âşık olup olmadığını. Onu sevmeyi bırakıp bırakmadığını.

“Lütfen saçma sapan konuşma tatlım,” diye cevaplamıştı. “Tabii ki başka birine âşık değilim. Tabii ki seni sevmeyi bırakmadım. Sadece bu gece pek havamda değilim, tamam mı?”

Bu o zaman olduğu gibi, şu anda da hâlâ doğrudu. Cassandra asla başkasına âşık olmamış ve Bay J'yi sevmeyi hiç bırakmamıştı, kendisi bundan kesinlikle emindi. Bunu nasıl yapabilirdi ki? O iyi, nazik ve sevgi dolu bir kocaydı ve Patrick için harika bir babaydı. Kendisine her zaman onurlu ve saygılı bir şekilde davranmıştı. Karısının söylediklerini her zaman dinlemiş ve aile hayatının her noktasında onun fikirlerine gerçekten değer vermişti. Evet, yıllar içinde birçok şey değişmişti, özellikle de oğlu ergenliğe girdikten sonra. Bu, Cassandra'nın hayatındaki en kötü döneme denk gelmişti. Bundan bir sene önce annesini kaybetmişti ve her nedense küçük oğlu artık genç bir adam gibi görünmeye başladığında, kendini depresyonla boğuşurken bulmuştu. Bu, hayatındaki

herkesten gizli tuttuğu bir durumdu. Bu, onun sadece kocasıyla değil, tüm arkadaşlarıyla da arasında mesafe oluşturan bir durumdu. Cassandra bunun bir tesadüf olup olmadığını bilmiyordu ama Patrick lise son sınıfa başladığında, sonunda depresyonunu kontrol altına almaya ve yavaş fakat emin adımlarla o kara delikten çıkmaya başladı. Gün geçtikçe eski haline dönüyordu.

Cassandra mutfaktaki duvar saatini kontrol etti: 19:24. Akşam yemeği için dışarıya çıkmayı düşünmüştü, bir İtalyan restoranı veya birkaç blok ötedeki yeni açılan Akdeniz tarzındaki restoran olabilirdi, fakat arabasıyla eve dönerken bu fikri kafasından atmıştı. Gidip bir restoranda tek başına oturmak istememişti. Arkadaşlarından birini kendisiyle gelmesi için davet edebilirdi, fakat bu akşam daha çok “evci-men” bir ruh halindeydi.

Salona geri gitti, çiçekli vazoyu yemek masasının ortasına yerleştirdi ve mutfığa geri döndü.

“Pekâlâ, nelerimiz varmış bir bakalım, değil mi?” dedi yüksek sesle buzdolabının kapağını açarak. “Hımm.” Gözleri raftan rafa dolanırken Cassandra’nın yüzü buruştu. Buzdolabı ağzına kadar doluydu ama hiçbir şey onu fazla heyecanlandırmamıştı.

“Bir şey söyleyeyim mi?” Kendi kendine konuşmaya başladı. “Zorlu bir hafta geçirdim ve bugün cumartesi, yani uluslararası ‘ev yemeği yememe’ akşamı. Madem dışarı çıkmıyorum, o zaman neden eve söylemiyorum?” Buzdolabının kapağını kapattı ve birkaç saniye bunu düşündü. “Evet, bence bu iyi bir plan.”

Cassandra mutfak tezgâhına doğru yürüdü ve soldaki son çekmeceyi açtı. İçinden bir avuç dolusu paket servis menüsü çıkardı.

“Pizza? Hayır. Meksika mutfağı? Hımm... hayır.”

Elediklerini çekmeceye geri koyuyordu.

“İtalyan? Belki.”

Sonuncuyu kenara koydu.

“Sağlıklı salata? Hımm... bu akşam değil. Hamburger ve kaburga? Hayır. Japon?”

Bu sefer “hımm” müzikal bir tonda çıkmıştı. Cassandra menüyü açtı ve seçenekleri çabucak gözden geçirdi.

“Teriyaki soslu tavuk kulağa hoş geliyor. Belki biraz da saşimi.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve ağzının sulandığını hissetti.

Karar verilmişti.

“Fakat her şey sırayla,” dedi diğer tüm menüleri çekmeceye geri koyarken. “Şimdi ihtiyacım olan büyük bir bardak şarap.”

Cassandra’nın bu sefer düşünmesine gerek yoktu. Hangi şarabı içeceğini çok iyi biliyordu. Elinde paket servis menüsüyle salona geçti, büyük ve iyi stoklanmış şarap dolabından Cabernet Sauvignon üzümünden yapılmış 2002 yılı bir şişe Hourglass Estate seçti. Mantarı çıkardıktan sonra şişeyi burnuna götürdü ve hafifçe şarabın aromalarını kokladı; bahar çiçekleri ve orman meyveleri.

“Oo, budur işte. Tam bir cennet.”

Cassandra kendine bir bardak şarap doldurdu, fakat hemen yudumlamadı. Öncelikle şarabın özelliklerini daha iyi hissedebilmek için onu bir veya iki dakikalığına dinlenmeye bıraktı. Bu sırada yemek siparişini verebilirdi. Kanepeye doğru geçti ve el çantasını aldı. İçinde cep telefonunu ararken korkutucu bir psikopatın arabasının arka camıyla sileceği arasına sıkıştırdığı o notu buldu. Bunu tam olarak

unutmamıştı, ama parmakları beyaz kâğıt parçasına sürtündüğünde, içinde yazanlar tekrar aklına geldi ve tüyleri diken diken oldu.

Daha önce kendini hiç gözetleniyormuş gibi hissettin mi Cassandra?

“Of,” dedi Cassandra sanki rahatsızlık veren bir hissi başından atar gibi omuzlarını sallayarak. Telefonunu çabucak eline aldı ve çantasını tekrar yere bıraktı. Ön kapıya doğru yönelmeden önce içgüdüsel olarak salonda etrafına bakındı. Kapıyı kilitlediğini biliyordu. Güvenlik zincirinin de yerine takılı olduğunu görebiliyordu, fakat paranoya onu tekrar kontrol etmeye itti. Kapı sonuna kadar kilitlenmişti, anahtar daha fazla dönmüyordu.

“Kahretsin! Nasıl olur da böyle saçma ve aptalca bir not kendimi huzursuz hissettirebilir?” diye sordu kendine Cassandra. Aslında bunun nedenini çok iyi biliyordu; üç veya dört haftadır o notu almasının çok öncesinden beri gözetleniyor olma hissi karanlık bir hayalet gibi üzerine çökmüş durumdaydı. Gittiği hemen hemen her yerde, işte, arkadaşlarıyla dışarıda, kocasıyla yemekte fark etmiyordu. Nereye giderse gitsin, aniden sanki birinin gözleri üzerindeymiş gibi hissediyordu.

Cassandra zaman zaman herkesin izlendiği hissine kapıldığını biliyordu. Geçmişte birkaç defa böyle hissettiği olmuştu, ama bu seferki daha öncekilere hiç benzemiyordu. Bu seferki karanlık ruhunu boğan bir histi, sanki gözetleyen şeytanın ta kendisiydi.

Cassandra hızla yemek masasına gitti, bardağını eline alıp şaraptan birkaç büyük yudum aldı. Bu kadar güzel bir şarabı takdir etmenin yolunun bu olmadığını

biliyordu, fakat o anda alkole tadımlıktan çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Bardağını masaya geri koyup telefonunu kontrol etti. Ne mesaj ne de cevapsız arama. Bay J kendisine söz vermişti, eğer dönüş planında bir değişiklik olursa arayacaktı. Şu ana kadar aramamıştı, bu da en geç yarına kadar eve dönmüş olacağı anlamına geliyordu. Bu fikir içini çok rahatlatmıştı.

Cassandra, KadınKalbi yardım mağazasında çalıştığı sıralarda aldığı önceki iki notu kendisiyle eğlenildiğini düşündüğü için atmıştı. Bu yüzden bu konudan kocasına hiç bahsetmemişti, ama bu her ne ise bu sefer çok ileri gidilmişti. Arabasına bırakılan notu Bay J'ye göstermeyi çoktan kafasına koymuştu. Bu yüzden unutmamak için notu çantasında tutuyordu.

Cassandra Japon restoranının menüsünü eline aldı ve tam numarayı çevirecekken kapı çaldı. Duraksadı ve kaşlarını çatarak kapıya doğru baktı. Kimseyi beklemiyordu.

Ding-dong.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi menüyü bırakıp saatine bakarak. 19:36.

Ding-dong.

Elinde telefonla kapıya yaklaşıp kapı deliğinden baktı. Kapının dışındaki, sanki içeriyi görebiliyormuş gibi dimdik kapı deliğine bakan üniformalı bir LAPT memuruydu.

Cassandra kaşlarını daha da sert çattı. “Kimsiniz?” diye seslendi kapıyı açmadan.

“Bayan Jenkinson?” diye sordu polis memuru, sakın fakat kararlı bir ses tonuyla.

“Evet?”

“Ben, LAPT Valley Bürosu’ndan memur Douglas. Hanımefendi, sizinle konuşabilir miyiz acaba?”

Birkaç saniye şaşkınlıkla geçti.

“Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?”

Memur bir saniye bekledi, sanki kendini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi.

“Kocanız John Jenkinson hakkında hanımefendi.”

Polis memurunun ses tonundaki bir şey Cassandra’nın yüreğini hoplattı.

“Ne? John’a bir şey mi oldu? Her şey yolunda mı?”

Yeniden kısa bir sessizlik.

“Eğer mümkünse içeride konuşmamız daha iyi olur hanımefendi.”

Cassandra’nın yüreği ağzına geldi.

“Aman Tanrım!” diye mırıldandı önce kilidi, sonra da kapıyı çabucak açarken. “Ne oldu? John iyi mi? Nerede o?”

Ayna camlı güneş g zl   taktığından, memurun gözlerini görememişti ama yüz ifadesi karanlık ve ciddiye.

“Otursak daha iyi olacak Bayan Jenkinson.”

Memurun yüzünü tekrar inceledi, fakat yine tek g rd   karanlık bir duvar oldu.

“Neden? Ne oldu ki?”

“Lütfen, hadi oturalım.”

“Evet, tamam, içeri girin,” dedi sonunda kapıyı sonuna kadar açıp koyu gri renkli kanepeyi işaret ederek. “Lütfen söyleyin, neler oluyor? John nerede? İyi mi? Her şey yolunda mı?”

Memur içeri girdi.

Cassandra arkalarından kapıyı kapatırken memur onunla yüzleşmek için döndü.

“Size bir şey sorabilir miyim Bayan Jenkinson?”

“Evet, tabii ki.”

Memur koyu gözlüklerini çıkardı.

“Hiç kendinizi gözetleniyormuş gibi hissettiniz mi?”

Yirmi Sekiz

Hunter ayağa kalktı ve Garcia'nın masasının etrafında dolandı.

“Ne buldun?” diye sordu.

Garcia'nın yüzünde hâlâ yarı sersemlemiş yarı şaşkın bir ifade vardı. Bulduğu şey her ne ise belli ki onu bulmayı beklemiyordu. İşaretparmağını tekrar uzattı ve bilgisayarının ekranını işaret etti.

“Şuna bir bak.”

Garcia'nın ekranında bir sosyal medya sayfası açıktı. Hunter buna boş gözlerle baktı.

“Pekâlâ, tam olarak neye bakıyorum?” diye sordu.

“Şuradaki ileti.” Garcia parmağıyla gösterdi.

Hunter iletiyi okudu, duraksadı, yine okudu ve sonra tekrar ortağına baktı. “Bu kimin sayfası?”

“Pete Harris'in,” dedi Garcia.

Hunter bir saniyeliğine bekledi. “Bu, Tanya'nın bahsettiği arkadaş mı? Avrupa'da bir yerlerde olması gereken makyöz?”

Garcia onayladı. “Bu o. Ve görünüşe göre, gerçekten Avrupa'da. Bu sabah sayfasına bir şey koymuş.” Hunter'a

göstermek için sayfanın en başına geldi. “Berlin’deki bir sette. Yaklaşık bir aydır orada.”

Hunter onayladı ve Garcia sayfanın önceki kısmına geri döndü.

“Şimdi,” dedi Garcia, “İlk yorumu gördün mü?”

Hunter görmüştü. Yorum Tanya Kaitlin’den gelmişti, Karen Ward ve Pete Harris de cevap yazmışlardı. Gözleriyle iletinin üst kısmındaki tarihi inceledi.

“Bu yazılalı altı aydan fazla olmuş,” dedi sessiz ve endişeli bir tonda.

“Doğru,” diye onayladı Garcia. “Yani Tanya’da şu bahsettiğin travma sonrası hafıza kaybı yoksa bile, bunu hatırlayabileceğinden emin değilim.”

Hunter’ın dikkati Garcia’nın ekranına yoğunlaştı. Pete Harris paylaştığı resmi muhtemelen internetten yüklemişti. Resimde yan yana duran iki kadın vardı. Soldaki yirmili yaşlarının başında, sağdaki ise ellili yaşlarının ortasında görünüyordu. Genç olan cep telefonuyla gülümserken, diğeri de eski tip bir çevirmeli telefon ahizesini kulağına dayamıştı. Resmin üzerinde, siyah harflerle yazılmış bir yarışma sorusu ve devamında da derecelendirme skalası vardı:

Ebeveyninin jenerasyonuna karşı sen. Telefon numarası yarışması. Teknoloji, beyninizi tembelleştiriyor mu?

Rehberinize bakmadan kaç tane telefon numarasını hatırlayabilirsiniz?

0 = %100 beyin tembeli. Telefonunuzun kölesisiniz. Kendi isminizi hâlâ hatırlayabiliyor musunuz?

1 - 3 arası = İster inanın, ister inanmayın, daha şimdiden oradaki insanların %85'inden daha iyisiniz, ama şımarmayın. Hâlâ beyin tembelisiniz ve ebeveyninizin jenerasyonunun yapabileceklerinden uzaksınız.

4 - 6 arası = Şimdi yaklaşıyorsunuz ve bir "aferin" i hak ettiniz. Kendi jenerasyonunuzun %3'lük kısmındasınız. Evet, ciddi ciddi.

7 - 10 arası = Tebrikler. Az önce ebeveyninizin jenerasyonundan ortalama bir kişiyi egale ettiniz ve kendi jenerasyonunuzda %1'lik elit bir grubun içindesiniz.

10 üzeri = Ne, sahi mi? Etkileyici. Hafızanız aşırı canlı ve beyin tembelliği sizi teğet geçmiş. Söz konusu telefon numaralarını hatırlamaksa, ebeveynlerinizin jenerasyonunun size diyebileceği hiçbir şey yok. Siz muhtemelen, günümüz dünyasında TÜRÜNÜZÜN TEK ÖRNEĞİSİNİZ.

Pete, iletiyi şu kelimelerle duyurmuştu: "Dürüst olun millet."

İlk yorum Tanya Kaitlin'den gelmişti: *Ahahaha, bende bir tane bile yok. Utanç verici, biliyorum. Tamamen beyin tembeli olmuşum ☹ ve itiraf ediyorum, telefonumun kölesiyim.*

Karen, Tanya'nın yorumuna cevap yazmıştı: *Gerçekten mi? Bir tane bile mi? Harikasın en iyi arkadaşım, ahahaha.*

Ya benimki? Pete cevabını direkt olarak Karen'ın cevabının altına eklemişti.

Tanya, karşılığında şunları yazmıştı: *Üzgünüm çocuklar, bir şeyleri hatırlamaya geldiğinde benim hafızam işe*

yaramaz. Bunu biliyorsunuz. Ya siz ikiniz? Siz de benim en iyi arkadaşlarımsınız. İçinizden biri benim telefon numaramı ezbere biliyor mu? Hile yapmak yok.

Karen buna son bir yanıt eklemişti: *Anlaşıldı Tanya, ahahaha.*

Ve Pete: *Tamam, konu kapanmıştır. Teknolojinin nimetleri için Tanrı'ya şükrediyoruz, ahahaha ☺*

“Bu iletiye kaç kişi yorum yazmış?” diye sordu Hunter.

“Kırk altı farklı kişiden elli iki yorum var,” diye yanıtladı Garcia. “Fakat iletide doksan bir ‘beğeni’ var.” Ekranda gösterdi.

“Bir bakabilir miyim?” diye sordu Hunter başıyla Garcia’nın kullandığı fareyi işaret ederek.

“Tabii ki.” Garcia sandalyesini biraz sola kaydırды.

Hunter biraz öne eğildi, fareyle tüm “yorum” bölümünü açtı ve kırk altı yorumun hepsini yavaşça okumaya başladı. Çoğu yorumda, insanlar Tanya’nın ilk yorumuna çok benzer şekilde bir tane numarayı bile doğru dürüst hatırlayamadığını yazmıştı. Hiçbiri diğerlerinden farklı değildi.

“Siteye kimin hesabından giriş yaptın?” diye sordu Hunter.

“Kendi hesabımdan,” dedi Garcia suratım asarak. Bu sorunun nedenini biliyordu. “Bu demek oluyor ki Pete’in hesabı herkese açık, ileti de aynı şekilde. Herhangi biri bunu görmüş olabilir. Kimin görüp görmediğinin takibini yapmak mümkün değil.” Tekrar Hunter’a baktı. “Ve bu iletinin, sapkın görüntülü arama oyunu için katile ilham vermiş olmasına hiç şaşırırmazdım. İhtiyacı olan her şey burada ve bir ara da Karen ona en iyi arkadaşının Tanya olduğunu söylüyor ve Tanya da Karen’in numarasını telefonuna

bakmadan hatırlayamadığını söylüyor. Haklıydın Robert, katil sorduğu soruya Tanya'nın cevap veremeyeceğini önceden zaten biliyordu.”

Hunter ortağının masasından geriye doğru bir adım uzaklaşarak iç çekti. Karen her koşulda ölecekti. Hunter bundan emindi ve katilin de emin olduğunu biliyordu. Oyun sadece bir gösteriştii, ama sebebi neydi? Katilin ruhunun derinliklerindeki sadistçe tutkularını tatmin etmek için miydi? Bu mümkündü. Tanya'ya hayatının sonuna kadar onu altüst edecek bir suçluluk duygusu yaşatmak mı? Bu da mümkün, fakat Hunter şu anda kendi sorularına cevap üretemiyordu.

“Peki, ya Karen veya Tanya'nın profili?” diye sorguladı Hunter. “Kontrol ettin mi? Onlar da herkese açık mı?”

“Evet, kontrol ettim,” dedi Garcia. “Karen'inki değil. Eğer burada onunla arkadaş değilsen, hakkında neredeyse hiçbir bilgiye ulaşamazsın.”

“Ya Tanya'nınki?”

Garcia güldü. “Tamamen zıt. Kesinlikle herkese açık.”

Günümüzde insanların kendi hayatları ve günlük aktiviteleri hakkındaki bilgileri internette bu şekilde ifşa etmeleri Hunter'ı hep hayrete düşürmüştü. Resimler, isimler, konumlar, tarihler, beğeniler, beğenmemeler... hepsi oradaydı ve bu bilgileri toplamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

“Şu Pete Harris denen kişinin geçen ay boyunca Avrupa'da olduğundan tamamen emin miyiz?” diye sordu.

Garcia'nın başı hafifçe sağa kaydı. “Resmi olarak kontrol etmedik, fakat üç haftadan fazla süredir iletilerini Berlin'den atıyor. Çoğu sana az önce gösterdiğime benzer

şeyler, ön planda kendisi, arkasında ise Berlin'den ünlü bir mekân. Bu adam kesinlikle Almanya'da Robert, tabii son bir aydır kendi hayatıyla ilgili Photoshop kullanmıyorsa."

Hunter bunu kabul etmesine rağmen vazgeçmedi. "Yine de kontrol edelim. Bu katilinki gibi hazırlık yapan biri için mazeret olarak fotoğraflarda Photoshop kullanmak bütün bu yaptıklarının arasında en kolayı olurdu."

"Birini görevlendiririm," dedi Garcia masasındaki telefona uzanarak. Arama iki dakikadan az sürdü.

Yirmi Dokuz

Bay J, kaldığı otelin asansöründen beşinci katta indi ve iyi aydınlatılmış koridorda 515 numaralı odasına doğru sakince yürüdü. İçeri girdiğinde “Rahatsız Etmeyiniz” kartım kapı koluna taktı ve ardından kapıyı kilitledi. Otelin verdiği aroma terapi hizmetinden dolayı havada hafif ve çok hoş bir yaseminle vanilya kokusu vardı. Evrak çantasını ve ceketini çift kişilik ihtişamlı yatağın üzerine bıraktı, ayakbırlarını çıkarıp fırlattı ve beyaz fayans kaplı banyoya doğru yöneldi. Lavabonun musluğunu açıp öne doğru eğildi ve buz gibi suyu yüzüyle ensesine çarpmaya başladı. Suyun birazı gömlek yakasına sıçradı ve oradan da göğsüyle sırtına süzüldü ama Bay J bunu umursamadı. Aslında serinleme hissinden gayet memnundu. Tekrar kafasını kaldırıp aynadaki görüntüsüyle yüzleşmeden önce bir dakika geçmişti.

Çok farklı görünüyordu.

Bir yandan kendi gözlerinin içine bakarken bir yandan da derin bir nefes alıp ciğerlerinde tuttu. Birkaç saniye sonra içinde tuttuğu havayı, büzülmüş dudaklarının arasından yavaşça dışarı verdi.

“Sadece nefes al,” dedi kendine sessizce. “Sadece nefes al.”

Bu yaptığını beş kere daha yaptı ve sonunda musluğu kapattı.

Normale dönme zamanı.

Bay J sol elini yüzüne koydu, parmaklarının ucuyla sağ gözünün alt kapagini aşağıya çekti. Sonra sağ baş ve işaret-parmağını kullanarak on iki saattir taktığı süt mavisi lensi-ni çıkardı. Sol gözündekini de çıkardıktan sonra ikisini de tuvalete atıp üzerine sifonu çekti. Gözleri esas rengine geri döndü. Bay J, yüzündeki takma bıyık, keçi sakalı ve dişleri çıkarıp düzgünce bir kenara koydu. Sonraki altmış saniye-yi gerdirme egzersizi şeklinde ağzını açıp kapayarak ve o tuhaf histen kurtulmak için çenesini ve üstdudağını ovuşturarak geçirdi.

Bay J tekrardan Bay J gibi görünmeye başlıyordu.

Son aşama sarı peruğu kafasından dikkatlice çıkarmaktı. Bu da hallolduktan sonra, saç derisine bir dakika boyunca parmak uçlarıyla masaj yaptı.

“Vay canına, ne iyi geldi ama.”

Tam o anda Bay J’nin duş almaktan daha fazla ihtiyacı olduğunu düşündüğü tek bir şey vardı. Yatak odasına geri döndü ve küçük buzdolabından iki minik şişe viski aldı. Şişeleri bir viski bardağına boşalttı, susuz ve buzsuz. İçkisini yudumlarken gözlerini kapattı ve bu altın rengi sıvının tüm damağını sarmasına izin verdi. İyi kalite bir viski olmasa da alkol seviyesi yeteri kadar yüksekti. Bir yudum daha alıp bardağı komodinin üzerine bıraktı. Evrak çantasına uzandığı sırada, ceketinin cebinde çalan telefonunu duydu. Çalanın iş telefonu değil, şahsi telefonu olduğunu anladı. Telefona uzanıp ekranını kontrol edince yüzünü buruşturdu.

Arama Cassandra'dan geliyordu, fakat normal bir arama değildi, bu bir görüntülü arama isteğiydi.

Bay J eşiyle daha önce sadece bir kere görüntülü konuşma yapmıştı. Bunun nedeni, Cassandra'nın yeni aldığı telefonun özelliklerini test etmektir. İkisi de bunu fazla sevmemişti.

Muhtemelen ne zaman eve döneceğimi öğrenmek için arıyordur diye düşündü. Ama neden görüntülü arama? Aklına gelen ve onu rahatlatan bir sonraki şey: İyi ki yüzümdeki o şeylerden kurtulmuşum.

Telefonu önünde tuttu ve çağrıyı kabul etti, ama görüntü küçük ekranda belirmeye başladığında, Bay J daha da şaşır-mış göründü. Görebildiği tek şey salon duvarlarından biriydi. Oranın salonu olduğunu biliyordu, çünkü duvar saatini ve karısının birkaç sene önce getirdiği Gauguin tablosunu tanımıştı.

“Merhaba? Cass?” diye seslendi tedirgin bir ses tonuyla. “Neredesin? Her şey yolunda mı?”

Cevap yok.

“Cass?”

Sessizlik.

“Tatlım, beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama bu şeyin düzgün çalıştığını sanmıyorum. Seni göremiyor ve duyamıyorum.”

Hâlâ cevap yoktu, fakat kamera yavaşça sağa kaydı ve Cassandra'nın yüzü sonunda kadrāja girdi.

Bay J, ensesinde tuhaf bir sertleşme hissetti. Yanlış giden bir şey vardı. Gerçekten de yanlış giden bir şey vardı.

Cassandra yemek masası sandalyelerinden birinde oturuyordu, saçları arkada atkuyruğuyla toplanmıştı. Başı eğikti

ve yüzünün bir kısmı kapalıydı, fakat Bay J yeteri kadar görebiliyordu ve gördüğü şey onu şok etti. Karısı ağlıyordu. Burnunun kırmızılığı ve çenesine kadar akmış olan bozulmuş makyajından anladığı kadarıyla da epeydir ağlıyordu.

Cassandra duygusal anlamda karşılaştığı en güçlü kadındı. Onu ağlatmak için çok fazla uğraş gerekirdi. Bay J bunun olduğunu sadece bir kez görmüştü, o da sekiz yıl önce annesini kaybettiğindeydi.

“Cassandra, tatlım, neler oluyor? İyi misin sen? Neden ağlıyorsun?” Sesi son derece endişeliydi.

Tıkalı olan burnundan derin bir nefes aldı, ama kocasına karşılık vermedi.

“Cass, konuş benimle Tanrı aşkına. Beni korkutmaya başlıyorsun artık.” Bay J sanki bir şeyi inceliyormuş gibi, telefonunu önce sola, sonra sağa çevirdi. “Bu da ne böyle? Bu aletin sesi açık mı? Bu görüntülü arama işini doğru yaptığımdan emin değilim tatlım.”

“Seste bir sorun yok John.”

Bay J’nin küçük telefon hoparlöründen gelen ses, tüm bedeninin gerilmesine neden oldu. Bu mekanik bir sestti. Derinden ve parazitli geliyordu, bir insan sesi için fazla derindi.

“Ne? Sen de kim oluyorsun? Ve bu mekanik ses de neyin nesi? Neler oluyor?”

“Olan şu ki” diye cevapladı karşıdaki sesin sahibi, “karınla bir bahse girdim.”

Bay J’nin kafa karışıklığı iyice arttı. “Ne? Şaka mı bu?”

“Ah! Kesinlikle değil. Sana garanti veririm ancak bu kadar gerçek olabilir John.”

“O da kim?”

“Kim olduğum önemli değil. Ama bu önemli. Kafanı kaldır.”

Talimat, Bay J’nin karısı için gelmişti.

Titreyerek itaat etti.

Cassandra çenesini kaldırdı ve ekranda kocasıyla göz göze geldiğinde, gözyaşları yanaklarından yine oluk oluk akmaya başladı. Karısının gözlerine odaklandı ve onlarda daha önce hiç görmediği bir şey gördü, çaresizlik ve akıl almaz bir korku. O anda bu her ne ise şaka olmadığını anlamıştı.

“Cassandra neler oluyor? Evin içindeki kim?”

Dudakları tekrar titredi, yapabildiği tek şey hafifçe başını sallamaktı.

“Konuşmasına izin yok John,” dedi sesin sahibi. “Önce ona izin vermem lazım.”

Sesin sahibinin dediği şeye rağmen Cassandra gözyaşları içinde seslendi, ama yapabildiği sadece zayıf bir fısıldamaydı.

“John, lütfen.”

ÇAAT.

Cassandra yüzüne öyle hızlı bir tokat yemişti ki Bay J bu hareketi görememişti bile. Kafası tokadın şiddetiyle garip bir biçimde sola doğru kıvrıldı. Sağ yanağının derisi anında kıpkırmızı kesildi ve Cassandra’dan ısırap ve acı dolu bir haykırış geldi, ardından da çaresiz hıçkırıklara boğuldu.

Bu gerçek bir sürpriz oldu ve Bay J’nin kalp atışları bir anlığına ritmini kaybetti. Olanlara inanamayan bir ifadeyle gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Lanet olsun. Seni aşağılık herif!”

“Sana, ben izin vermeden konuşmamamı söylemişim, değil mi?” dedi karşıdaki sesin sahibi sakince. “Bunu bir daha yapma.”

Cassandra yavaşça kafasını çevirdi ve tekrardan cep telefonunun ekranına baktı. Şiddetli tokat aynı zamanda üstdudağının sağ kenarında bir açılmaya neden olmuştu. Buradan çıkan küçük bir kan damlası da çenesine doğru sızıyordu. Gözlerindeki korku aniden büyük bir dehşet ifadesine dönüşmüştü.

Öfke Bay J'nin damarlarında bir çığ gibi büyüdü ve her yöne yayılarak tüm bedenini titretti.

“Cassandra, tatlım,” dedi. “Lütfen dinle beni. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum. Şimdilik ne diyorsa onu yap. Bunu halledeceğim. Sana söz veriyorum aşkım. Ben ölene kadar sana bir şey olmasına izin vermem.”

Cassandra daha fazla gözyaşı yanaklarından süzülürken kuru kuru yutkundu. Gözlerini bir defa kırptı ve başını aşağıya doğru hafifçe eğdi. Böylece kocasına sadece onu anladığını değil, aynı zamanda ona tamamen güvendiğini de göstermişti.

Bay J gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sadece bir saniye sonra gözlerini yeniden açtığımda, sanki tamamen başka bir insana dönüşmüştü. Cassandra'nın daha önce hiç görmediği bir insana.

Otuz

Bay J'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu, gözleri buz gibi donuk, fakat son derece odaklanmıştı. Bütün olanlara rağmen sonraki sözleri ağzından ürpertici derecede sakın, kararlı ve inançlı bir şekilde çıkmıştı.

“Her kimsen, şimdi beni dinle. Yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Öfkeli olduğunu biliyorum. Canının yandığını biliyorum, ama senin problemin benimle, başkasıyla değil. Karım bunun bir parçası değil. Yani bunu benimle çöz.” Bay J yüzünü telefona biraz daha yaklaştırdı. “Sen ve ben. Başka kimse değil. Tek yapman gereken şey bana yer ve zaman söylemen, seninle yüzleşmek için orada olacağım. Bu konuda sözüme güvenebilirsin. Sonra bu konuyu istediğin şekilde çözeriz. Senin kurallarınla. Sorgu sual olmadan. Ama şimdi karımı yalnız bırakacak ve evimden çıkacaksın.”

“Yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyor musun?” diye sordu şeytani sesin sahibi. Ses mekanik olmasına rağmen tondaki alaycılığı anlamamak imkânsızdı.

“Aptal numarası yapma,” diye cevap verdi Bay J donuk ses tonuyla. “Benden neden intikam almak istediğini ikimiz

de biliyoruz. Beni bulmayı başarmın tamamen ayrı bir konu, fakat belli ki bir işimde dikkatsiz davranarak arkamda iz bıraktım ve bu da seni bana ulaştırdı. Tebrikler. Benim izimi bulmak Tanrı bilir ne kadar zaman almıştır, ama artık bunun bir önemi yok. Beni yakaladın. İşte buradayım. İstedığın şey buydu, değil mi? Öyleyse *beni al*. Karımı bırak gitsin.”

Bay J ekranında Cassandra’nın gözlerinin hafifçe kısıldığını gördü. Kocasının sözlerinden dolayı bir kafa karışıklığı yaşıyor, bu da duyduğu korkuyla birleşiyordu.

“Bu iş şimdi daha da ilginç hale geldi,” dedi şeytani sesin sahibi eğlenen bir tavırla. “Ayrıca karının yüzünden anladığım kadarıyla o da en az benim kadar merak içinde. Peki, neden bize anlatmıyorsun John? Senden tam olarak ne için intikam almaya çalışıyorum?”

“Eğer benim peşimdeysen neler yapabileceğimi çok iyi biliyorsundur. Aptalı oynamak istediğinden emin misin?”

Bay J’nin yüzü hâlâ tamamen ifadesizdi ama gözleri biraz öncekinden daha tehditkâr görünüyordu.

“Şimdi yine söylüyorum. Karımı rahat bırak ve evimden çık. Sonra bunu sen ve ben, istediğin şekilde halledebiliriz.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm John,” diyerek tekrar konuşmaya başladı şeytani sesin sahibi, “fakat aklımdan geçen şeylere rağmen ki bunların bende oldukça merak uyandırdığını itiraf etmeliyim, ikimizin arasında çözülecek bir şey yok. Fakat yaptığın şey yüzünden birinin intikam için karının peşine düştüğünü düşündüğüne göre çok kötü bir şey yapmış olmalısın. Ama açıkçası, ne yapmış olduğun beni ilgilendirmiyor. Her neyse, bu saçma oyun sıkmaya başladı... ve zaman daralıyor, özellikle de karın için. Pekâlâ, sana bunu nasıl yapacağımızı söyleyeyim

John. Söylediğim gibi, karınla bir bahse girdim. İki soru. Sana iki soru soracağım. Bu oyunu kazanmak için tek yapman gereken soruların ikisini de doğru cevaplamak. Eğer bunu başarırsan karını serbest bırakacağım ve ikiniz de beni bir daha ne göreceksin ne de benden haber alacaksınız. Ama başaramazsan...” Yarım kalan cümle, tehdit edencesine havada birkaç saniye asılı kaldı. “Şimdi beni iyi dinle John, çünkü kuralların üzerinde yalnızca bir kez duracağım...”

“Beni dinlemiyorsun.” Bay J şeytanın lafını kesti. Ses tonu hâlâ sabit, fakat güçlü ve talepkârdı. “Oyun oynamıyoruz. Karımın hayatı üzerine hele hiç. Sen ve ben yüz yüze geliriz ve o zaman hangi sapıkça oyunu istiyorsan onu oyna...”

“Kapa o lanet çeneni John!” diye azarladı karşısındaki kişi. “Dinlemeyi reddeden sensin. Sana karının hayatını kurtarman için bir şans veriyorum ve bunu yapmanın tek yolu bana iki doğru cevap vermek. Oynamamayı seçersen cezalandırılırsın ve o hemen burada, şimdi gözlerinin önünde ölür.”

Ekranda Cassandra yeniden gözyaşlarına boğuldu. Baş tekrar öne düştü ve histerik bir şekilde titremeye başladı.

Bu gerçekten de bir tesadüf olabilir mi diye düşündü Bay J. *Bu geri zekâlı gerçekten kiminle uğraştığını bilmiyor olabilir miydi?* Muhtemelen. Bay J, yaptığı işte en iyisi olduğunu biliyordu. Hata yapmazdı. Çok dikkatliydi. Öyleyse bu adam onu nasıl bulmuştu?

“Cassandra, tatlım, dinle beni.” Bay J onu sakinleştirmeye çalıştı. “O sana dokunmayacak. Sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum sevgilim.” Bir saniyeliğine duraksadı, yeniden konuşmaya başladığında karısını tutsak eden kişiye hitap ediyordu. “Eğer ne yaptığım ve kim olduğum hakkında gerçekten bir fikrin yoksa, sana yaptığın şeyi tekrar düşünmen

için bir şans vereyim. Los Angeles'taki en güçlü kartel için çalışırım. Tüm Kaliforniya'daki en güçlü kartel. Hiçbir kanuna boyun eğmeyen, kendi kanunlarını kendisi koyan bir kartel. Sana söylediğim şeyi anlıyor musun?" Bay J yanıt beklemedi. "Benim karteldeki rolüm çok açık. Sen buna, onların kurallarının 'son uygulayıcısı' diyebilirsin, yani problem çözümündeki son aşama. Aslında ben 'zincirin son halkası'yım. Eğer seni görmeye gelmişsem, hayatında görebileceğin son insan ben olurum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Temkinli bir duraksama daha.

"Yani bana şunu mu söylüyorsun John?" diye cevap verdi şeytani ses, sanki kendini gülmemek için zor tutuyormuş gibi çıkan alaycı bir ses tonuyla. "Sen kiralık bir... işbitiricisin. Bir katil. Bir suikastçı. Bir çeşit... suç örgütü için çalışıyorsun. Ve şu anda senden çok korkmam gerekiyor."

"Söylediğim şu," diye karşılık verdi Bay J aynı ses tonuyla. "Eğer karımın kafasındaki bir saç teline bile zarar verirsen, dünya üzerinde hangi taşın altına saklanırsan saklan, seni bulurum ve derini canlı canlı yüzerim. Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Sana hayal bile edemeyeceğin acılar çektiririm. Bunu anlıyor musun?"

Cevap gelmedi.

"O zaman şimdi sana *kendi* hayatını kurtarman için ben bir şans veriyorum. Eğer karımı serbest bırakır ve çekip gidersen, seni aramam. Senin peşine düşmem. Seni rahat bırakırım. Sözüme güvenebilirsin. Sadece çekip git ve bunların hepsini unutağıma sana söz veriyorum. Beni dinliyor musun?"

Birkaç saniye sessizce geçti.

"Evet," diye yanıtladı sesin sahibi en sonunda, "*Sen* beni dinliyor musun John? Çünkü eğer dinliyorsan, gözlerini ekrandan ayırma."

Otuz Bir

Psikoterapi uzmanı Dr. Gwen Barnes akşam seansındaki son hastası ayrıldıktan sonra da muayenehanesinde kalmıştı. Gündüz seansındaki görüşmeleri aklında hâlâ tazeyken notlarının üzerinden geçmeyi tercih etti. Eğer mümkünse evine iş götürmek istemiyordu, özellikle de bir cumartesi akşamı.

Dr. Barnes'ın bugünkü ilk hastası orta yaşlı bir kadındı. Onunla daha önce birkaç defa görüşmüştü ve kendisi hastalık hastası biri gibi görünüyordu. Görüşmeleri, başlangıçta aslında problem olmayan bir şeyin zorlama bir şekilde problem haline getirilmiş olmasıyla ortaya çıkan durum hakkında konuşma ve durumu anlama çabasıyla geçmişti.

“Gözden geçirilecek fazla bir şey yok burada,” dedi kendi kendine Dr. Barnes.

Sonraki dört hastası karmaşık evlilik sorunları olan insanlardı. Onlara elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu, fakat şunu da biliyordu ki ilişkileri uzun vadede en kibar ifadeyle mahvolacaktı. Dördü de eşinin yakınında duramıyordu. Dr. Barnes'a göre bu insanların kendisine gelmesinin nedeni herhangi bir yardım arayışı değildi.

Geliyorlardı, çünkü böylelikle ölümüne nefret ettikleri kişilerden ayrı olarak bir doksan dakika daha geçirebiliyorlardı. Günün son hastası kesinlikle bir bilmece olan Beverly Dawson adında on yedi yaşındaki bir kızdı. Çoklu kişilik bozukluğundan mustaripti ve onun dosyası merak uyandırıcı olduğu kadar, bazen de korkutucuydu. Sekiz seans sonunda Dr. Barnes beş farklı kişilik belirlemişti. Bunlardan her biri beraberinde yeni zorluklar getiriyordu. Bu kişiliklerden en korkutucu olanı Dr. Barnes'ın gizlice "Saldırgan Agresif Beverly" ya da SAB olarak adlandırdığıydı.

Dr. Barnes notlarını gözden geçirmeyi bitirdiğinde refleks olarak sağ elini sol bileğinin üzerine koydu. Bu, ya sinirliiyken ya da düşünceliyken yaptığı bir şeydi. Parmakları tenine temas ettiğinde ellerine baktı ve üzgün, neredeyse acı çekiyormuş gibi hissetti. Gözlerini kapayıp bu hissi içinden attı. Saniyeler sonra sandalyesini tekrar masasına yaklaştırdı ve bilgisayarını kapattı.

Nihayet ofisini hafta başına kadar kilitledikten sonra binanın yeraltında bulunan park alanına gitmek için asansöre bindi. Uzun bir gün olmuştu. Aslında uzun bir hafta demek daha doğrudu. Eve gitmek, sıcak bir duş almak ve kendini güzel bir şişe kırmızı şarapla şımartmak için can atıyordu.

İnci beyazı rengindeki Toyota Camry'si hâlâ park yerinde bulunan birkaç araçtan biriydi. Arabasına doğru yaklaştığında birinin ön camına bir şey bıraktığını fark etti, fakat bu onun için hiç de şaşırtıcı değildi. Hemen hemen her gün arabasına sıkıştırılmış en az bir tane el ilanı bulurdu. Bunların çoğu, civardaki hazır yemek restoranlarının veya birçok

yerel bar ya da eğlence mekânlarından birinin promosyon reklamı olurdu.

Dr. Barnes arabasının yanına geldi ve ilanı eline aldı. Tam ileriye doğru atacakken, bunun bir ilan değil, bir zarf olduğunu fark etti. Ön tarafına kuşe bir dergiden kesilmiş büyükçe harfler bir araya getirilerek ismi yazılmıştı.

“Bu da ne böyle?” diye mırıldandı. Çantasını yere bırakıp zarfı yırtarak açtı.

Şaşkınlığı daha da arttı. Zarfın içinde ikiye katlanmış bir parça kâğıt buldu. Kâğıdın üzerine yapıştırılan dergiden kesilmiş harf ve kelimelerle kısa bir mesaj oluşturulmuştu. Kâğıdı açtı ve tam okumak üzereyken sol tarafından gelen bir ses duydu ya da en azından duyduğunu düşündü. Gözleri anında oraya doğru döndü. Loş park yeri ışığında hiçbir şey göremedi. Orada kimse yoktu. Dr. Barnes neredeyse bomboş olan park alanına şöyle bir göz attı. Hâlâ bir şey göremiyordu. Hiç kimse yoktu. Dikkatini tekrar elindeki kâğıt parçasına verdi, nihayet okuyabilecekti.

“Ne?” diye sordu kaşlarını çatarak ve aniden tekrar kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Park alanı az önce olduğu kadar sakindi.

Gözleri yeniden nota döndü ve tekrar okudu. Bu sefer notun sonuna geldiğinde, yarı ciddi bir kahkaha attı.

“Ne kadar saçma ve aptalca bir şaka. Biri buna inanmamı mı bekliyor?” diye sordu kendi kendine. Hepsini çöpe atacaktı ki zarfın dibinde başka bir şeyin daha olduğunu fark etti.

Parmağıyla çıkararak sağ avucuna koydu.

O an sanki kalbi durdu.

Otuz İki

Hunter, Garcia ayrıldıktan sonra da ofiste kaldı. Facebook, Twitter ya da diğer sosyal medya ağlarında pek etkin olmasa da Karen Ward, Tanya Kaitlin ve Pete Harris'in kişisel hesaplarını daha yakından incelemek istemişti. İşe, Pete Harris'in "beyin tembelliği" hakkındaki iletisine yapılan altmış iki yorumun tümünü tekrar dikkatlice okumakla başladı. Tanya Kaitlin'in bir numarayı bile ezbere bilemediğini açıkça itiraf ettiği yorum dışında, diğerinden ayrılan bir yorum yoktu. Elbette Karen Ward'un katili aynı bilgiye farklı yollarla ulaşmış da olabilirdi, bu da tüm iletinin sadece bir tesadüf olabileceğini gösterirdi. Fakat Hunter tesadüflere hiçbir zaman fazla inanmamıştı, özellikle de Karen'ın Tanya'ya çok direkt bir soru sorduğu bu olayda: *Gerçekten mi? Bir tane bile mi? Harikasın en iyi arkadaşım, ahaahah.*

Hunter sonraki bir buçuk saatini bir hesaptan diğerine atlayarak iletileri okuyup yüklenmiş olan resim ve görsellere bakarak geçirdi. Ne kadar okur, ne kadar fazla resme bakarsa şaşkınlığı da o kadar artıyordu. Kısacası insanlar hayatlarını internette apaçık ortaya döküyordu, fakat birçok

insan yine de çoğu sosyal medya sitesinin sunduğu gelişmiş güvenlik seçeneklerini umursamıyordu. Saat 21:30 olduğunda, bilgisayar ekranına bakmaktan Hunter'ın gözleri sulanmıştı. Artık o ofisten çıkmalıydı.

Hunter'ın en büyük tutkusu İskoç malt viskisiydi. Dairesindeki salonun bir köşesine yerleştirilmiş klasik bir içki dolabı vardı. Buradaki küçük ama etkileyici malt viski koleksiyonu muhtemelen çoğu uzmanın damağını tatmin edebilecek nitelikteydi. Hunter kendisini hiçbir zaman bir viski uzmanı olarak görmemişti, ama birçok kişinin aksine, öylesine içip sarhoş olmak yerine ki bu da bazı zamanlar fena olmuyordu, viskinin aromalarını anlayıp kalitesini nasıl takdir edeceğini bilmeyi yeğliyordu. Evine gidip tüm parasını harcamadan kendini istediği kadar malt viskiyle şımartmayı düşündü, fakat bu gece eve tıklılmanın o kadar da iyi bir fikir olup olmadığı konusunda şüpheye düştü.

Hunter yalnız yaşıyordu. Eşi yoktu. Kız arkadaşı yoktu. Hiç evlenmemişti ve ilişkileri de nadiren birkaç haftadan uzun sürüyordu, bazen de çok daha kısa. LAPT'nin AŞS Birimi'nde bir dedektif olmanın getirdiği baskı ve işin gereği olan kendini adamışlık, çoğu insana anlamak ve başa çıkmak için fazla gibi görünüyordu. Tek başına olmayı kafasına takmıyordu. Yalnız yaşamak onu rahatsız etmiyordu, fakat yine de bir insandı ve bazen küçük dairesindeki yalnızlığı ihtiyacı olan son şeydi. Bu akşam o akşamlardan biriydi.

Los Angeles gece hayatı muhtemelen dünyadaki en canlı, en çılgın ve en heyecanlı olanıydı. Seçenekler neredeyse sonsuzdu. Zengin ve ünlülerin Hollywood yıldızlarıyla birlikte takıldığı lüks ve gözde gece kulüplerinden uçuk

insanların piyasaya çıktığı konsept barlara, gizli saklı olan köhne ucuz mekânlara ve partilere kadar her şey mevcuttu. İster çılgın, ister sakın bir ruh halinde olun, LA’da herkes için uygun bir yer mutlaka bulunurdu. Hunter’ın bu akşam “sert bir içkiye, sakın bir ortama” ihtiyacı vardı.

Otuz Üç

“*Sen beni dinliyor musun John? Çünkü eğer dinliyorsan gözlerini ekrandan ayırma.*”

Mekanik sesteki kesin kararlılık Bay J’nin midesine kramplar girmesine neden olan bir taş gibi oturmuştu. Kuşku ve öfkeyle dolu gözleri, Cassandra’nın korkuyla dolu gözlerine kesintisiz bir şekilde kilitlenmişti. Ama onun gözlerinin içinde başka bir şey daha görmüştü. Bunu daha önce birçok defa görmüştü ama karısının gözlerinde asla. Uğraştığı insanların, yani öldürdüğü insanların gözlerinde görmüştü bunu ki umudun kaybolması sonucu oluşan çaresizlikti bu.

Cassandra’nın hâlâ neler olup bittiği ve bunların neden kendisinin başına geldiğiyle ilgili bir fikri yoktu, fakat kocasına sonuna kadar güveniyordu ve bir saniye öncesine kadar söylediği her şeye sonuna kadar inanmıştı.

“Cassandra, tatlım, lütfen dinle beni. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum. Şimdilik ne diyorsa onu yap. Bunu halledeceğim. Sana söz veriyorum aşkım. Ben ölene kadar sana bir şey olmasına izin vermem.”

Fakat şimdi fark ediyordu ki bunlar doğru değildi. Gerçekten ne yapabilirdi ki? Nasıl sözlerinin arkasında durabilirdi? Yaklaşmakta olan kötülüğü nasıl durdurabilirdi? Kilometrelerce uzaktayken onu nasıl koruyabilirdi?

Cassandra'nın şaşkınlığı ölçülemez boyuttaydı. Kocasını hiç bu kadar duygusuz görmemişti. Onun hiç bu kadar merhametsizce konuştuğunu duymamıştı. Bu onun tanıdığı Bay J değildi. Bu onun evlendiği adam değildi. Onun evlendiği adam bir danışmandı. Kendi küçük şirketinin başındaydı, öyle değil mi?

"Los Angeles'taki en güçlü kartel için çalışırım. Tüm Kaliforniya'daki en güçlü kartel. Hiçbir kanuna boyun eğmeyen, kendi kanunlarını kendisi koyan bir kartel. Benim karteldeki rolüm çok açık. Sen buna, onların kurallarının 'son uygulayıcısı' diyebilirsin, yani problem çözümündeki son aşama. Aslında ben 'zincirin son halkası'yım. Eğer seni görmeye gelmişsem, hayatında görebileceğin son insan ben olurum."

Neden bahsediyordu böyle? Söylediklerinde gerçeklik payı var mıydı? Eğer evlerindeki adamı korkutmaya çalışmak için blöf yapıyorsa, kesinlikle işe yaramıyor gibi görünüyordu.

"Gözlerini ekrandan ayırma," diye tekrarladı şeytani sesin sahibi.

Birdenbire Bay J, eldiven giymiş bir elin, neredeyse Cassandra'nın daha önce yediği tokat kadar hızlı bir şekilde, karısının sağ tarafından gelip boynuna bir şey sapladığını gördü. Önce darbeden, sonra da acıdan dolayı Cassandra'nın tüm bedeni şiddetle sarsıldı. Ağzı o kaçınılmaz çığlığı atmak için açıldı, fakat taş kesilen ses tellerinden cep telefonunun hoparlörlerine ancak ulaşacak şiddette bir uluma çıktı.

“HAYIIIIIIIIIR!”

Beklenen haykırış onun yerine Bay J’den geldi.

Elinde telefonuyla ayağa fırladı, dengesini kaybetti, sonra yatağın demirine tutunarak tekrar toparlandı. Midesindeki taş onu tamamen yutmaya hazır, dipsiz bir kuyuya dönüşmüştü.

Cassandra’nın hâlâ kocasının kilere kitlenmiş gözleri, sadece bir saniye içinde odağından kaydı. Tüm canlılık yerini hızla uyuşmaya bıraktı.

Eldivenli el çekildiğinde, Bay J aslında ne olduğunu anladı. Saplanma açısına bakılırsa, kan Cassandra’nın şah damarından odanın etrafına dağılacak kadar basınçlı bir şekilde fişkırmalıydı. Bunu gayet iyi biliyordu, fakat bunun yerine gördüğü tek şey, bir şırınganın girdiği noktada oluşan kan damlasıydı.

“Sakin ol John,” dedi şeytani sesin sahibi sakın ve ürkütücü bir ses tonuyla. “Karın ölmedi. Henüz değil. Ona sadece tüm bedenimi uyuşturacak bir şey enjekte ettim, fakat beyninde ya da sinir sisteminde aynı etkiyi göstermeyecek. İşitme ve görme duyularına da zarar vermeyecek. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?” Bu sefer bilerek duraksayan Cassandra’nın yanındaki kişiydi. “Bu demek oluyor ki bedeni geçici olarak felç olsa bile, hâlâ her şeyi tamamen duyacak, görececek ve hissedecek. Ne kadar özel, değil mi?”

Cassandra’nın gözleri küçük ekranda birkaç saniyelikliğine amaçsızca kıpırdandı, sonra tekrar normale döndü. Gözlerinde önce mücadeleci bir ifade vardı, ardından yerine dehşet dolu bir ifade yerleşti. O anda artık bedenini fiziksel olarak kontrol edemediğini anlamıştı.

Bay J karısının gözlerini bir kitap gibi okudu ve kalbi ikinci defa acıdı.

“Sana daha önce anlatmaya çalışırken sözümü kesmiştin John, işte kurallar bunlar.”

Bay J öfke ve çok uzun zamandır hissetmediği bir şey olan korkunun karışımıyla titredi. Söyledikleri gerçektir. Ufacık bir şans verilse, karısını kurtarmak için kendi hayatını hiç tereddüt etmeden feda ederdi.

“Beni al,” dedi öfkesini içinde tutup sesini olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. “Sana gelirim, ellerim veya gözlerim bağlı... her ne şekilde istersen. Sadece neresi söyle, orada olacağım. Değiş tokuş yapabiliriz. Karımı serbest bırakırsın ve beni alırsın. Sonra istediğini yaparsın. Eğer seni mutlu eden buysa, beni öldürmeden önce canımı istediğin kadar yakabilirsin. Karşı koymayacağım. Sana söz veriyorum. Sadece bırak onu gitsin.”

Tam bir sessizlik.

Ancak o anda tamamen yeni bir teori Bay J’nin kafasına dank etti.

“Bu parayla mı ilgili?” diye sordu kendi söylediğinden kuşku duyarak. “Peşinde olduğun şey bu mu?”

Hâlâ sessizlik.

“Uluslararası bir banka hesabında dört milyon dolara yakın param var. Bazı kaynakları kullanarak muhtemelen fazladan bir milyon daha bulabilirim. Bu beş milyon dolar eder. Hepsi senindir. Son kuruşuna kadar senin hesabına transfer edebilirim. Tek yapman gereken...”

“Beni dinlemiyorsun John.” Şeytani sesin sahibi yeniden sözünü yarıda kesti. “Şu anda karına ancak tek bir şekilde yardım edebilirsin, o da iki soruma doğru cevap vermek.

Eğer bir daha sözümü kesersen bunu yanlış cevap olarak sayarım. Bana her yanlış cevap verişinde karın cezalandırılacak. Sana söylediklerimi anlıyor musun?”

Cassandra kocasına gözleriyle yalvardı.

“Evet mi, hayır mı John? Başka bir cevap işe yaramaz. Eğer bana ‘evet’ ya da ‘hayır’ dan başka bir cevap verirsen, onu cezalandırmaya başlarım.”

Kameranın görüş açısının dışında, Bay J’nin parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kapanmıştı ve ruhu tarif edilemez bir öfkeyle titriyordu.

Hayatında hiç bu kadar aciz hissetmemişti. Sonunda karşısındakinin duymak istediği cevabı verdi.

“Evet.”

“Nihayet, şimdi doğru yoldayız.” Şeytani sesin sahibinin kuralları anlatması sadece bir dakika sürdü. “Basit, değil mi? Ayrıca polisi aramayı aklından bile geçirme. Seni temin ederim ki buraya zamanında varamazlar.”

Bay J’nin ağzı kupkuru oldu.

“Pekâlâ, kulaklarını aç John, çünkü karının hayatı buna bağlı.”

Son derece gergin bir sessizlik yaşandı.

“Cassandra’nın doğum yeri neresi?”

Bay J gözlerini kısarak küçük ekrana baktı. Doğru mu duymuştu acaba? Bu psikopat ciddi miydi? Birinin hayatı nasıl olur da böyle saçma bir soruya bağlı olabilirdi?

“Lanet bir şaka mı bu?” diye sordu, kan beynine sıçramıştı.

“Beş saniyen var.” Mekanik sesin sahibinin şakası yoktu.

Yüz hatları da dahil olmak üzere hiçbir yerini hareket ettirememesine rağmen, Cassandra’nın gözleri kocasınınki-lerle aynı ifadeye bürünmüştü. Önce dehşetten şaşkınlığa.

“Ne? Soru bu mu? Bu gerçek olamaz. Neler oluyor? Bu bir çeşit sapıkça şaka olmalı.”

Sonra şaşkınlıktan umuda. Bay J onun doğduğu şehre öyle çok gitmişti ki ismi adeta beynine kazınmış durumdaydı. Yanılmasının imkânı yoktu.

“... dört ... üç...”

“Cassandra, Santa Ana’da doğdu,” diye yanıtladı Bay J. “Orange County, Kaliforniya... bu da neyin nesi böyle?”

Gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başlarken Cassandra’nın bakışları yumuşadı. Bu seferkiler sevinç gözyaşlarıydı.

“Doğru John. Tebrikler. Gördün mü? Sonuçta o kadar da zor değildi, değil mi? Şimdi, tek yapman gereken bana bir doğru cevap daha vermek. Ondan sonra ikiniz birlikte ilişkinize geri dönebilirsiniz, gerçi ona açıklamaman gereken çok şey olduğunu düşünüyorum.” Yeniden kısa bir duraksama. “Ama hemen bir sonuca varmayalım bence. Bir doğru cevap daha.”

Tüm bu süre boyunca Bay J’nin gözleri Cassandra’nın gözlerinden bir an bile ayrılmamıştı. Cassandra’nın gözlerindeki umut şimdi endişeli bir ifadeyle birleşmişti. Bay J’nin gözlerinde ise güvensizlikten doğan öfke vardı.

“Evlilik yıldönümünüz John,” dedi karşısındaki. “Ne zaman?”

Soruyu duyduğunda Cassandra’nın gözlerinde tekrar başka bir ifade belirdi. Bu sefer endişe yerini tam bir paniğe bırakmıştı.

Karısını o kadar çok sevmesine rağmen Bay J son yedi yıldır evlilik yıldönümlerini tamamen unutmuştu. Cassandra ona üç kere hatırlatmıştı, fakat o üst üste dördüncü sene de unutmuş ve bunun üzerine Cassandra artık hatırlatmanın

bir anlamı olmadığına karar vermişti. Gerçi ona bundan dolayı hiç kızmamıştı. Bay J'nin unutkanlığı, Cassandra depresyon sürecine girdiğinde başlamıştı. Bu süreçten hiç haberi yoktu, çünkü Cassandra aralarına büyük mesafeler koyarak bunu ondan ve başkalarından gizli tutmuştu. Cassandra, depresyonun etkisiyle kocasıyla arasına mesafe koyarken Bay J de aynısını yaptı, ama kendi yöntemiyle. Evlilik yıldönümünü unutmak bu durumun basit bir sonucuydu.

Cassandra'mın bakışlarındaki çaresizlik Bay J'nin tüm hal ve tavrında kendini gösteriyordu. Karısının yüzü küçük cep telefonu ekranını kapladığından beri ilk kez gözünü ondan kaçırdı. Sanki etrafındaki havayı kontrol edercesine önce sola, sonra da sağa baktı.

“Beş saniyen var... dört...”

Bay J tavana baktı. Tarihi biliyordu. Kendi evlilik tarihini tabii ki biliyordu. Sadece hafızasını yoklamalıydı.

“Üç...”

Sandığından çok daha kaygılı bir şekilde nefes alıyordu.

“İki...”

O anda ekrana tekrar baktı ve gözyaşlarının yeniden karısının yüzünü kapladığını gördü. Bunlar sevinç gözyaşları değildi.

“Bir...”

“Yedi mart,” diye söyleyiverdi en sonunda Bay J. “Martın yedisinde evlendik. Sene bin dokuz yüz doksan altıda.”

Otuz Dört

Dr. Gwen Barnes, Altıncı Batı Caddesi'nde bulunan Rappart Polis Merkezi'nin iki numaralı sorgu odasında otururken, artık bayatlamış olan kahvesinden son bir yudum aldı. Yuttuğu acı sıvı midesini bulandırmıştı.

“Bu kadar,” diye mırıldandı. Boşalmış olan kâğıt bardağı önündeki metal masanın üzerine bırakır bırakmaz hemen ileriye doğru itti. Dünyanın en harika kahvesi olsaydı bile, beş bardaktan sonra bir tane daha içebilmesi mümkün değildi artık. Gerçekten ihtiyacı olan şey büyük bir bardak şaraptı. Hayır, bardağı boş ver. İhtiyaç duyduğu daha çok tüm bir şişeydi.

“Hadi ama, bu iş saçmalığın çok ötesine geçti artık,” dedi sağındaki geniş penceremsi aynaya bakarak. Dr. Barnes bir polis sorgu odasında ilk kez bulunmuyordu. Baktığı şeyin çift taraflı bir ayna olduğunu çok iyi biliyordu, fakat bu bir sorgu değildi. O bunu istemesine rağmen diğer tarafta onu gözlemleyen biri yoktu. Belki birisi odayı dinliyordu.

“Bu bir şaka olmalı,” dedi masanın ortasındaki çok yönlü mikrofonun algılayabileceği kadar yüksek bir sesle. “Şimdiye kadar bir dedektif gelmeliydi. Hadi ama.”

Cümlesini bitirdikten sonra dönüp arka tarafında, biraz ıkerinde bulunan ağır kapıya baktı ve açılmasını umarak bekledi.

On.

Yirmi.

Otuz saniye geçti.

Şansı yaver gitmedi.

Dr. Barnes derin bir nefes aldı ve rahatsız metal sandalyeye yaslandı.

Önündeki masanın üzerinde cep telefonu, araba anahtarları, Toyota Camry'sinin camına sıkıştırılmış o zarf ve içinde bulduğu not duruyordu. Ona her baktığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Dr. Barnes psikoterapi muayenehanesinin bulunduğu binanın altındaki park alanında notu okuduktan sonra bir kahkaha atmış ve bunu çabucak "saçma, aptalca bir şaka" olarak değerlendirip dikkate almamıştı. Fakat zarfın içinde kendisi için bırakılan şeyi gördüğünde, her şey daha da anlam kazanmış ve kahkahası yerini anında çaresizlik içinde bir paniğe bırakmıştı. Yirmi beş dakika sonra Venedik Bulvarı'ndaki polis merkezindeydi.

Bir polis memuru onunla konuşup tüm detayları not etmişti, fakat Dr. Barnes bir dedektifle konuşmayı talep ediyordu. Bu olayın hasır altı edilmesini istemiyordu.

Polis memuru o sırada hiçbir dedektifin uygun olmadığını ve iki seçeneği olduğunu anlatmıştı. İlki eğer gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, bir dedektifin gelmesi için bekleyebilirdi. İkincisi evine gidebilir ve daha uygun bir zamanda bir dedektif kendisini arayabilir veya ziyaret edebilirdi.

Yalnız başına evine gitmek, o anda Dr. Barnes'ın yapmak istediği son şeydi. Böylece yaptığı şey beklemek oldu. Çok uzun süre beklemesine rağmen hiçbir dedektif onunla görüşmeye gelmemişti. Geçen iki saat içinde o iğrenç kahveden dört bardak içmiş, gittikçe artan öfkesiyle beş kez danışma masasına gitmişti. En sonunda polis memuru, dedektiflerden birine telefonla ulaşmayı başardığını ve kendisinin merkeze gelmek üzere yolda olduğunu söyledi. Dr. Barnes'ın üzüntüsünü açıkça görebilen polis memuru ona sorgu odalarından birinde, danışma alanının gürültü ve karmaşasından uzakta beklemek isteyip istemediğini sormuştu. Dr. Barnes memnuniyetle kabul etti. Holde kendisinin karşısında oturan o her yeri dövmele, kaba saba adamın bakışlarından dolayı biraz tepesi atmıştı.

Bu yaklaşık bir saat önceydi.

Otuz Beş

Bay J bir kez göz kırptı, sonra bir kez daha.

Cassandra gözlerini sımsıkı kapamadan önce kocasının gözlerine bir saniye daha baktı.

Martın yedisi diye düşündü. Tarih doğru, değil mi? Doğru olmalı. O tarihin bu şekilde birden aklıma gelmesinin başka ne sebebi olabilirdi ki? Cassandra ve ben yirmi bir yıl önce martın yedisinde, Los Angeles'ın merkezindeki Cathedral of Our Lady of the Angels'ta evlenmiştik.

Cassandra boş bakan gözlerini tekrar açtı. Şimdi gözlerinin içinde sadece dehşet vardı.

“Umarım dosdoğru karının gözlerine bakıyorsundur John,” dedi şeytani sesin sahibi nihayet. “Çünkü az önce onu yüz üstü bıraktın.”

“Ne? Hayır, bekle...”

“Evlilik tarihin bu değil,” diye sözünü kesti. “Ve kural-lara göre, bana yanlış cevap verirsen Cassandra cezalandırılır.”

“Hayır, lütfen bekle...”

“Kural kuraldır John. Az önce bana hesapta ‘kuralların uygulayıcısı’ olduğunu söylemiştin, yani onların uygulanması gerektiğini anladığından eminim.”

Kamera biraz yukarı kalktı, odak noktasında hâlâ Cassandra’nın yüzü vardı. Saniyeler sonra tamamen siyahlar içinde bir kişi Cassandra’nın sandalyesinin hemen arkasında yerini aldı.

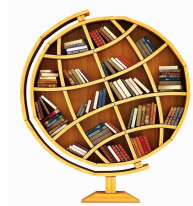
Bay J’nin tüm görebildiği, karısının yüzü ve hemen arkasında duran kişinin yapılı vücuduydu.

“Küçük oyununuzun kurallarını hatırlıyorsun, değil mi John?” diye sordu şeytani sesin sahibi kinayeli bir şekilde. “İzlemeye devam etmelisin. Gözlerini kaparsan, onu tekrar cezalandırırım. Eğer başka tarafa bakarsan, onu tekrar cezalandırırım. Eğer telefonunun kamerasından uzaklaşırsan ve ekranda seni göremezsem, onu tekrar cezalandırırım.”

Bay J’nin bakışları tam olarak olduğu yerde kaldı.

“Şimdi, karını uyuşturmamın gerçek nedenini bilmek ister misin?” Şeytani sesin sahibi cevabı beklemedi. “Böylece yerinden oynayıp eğlenceyi bozamaz.”

Şeytani sesin sahibinin eldivenli elleri aniden Cassandra’nın kafasının üstünde belirdi. Boş değillerdi.

Otuz Altı

Dr. Barnes bir kere daha saatini kontrol etti.

“Boş ver gitsin,” dedi içinden.

Bundan sıkılmıştı. Eşyalarını toplayıp hepsini evrak çantasına geri koydu. Hâlâ eve gitmek istemiyordu, böylece uzun süre önce yapması gereken bir şeyi yapmaya karar verdi; başka bir polis merkezine gitmek.

Ayağa kalkıp çıkmak için döndüğünde, nihayet uzun ve yapılı bir adam sorgu odasının kapısından içeri girdi. Kırklı yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu. Yüz ifadesi öylesine sertti ki sanki yıllardır gülümsememişti. Giysileri temiz fakat buruşuktu, sanki üzerindikilerle uyumuş gibiydi. Saçları düz ve taranmamıştı.

“Bayan Barnes,” dedi elini uzatarak. Sesi de giysileri gibi kaba sabaydı. “Ben Dedektif Julian Webb. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini sıktı ve bir doktor olarak kendini uygun şekilde tanıttı.

“Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için çok üzgünüm Doktor. Eğer buraya daha önce dönme şansım olsaydı

dönerdim, fakat bu akşam daha şimdiden iki cinayet ve bir de toplu tecavüz mahallinde bulundum.”

Dr. Barnes şaşkınlığını saklamadı.

“Ne yazık ki” diye açıkladı Dedektif Webb, “bazı geceler şehirde işler böyle yürüyor. Eğer burası Melekler Şehri’yse, Tanrı beni Şeytanlar Şehri’nden korusun.” Masayı işaret etti. “Lütfen...”

Dr. Barnes son bir saattir oturduğu yere tekrar döndü. Dedektif Webb masada onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Pekâlâ, size nasıl yardımcı olabilirim?” Parmaklarını birbirine geçirerek ellerini önündeki masaya koydu.

Doktor birkaç saniyeliğine Dedektif’i süzdü. Sıkı çalışmaya ve sorumluluk almaya alışmış bir görüntüsü vardı. Doktor başlamadan önce burnundan aldığı nefesi ağzından yavaşça geri verdi ve park alanına girişinden itibaren başladı anlatmaya.

“Peki, bu not yanınızda mı?” diye sordu Dedektif Webb boynunda asılı duran okuma gözlüğünü eline alarak.

Dr. Barnes notu masaya koydu.

Dedektif Webb cebinden bir çift lateks eldiven çıkararak ellerine geçirdi ve zarfı kendine doğru çevirdi.

“Ve daha önce bunlardan hiç almadığınızı mı söylemişsiniz?” diye sordu.

“Bu ilk,” diye yanıtladı başını sallayarak.

“Peki, sizden başkası buna elini sürdü mü?”

“Hayır.”

“Öyleyse notu bulduğunuzdan beri ona başka kimse dokunmadı?”

“Hayır.”

Dedektif Webb zarfı açıp notu çıkardı. Bunu yazanın bir yerden kesilmiş harf ve kelimeleri kullanması onu şaşırtmamış görünüyordu. Notu sessizce okudu.

Bahse girerim ki gazeteciden LA Times'ını alırken tam arkanda durduğumu fark etmedin bile, değil mi?

...

Söylemeliyim ki saçların uyanıkken daha farklı kokuyor.

Notu iki kere okuduktan sonra, Dedektif Webb'in gözle-ri Dr. Barnes'a doğru yöneldi.

Doktor dimdik ona bakıyordu.

Webb gözlüğünü çıkardı ve elinden bırakınca yine boy-nunda sallanmaya başladı gözlük.

"Gazeteciden en son ne zaman bir *LA Times* aldınız Doktor?"

"Bu sabah. Bunu her sabah ofisime gitmeden önce ya-parım."

"Peki, ofisiniz nerede?"

"Merkezde. Batı Dokuzuncu Cadde."

Dedektif başıyla onayladı. "Kalabalık bir cadde. Peki, gazetenizi alırken hemen arkanızda duran birini *fark* ettiniz mi? Yani saçınızı koklayabilecek kadar yakında duran biri-ni demek istiyorum?"

"Hayır, fark etmedim."

"Şimdi dikkatli düşünün Doktor. Bu sabah, dün, belki de önceki gün?"

"İnanın bana Dedektif Webb, hayal edebileceğinizden çok daha dikkatli bir şekilde düşündüm. Arkamda duran kimseyi fark etmedim; ne bu sabah ne dün ne önceki gün ne de başka bir gün."

Webb arkasına yaslanıp bir an Doktor'u gözlemledi. Çekici bir kadındı. Koyu siyah kısa saçları yüzünü çevreleyen katmanlarıyla mükemmel bir küt kesime sahipti. En az saçları kadar koyu olan gözlerinde bulaşıcıymış gibi görünen bir dinginlik vardı. Tüm varlığı bir şekilde oldukça sakinleştirici görünüyordu. Webb onun psikoterapist olmayı tercih etmesine şaşırmadı.

"Hiç takip edilme gibi bir sorun yaşadınız mı Doktor?"

"Hayır," diye cevapladı. "Yaşadığımı söyleyemem." Şimdi karşısındakini gözlemleme sırası ondaydı. "İkna olmamış gibisiniz."

Webb omuz silkti. "Her sene onlarca takip edilme şikâyeti alıyoruz Doktor. Birçoğuyla uğraştım. Gerçek şu ki takipçilerin sizi hedef almasına neden olacak birçok özelliğiniz var."

Dr. Barnes bu yoruma oldukça şaşırmış olsa da bozuntuya vermedi. "Peki, neymiş o özellikler?"

"Evli değilsiniz ve oldukça çekicisiniz Doktor. İyi bir kariyeriniz var gibi görünüyor..."

"Evli olmadığımı nereden biliyorsunuz?" diye kesti sözünü.

Webb dudaklarını büküp kaşlarını kaldırdı, sanki, "Bu gerçek bir soru mu?" diye soruyor gibiydi.

Dr. Barnes ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. Bir anlığına nerede olduğunu unutmuştu.

"Pekâlâ," dedi Webb. Dr. Barnes'ın not hakkındaki senaryoları düşünmek için fazla fazla zamanı olduğunu biliyordu. "Size hızlıca birkaç soru sormama izin verin Doktor. Bu notun geçmişinizdeki birinden, bir koca, erkek arkadaş, sevgili gibi daha önce beraber ilişki yaşadığınız herhangi

bir kişiden gelmiş olabileceğini dűřünüyor musunuz? Belki de kendisiyle yaşadığınız ilişkinin pek iyi sonuçlanmadığı birinden?”

Doktor kafasını salladı. “Eski kocam yok ve diđerleri de olamaz. Notu aldıđımdan beri bunun üzerinde dűřünüyorum. Ve burada oturduğum süre boyunca, birkaç saat bunu yüzlerce kez dűřündüm. Kesinlikle hiç kimse aklıma gelmiyor.”

“O kadar süre beklediğiniz için tekrar özür dilerim.” Webb’in ses tonu tekdüze ve içtendi. Devam etti. “şu anda görüştüğünüz biri var mı?”

“Hayır, hiç kimse.”

Webb başıyla onayladı. “Ya eski bir hastanız,” diye fikir yürüttü. “Ya da belki de şu andaki hastalarınızdan biri.”

Tekrar kafasını salladı. “Hayır. Bunu da dűřündüm. Böyle bir řeyi yapabilecek kimseyi dűřünemiyorum.”

“İnsanlar sizin hayal dahi edemeyeceğiniz şeyleri yapabilirler Doktor.” Webb gözlüğüyle oynadı. “Sizi korkutmak... ya da size zarar vermek isteyebilecek biri aklınıza geliyor mu?”

Dr. Barnes omuz silkti. “Hayır, aklıma gelen biri pek yok.”

Webb dirseklerini masaya koyarak öne dođru eğildi. “Gerçek dűřüncemi duymak ister misiniz Dr. Barnes?”

“Hayır, hem de hiç. Bana palavra atın,çünkü buok daha işime yarar.”

Webb sadece gözlerini onun üzerinde tuttu.

“Üzgünüm,” dedi Doktor ona bir kere daha avuç içlerini göstererek. “ok stresli bir gündü.” Başını bir tarafa yatırdı. “Ve karnım aç.”

“Özür dilemenize gerek yok Doktor. Sizi anlıyorum.”

“Peki, gerçek düşünceniz nedir?”

Webb masanın üzerindeki nota bir kere daha baktı ve gözlerini tekrar Dr. Barnes’a kaydırđı. “Bence bu sadece bir şaka, hepsi bu. Biri sizinle dalga geçiyor. Hatta tanımadığınız biri bile olabilir. Becerikli bir şakacı. Sizin psikoterapist olduğunuzu ve notu fazla ciddiye alabileceğinizi bilen biri. Bu kişi sizinle aynı binada çalışıyor olabilir de. Belki de sizi etrafta, gazetenizi alırken görüyordur, emin değilim. Fakat şunu söyleyebilirim ki bu bir...” Bir defa başını salladı. “Buraya gelmeniz ve korkmuş olmanız tam da onun bu şakadan elde etmek istediğı şey. Bunu söylediğim için üzgünüm Dr. Barnes, fakat sanırım zamanınızı boşa harcadınız.”

Dr. Barnes ona hak verdi, Dedektif Webb buna şaşırmıştı.

“Notu ilk okuduğumda ben de aynen öyle düşünmüştüm. Bunun bir şaka, hem de kötü bir şaka olduğunu düşünmüştüm, ama sonra zarfın içinde başka bir şeyin daha olduğunu fark ettim.”

Webb yüzünü buruşturdu ve bakışları tekrar masadaki zarfa yöneldi. “Başka ne var?”

Doktor zarfı aldı ve yana doğru eğdi, zarfın içindeki şey kayarak masaya düştü.

Otuz Yedi

Üç yüzü aşkın şişelik burbon, çavdar viskisi, İskoç harman ve malt viskilerinden oluşan koleksiyonuyla Seven Grand viski tutkunları için Los Angeles'taki en başarılı barlardan biriydi.

Hunter taksiden, Batı Yedinci Cadde 542 numaranın tam önünde indi. Kıyı tarafından esen rüzgâr şiddetlenmişti, nemli toprak kokan akşam havası da yağmurun kapıda olduğunun habercisiydi. Hunter ceketinin yakalarını kaldırıp ensesine bastırdı, kapıyı iterek açtı ve viski barının bulunduğu ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başladı.

“Merhaba ve iyi akşamlar.” Seven Grand'ın cam kapısında bir yetmiş boylarında, kahverengi saçlı bir görevli, Hunter'ı davetkâr bir gülümsemeyle karşıladı. “Bu akşam yemek mi yiyeceksiniz, yoksa sadece içki mi?” diye sordu görevli hoş bir İskoç aksanıyla.

“Muhtemelen ikisi de.”

Hunter'dan on santim kadar kısa olan görevli başını bir tarafa doğru eğerek Hunter'ın arkasına bakmaya çalıştı. Orada başka kimse yoktu.

“Tek kişilik bir parti mi?”

“Hayatımın hikâyesi,” diye şakalaştı Hunter başını sallayarak.

Eline bir çift menü alırken görevli genç kadının gülümsemesi daha da belirginleşti.

“Lütfen beni izleyin.”

Birlikte ekose duvar kâğıdı ve doldurulmuş hayvanlarla dekore edilmiş girişteki kısa holü arkalarında bıraktılar, bilardo salonu ve sağdaki barı da geçtikten sonra kalabalık olan restoran katına vardılar. Yüksek sesli konuşmalar, tavan hoparlörlerinden yayılan elektro-Swing tarzı müziğin hareketli ritmine karışıyordu.

“Daha önce bizde yemiş miydiniz?”

“Evet, birkaç defa buraya gelmiştim, ama çoğunda sadece içki içmek için. Gerçi son gelişimden bu yana uzun süre geçti.”

“Ben de sekiz aydır burada çalışmama rağmen sizi gördüğümü hatırlamadığımı söylemek üzereydim.”

“Eh, sizi suçlayamam,” dedi Hunter. “Çok akılda kalır bir simam yok.”

Görevli durakladı ve dönerek Hunter’a baktı. “Ben öyle demezdim.” Tekrar gülümsedi. “Tam tersi, çok... çarpıcı bir yüzünüz ve nazik bakan gözleriniz var. İnsanlar bunu hatırlar.”

“Teşekkür ederim.” Hunter da gülümsemeyle karşılık verdi.

Önünden geçtikleri masada pahalı görünen takım elbiseyle sekiz genç adam parti yapıyormuş gibi görünüyordu.

“Selam seksi fıstık,” dedi içlerinden biri Hunter’ın hayatında duyduğu en kötü İskoç aksanıyla görevliye seslenerek. Genç adam cümlelerinin içinde açıkça kullanmasına

rağmen, her nedense bildiği birkaç İskoç terimini vurgulamaya karar vermişti. Ayrıca alkol sınırını çoktan aşmış gibiydi. “Burada sert bir içkiye daha ihtiyacımız var, ama şu İskoç saçmalıklarından değil. İyi kalite bir eski Amerikan burbonu lazım bize, Tennessee tarzında olsun, duydun mu beni? Buradaki elemanlar susamış durumda.”

Diğer arkadaşlarının tümü yüksek sesli kahkahalar patlattı.

“Sorun değil efendim,” diye karşılık verdi görevli kadın nazikçe. “Masanıza hemen yeni bir şişe gönderiyorum.”

“*Aynen öyle,*” dedi genç adam tersleyerek. Ayağa kalktı ve kızın yolunu kesti. “Sanırım şişeyi buraya kendin getirsen daha iyi olur *güzelim.*” Cüzdanından üç tane elli dolarlık banknot çıkardı ve kadının burnunun dibinde salladı.

“Affedersiniz efendim,” dedi bir adım geriye gelerek, terbiyeli ses tonunu hâlâ koruyordu. “Şu anda hesap alamam ve şu anda bir müşterimizi oturtuyorum. Eğer biraz beklerseniz, şişeyle birlikte hesabı gönderebilirim ya da en sonunda masaya hesap geldiğinde hepsini birlikte ödeyebilirsiniz.”

“Oo, eminim müşteri masasını kendi başına bulabilir, değil mi adamım?” Adam, Hunter’ın koluna elini koyup orada tuttu.

Hunter önce sağ kolunda duran ele, sonra da sarhoş genç adama baktı. Hunter’la göz göze geldiği anda genç adamın yüzündeki gülümseme kayboldu ve elini de çabucak geri aldı. Kız bunu gördü ve gülümsemesini bastırmak için altdudağını ısırdı. Fakat genç adamın işi henüz bitmemişti. Dikkatini kıza çevirdi ve kolunu onun omuzlarına doladı.

“Partimize katılmalısın güzelim. Seninle bayaaaa güzel vakit geçirebiliriz, değil mi kankalar?”

“Aynen öyle,” dedi diğer yedi kişi hep bir ağızdan, sonra bir kere daha yüksek sesle gülmeye başladılar.

Hunter araya girmek üzereydi ama o sırada kız adamın sarılışından kendini kurtardı ve onu yerine oturttu.

“Üç şey,” dedi sakince parmaklarıyla sayıları göstererek. “Bir: ‘Kanka’ terimi esasen İngiltere, İrlanda, Avustralya ve Yeni Zelanda’da yaygın olarak kullanılır. İskoçya’da o kadar da popüler değildir.”

Birinci parmak indi.

“İki: Asla vokatif olarak kullanılmaz. ‘Değil mi kankalar?’ demek mantığa aykırı. Gerçekten ve dürüstçe, bu sadece senin İngilizce grameri konusundaki cahilliğini gösterir. ‘Elemanlar’ teriminden şaşmamalıydın. Ve üç: Ben küçük çocuklarla parti yapmam.”

Tüm masa arkadaşlarıyla dalga geçerken kahkaha ve bağırışların şiddeti daha da yükseldi. Yorumun tüm gruba yönelik olduğunu kimse anlamamış gibi görünüyordu.

“Tarzım sevdim,” dedi Hunter can sıkıcı ve sarhoş insanlardan oluşan masayı nihayet geçip giderlerken. “Fakat hiçbirinin ‘vokatif’in anlamını bildiğini sanmıyorum.”

“Muhtemelen hayır,” diye yanıtladı kız gülerek. “Oldukça budala görünüyorlar.”

“Ve oldukça sarhoş,” diye ekledi Hunter.

“Finans bölgesinin şehirli çocukları,” dedi kız omzunun üzerinden Hunter’a bakarak. “Finans bölgesi hemen ileride olduğundan, hafta içi her akşam onlardan en az bir grup buraya gelir. Hep aynı şey; çok zengin ve çok gençler. Ne yapacaklarını bilemeyecek kadar fazla paraları olduğundan,

akıllarına gelen her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar. Bunlardan Glasgow'da da çok var. Biz onlara 'mankafa' diyoruz."

Hunter gülümsedi. "İyiymiş."

En sonunda büyük ve ağzına kadar dolu olan restoranın arka kısmındaki küçük kare masaya ulaştıklarında, "Bir saniye..." diyerek durdu kız. "Siz finans sektöründe çalışmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu oldukça mahcup bir ifadeyle.

Hunter refleksiyle giysilerine baktı; siyah kot, siyah ayakkabı ve mavi gömleğin üzerine giyilmiş siyah, ince bir deri ceket. "Finans sektöründe çalışıyormuşum gibi mi görünüyorum?" Ses tonundan düşünceli olduğu anlaşılıyordu.

"Hayır, hiç de değil," dedi kız. "Fakat LA hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da buralarda dış görünüşün neredeyse her zaman yanıltıcı olduğu."

"Evet, bu çok doğru," diye onayladı Hunter. "Ayrıca hayır, finans sektöründe çalışmıyorum."

"Şimdi rahatladım," dedi kız. "Aksi takdirde hızla geri vites yapmam gerekecekti." Önünde durdukları boş masaya baktı. "İşte burası. Şu anda tek boş masam burası, tabii eğer barda oturmak istemezseniz..."

"Hayır. Burası harika. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Hunter yerine oturduktan sonra kız menüleri önüne koydu. "Bir garson az sonra sizinle ilgilenecek. Bu arada, madem daha önce buraya geldiniz, belki size bardan bir şey getirebilirim?"

Genellikle Hunter acele etmez ve listeden çok bir kitapçığa benzeyen viski listesini gözden geçirirdi, fakat bu sefer ne istediği konusunda aklında gayet iyi bir fikir vardı.

“Evet, çok iyi olurdu, teşekkürler. Burada hâlâ Kilchoman servis ediyor musunuz?”

Kız seçimini onayladığını Hunter’a bildiren bir şekilde kafasını salladı.

Kilchoman tüm İskoçya’da, arpayı hâlâ geleneksel yöntemle yerde çimlendirerek viskinin köklerine bağlı kalan ve bunun karşılığında müthiş tatlar yaratan az sayıdaki damıtım evinden biriydi.

“Evet, tabii ki servis ediyoruz. Aklınızda belirli bir çeşidi var mı? Koleksiyonumuza birkaç değişik şişe ekledik.”

“Evet, tek fiçı dolumu, eğer elinizde varsa.”

Kızın sol kaşı hafifçe yukarı kalktı. “Kesinlikle var. Buzlu mu olsun?”

“Hayır.” Hunter kafasını salladı. “Çok az miktarda suyla lütfen.”

Bu sefer kız, Hunter’ın tercihini tüm kalbiyle onaylayan bir ifadeyle başını salladı. “Sadece viskisini seçmeyi değil, onu nasıl içeceğini de bilen bir Amerikalı. Sizin gibileri buralarda fazla göremezsiniz.”

Hunter yüzünü buruşturdu. “Gerçekten mi? Bunun gibi büyük bir viski salonunda da mı?”

Kız kıkırdadı. “Şaşırsınız. En başta çoğunuz *whiskey* olarak, yani ‘e’ ile heceliyorsunuz. Ondan sonra işler daha da kötüye gidiyor tabii.” Kafasını “şehir çocukları”nın oturduğu masanın olduğu tarafa doğru eğdi. “Demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Hunter gülümsedi. “Evet, sanırım haklısın.”

“Hemen içkinizi getiriyorum.”

Kız ana bara giden yönde kaybolurken Hunter da yiyecek menüsünü gözden geçirmeye başladı.

“Buyurun,” dedi kız. Sadece bir dakika sonra viski bardağını yanında küçük bir su karafıyla beraber masaya bıraktı. “Kilchoman 2010 Single Quarter Cask.”

“Teşekkürler,” dedi Hunter menüyü kapatarak.

“Şimdiden kararınızı verdiniz mi?”

Hunter başıyla onayladı.

“Öyleyse burada olduğuma göre, siparişinizi ben de alabilirim.”

Hunter bir cheeseburger ve patates kızartması istedi.

“Siparişinizi hemen getiriyorum,” dedi görevli, ardından duraksadı, sonra da elini uzattı. “Bu arada benim adım Lindsey.”

“Robert,” dedi Hunter jeste karşılık olarak. “Tanıştığımızıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum.” Bu kelimelerin ardından çok hafif fakat sevimli bir göz kırpması geldi.

Kız tekrar zikzaklar çizerek masaların arasına daldı ve “şehir çocukları”nın masasından kaçınarak ilerledi. Bu sırada Hunter bardağını eline aldı ve burnuna yaklaştırdı. Altın renkli sıvının isli ve karmaşık aroması onu tekrar gülmsetti. Nihayet viskisini yudumlamadan önce su karafını aldı ve birkaç damladan biraz daha fazla suyu bardağa ekledi. Pürüzsüz, tatlı vanilya aroması. Önden gelen yoğun is tadı finalde yerini damakta uzun süre kalan bal ve köz aromalarına bırakıyordu; bardaktaki mükemmellik. Hunter gözlerini kapadı ve anın tadını çıkardı. Belki de gereğinden fazla uzun kapalı tutmuştu, çünkü hemen masasının önünde duran kişiyi fark etmemişti.

“Bana bir açıklama borçlusun.”

Otuz Sekiz

Zarfin içindeki cisim masanın üzerine düştüğünde, Dedektif Webb daha yakından bakmak için sandalyesini çekerek biraz daha yaklaştı. Gözleri birkaç saniye boyunca bir masadaki şeye, bir Dr. Barnes'a gidip geldi ve hepsinin bu olup olmadığını merak etti. Zarfin içinden başka bir şey çıkmamıştı.

"Bu... gümüş bir bileklik," dedi sonunda. Bundan yeterince etkilenmemişti. Ucunda kalp şeklinde bir süsün sallandığı bilekliğe bakıyordu.

"O bileklik beyaz altından," diye düzeltti Dr. Barnes. "Gümüş değil."

"Peki, özür dilerim," dedi Webb ne fark edeceğini tam olarak bilemeyerek.

Dr. Barnes, Webb'in yüzündeki ifadeyi görünce açıkladı. "Bu bilekliği annem bana on üçüncü doğum günümde vermişti. Güç koşulların olduğu ihmal edilmiş bir mahallede yaşayan çok fakir bir aileydik. Babam bizi terk ettiğinde beş yaşındaydım ve sonrasında onu bir daha asla görmedik. Annem bizi geçindirmek için iki işte birden çalışmak zorundaydı. Böyle bir şeyi alacak kadar para biriktirmek için

eline geçen her kuruşu ne kadar uzun zaman boyunca biriktirdiğini Tanrı bilir.” Doktorun sesi aniden üzüntülü bir hal aldı. “Bundan sadece aylar sonra hayatımı kaybetti.”

Webb, kalp şeklinin üzerinde yazan şeyi ancak o sırada fark etti. Alt alta üç kelime: *Daima Güçlü Ol.*

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Webb içten bir ses tonuyla.

Doktor, dedektifin söylediğini takdir ettiğini gösteren bir baş işareti yapıp devam etti. “Bunu on üçüncü doğum gününden beri istisnasız her gün taktım. Hiç unutmadım. Hiç kaybetmedim. Her zaman benimleydi. Sadece uyuyacağım zaman çıkarırım.”

Webb’in yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

“Üzerimde herhangi bir takıyla uyuyamam,” diye açıklık getirdi. “Ne bileklik ne kolye ne yüzük, hiçbir şey. Eğer bir takıyla yatarsam her nedense ödüm patlıyor. Kâbuslar görüyorum.”

Webb bunu ilginç buldu, çünkü onun da takıyla uyuyamayan bir arkadaşı vardı. Evlilik yüzüğü de dahil olmak üzere yatağa girmeden önce her şeyi çıkarması gerekiyordu.

“Dün gece,” diye devam etti hikâyesine Dr. Barnes, “Eve geldim, her gece yaptığım gibi bilekliğimi, yüzüklerimi ve kolyemi çıkarıp hepsini komodinin üzerine bıraktım. Bu sabah kalktığımda bileklik dışındaki her şey oradaydı. Bileklik kaybolmuştu.”

Webb bir şey söylemek üzereydi ama Dr. Barnes ondan önce davrandı.

“Evet,” dedi.

Dedektif anlamayarak yüzünü buruşturdu.

“Evet. Evet. Hayır. Ve evet.”

“Pardon?”

“Bana ne soracağınızı biliyorum Dedektif. Önce bana, eve geldiğimde bilekliğin yanında olduğundan kesin olarak emin olup olmadığımı soracaksınız. Bu sorunun yanıtı evet. Ardından yaptığımı söylediğim gibi, bilekliği yatak odamda çıkarıp komodinin üzerine bıraktığımdan kesin olarak emin olup olmadığımı soracaksınız. Bu sorunun cevabı da evet. Sonra bilekliğin açılıp bir yerlerde bileğimden kayıp düşmüş olma ihtimalinin olup olmadığını soracaksınız, mesela çalıştığım yerin park alanında ya da evin dışında, hatta belki de her sabah gazetemi aldığım gazetecide.”

Webb’in etkilendiğini gösteren yüz ifadesi etkilenmemiş olduğu zamankinden kesinlikle daha sevimliydi, ama fazla bir fark da yoktu. Ve etkilenmişti. Dr. Barnes’ın şu ana kadar söylediği her şey tamamen doğrudu.

Yorumunu eklerken onu başıyla onayladı, “Düşündüğüm şey kesinlikle buydu Doktor,” diye itiraf etti. “Eğer bileklik gazetecide düşmüş olsaydı, biri onu görebilir ve doğru şeyi yapmak yerine ki bu da size bilekliği geri vermek olurdu, bunu ustaca bir şakaya dönüştürmeye karar vermiş olabilir.” Notun üzerine eldivenli elinin işaretparmağıyla iki kez hafifçe vurdu. “Bu, durumu açıklardı.”

“Evet, açıklardı,” diye belirtti Doktor aynı fikirde olduğunu. “Fakat bu sorunun cevabı hayır. Bilekliğimin önceki sabah gazetecide veya başka bir yerde düşmüş olması mümkün değil.”

Dr. Barnes elini kaldırıp bir kez daha sözünü kestiğinde, Webb ona yeni bir soru sormak üzereydi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorum?” dedi Doktor.

Etkilenmiş ifade tekrar belirdi. Webb, araya girmenin faydasız olacağına karar verdi ve arkasına yaslanarak Doktor'un kendi ritminde devam etmesine izin verdi.

"Çünkü tüm günümü bilekliğimin olmadığını fark etmeden geçirmem imkânsız Dedektif. Ne zaman heyecanlansam ve bir şey üzerinde düşünüp kafa yorsam, onunla oynarım." Sağ eli otomatikman sol bileğine doğru hareket etti. "Bu bilinçsizce yaptığım bir hareket. Bunu yıllardır yaparım ve herhangi bir günde de onlarca defa tekrarlarım. Bilekliğimin olmadığını fark etmeden yarım saat bile geçmesi olanaksız."

Webb onun bu hareketi yaptığını son birkaç dakika içinde en az iki defa fark etmişti ve bu onu şaşırtmamıştı. Tanıdığı herkesin heyecanlandığında ortaya çıkan tikleri vardı. Kendisi dilini üstdudağında gezdiriyordu.

"Ve dün gece," diye devam etti Dr. Barnes, "arabayla eve doğru gelirken, arabada onunla oynadığımı özellikle hatırlıyorum, bu da bizi son 'evet' cevabıma getiriyor. Evet Dedektif Webb, bilekliğin arabanın içinde bileğimden düşmediğinden eminim. Dün gece eve vardığımda üzerimdeydi. Yatağa giderken üzerimdeydi ve ışıkları kapatırken de komodinin üzerindeydi. Bundan yüzde yüz eminim. Bu sabah uyandığımda orada değildi."

Polis olarak çalıştığı yirmi yıldan fazla süreden sonra, Webb insanları bir bakışta çözme yeteneği kazanmıştı, hele onlarla birkaç dakika geçirdikten sonra bunu daha da iyi yapabiliyordu. Dr. Gwen Barnes oldukça tutarlı, akıllı ve ayakları yere basan bir kadın olduğu izlenimini vermişti. Ruh hali ne olursa olsun, sesini hiç yükseltmemişti. Yeteri kadar etkili konuşuyordu ve şimdiye kadar söylediği her şey haklı ve olası gerçeklere dayanıyordu.

“Sabahleyin bilekliğimi bulamamak beni çıldırttı,” diye ekledi. “Onu bulmak için her yere baktım, gerçekten de her yere Dedektif; yatağın altına, komodinin arkasına, çekmece- celere, halıların altına, salona, mutfağa... aklınıza neresi gelirse. Arabama bile. Orada yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Dün gece eve gelmeinden yatağa girmeme kadar geçen zaman içinde attığım adımları tekrar gözden geçirmekten beynim harap oldu, çünkü dün gece evimin kapısını açtığımda bilekliğin üzerimde olduğunu biliyordum.”

Dr. Barnes nefes almak için duraksadı. Tam o sırada büyük bir bardak şarap işine çok yarardı.

“Ve bu sabah hayatımda ilk kez günün ilk randevusuna geç kaldım. Ben bir psikoterapistim Dedektif Webb, insan beyninin nasıl işlediğini çoğu kişiden daha iyi bilirim. Her gece yatak odamın ışığını kapatmadan önce hep aynı şeyleri yaptığım için, beynimin aslında yapmamış olsam da yapmışım gibi hatırlama olasılığının da tamamen farkındayım, mesela tüm takılarımı komodinin üzerine bırakmak gibi. Rutin davranışlar beyninizde böyle bir etki yaratabilir, fakat inanın ki buradaki durum öyle değil.”

Webb dilini üstdudağında dolaştırdı. “Yani siz gerçekten dün gece birinin evinize gizlice girdiğini, siz uyurken odanıza geldiğini ve planlı bir şekilde bilekliğinizi aldığını düşünüyorsunuz.” Başını masada not ve bilekliğin durduğu yöne doğru çevirdi. “Hatta belki saçınızı bile kokladığını.”

“Evet, öyle düşünüyorum Dedektif, çünkü başka bir açıklama göremiyorum.”

“Eve zorla girildiğine dair bir ize rastladınız mı?” diye sordu Webb.

Dr. Barnes, duyduğu üzüntüyle derince bir iç çekti, sorgu odasındaki hava ağırlaşıyor gibiydi.

“Emin değilim, çünkü bunu kontrol etmedim. Bu sabah kalkıp da bilekliğimi bulamadığımda, şüphesiz aklıma gelen ilk şey evime girildiği olmadı.”

“İlk düşündüğünüz şey belki de onu kaybettiğinizdi,” diye bastırdı Webb.

“Evet,” diye cevapladı Dr. Barnes yenilgiye uğramış gibi.

Dedektif Webb bile derin bir nefes almak durumunda kaldı. Yeniden denedi. Ona gerçekten de yardım etmeyi istiyordu. “Pekâlâ, bu sabah evinizden ayrılırken kapınızın kilitli olup olmadığını hatırlayabiliyor musunuz?”

“Ön kapı kilitliydi.”

“Emin misiniz?”

“Evet. Eminim. Bu sabah kilidi açtığımı hatırlıyorum. Arka kapıyı kontrol etmedim, ama o hep kilitli durur.”

Webb başka ne söyleyebileceğinden emin değildi. Bunun yerine tekrar konuşmaya başlayan Dr. Barnes oldu. Sıradaki sözleri yavaş ve duygu yüklü olarak ağzından çıktı.

“Dedektif, size daha başka ne söyleyebileceğimi pek bilmiyorum, fakat bilekliğimi kaybetmediğimi biliyorum.”

Sanki odanın sıcaklığı aniden birkaç derece düşmüş gibi, kollarını önünde birleştirdi. O an Dedektif Webb ilk defa Dr. Barnes’ın duyduğu korkuyu açığa vurduğunu gördü. Bu gerçek bir korkuydu.

“Odamda biri vardı Dedektif. Bana inanın. Orada, yatağımın yanında durup beni uyurken izleyen biri vardı.”

Otuz Dokuz

Cep telefonunun ekranı kararırken Bay J tüm dünyasının başına yıkıldığını hissetti. Bacakları bedeninin ağırlığıyla büküldü ve düşmemek için duvara tutundu. Parmaklarıyla cep telefonunu tutamaz hale geldi ve yataktan zıplayan telefon yere düştü. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tüm varlığı bir kara delik tarafından yutulmuş ve geride boş bir insan kabuğundan başka bir şey bırakmamış gibi hissetti.

“Az önce ne oldu?” diye fısıldadı usulca. Deliye dönmüş gözleri odanın her köşesinde sığınılacak bir yer aradı. Bulamadı. Bunun yerine duvarlar üzerine geliyor gibi oldu. “Aklımı kaybediyor olmalıyım. Bu gerçek olamaz. Kesinlikle olamaz.”

Titreyen iki elini de yüzüne götürdü ve olabildiğince kuvvetli bir şekilde yüzüne sürttü.

Duvarlar hâlâ üzerine doğru geliyordu.

Döndü ve çabucak banyoya gitti. Yüzüne daha fazla soğuk su çarptı.

“Cassandra,” dedi aynada kendi gözleriyle karşılaştığında, “bu gerçek değil.” Aynadaki yansımasını ikna etmeye

çalıştı. “Geçek değil. Ve sana bunu ispatlayacağım. Bunlardan hiçbirisi gerçek değil.”

Bay J yatak odasına geri koştu, yerden telefonunu aldı, banyoya döndü ve tekrar aynanın karşısında durdu.

“Göreceksin. Sana hemen şimdi ispatlayacağım,” dedi. Hızlı arama tuşuyla karısının numarasını çevirmeden önce kendi yansımasına parmak salladı. “Bu şey neydi bilmiyorum ama gerçek değildi. Hiçbiri değildi. Göreceksin.”

Diğer tarafta telefon çalmak yerine doğrudan sesli mesajı geçiyordu.

“Merhaba, Cassandra Jenkinson’ın telefonuna ulaştınız. Ne yazık ki şu anda...”

Bay J kapattı ve çabucak tekrar aradı.

Aynadaki yansıma bekledi.

“Merhaba, Cassandra Jenkinson’ın telefo...”

Bağlantı koptu.

Bay J’nin gözleri tekrar aynaya döndü. Yansıması hâlâ sabitti. Ev diye fısıldadı kafasının içindeki ses. Evi ara.

Bay J hızlı arama tuşuyla evini aradı.

Ring. Ring. Ring. Ring. En sonunda bağlandı.

“Merhaba...”

Bay J, hattın diğer tarafındaki sesi hemen tanımıştı ve bu sanki hayatının elinden alınıp götürülmesi gibiydi. Bu kendi sesiydi. Telefondaki sekreter cevap vermişti.

“... Jenkinson’ların evine ulaştınız...” Mesajın sonundaki “bip” sesini bekledi.

“Cassandra, tatlım benim. Eğer oradaysan, lütfen telefonu aç. Lütfen.” Sesi titredi. “Seninle konuşmam lazım tatlım. Sesini duymam lazım. Lütfen telefonu aç. Lütfen.”

Cevap yoktu.

“LANET OLSUUUUUUUUUUUUUN!” İstırap dolu cığlığı tüm odada yankılandı.

Beş dakika sonra Bay J hâlâ yüzünü avuçlarına gömmüş, banyo küvetinin kenarında oturuyordu. Telefonu fayansla kaplı banyo zemininde, ayağının yanında duruyordu ve aynadaki aksi de beklemekten yorulmuştu.

Bay J sonunda ellerini yüzünden çekmeden önce bir beş dakika daha geçti. Kolları öylesine iki yanına düştü. Tüm enerjisinin çekildiğini hissetti. Gözkapakları birkaç defa açılıp kapandı, beyaz fayanslardan yansıyan aşırı parlak ışıktan dolayı gözbebekleri küçüldü. Şoktan dolayı içine düştüğü bulanık durumdan çıkıp tekrar odaklanabilmesi bir dakika daha sürdü ve bu olduğunda her şey değişik göründü ve hissettirdi; oda, hava, tüm dünyası. Damarlarındaki kan buz kesmişti, ciğerleri oksijen yerine nefret soluyordu ve artık göğsünün içinde kalbinin attığını hissedemiyordu. İçindeki her şey karısıyla birlikte ölmüştü. Beyni dışındaki her şey. Onu canlı tutmalıydı. Düşünmeliydi ve öyle de yaptı. Birkaç dakika sonra telefonuna uzandı ve üç arama-
dan ilkinı yaptı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Kırk

Hunter'ın dikkati önünde duran kişiye yöneldiğinde kaşlarını çatı, fakat yüzündeki kararsız ifade bir saniye içinde yerini şaşkınlık dolu bir görünüme bıraktı ki orada dikilen kadın bunu fark etmemişti.

“Ah, çok özür dilerim,” dedi kadın utandığını açıkça göstererek. “Beni hatırlamıyorsun, değil mi?” Ses tonunda ufak bir hayal kırıklığı vardı.

“Tabii ki hatırlıyorum,” dedi Hunter içkisini masaya bırakırken. “UCLA'daki yirmi dört saat açık okuma salonu.” İsmi hatırlamak için zihnini yokladı. “Tracy, değil mi? Tracy Adams.”

Kadının hayal kırıklığı yerini mahcup bir gülümsemeye bıraktı.

“Saçların biraz değişik görünüyor,” diye ekledi Hunter. “O yüzden hemen tanıyamadım.”

Tracy'nin dalgalı kızıl saçları iki küçük saç tokasıyla kulaklarının üzerinden arkaya doğru toplanmıştı. Böylece gözleri siyah taşlarla işlenmiş kuru kafa şeklindeki bir çift küpe de ortaya çıkmıştı. Saçlarının geri kalanı serbestçe

omuzlarına dökülüyor, fazlasıyla çekici olan kalp şeklindeki yüzünü çevreliyordu. Kedi gözü modeli gözlüklerinin ardında etkileyici yeşil gözleri vardı, fakat esas değişiklik kâkülündeydi. Bu sefer poster kızları gibi kıvrım yapılarak alnının üzerinde toplanmamış, bunun yerine doğal bırakılmıştı ve sol gözünü kısmen kapatacak şekilde yüzüne dökülüyordu.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi Tracy hâlâ biraz da olsa hissettiği utanç duygusuyla. “Barda otururken görevli genç bayanın seni masana götürdüğünü gördüm.” Hafif bir omuz silkme hareketiyle omuzları yukarı kalktı. “Gelip bir selam vereyim dedim.”

“Hiç rahatsız etmedin.” Hunter’ın bakışı bir saniyeliğine bara yöneldi. “Geldiğine sevindim.”

Fazla aceleci görünmek istemedi ve çabucak ortama bir göz attı. Bar kısmından kimse onlara doğru bakmıyordu. Ayrıca Tracy elinde içkisiyle gelmişti ki bu da barda veya masaların birinde kendisini bekleyen birini bırakmadığını gösteriyordu. Hunter ona karşısındaki boş yeri işaret etti.

“Oturmak ister misin?”

Düşüncesini bir daha dile getirmeden önce kısa bir tereddüt yaşadı. “Emin misin? Gerçekten rahatsız etmek istemem.”

“Rahatsız etmiyorsun,” diye garanti verdi yeniden. “Rica ederim.”

O mahcup gülümseme Tracy’nin dudaklarında tekrar belirdi ve nihayet bir baş hareketiyle kabul ettiğini gösterdi. “Bu durumda, tabii. Teşekkürler.”

Tracy oturdu, bardağını masaya koydu ve kahve otomatının yanındaki ilk karşılaşmalarına itafen Hunter’ın bardağına bakarak başını salladı.

“Söylemeliyim ki bu, Karamelli Delüks Frappe’den daha çekici görünüyor.”

Hunter gülümsedi. “Katılıyorum. Muhtemelen de daha sağlıklı.”

“Peki, ne içiyorsun?” diye sordu Tracy. “Burada seçim yapmak çok zor.”

“Evet, orası kesin,” diye cevapladı Hunter gözleri bardağına yönelirken. “İskoç viskisi. Kilchoman... Karamelli Delüks Arpa.”

Tracy güldü. “Yılı?”

Bu soru Hunter’ı şaşırtmıştı.

“İki bin on.”

Etkilenmiş bir yüz ifadesi belirdi Tracy’de. “Güzel seçim. Çok geleneksel bir damıtım evi. Yanılmıyorsam, viski üretim sürecinin her aşamasını kendi kaynaklarıyla yapan tek damıtım evi. Hiçbir şeyi dışarıya yaptırmıyorlar.”

Hunter yüzünü tekrar buruşturmamak için kendini tutmaya çalıştı, fakat sahiden de şaşırmıştı. Kadınlar genel olarak İskoç viskisine pek düşkün olmazlardı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Viskiden zevk almak şüphesiz ki zamanla olan bir şeydi. İlk seferinde viski baskın tadıyla insanın damağına hükmeder ve bu sırada ciğerlerdeki havayı da keserdi. Hunter bunu çok iyi biliyordu. Yapılması gereken şey ısrarcı olmak, denemeye devam etmek, en sonunda bir anlam ifade edene kadar viskiyi yudumlamaktı. İçki söz konusu olduğunda kadınlar genelde o kadar sabırlı değildi. İlk yudumda bir şeyi ya severler ya da sevmezlerdi.

“Viskiler hakkında çok şey biliyor gibisin.” Hunter soru sormamıştı, fakat soru havada sessizce süzülerek cevabını arıyordu.

“Babam İskoç’tu, Highland* bölgesinden,” dedi Tracy içkisinden bir yudum almadan önce. “Bundan dolayı viskiyle çok küçük yaşlarda tanıştım, yani *çok küçük yaşlarda*. Bebekken beni uyutmak için emziğimi içine daldırırmış. Sonrasında dört yaşından itibaren Noel ve yılbaşı gibi özel günlerde viskisinden bir yudum almama izin verirdi. Eğer büyükbabam bizimleyse o da aynısını yapardı. Annem bundan hiç hoşlanmazdı ve her zaman babama, bunu yapmamasını söylerdi ama babam umursamazdı. Sadece döner ve (İskoç aksanıyla) şunu söylerdi, ‘Ya, kızı bırak da bir yudum alsın tatlım. Onun için faydalı, tamam mı?’”

Hunter’ı şaşırtan şey, Tracy’nin İskoç aksanının kusursuz ve fena halde şehvetli olmasıydı.

“On altıncı yaş günümde,” diye devam etti, “babam bana ilk tam ölçek viskimi doldurdu.” Daha iyi anlaşılmasını sağlamak amacıyla duraksadı. “Hiç İskoçya’da bulundun mu?”

Hunter kafasını salladı. Biraz utanmış hissetme sırası kendisindeydi. “Hayır, ne yazık ki bulunmadım. Aslında hiç ülke dışına çıkmadım.”

Bu sefer Tracy şaşkınlıkla baktı. “Bir ara gitmelisin. Harika bir yerdir, özellikle de Highland bölgesi. Şimdi sen hiç gitmediğin için bunu bilmeyebilirsin; İskoçya’da kanunen birahane, bar ve restoranlarda ölçek kullanılır. Buradaki gibi serbest değildir, yani bir ölçek dedimse, şu kadar demek istiyorum.” Kendi bardağında gösterdi. Bu Hunter’a gelen miktarın yarısından daha azdı.

“Vay be.”

“Fakat dediğim gibi, dört yaşından itibaren babam bir yudum verip öylece bırakmazdı. Bana her zaman koku, tat

* İskoçya’daki malt viski üretim bölgelerinden biri. (Çev. n.)

ve finaldeki aroma etkisinden bahsederdi. Böylece on altı yaşına gelip de kendi içkimi alabilecek kadar büyüdüğümde, tatları ve temel farkları zaten ayırt edebiliyordum. İskoç viskisi en sevdiğim içkidir.” Durdu ve yarı üzgün bir yüz ifadesi takındı. “Ve seni de bayağı sıktım, değil mi?”

“Hayır, hiç de değil,” Hunter kafasını salladı. Gerçek şuydu ki Tracy’yi çok karizmatik bulmuştu. Onunla kaynaşmak çok kolaydı. “Bu çok ilginç bir hikâye.”

Tracy güldü. “O zaman İskoç asıllı pek fazla tanıdığın olmadığını söyleyebilirim. Viskileri konusunda çok ciddi-lerdir ve çocuklarını erkenden eğitmeye başlarlar.”

“Ve işe yarıyor,” diye yorum yaptı Hunter, “çünkü dediğim gibi, işini iyi biliyor gibisin.”

“Peki, şimdi merak ettim. Bir uzman olduğuna göre, sen ne içiyorsun?” Başıyla bardağını işaret etti.

Tracy bir anlığına duraksadı.

Hunter bunun anlamını bilmiyordu.

Tracy cevap verirken tekrar ona baktı. “Seninkinin aynı-sı; Kilchoman 2010.”

Bu sefer Hunter yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır.” Bardağını ona doğru itti. “İşte, al bir yudum.”

Hunter bardağı almadan önce bir saniyeliğine düşündü. Bardağı önce burnuna götürdü. Kokuları içine çektiğinde, yüzündeki şaşkınlık ifadesi daha da belirginleşti.

Tracy bekledi.

Hunter bir yudum aldı gözleriyle ona bakarken.

Tracy’nin dudaklarında yeni bir gülümseme oluştu. “Seni bir anlığına inandırdım ama, değil mi? Burada servis ettikleri üç yüzün üzerinde farklı viskiyle müthiş bir tesadüf olurdu.”

Hunter bardağı masaya geri koydu ve ona doğru itti. “Evet, öyle olurdu. Ve evet, beni bir saniyeliğine inandırdın. Peki, bu ne, Balvenie mi?” Hunter omuz silkti. “Caribbean Cask ya da Doublewood olabilir mi?”

Etkilendiğini gösteren ifade Tracy’nin yüzünde tekrar belirmişti. “Bu çok iyiydi,” diye onayladı. “On dört yıllık Caribbean Cask. Bana söyleyene bak sen. Esas sen bir uzmana benziyorsun.”

Hunter kıkırdadı. “Pek sayılmaz. Evimde bir şişe var, yani tadına biraz aşinayım.”

Yuvarlak, gümüş bir tepsi taşıyan uzun boylu bir garson, Hunter’ın masasına yaklaştı. “Buyurun, cheeseburger ve patates kızartması kimindi?”

“Benim. Teşekkür ederim,” dedi Hunter.

Garson tabağı masaya, onun önüne bıraktı. “Başka bir isteğiniz var mı? Ketçap, hardal, bir içki daha...”

“Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim. Bu yeterli.”

Garson, Tracy’ye baktı.

“Hâlâ devam ediyorum.” Bardağını kaldırdı. “Teşekkürler.”

“Afiyet olsun.” Tekrar Hunter’a hitaben, “Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin. Benim adım Max,” diye ekledi.

Garson uzaklaşırken Hunter, Tracy’ye baktı. “Lütfen biraz al. Burada dört kişiyi doyuracak kadar patates kızartması var.”

“*Bu* patates kızartması çok fazla,” diye onayladı Tracy. “Yine de teşekkür ederim, ben yedim.”

“Lütfen, en azından birkaç tane al.”

Tracy bir anlığına Hunter’ı süzdü. Daha yemeğine dokunmamıştı. “Başkalarının karşısında yemek yemekten korkuyor musun?” diye sordu temkinli bir tonda.

Karşılığında Hunter da onu süzdü. “Hayır,” dedi en sonunda. “Hiç de değil.” Tuzluğa uzandı ve patateslerin üzerine biraz tuz döktü.

Tracy hâlâ onu süzüyordu. Yemeğine hâlâ dokunmamıştı.

“Bunda bir sakınca yok, biliyorsun,” dedi sakinleştirici bir tonda. “Aslına bakarsan gayet normal bir şey. Amerikalıların yaklaşık yüzde on, on ikisi başkalarının karşısında yemek yemekten ya korku ya da utanç duyuyor. Bunu biliyor muydun?”

“Şimdi,” dedi Hunter, “sen psikoloji profesörü olduğuna göre doğruyu söylediğine inanıyorum, fakat gerçekten de başkalarının önünde yemekten korkuyor ya da utanıyor değilim. Sadece çöpe gideceğini düşündüm, çünkü kesinlikle buradaki patateslerin hepsini yiyemeyeceğim.” Nihayet cheeseburger’ine uzandı ve bir ısırık aldı.

Sessizlik.

Hunter, Tracy’nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmemiş gibi yaptı.

“Peki, şimdi başlangıç noktasına geri döndük,” dedi Tracy sonunda. “Bana bir açıklama borçlu olduğun kısıma.”

“Öyle mi?” diye sordu Hunter ağzındakini çiğnemeyi bitirdiğinde.

“Yani pekâlâ, hayır, bana bir şey borçlu değilsin, fakat nasıl bildiğini anlamayı çok isterim.”

Hunter aptalı oynadı.

“Hadi ama. UCLA’da ilk karşılaşmamızda okuma salonunun dışında iki dakika kadar konuşmuştuk. Sana hiçbir ipucu vermemiştim ama sen yine de benim profesör olduğumu bilmiştin.”

Hunter cheeseburger’inden bir ısırık daha aldı.

“Bunu o gece yanımda olan kitaplardan anlamadığını biliyorum, çünkü hiçbirisi akademik değildi ve eğitimini verdiğim konuyla da ilgisi yoktu. Bununla beraber, az önce de psikoloji profesörü olduğumu söyledin. Nasıl?”

Hunter ağzına birkaç patates kızartması attı.

“O gece sana gelen telefondan, LAPT Özel Cinayet Birimi’nde dedektif olduğunu açıkça anladım.”

Hunter, Tracy’ye baktı tekrar.

“Bunun ne olduğunu internette kontrol etmem gerekti,” diye anlattı. “Yani senin uzmanlığın olayları çözmek. En azından artık senden endişe duymuyorum.”

“Endişe mi?”

“Anlarsın ya, gecenin bir yarısı tamamen yabancı biriyle karşılaşıyorsun ve birkaç dakika içinde sana aslında bilmesi gereken şeyleri söylüyor. Bu biraz rahatsız edici olabilir, öyle değil mi? Özellikle de LA gibi bir şehirde. Belki gizlice takip eden biri de olabilirdin.”

“Takip eden biri” ifadesi Hunter’ın ilgisini çekmişti. Cheeseburger’ini tabağa geri koydu.

“Takip eden biriyle problem mi yaşıyorsun?” Hunter’ın oldukça endişeli ses tonu Tracy’nin geç algılamasına neden olmuştu.

“Ne? Hayır. Öyle değil. Sadece örnek veriyordum.”

Hunter sessiz kaldı.

“Gerçek şu ki” diye devam etti Tracy, “haklısın, ben psikoloji profesörüyüm ve dolayısıyla da vardığın sonuca nasıl ulaştığını anlayabilmeyi çok isterim. Ele veren şey neydi? Parçaları nasıl birleştirdin?”

Hunter birkaç patates daha yedi. “Hiç istemediğinden emin misin?”

Tracy iç çekti. “Eğer biraz alırsam sorumu cevaplayacak mısın?”

“Tabii.”

Tracy birkaç parça kızarmış patates aldı ve yanında servis edilen domates sosuna daldırdı.

“Sana daha önce de söylediğim gibi,” dedi Hunter nihayet, “sadece bir gözlem.”

“Söylediğin buydu, evet,” dedi Tracy. “Ve ben de sana bu yüzden anlayamadığımı söylemişim, hem de o sahneden hatırlayabildiğim her şeyi sayısız kez tekrar düşünme rağmen. Dediğim gibi, o gece yanımda olan kitaplardan hiçbirisi akademik değildi ve hiçbirinin konusu psikolojiyle ilgili değildi. Yaka kartımı da takmamıştım, bu durumda UCLA’da psikoloji profesörü olduğumu nasıl anladın?”

Hunter cevap vermek üzereyken, cebindeki cep telefonunun titreştiğini hissetti. Eline aldı ve ekrana baktı.

“Bir dakika lütfen,” dedi ayağa kalkıp telefonu kulağına götürerek. “Özel Cinayet’ten Dedektif Hunter.” Hunter birkaç saniye sessizce dinledi. “Ne?” Her neyse inanmadığı belliydi. “Emin misin?” Saatine baktı: 23:03. “Peki. Tamam. Hemen yola çıkıyorum.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Tracy’nin tepkisi mırıltı şeklinde geldi. “Yine mi?”

“Çok üzgünüm,” dedi Hunter. Yüzündeki ifade şaşkınlıkla inanamama arası bir şeydi. “Gitmem gerekiyor.”

Tracy ne söyleyeceğini bilemedi, bunun yerine şaşkın bakışlarını Hunter’dan ayırmadı.

Hunter cüzdanını açtı ve masaya bir çift banknot bıraktı. Çıkışa doğru ilk adımlarını atmışken durdu ve dönerek Tracy’ye baktı.

“Bunun kulağa garip geldiğini biliyorum ama... bir ara seni arayabilir miyim?”

Tracy gerçekten de bunu beklemiyordu. “Hımm... evet, elbette. Bu hoşuma giderdi.”

Hunter tekrar hareket etmeden önce ona göz kırptı.

“Bekle,” dedi Tracy. Numarasını çabucak bir peçeteye yazarak ayağa kalktı. “Numaramı almanın faydası olur, sence de öyle değil mi?”

“Evet, olur,” diye cevapladı Hunter peçeteyi alırken. Bir saniye sonra ortadan kaybolmuştu.

Kırk Bir

Dedektif Webb, Dr. Barnes'tan anahtarları alıp iki yatak odalı evin ön kapısını açtı. Ev, Los Angeles'ın orta kısmında, farklı etnik kökenden insanların yaşadığı kalabalık bir mahalledeydi. Dekoratif olarak kesilmiş camdan penceresinin bulunduğu beyaz kapı hafif bir gıcırdamayla açıldı.

Polis merkezindeki görüşmelerinin sonunda Webb, Dr. Barnes'a aslında bu şartlar altında yapabileceği tek şeyin notu ve bilekliği adli tıp laboratuvarına göndermek ve üzerlerinde parmak izi araştırması yapılmasını sağlamak olduğunu söylemişti.

“Üzerinize alınmayın Dedektif,” demişti Doktor gözle görülür bir hayal kırıklığıyla, “ama ikimiz de biliyoruz ki benimkinden başka bir parmak izi bulamayacaklar. Bu kadar uğraşan biri sizce eldiven takmayı unutur mu?”

“Bilseniz şaşırırsınız Doktor.”

“DNA testi yapılamaz mı?” diye üstelemişti.

Webb'in anlaması biraz zaman aldı. “Neden Doktor? Bilekliğinizi alan kişinin, arabanıza bırakmadan önce onu birkaç saatliğine taktığını mı düşünüyorsunuz?”

Kelimelerin ağızından kinayeli bir şekilde çıkıp çıkmadığından emin değildi. Dr. Barnes'ın bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla öyle çıkmıştı.

“Hayır Dedektif.” Ses tonu dedektifinki gibi kinayeliydi. “Ama ya evimden aldıktan sonra bilekliği cebine, bir çantaya ya da içinde DNA'sının olduğu herhangi bir şeyin içine koyduysa?”

O sırada Webb daha da şaşırmış göründü. Gerçekten de Dr. Barnes'ın kullandığı kelimeleri iyi düşünüp düşünmediği konusunda şüpheyeye düşmüştü.

“DNA aktarımı mı diyorsunuz? DNA bulaşması olarak da bilinen şey yani? Bu savunma tarafının kullandığı bir savdır Doktor, suçlayan tarafın değil.”

Webb haklıydı. Dr. Barnes bunu hiç düşünmemişti. Tam o sırada kızgınlığı korkusuna baskın çıkacak gibi oldu, fakat deneyeceği son bir şey daha vardı.

“Peki, ya evim? Parmak izleri veya DNA için araştırmaya ne dersiniz? Orada bir şeyler bulma ihtimalimiz daha yüksek, değil mi?”

Webb bu sefer ona “üzgünüm” der gibi baktı.

“Bırakın adli tıp ekibini, bir adli tıp uzmanını bile bunun için görevlendirebileceğimizi size garanti edemem. Bir soygun görünmüyor. Aslında kayıp olan bir şey de yok, çünkü bileklik sizde ve içeri zorla girildiğine dair bir iz bulunmadığını da söylediniz. Yüzbaşı'm bu isteği asla onaylamaz, çünkü teknik olarak ortada işlenmiş bir suç yok.”

Kızgınlığı korkusundan fazla değildi fakat kesinlikle aynı seviyeye gelmişti. Başka ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çok yorgun hissediyordu, fakat evine yalnız gidecek olması fikri kalbini korkuyla dolduruyordu.

Dr. Barnes'taki bir şey, Dedektif Webb'in kendisini ona yakın hissetmesine neden olmuştu. Bu şey belki karizmasıydı, belki de söylediği her kelimedeki samimiyetti. Ne olduğundan emin değildi ama ona yardım etmek istediğini biliyordu.

Anlaşılır biçimde ıssız evine geri dönme konusunda ür-küp korkuyordu. Webb ona bu gecelik gidip kalabileceği başka bir yer olup olmadığını sordu, örneğin bir arkadaşının veya akrabasının evi gibi.

Bu daha önceden Dr. Barnes'm aklından geçmişti. Aslında şehrin diğer tarafında erkek arkadaşıyla beraber yaşayan kız kardeşi Erica'yı aramayı düşünmüştü. Belki geceyi orada geçirebilirdi, fakat Dr. Barnes ve Erica'nın erkek arkadaşı hiçbir zaman iyi anlaşmamıştı. Sonra en iyi arkadaşı Nancy Morgan'ı düşündü, fakat sonra ikisini de aramaya karar verdi. Onun aslında istediği şey kendi evinde güvende hissetmekti.

Webb onun mantığını rahatça anlayabiliyordu ve şartlar göz önüne alındığında, elinden gelenin en iyisini yaptı ve onu evine kadar takip edip evini dikkatlice bir kontrol etmeyi teklif etti.

Ön kapının gıcırtısı, ardındaki karanlık alan düşünülünce uğursuz bir his veriyordu ama içerideki havada gül ve yaz meyveleri kokusu ortamı değiştiriyordu.

"Işığın düğmesi sağ tarafınızdaki duvarda," dedi Doktor, Webb'in sadece birkaç adım arkasında verandada beklerken.

Işığı açıp Dr. Barnes'm evine girerken bir an için silahını çekmeyi düşündü, bu belki de doktorun kendisini biraz daha güvende hissetmesi içindi. Webb'in eli gerçekten de

silahına doğru yönelmiş ama bunun hayli saçma olacağını düşünerek vazgeçmişti.

Dr. Barnes'ın salonu oldukça genişti ve hiç şüphesiz bir kadın tarafından dekore edilmişti. Kanepede yumuşak tüylü minderler, mumluklarda kokulu mumlar, üzerine uzanıp uyumak isteyeceğiniz türden halılar, içleri gül ve beyaz deli otuyla dolu vazolarla duvarlar... duvarlar şeftali rengindeydi.

Webb salonun orta kısmına yürüyüp koyu mavi renkli koltuğun yanında durdu. Şüpheli yaklaşımına rağmen gözleriyle etrafı son derece dikkatli bir şekilde tarıyordu.

Dr. Barnes kapıda kaldı.

Dedektif odalarda bulunan altı pencerenin hepsini teker teker kontrol etti. Hepsi kilitliydi. Ön kapıya geri gelip kilidini kontrol etti. Zorla girilme izi yoktu. Tatmin olunca başıyla evin iç kısmına doğru giden koridor yönünü işaret etti.

“Evin diğer kısımlarına buradan mı geçiliyor?” diye sordu.

“Mutfak dışındaki her yere,” dedi doktor sağındaki kapıyı göstererek.

“O zaman öncelikle mutfığa bir göz atacağım,” dedi Webb oraya doğru yönelirken.

Dr. Barnes en sonunda salona girip kapıyı kapadı.

Mutfak sıkışık, buzdolabının içi ve lavabonun altındaki dolap hesaba katılmazsa, saklanmak için yer yoktu. Webb ikisini de kontrol etti. Hiçbir yerde saklanan biri yoktu.

“Tamam,” dedi Webb, “şimdi evin geri kalanına bakalım.”

“Sağdan ilk oda misafir yatak odası,” dedi Dr. Barnes salondan koridora geçerlerken. “Soldaki ilk kapı banyo. Koridorun sonundaki oda benim yatak odam.”

Webb tüm odaları elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kontrol etmişti, buna gardıropların içi ve duş perdesinin arkası da dahildi. Her yer temizdi.

“Tamam,” dedi Dr. Barnes’ın yatağının altına baktıktan sonra ayağa kalkarken. Burası kontrol etmesi gereken son yerdi. “Ev temiz Doktor. Burada hiç kimse yok.”

Doktor sonunda yatak odasına girdi ve dönüp Dedektif’e minnettarlık ve utanç karışımı bir ifadeyle baktı. Zihinsel olarak çok yorgun hissediyordu, kendi düşüncelerinden şüphe etmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi başka ne söyleyeceğini bilemeyecek. Dedektif Webb’in bunu büyük bir zaman kaybı olarak gördüğünden emindi, fakat onun ilgili ve işine kendini adanmış bir polis memuru olduğunu görebiliyordu. Polis merkezindeki görüşmelerini beş dakika içinde sonlandırabilirdi ama bunu yapmamıştı. Doktor, bunun sebebini bildiğinden emindi.

Webb, doktorun gözlerindeki korkuyu görmüştü. Hareketlerindeki huzursuzluğu fark etmiş, inandığı şeye ve iş yoğunluğuna rağmen yine de ona tüm dikkatini vermişti. Dediği her şeyde bir gerçeklik payı olduğuna inanmıştı. Webb’in onun için yaptığı şey, bir bakıma, onun hastaları için yaptığı şeyle aynıydı. Kulağa çılgınca gelip gelmemesini bir kenara bırakarak, hangi problemle kendisine gelmiş olursa olsun, onu dinlemiş ve ona yardım etmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Onun biraz daha güvende hissetmesi için evine kadar eşlik etmesi bunun açık bir göstergesiydi.

Webb arka bahçeye açılan çift camlı kapılara doğru yürüdü. Güvenli bir şekilde kilitlenmişlerdi. Sonra doğru

duvarındaki geniş pencereye yöneldi. O da kilitliydi. Dr. Barnes'a döndü.

“Hepsi kilitli Doktor, fakat size karşı dürüst olmam lazım. Sizi korkutmak falan istemem ama kilitleriniz pek kaliteli değil.” Elini kaldırdı, Doktor'u sakinleştirmek amacıyla. “Lütfen beni yanlış anlamayın, durumları iyi ama aşılabilirler.”

“Böyle bir açıklamayla beni korkutmamaya mı çalışıyorsunuz?”

Webb'in eli kalkık vaziyette kaldı. “Böyle söyleyince kulağa daha kötü geliyor. Demek istediğim şu ki eğer kendinizle evinizin güvenliğinden gerçekten endişe ediyorsanız, belki kilitlerinizi daha iyileriyle değiştirmeyi düşünebilirsiniz.”

“Bunların aşılabilir olduğunu söylediniz, değil mi?” diye sordu endişeli bir şekilde.

“Bunu herkes yapamaz tabii ki.” Webb yeniden Doktor'u sakinleştirmeye çalıştı. “Gerekli bilgiye ve doğru aletlere ihtiyacı olacaktır.”

“Ama biri bunu yapmış olabilir, değil mi? Biri pencerelerimden, hatta kapılarımdan birini dış taraftan açmış olabilir yani?”

“Teknik olarak evet, ama yine söylüyorum, bunun için doğru bilgi ve aletler gerekecektir.”

Dr. Barnes, Webb'in dediklerini düşündü. Dedektif haklıydı. Belki de aşırı tepki gösteriyordu. Böylece hemen o anda tüm kilitleri değiştirmeye, hatta belki de eve alarm sistemi yerleştirmeye karar verdi. Webb'e doğru başını salladı.

“Size bir kahve ikram edebilir miyim?” diye sordu.

Webb saatine baktı. Geç olmuştu. Çok geç. Gitmesi gerekiyordu.

“Çok isterdim, fakat merkeze geri dönmem lazım.”

“Emin misiniz?” diye ısrar etti. “Sadece bir iki dakikamı alır. Sizin merkezdeki kahveden içtim. Tadı sanki kirli bir bebek bezinden süzölmüş gibiydi.”

Webb güldü. “Muhtemelen öyledir de ondan. O kahveyi yapanın kim olduğunu kimsenin bilmediğini düşünüyorum. Kimsenin de aslında bilmek istediğini sanmıyorum.”

Dr. Barnes dedektife gülümsedi.

Webb bir kez daha saatini kontrol etti.

“Kahve hakkımı daha sonra kullansam olur mu?” diye sordu. “Yarına ne dersiniz? Hem böylece sizi yine kontrol eder, her şeyin yolunda olduğundan emin olurum.”

Dr. Barnes bir yandan başıyla onaylarken bir yandan da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Elbette. Yarın, iyi fikir.”

“Saat altı uygun mu?”

Doktor tüm gün boyunca boştu.

“Evet, bana uyar.”

“Harika,” dedi Webb yatak odasının kapısına doğru yürürken. “O zaman yarın görüşmek üzere.”

Dedektif Webb, Dr. Barnes’ın evinden çıktı ve sivil polis aracına atladı. Motoru çalıştırırken içinden gülümsedi. Bu düşündüğünden çok daha kolay olmuştu.

Kırk İki

İki katlı ev Granada Hills'teki sessiz bir sokağın sonunda yer alıyordu. Burası, Los Angeles'ın San Fernando Valley bölgesindeki oldukça varlıklı bir bölgeydi. Trafiğin de oldukça azaldığı gecenin bu saatinde bile, Hunter'ın bulunduğu yerle Cassandra Jenkinson'ın ev adresi arasındaki mesafeyi katetmesi taksiyle elli beş dakika kadar sürmüştü.

Taksi Amestoy Caddesi'ne doğru sola dönüp sağda kalan Flanders Sokağı'na yaklaştığı sırada şoför vites düşürdü ve dikiz aynasından Hunter'a baktı.

“Lanet olsun adamım, gittiğin yerde büyük bir olay var. Sanki dışkının üzerine üşüşmüş sinekler gibi, her yerde polisler var.”

Hunter başıyla onayladı. “Evet, biliyorum. Bu yüzden buradayım.”

Şoför aynadan değil de kafasını çevirerek direkt Hunter'a baktı. “Sen polis misin?”

Hunter cevap vermedi. Kafasında bunun hiçbir anlamı yoktu. Aldığı telefon, Yüzbaşı Blake'in kendisinden gelmişti. Yüzbaşı ona soruşturmalarının artık bir seri cinayet davasına dönüştüğünü söylemişti, çünkü şimdi ellerinde

ikinci bir kurban daha vardı. Eğer gerçekten durum buysa, şimdiye kadarki varsayımlarının hemen hepsinde yanılmış olmalıydılar.

Takip edenlerden çok azı takip eyleminin altıncı safhası olarak adlandırılan aşamaya gelirdi, yani insanlara karşı saldırı ve şiddet. Bu aşamaya bir kez ulaşıldığında artık “benim olmayacaksa kimsenin olamaz” gibi düşüncelerden kurtulmak neredeyse imkânsız hale gelir ve hedeflerindeki insanı öldürme fantezisi onları içten içe kemirmeye başlardı. Fakat bu tarz dehşet verici düşüncelerden zevk alanların yine de çok azı bunu eyleme dönüştürürdü. Bunu yapanlar eylemlerinin sonucu olarak neredeyse her zaman büyük suçluluk hissine ve üzüntüye boğulur ve haftalar, aylar, hatta yıllar boyunca dış dünya ile bağlantılarını koparma eğiliminde olurdu. Bazıları kendini bile bir şekilde cezalandırabilirdi. Fakat takip etme eğilimindekiler takıntılı kişiliğe sahip insanlardı. Suçluluk ve üzüntü ortadan kalktıktan sonra, neredeyse kaçınılmaz bir şekilde takıntılı ilgilerini bir kere daha yeni bir hedefe yöneltirlerdi ve cinayet döngüsünün de tekrar etme olasılığı yüksekti, hem de çok yüksek.

Fakat Karen Ward cinayetinin üzerinden sadece üç gün geçmişti, haftalar, aylar veya yıllar değil. Üç gün, bunun anlamı şu ikisinden biriydi: Ya katil, Karen’ı takip eden kişi değildi ki onu takip eden biri vardı ya da katil aynı anda birden fazla kişiyi takip ediyordu. Bu son derece nadir görülen bir durum olmasına rağmen hiç duyulmamış bir şey de değildi.

Hunter taksinin arka koltuğundan olay yerine hızlıca bir göz attı.

Flanders Sokağı tamamen kordon altına alınmıştı, fakat polisin müdahale alanını belirleyen sarı olay yeri şeridi, sokağın her iki girişinden de en az kırk metre daha uzatılarak çekilmişti. Hemen hemen her yere polis arabaları park etmişti.

Basın da cinayetten haberdar olmuştu ve iki tane haber minibüsü de oradaydı. Tepelerinde kurulu kameralarla, kordonla kapatılmış sokağın karşı tarafındaki kaldırımdaki stratejik noktalarda yerlerini almışlardı. Teleskopik lenslerle donanmış üç fotoğrafçı polis kordonunun bir başından diğerine durmadan yürüyor, bir fotoğraf karesi yakalamaya çalışıyordu, fakat Jenkinsonlar'ın evine olan mesafe ve evin konumu bunu adeta imkânsız kılıyordu. Buna rağmen hiçbirisi pes edecekmiş gibi görünmüyordu.

Her şeyi cep telefonlarıyla videoya alıp fotoğraflıyor gibi görünen küçük bir kalabalık, olay yeri şeridinin yanında çoktan bir araya gelmişti. Sayısız sosyal medya sitesine “mecburi” yüklemelerini yapmak için hazır durumdaydılar. Amestoy Caddesi'nin güney girişinde iki polis memuru trafiği koordine etmeye çalışıyor, yavaşlayan meraklı sürücülere devam etmeleri için sinyal veriyordu.

“Daha fazla ilerleyebileceğimi sanmıyorum adamım,” dedi taksi şoförü bir devriye arabasının arkasına çekerek.

Hunter ücreti ödeyip dışarı fırladı.

Seven Grand Bar'a vardığı sırada, yolda olduğunun sinyalini veren yağmur hâlâ başlamamıştı, fakat şimdi kara bulutlar tüm yıldızları perdelemişti ve bu da son beş dakikanın habercisiydi. Yağmur geliyordu, buna şüphe yoktu.

Hunter ceketinin fermuarını çekti.

Cesur yüz ifadeleriyle beş üniformalı polis memuru çevrilmiş alanı koruyor, muhabirlerle meraklı izleyicilerin

daha fazla yaklaşmasına engel oluyordu. Hunter kalabalığın arasından zikzak çizerek geçti, kimliğini çıkarıp oradaki iki memura gösterdi ve şeridin yanında durdu.

Flanders Sokağı'nın başından Jenkinsonlar'ın evine kadar olan mesafeyi Hunter, yaklaşık doksan yüz metre olarak hesaplamıştı. Polisler prosedürü uyguluyor ve halihazırda sokakta bir yukarı bir aşağı kapı kapı koşuşturuyorlardı. Şoka girmiş ve dehşete düşmüş yüz ifadeleriyle insanlar tüm evlerin ön pencerelerine dizilmişti. Solda, sokağın sonuna doğru beyaz bir adli tıp aracı Garcia'nın Honda Civic'inin yanına park etmişti. Hunter eve yaklaşırken polis arabasının yanında kıdemli bir memurla konuşan ortağını gördü.

“Robert,” diye seslendi Garcia elini sallayarak. “Buraya.”

Hunter büyük eve doğru yaklaştı. Açık yeşil bir tonda boyanmıştı, üçgen çatının etrafında beyaz süslemeler vardı. Etrafı tamamen renkli çiçek tarhlarıyla bezenmiş ön bahçe, küçük fakat gayet düzenliydi. Evin sol tarafında, siyah kesme taşarla dekore edilmiş beton garaj yolunun sonunda, içine bir Cadillac SRX'in park ettiği iki arabalık bir garaj vardı. Dışarıdan bakan herhangi biri, burada oturan kişinin eviyle gurur duyduğunu kolaylıkla söyleyebilirdi. Bu ev, sokakta bulunan birçok güzel ev arasında en güzeliydi.

“Bu Valley Bürosu'ndan Çavuş Thomas Reed,” dedi Garcia, Hunter onların yanına geldiğinde.

El sıkıştılar.

Reed, Garcia'mın boylarında ve kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Kafası tıraşlıydı, ama zaten uzaması için bırakacağı pek bir saçı yoktu. Eski bir yara izi dudaklarının sağ ucundan başlıyor, çenesinden geçerek arka çene kemiğinin sol ucuna uzanıyordu.

“Olay yerine ilk gelen kişi Çavuş Reed,” dedi Garcia.

“Ben de ortağınıza tam da 911 aramasının koşullarının biraz tuhaf olduğunu söylüyordum.” Çavuş Reed, belirli bir akıcılıkta olan konuşmasıyla kulağa, sanki çocuk hikâyeleri anlatan biriymiş gibi geliyordu.

“Nasıl yani?” diye sordu Hunter.

“Operatöre göre arama buradan yapılmamış,” dedi Reed.

“Burası derken Los Angeles’ı kastediyorum.”

İki dedektif de şaşkınlıkla çavuşa baktı.

“Arama Fresno’dan yapılmış.”

Hepsi şaşkındı.

“Doğru,” diye onayladı Reed. Dedektiflerin şaşkınlığını gördü ve onlar için bir kere de başıyla onayladı. “911 araması yaklaşık üç yüz kilometre uzaktan yapılmış.”

Kırk Üç

Mavi beyaz bir adli tıp çadırı Jenkinsonlar'ın evinin girişinde, tüm verandayı kaplayacak şekilde kurulmuştu. Olay Yeri İnceleme'den bir uzman beton garaj yolunu kontrol etmekle meşguldü. Orada duran gümüş rengi Cadillac SRX dışında başka bir aracın bırakmış olması muhtemel lastik izlerini araştırıyordu. Diğer iki uzman ise dikkatlice ön bahçeyi, çiçek tarhlarını ve verandanın sağ tarafındaki pencereyi kontrol ediyordu.

“Eğer burada gerçekten de aynı zanlıdan bahsediyorsak,” dedi Garcia, Hunter'la beraber Çavuş Reed'i bırakıp eve doğru yönelirken, “bu durum pek mantıklı sayılmaz, değil mi?”

Hunter sokağın başından gelirken Garcia onun yüzündeki endişeli ifadeyi görmüştü. Bunun sebebinin ne olduğunu anlamıştı. Bir saat önce telefon geldiğinde kendisi de neredeyse inanmamıştı: *Karen Ward'u takip eden kişi tekrar mı öldürmüştü?*

“Hayır, sayılmaz.” Hunter kafasını salladı. “Kurban hakkında ne biliyoruz?”

“Şu an için çok az şey. Sadece temel bilgiler aslında.” Garcia küçük not defterini eline aldı. “Kurban, Orange County, Santa Ana’dan Cassandra Jenkinson, kırk iki yaşında. Buradan fazla uzakta olmayan Porter Ranch’de sosyal bir kulüpte organizasyon koordinatörü olarak çalışıyormuş.” Refleks olarak parmağıyla batı yönünü gösterdi. “Görünüşe göre aynı zamanda ‘KadınKalbi’ ismindeki, kalp rahatsızlığından mustarip kadınlar için kurulmuş bir organizasyonda haftada bir gün gönüllü olarak görev alıyormuş.”

Hunter’ın kaşları kalktı. Daha önce bu kuruluşun hayır amaçlı mağazalarından birinden alışveriş yapmıştı, bundan emindi.

“John Jenkinson’la evli,” diye devam etti Garcia. “Kırk sekiz yaşında ve Los Angeles doğumlu. Şehir merkezinde bulunan kendi danışmanlık şirketini yönetiyor. Çavuş Reed’in dediğine göre, katilin görüntülü olarak aradığı kişi oymuş. Çiftin bir oğlu var, ismi Patrick. Kendisi Boston, Massachusetts’te üniversiteye gidiyor. Ayrıca Bayan Jenkinson’ın sicili tamamen temiz. Sabıkası yok. Vergi sorunu yok. Önemli bir borcu yok. Önemli bir park cezası bile yok. Siciline göre örnek bir vatandaş.” Garcia not defterinden bir sayfa çevirdi. “Ve şimdilik hemen hemen bu kadar.”

Hunter başını sallayarak onayladı, bir yandan da gözleri adli tıp uzmanlarının birinden diğerine kaydı.

“Aslında işlerine daha yeni başladılar,” diye açıklık getirdi Garcia. “Ben beş dakika kadar önce buraya vardığımda, onlar daha hazırlık yapıyordu.” Not defterini cebine geri koydu.

“Sorumlu uzmanın kim olduğunu biliyor musun?”

“Son seferkiyle aynı,” dedi Garcia. “Dr. Susan Slater.” Hunter’a tuhaf bir gülümsemeyle baktı.

“O neydi öyle?” diye sordu Hunter.

“Ne neydi?”

“O ‘son çöreği ben yedim’ gülümsemesi. Ne içindi?”

“Hadi ama.”

Hunter durdu ve gözlerini kısarak ortağına baktı.

Garcia yüzünü ekşitti. “Hadi ama Robert, çok ateşli bir hatun ve bunu sen de biliyorsun.”

“Kim, Dr. Slater mı?”

“Hayır, bikinisiyle Copacabana plajında samba yapan büyükannem. Tabii ki Dr. Slater. Aptal numarası yapma Robert, sana gerçekten yakışmıyor. Son sefer ona nasıl baktığını gördüm... onun da sana. Ona çıkma teklif etmelisin.”

“Bir suç mahalli üzerinde çalışıyorduk Carlos.”

“Ne olmuş yani? Romantizm olmadık yerlerde ortaya çıkabilir.”

Hunter kıkırdadı. “Çılgınsın sen.”

Eve doğru tekrar yürümeye başladıklarında, Hunter bir yağmur damlasının kafasına düştüğünü hissetti ve yukarı baktı. Garcia da aynısını yaptı. İkisinin de alına birer damla daha düştü.

Garaj yolu üzerindeki lastik izlerini araştıran uzman bir şey bulmuş gibiydi, fakat o da betonun üzerine düşen ilk yağmur damlalarını gördü ve birdenbire çok daha hızlı hareket etmeye başladı.

“Lanet olsun!” dediğini herkes duymuştu. Öfkeli bir şekilde çantasını karıştırıyor, tam önünde bulunan, üzerinde çalıştığı alanı örtmek için bir şey arıyordu.

Hunter ve Garcia yardım etmek için ona doğru koştı, ama ön bahçedeki uzmanlardan biri daha önce davrandı.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu Hunter, ayakta durduğundan, ceketinin fermuarını açtı ve yarasa kanatları şeklinde gerdirerek onu bir şemsiye olarak kullandı.

Yağmur damlaları büyümeye ve daha sık düşmeye başladı.

“Sanırım elimde kısmi bir lastik izi var,” diye yanıtladı uzman başını kaldırıp bakmadan. “Eğer yağmurdan koruyabilirsek tabii.”

Garcia da ceketinin fermuarını açtı ve Hunter’ın hareketlerini taklit etti.

“Kahretsin!” dedi ilk uzman yanına gelen uzmana. “Fotoğrafını çekmeye bile vaktim olmadı. Eğer yağmur bunu silerse elimizde hiçbir şey kalmayacak.”

İki uzman da elinden geldiğince acele ediyordu. Birkaç saniye sonra su geçirmez bir malzemeyi bantla betona tutturunca, ilk uzman nihayet başını kaldırarak Hunter ve Garcia’ya baktı.

“Sanırım bu işe yarar,” dedi. “Yağmur bir kısmını silse bile, eminim ki elimizde hâlâ bir şeyler olacak. Siz ikiniz Cinayet Birimi’nden misiniz?”

İki dedektif de başını salladı, bu arada yağmur daha da şiddetleniyordu.

“Dediğim gibi,” diye devam etti uzman. “Analiz etmek için hemen hiç zamanım olmadı, ama size şunu söyleyebilirim ki bu kısımdaki iz şuradaki Cadillac gibi bir dört çekere ait değil.” Başıyla garaj yolunda park halinde duran arabayı işaret etti.

Hunter ve Garcia tekrar fermuarlarını kapattı ve hızla eve doğru koştular.

Verandada duran polis memuru onlara, içinde tek kullanımlık adli tıp tulumları bulunan iki kapalı poşet verdi. Kapıdaki memur kenara çekilmeden önce onlara suç mahalli tebligatını imzalattı.

Hunter ve Garcia giyindiler, kapüşonları kafalarına geçirdiler ve sonunda yepyeni bir korku gösterisine doğru adımlarını attılar.

Kırk Dört

Cassandra Jenkinson'ın evinin içi de dış görünüşünden daha az ihtişamlı değildi. Ön kapı, tavanında göz alıcı kristal bir avizenin asılı durduğu genişçe bir antreye açılıyordu. Gotik tarzda çerçevelenmiş büyük, yuvarlak bir ayna sol taraflarındaki duvarın çoğunu kaplıyordu. Sağ tarafta çift kaideli dikdörtgen bir konsolun üzerine oturtulmuş, paslanmaz çelikten yapılmış bir heykel vardı. Hemen önlerindeki zeminde el işleme bir Türk halısı renkleriyle ortama güzellik katıyordu. İlk bakışta hiçbir şey zarar görmüş veya yerinden oynamış gibi görünmüyordu.

İlk olay yerinde de görev almış olan adli tıp parmak izi uzmanı Nicholas Holden, dikkatlice kapı kilidine toz sürüyor ve anahtar girişini inceliyordu.

“Zorla girilme izi var mı?” diye sordu Hunter daha yakından bakmak için eğilerek.

Holden kafasını salladı. “Görünürde bir şey yok. Ne kapı ne de kilit zorlanmış gibi görünüyor.”

“Maymuncuk kullanılmış mı?”

“Zayıf bir ihtimal. Ben de şu anda ona bakıyordum, fakat bu kilitte beş kademeli yuva var. Şaşırtıcı bir şekilde

bunları Birleşik Devletler’de bulmak zordur, çünkü aslında çok sağlamdırlar. Beş kademeli olmasından dolayı, bunları maymuncukla açmak son derece zorlu bir iştir. Bu kilidi aşmak için doğru aletlerin ve bolca zamanın olmalı.”

“Ne kadar zaman alır?” dedi Garcia.

Holden omzunu silkti. “Söylemesi zor, ama muhtemelen herhangi bir saldırganın apaçık ortada duran bir evin verandasında kaybetmeyi göze alabileceği kadar değil.”

Flanders Sokağı’ndaki hiçbir evin etrafında bir bahçe kapısı veya çit yoktu. Jenkinsonlar’ın evinin önünde diki-len veya eğilmiş vaziyette duran biri, diğer komşu evlerden kolaylıkla görülebilirdi.

“Buraya daha yeni başladım,” diye ekledi Holden. “Fakat şimdiden iki set parmak izine rastladım. Birincisi bir kadının, muhtemelen kurbanın kendisine ait. İkincisi hiç şüphesiz bir erkeğe ait. Büyük ellere sahip birine.”

İki dedektif de Holden’a teşekkür ederek bir sonraki kapıyı açtı ve sıradaki odaya girdiler. Burası iki adet güçlü adli tıp projektörüyle tamamen aydınlatılmıştı.

İki ayrı girişi bulunan salon tek kelimeyle müthişti. Koyu renk granitten bir şömine vardı ve zemin meşe ağacından yapılma pırıl pırıl parkeyle kaplıydı. Antik mobilyalar, sanat eserleri ve büyük bir İran halısıyla pahalı bir şekilde dekore edilmiş olan salonun, sakın ama egzotik bir havası vardı. Eğer eve girdikleri sırada gördükleri avize göz alıcıysa, salondaki tavanın ortasındaki için ancak etkileyici denilebilirdi. Birbirlerine telle bağlanmış, parıldayan yağmur damlaları gibi aşağıya doğru uzanan yüzlerce kristal ve bunları çevreleyen on adet mum şeklindeki ampulden oluşuyordu. Fakat tüm bu güzellik ve sükûnet, burada yaşanan dehşet tarafmdan tamamen yok edilmişti.

Şöminenin karşısında duran yemek masasının altı sandalyesinden biri sürüklenerek çerçeveletilmiş birkaç orijinal resmin asılı olduğu duvara yaklaştırılmıştı. Sandalyede saçları, yüzü ve belden yukarısı kanla kaplı çıplak bir kadın oturuyordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı, ağzı sanki çığlık atarken donup kalmış gibiydi. Hunter'ın emin olduğu şey, o çığlığın kendisini tanınmaz hale getiren canavardan başka kimseye ulaşamamış olmasıydı.

“Dedektifler,” deyip başını sallayarak selamladı Dr. Slater, Hunter ve Garcia'yı. Kurbanın sandalyesinin hemen arkasında duruyordu.

Dedektiflerin ikisi de karşılık vermedi. Şaşkın bakışları hâlâ kurbanın gözlerinde donup kalmış dehşet içindeki bakışlarla mücadele ediyordu. Dr. Slater üzerine alınmadı.

“Beklediğiniz şey bu değil miydi?” diye ekledi.

Hunter derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, sanki rakibinin beklenmedik hamlesini analiz eden ve neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışan bir satranç oyuncusu gibiydi.

“Ne beklediğimden pek emin değilim,” dedi nihayet. Sonra doktorun selamına karşılık verdi. “Selam Doktor.”

Garcia da aynısını yaptı.

Dr. Slater onlara birkaç saniye daha verdi. Tulumun kapüşonunun alt tarafından dışarı sarkmış olan bir tutam sarı saç yavaşça içeri soktu.

“Bunun üç gece önceki faille aynı kişi olduğundan ne kadar eminsiniz?” diye sordu.

İki dedektif de Dr. Slater'ın bunu neden sorduğunu açıkça görebiliyordu. Sadece olay mahalline bakıldığında, katilin gerekçesi ve suçu işleme tarzının uyuşmadığını düşünen biri haksız da sayılmazdı.

“Şu anda,” dedi Garcia, “o kadar da emin değiliz.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye karşılık verdi Doktor. “Bu yüzden sordum, çünkü kesinlikle benim şüphelerim var. İki cinayeti de sadece olay yerindeki kanıtlara dayanarak birbiriyle ilişkilendirmek...” derken gözleriyle salonu hızlıca taradı, “... fazla zorlama olurdu. Tek benzerlik iki kurbanın da yemek masası sandalyesinde oturur vaziyette bırakılması.” Göstererek savını destekledi. “Katilin tarzı, ilk karşılaşmamızda gördüğümüzden büyük oranda farklı.” Sandalyenin arkasından geriye doğru çekildi. “Gelin, size göstereyim.”

Hunter ve Garcia yakına geldi.

“Hatırlayacağınız üzere, üç gün önceki kurban ayak bilekleriyle vücudunun üst kısmından sandalyeye bağlanmıştı ve kolları sabitti, fakat yine de ‘öne eğme ve çarpma’ eylemi için yeterli hareket kabiliyeti bırakılmıştı.”

Dedektiflerin ikisi de başıyla onayladı.

“Peki, şimdi ilk büyük fark, bu kurban sandalyeye hiç bağlanmamış, en azından ip, kablo veya benzeri bir şeyle.” Dedektiflerin dikkatini, Cassandra’nın el bileklerine, ayak bileklerine ve göğsünün alt tarafındaki deri parçasına çekti. Bağlanma veya sürtünmeden dolayı oluşan bir zedelenme yoktu. Herhangi bir iz de yoktu. “Kurbana ilaç verilip verilmediğini öğrenmek için toksikoloji raporunu beklemeniz gerekecek, ama eğer verilmemişse bu beni sahiden de şaşırtır.”

“Felç edici bir madde mi?” diye öne sürdü fikrini Garcia.

“Beklediğim şey bu olurdu, evet ve bu da tarzındaki ikinci farklılık. Hatırlayacağınız gibi, ilk kurbanın toksikoloji raporu her açıdan negatif çıkmıştı.”

Doktor lateks eldivenlerini düzeltmek için parmaklarını birbirine geçirdi.

“Üçüncü büyük fark,” diye devam etti bu sefer Cassandra’nın dudaklarını göstererek.

“İlk kurbanın aksine, ölümünden önce ağzına top geçirildiğine dair bir bulgu yok. Ne yarılma ne çizik ne de benzer bir şey.”

Hunter dolanıp kurbanın sol tarafındaki doktorun yanına geldi. Sessizce geçen birkaç saniye boyunca kurbanın tüm bedenini inceledi. Altdudağının sağ köşesindeki küçük kesik dışında, gelişigüzel veya değil, başka görünür yarası yoktu, ne vücudunun üst kısmında ne kollarında ne bacaklarında ne de yüzünde. Dudağındaki kesiği incelemek için eğildi, fakat gözlerinde ölümsüzleşen o dehşet dolu bakışın üstesinden gelmek zor geldi.

“Dördüncü,” diye değerlendirmesine devam etti Dr. Slater, “ve şüphesiz iki tarz arasındaki en açık çelişki, öldürme şeklinin tamamen farklı olması.” Kurbandan önce dedektiflere döndü. “Buraya girerken yüzünüzde beliren şaşkın ifadeden anladığım kadarıyla siz de benim gibi suratı paramparça olmuş bir kurbanla daha karşılaşmayı bekliyorsunuz.”

Sessiz kalmalarını “evet” olarak kabul etti.

“Katilin bu sefer kırık cam parçaları kullanmaması anlaşılabilir, fakat ben yine de sıra dışı şekilde zarar görmüş bir kurban bekliyordum.” Dr. Slater duraksadı ve dedektiflerin dikkatini bir kere daha sandalyedeki çıplak kadına çekti. “Görebileceğiniz gibi, tamamen kanla kaplı olmasına rağmen, yüzündeki tek yara, altdudağının sağ köşesindeki o küçük kesik.” Konuşurken bir yandan da gösteriyordu. “Bu

yeni bir kesik, bence bu onu susturmak veya kararlılığını göstermek için vurduğu sert bir tokattan kaynaklanmış.”

O kadar kanın içinde bile, Cassandra’nın yüz hatları hâlâ seçilebiliyordu; küçük burun, çıkık elmacıkkemikleri, dolgun dudaklar, yuvarlak çene. Çok çekici bir kadın olduğuna şüphe yoktu.

Hunter kurbanın sarı saçlarının tamamen kanla kaplı olduğunu önceden fark etmişti. Üst tarafa doğru kan yoğunlaşıyordu ve bu da gösteriyordu ki akan kanın çıkış noktası burasıydı.

“Belli ki kanama kafasındaymış,” dedi. “Fakat önemli bir kesik veya keskin olmayan bir şeyin darbesiyle oluşan herhangi bir yara göremiyorum.”

“Benim kafamı karıştıran da bu,” dedi Dr. Slater, “çünkü kafasına keskin veya keskin olmayan herhangi bir cisimle vurulmuş gibi görünmüyor. Senin de dediğin gibi, saç derisinde görünür hiçbir kesik yok. Ayrıca kafatasında da herhangi bir ezilme yok.”

Hunter, Cassandra’nın kafasının üzerini tekrar inceledi. Katılaşmış kan ve saç tabakasından dolayı tam görememesine rağmen kafasında bir resim belirmeye başlamıştı.

“Küçük yarıklar.” Hunter bunu bir soru cümlesi olarak kurmamıştı.

Dr. Slater başını sallarken, bir yandan da gözleriyle Hunter’ın baktığı yerleri takip ediyordu. Hunter’ın çıkardığı sonuçtan biraz etkilenmiş gibiydi. “Onu kafatasında küçük delikler açarak öldürmüş.”

Kırk Beş

Yaklaşık iki saat kadar önce

Şeytani sesin sahibinin eldivenli elleri aniden Cassandra'nın kafasının üzerinde göründü.

Boş değillerdi.

Sağ elinde evlerde kullanılan cinsten, sıradan metal bir çekiç, sol elinde on beş santimetrelik çivi gibi sivri uçlu bir keski vardı.

Cassandra arkasında neler olduğunu göremiyordu. Boyununu hareket ettiremiyor, arkasını dönemiyordu. Yapabildiği tek şey, cep telefonunun ekranına ve kocasının gözlerinin içine dimdik bakmaktı. Bu sefer daha önce görmediği bir şeyi gören kendisiydi; tam ve mutlak bir çaresizlik.

“Bunu yapma. Lütfen bunu yapma,” diye merhamet diledi Bay J düşünmeden, fakat sesinden buna inancı olmadığı belliydi.

Kendisi daha önce kim bilir kaç kere şeytanın yerinde bulunmuştu, bunun daha önce bir yararı olmamıştı. Hepsi merhamet dilemiş, yalvarmıştı. Ne mazeretler ne verilen sözler ne de önerilen paralar, hiçbiri işe yaramamıştı. Bay J asla pazarlık etmek veya affetmek için orada bulunmamıştı. O son duraktı. Hata yapanın ödediği en son bedeldi. Şeytani

sesin sahibinin sözleri ve hareketlerinde kendindeki kararlılığın aynısını görmüştü. Evinden kilometrelerce uzaktaki otel odasından şeytanı az sonra yapacaklarından alıkoyacak hiçbir şey yapamayacağını veya söyleyemeyeceğini biliyordu. Karısına bir kez daha göz kırptı. Cassandra'nın görüşü yeni bir gözyaşı dalgasıyla tekrardan tamamen bulanıklaşmadan önce kocasının yüzündeki kederi, ıstırabı ve çaresizliği gördü.

Cassandra'nın arkasında duran şeytan, metal keskinin ucunu kafasının üzerine koydu. Alnından yaklaşık altı santim arkaya, merkez noktasının biraz sağına yerleştirdi.

Saç derisindeki sivri ucu fark ettiğinde, Cassandra'nın gözleri gidebildiği son noktaya kadar yukarıya kayd, sanki kendi kaşlarını görmeye çalışıyor gibiydi.

Şeytan çekici havaya kaldırdı.

Cassandra'nın gözleri yine aşağıya indi ve tekrardan yapabildiği tek şeyi yapmaya başladı; cep telefonu ekranından kocasına bakmak. Bay J'nin dudakları oynadı ama bir ses çıkmadı. Diyaframında yeterli güç kalmamıştı. Yapabildiği tek şey kelimeleri dudak hareketleriyle ifade etmektir: *Çok özür dilerim.*

BAM.

Şeytan çekici keskinin üzerine indirdi. Keskinin ucu kafatasından geçerek beyin dokusunu delmişti. O anda Cassandra'nın gözleri tamamen kayd ve bedeni şiddetli bir şekilde sarsıldı. Kendisine verilen felç edici maddeye rağmen vücudu hâlâ sinirsel motor tepkilere cevap veriyordu.

Bay J sessizlik içinde öfkeden titreyerek olduğu yere yığılıp kaldı. Kendini çok derinlerdeki bir boşlukta kaybolmuş, ruhunun ise tükendiğini hissediyordu.

Ardından gördüğü şey sürpriz oldu.

Kırk Altı

Bay J, keskinin Cassandra'nın beynine tamamen girmiş olduğunu sanıyordu, fakat bunun yerine keski bir santimetreden çok da fazla içeri girmemişti. Şeytan çekiç darbesinin şiddetini usta bir heykeltıraş hassasiyetiyle ayarlamıştı; tek bir darbe, o kadar, çünkü daha fazlasına ihtiyaç yoktu.

Şeytan nihayet ellerini çekti. Yoğun ve yapışkan kan, Cassandra'nın kafasından yüzüne doğru aktı. Ardında düzensiz, kırmızı bir iz bırakarak alnından yanaklarına, oradan da çenesine kadar ilerledi.

Bay J nefesini tuttu, sanki Tanrı'nın gazabına uğruyor-muş gibi dişlerini gıcırdatıyordu.

Cassandra'nın gözkapakları düzensiz bir şekilde birkaç saniye boyunca titreşti ve ardından tekrar durdu. İşkence ve aşırı acıdan dolayı kayan gözleri tekrar normale döndü.

“Ha, ha, ha, ha, ha.”

Mekanik gülme sesi Bay J'yi hazırlıksız yakalamıştı. Olduğu yerde tekrar sarsıldı.

“Yoksa keskiyi tek bir darbeyle kafasına tamamen soka-cağımı mı düşündün?” diye sordu şeytan.

Cevap gelmedi.

“Öyle düşündün, değil mi?”

Sessizlik.

“Bu eğlenceli olmazdı ki. Hayır John. Sen doğru cevabı verinceye veya karın ölünceye kadar devam edeceğiz. Vereceğin her yanlış cevap için onun kafatasında yeni bir delik açacağım. Ölmeden önce kaç tanesine dayanabileceğinden doğrusu pek emin değilim, fakat çok fazla olmasa gerek, sence?”

“Seni aşağılık he...”

“Kuralları biliyorsun.” Bay J’nin sözü yine kesildi. “Bana doğru cevabı vermeden bir ilerleme kaydedemeyiz. Öyleyse tekrar deneyelim. Evlilik tarihiniz. Beş saniyen var.”

Bay J’nin beynindeki çarklar ne yöne doğru döneceğini bilmiyordu. Öfke korkuyla birleşti, o da şüphe ve umutsuzlukla, sonra da hepsi mutlak bir boşluk hissiyle kaplandı.

Cassandra tekrar ekranda gözlerini kırptı, ama bu sefer yavaş bir şekilde yaptı bunu. Gözkapaklarının ardındaki gözleri boş bakıyor gibiydi.

Kan çenesinden omzunun üstüne damladı.

“Dört...” geriye doğru sayıyordu şeytan.

Yedi mart. Tarih Bay J’nin aklına yeniden gelmişti, ama artık onun yanlış olduğunu biliyordu, öyleyse bu tarih nasıl oluyor da hâlâ düşüncelerini etkileyebiliyordu? Tamamını mı yanlış hatırlıyordu, yoksa sadece günü mü? Ya ayı?

“Üç...”

Bay J’nin salonundaki şömine rafında evlilik gününe ait en az birkaç fotoğraf vardı. O ve Cassandra yüzlerindeki kocaman gülümsemeyle kilisenin önünde duruyordu. Bu psikopat böyle bir soru sorma fikrini buradan mı almıştı? Fotoğraflardan mı?

Düşünmen gereken şey bu değil John. Düşün, lanet olası, düşün.

“İki...”

Cassandra’nın gözleri bir an için tekrar odaklandı ve kasten kocasına baktı. Saniyeler önce kocasının yüzünde gördüğü çaresiz ifade daha da artmıştı.

“Bir...”

“Yedi nisan?” Bu kelimeler Bay J’nin dudaklarından inançtan yoksun bir şekilde çıkmıştı ve cevaptan çok bir soru gibiydi. Hepsi birer tahmindir, başka bir şey değil. Psikolojik olarak duyduğu endişe o kadar yoğundu ki muhtemelen kendi doğum gününü bile doğru söyleyebilmesi için birkaç kez denemesi gerekecekti.

Cassandra bu iki kelimeyi duyduğunda gözlerini kırptı. Gözyaşlarının ardından bile olsa, Bay J umudun onun gözlerini terk edişini ilk ve son kez gördü.

“Yine yanlış,” dedi şeytan pazar ayininde açılış konuşmasını yapan peder kadar sakin bir şekilde. Keskiyi ve çekici tekrar Cassandra’nın kafasının üzerine getirdi. Bu sefer keskiyi, merkezden birazcık sola ve alnının sadece üç santim kadar üstüne yerleştirdi. Bay J tekrar merhamet dilemek istedi. Yalvarmak ve dizlerinin üzerine çökerek ağlamak istedi, fakat tüm bunların ne yararı olacaktı ki? Şeytan dinlemeyecekti. Ve durmayacaktı.

Çekiç havaya kalktı ve tekrar indi.

BAM.

Şiddeti mükemmel ayarlanmış bir darbeye keskinin sadece uç kısmı Cassandra’nın kafatasına girdi. Bedeni bir kere daha şiddetle sarsıldı ve gözleri bilinmezliğin içinde kayboldu. Bu sefer kafası bir saniyeliğine dehşetle sağa

sola savruldu, sanki büyük bir böcek burnundan girip iğne-siyle onu beyninden sokuyordu.

Bay J yaşamın anlamını yitirmiş gibi hissetti. Karısı, en değerli şeyi, dünyası gözlerinin önünde ölüyordu. Onu korumak için yapabileceği bir şey olmadığı gibi, karısının ölmesinin nedeni de kendi aptallığıydı. Çünkü kendi evlilik tarihini hatırlamıyordu.

Kan, yeni açılan yaradan sızmaya başladı ve alnına dam-layarak sol yanağına doğru süzüldü. Gözkapakları hareket etti, fakat bu sefer tam olarak açıp kapatamamıştı. Gözlerini tamamen açacak kadar gücü kalmamıştı.

Karısına gözünün önünde işkence edilmesini izlemenin verdiği olağanüstü acı ve içinde duyduğu boğucu suçluluk duygusu, Bay J'nin bitkin hissetmesine neden oldu ve bir an için gözlerini ekrandan ayırdı.

Şeytan bunu gördü.

“Gözlerini ayırdın,” dedi.

Bay J'nin bakışları çabucak ekrana geri döndü.

“HAYIR,” diye seslendi kafasını sallayarak. “HAYIR.”

“Kuralları biliyorsun John. Gözlerini ayırırsan, onu tek-rar cezalandırırım.”

Şeytan bir kere daha keskiyi koydu, bu sefer Cassand-ra'nın kafatasının tam merkez noktasına yerleştirdi.

Bay J gözlerini bir kez daha karısının gözlerine kilitledi ve bunu yaparken korkutucu derecede sessizleşti. Cassandra artık orada değildi. Gözyaşları içindeki şaşkın gözlerinin ardında kara bir boşluktan başka bir şey göremedi. Gözbe-bekleri büyümüştü. Göz akının beyaz rengi ucuz kırmızı şa-rap rengine dönmüştü. Şeytanın verdiği sözü tutup karısını bırakacağı umuduyla evlilik tarihini şu anda hatırlasa bile,

onun tanıdığı Cassandra artık gitmişti. Gördüğünden çıkar-
dığı sonuç, keskinin beyin dokusunu delip geçecek kadar
derine girdiği idi. Muhtemelen daha şimdiden, beyninde
geri dönüşü olmayan bir hasar oluşmuştu. Sayısız ameli-
yattan sonra hayatta kalabilecek olsa bile, nasıl biri olarak
geri döneceğini kim bilebilirdi ki? Hâlâ konuşabilecek miy-
di? Yürüyecek miydi? Kollarını hareket ettirebilecek
miydi? Kimseyi hatırlayabilecek miydi? Ve Bay J bu gece
yaşananların onu sürükleyeceği psikolojik çöküntüyü hesa-
ba katmıyordu bile. Şu andan itibaren ne yaparsa yapsın,
Cassandra'yı zaten kaybetmişti.

BAM.

Çekiç bir kez daha indi. Bu seferki darbe öncekilerden
biraz daha şiddetli gibiydi, çünkü Bay J kemiğin çatlama
sesini duymuştu. Sanki birisinin kırık cam parçalarının üze-
rine basması gibi bir sestti bu. Aynı anda taze kanın yeni
açılan yaradan oluk oluk aktığını gördü.

Cassandra oturduğu yerde üç defa şiddetle sarsıldı. Şey-
tan kafasını bırakınca neredeyse yavaş çekimdeymiş gibi
Cassandra'nın kafası hantal bir şekilde öne doğru düştü.

Bir süre sessizlik yaşandı, ardından nereden geldiği belli
olmayan ani bir sarsıntı daha oldu. Cassandra'nın ağzı yarı-
ya kadar açıldı ve dudaklarının sağ köşesinden salyaları ak-
maya başladı. Bedeni tamamen hareketsiz kalmadan önce,
omuzları kas spazmıyla birkaç defa öne ve arkaya doğru
atıldı.

Bu sefer felç olan Bay J'ydi. Gözleri o küçük ekrana ya-
pışıp kaldı. Ağır ağır ve güçlkle nefes alıyordu.

Çekiç ve keskiyi elinden bırakan şeytan, Cassandra'nın
cansız halini birkaç saniye boyunca ekranda tuttu, ardından

iki parmağını kadının boynunun sağ tarafına koydu. Hemen sonra sol tarafı denedi.

Bay J de otel odasından aynısını yaptı. İki parmağını uzattı ve cep telefonunu ekranının üzerinde nazikçe dolandırdı, sanki gerçekten de karısının yüzüne dokunuyormuş gibi.

“Ben... çok özür dilerim.” Acı dolu kelimeler mırıltı şeklinde çıkmıştı. “Çok, ama çok özür dilerim aşkım. Seni çok seviyorum. Lütfen beni affet.”

“Tebrikler John,” dedi şeytan. Çoktan Cassandra’nın arkasından çekilmişti. “Karının ölümüne göz yummayı başardın.”

Bay J’nin gözünden tek bir gözyaşı damlası süzüldü. Gözlerini kapadı ve nefretle nefes alıp verdi. Tekrar açtığında, gözleri karısının gözleri kadar hayattan kopuktu. Elini cep telefonu ekranından çekti.

Bir anda ani bir hareketle kamera sola ve yukarı doğru kaydı ve Bay J’nin ekranı beklemediği bir şeyle kaplandı; şeytanın suratı, fakat bu bir yüz değil, bir maskeydi. Maskenin sarkmış ve erimiş et parçaları, biçimsiz, şeytani gözleri, kesilmiş burnu, kan lekeli keskin dişleri ne kadar gerçekçi ve tuhaf görünse de Bay J bir an bile gözünü kırpmadı. Hareket etmedi. Gözünü ayırmadı.

“Senin şu küçük oyunun artık bittiğine göre,” dedi oldukça sakın ve otel odasının pencerelerini dondurabilecek kadar soğuk bir ses tonuyla, “sen ve ben bir yenisini oynayacağız. En iyi oyuncusunun ben olduğu bir oyun. Yıllardır oynadığım ve hiç kaybetmediğim bir oyun. Beni dinliyor musun?”

Şeytan karşılık vermedi.

“Bir kameranın ardına saklanmanın,” diye devam etti Bay J, “çirkin bir maskenin ardına saklanmanın gerçekten de seni güvende tutacağını mı düşünüyorsun?” Durdu ve şeytanın gözlerine bakmaya devam etti. “Üzerinde çalıştığım hedeflerin hepsi kaçıyordu. Hepsi de senin şu anda yapmakta olduğun hataya düşüyordu. Sanıyorlardı ki kaçmak, şehir, eyalet ya da ülke değiştirmek... isimlerini, görünümelerini değiştirmek... yeni bir kimlik edinmek vs. Bunların kendilerini bir şekilde güvende tutacağını düşündüler. Ortadan kaybolmanın yeni bir hayatın anahtarı olduğunu ve eski problemlerinin geride kalacağını düşündüler.” Yeniden manidar bir duraklama. “Hepsi yanılıyordu. Her kimsen, sana benim hakkımda bilmediğin bir şey daha söyleyeyim. İşimin ilk kısmı, her nerede olurlarsa olsunlar, o kaçanların izlerini sürmek...” Bay J öne doğru eğilerek telefonuna daha da yaklaştı. “Ve yaptığım işte en iyisi kesinlikle benim. Bunu bil. Bundan sonra nereye gidersen git, nerede saklanırsan saklan, kim olursan ol. Seni *bulacağım*... ve kalbini göğsünden sökeceğim. Beni duyuyor musun seni hasta ucube?”

Beklenmedik şekilde şeytan, Bay J’nin tüm konuşması boyunca hattı açık tutmuştu.

“Ha, ha, ha, ha, ha.” Şeytan güldü. İlk başta sakın bir gülüştü, sanki bundan kaçınmaya çalışıyormuş gibi, fakat kısa süre sonra ses daha fazla yükseldi. Çok daha fazla.

“Ha, ha, ha, ha, ha, ha!”

Gülüştü neredeyse histerik bir boyuta ulaşırken iğrenç, katil palyaço maskesinin ağız kısmı eğilip büzülerek şekil değiştiriyordu.

“Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.”

Bay J, sanki hipnotize olmuş gibi, gözlerini küçük ekrandan ayırmıyordu. Bu hayatta başka kimsenin görmediği bazı şeyler gördüğünü biliyordu. En güçlü insanları bile rahatsız edecek, çirkin, dehşet verici şeylerdi bunlar, fakat daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Aniden, herhangi bir işaret olmadan, şeytan gülmeyi öylece bıraktı.

Bir saniye sonra da hat kapandı.

Kırk Yedi

Bay J, yani John Louis Goodwin, Bruce ve Sally Goldwin çiftinin beklenmeyen ve tek çocuğuydu. Madison, Nebraska'da yengeç burcu çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Bu merak uyandırıcıydı, çünkü FBI tarafından yapılan son araştırmalara göre, tüm burçlar arasında en tehlikeli ve en becerikli suçlular bariz bir farkla yengeç insanları arasından çıkıyordu. Tuhaf olan başka bir gerçek ise ikinci sırada boğa burcunun olmasıydı, onu yay insanları takip ediyor, ardından da koçlar geliyordu. Bay J'nin babası boğa, annesi ise koç burcuydu.

Bir bebeğin doğumu aileye mutluluk getirmelidir ama Bay J örneğinde durum tam tersiydi. Onlu yaşlarının ortalarından beri az miktarlarda uyuşturucu kullanan annesi en başta yapacağı bir doğumun kendisinin kurtuluşu olacağına inanıyordu, fakat bitkin düşürücü doğum sonrası depresyona girdi. Buna karşı yanıtı, yeni doğan çocuğunun mutluluğunu tamamen göz ardı ederek az miktarlarda kullandığı uyuşturucuyu bir bağımlı gibi kullanmaya başlamak oldu. Kurtuluş bir anda mahkûmiyete dönüştü.

Bir çocuk sahibi olmayı hiçbir zaman gerçekten istememiş olan babası şişeyi şıngıya, yumruğu da diyaloga tercih etmişti. Böylesi tehlikeli bir karışımın sonucu olarak John Louis Goodwin, karışık bir aşk-nefret ilişkisinin ihmal edilmiş çocuğu -ünlü “görünmez çocuk”- olarak büyümüştü.

Tüm o sevgisizlik ve şefkatsizlik John’un gözünden kaçmamıştı ve ebeveynlerinin planları arasında yeri olmadığını çok erken yaşlarda anlamıştı. Yaşı ilerledikçe daha sık dayak yer olmuştu, annesinin şaşkınlığına ve babasının öfkesine rağmen ağlayıp saklanacak bir yer aramak yerine, her zaman dik durmuş, dayaklara karşı korkusuz ve sessiz kalmıştı. Ama hepsi yağmurlu bir yaz gecesinde sona erdi, John’un on beşinci doğum gününden sadece birkaç gün önce. O gece yine sarhoş babasından dayak yedikten sonra, John yatak odasına döndü, küçük bir sırt çantasında bulunan az sayıda giysisini topladı ve yatağına oturdu. Kollarım dizlerine dolamış, gözlerini de önündeki kirli duvara odaklamıştı. İki ebeveyninin de yatak odalarında sarhoş bir şekilde sızıp evin tamamen sessizleştikten emin olana dek, dört saat boyunca ses var mı diye dinleyerek beklemişti. John bir an bile tereddüt etmeden yatak odasının kapısını açtı ve parmak uçlarında mutfığa kadar yürüdü. Annesinin uyuşturucu parasını nerede sakladığını çok iyi biliyordu. Tüm parayı aldıktan sonra hiçbir zaman ev olarak göremediği o “dünyadaki cehennem”i sonsuza dek terk etti.

John’un planının işlemesi için yaşadığı geri kalmış kasabayı hemen terk etmesi gerekiyordu. Şehirler arası otobüs terminalinde o gece bir yerlere giden tek otobüs, meleklerin yaşıyor olması gereken şehre gidiyordu, fakat oraya vardığında bulduğu tek şey melekler değil, şeytanlar olmuştu.

İlk zamanlar John sisli sokaklarda dolandı, yerlerde uyudu, çöp kutularıyla arka mahallelerdeki çöp konteynerlerinden bulduklarıyla karnını doyurdu. Garip olansa, o konteynerlerde bulduklarının genelde ailesiyle birlikte yaşadığı zamanlarda yediklerinden daha iyi yiyecekler olmasıydı.

LA sokaklarında yaşam hiçbir zaman kolay olmamıştı. John, uyuşturucu ve alkolün insan üzerindeki yıkıcı etkilerini ilk elden görmüş olmasına rağmen, on beş yaşında evsiz biri olarak bu kötü iki alışkanlığın çekiminden kaçmak için tam anlamıyla güçsüz kalıyordu. Kısa süre sonra John da çeteleri, kızları, parayı, partileri ve birçok yönden korkutucu ve tehlikeli olan o heyecan verici yaşamı keşfetmişti. Sonrasında olan ise John'un ilk içsel şeytanıyla yüz yüze gelmesiydi; bağımlı kişiliğiyle.

Onu bu kötü alışkanlıklarla dolu hayata bir parazit gibi tutunmaya iten şey işte bu şeytandı ve o da buna derin bir denize düşen bir çapa gibi saplanmıştı. Üç yıl boyunca bu hayat onun elindeki tek şeydi ve bunu vücudunun her zerreleriyle yaşayarak nefes aldı. Fakat tüm bu çılgınlık onu içten içe bitiriyor, beynini yiyor ve duygularını mahvediyordu. Çok geç olmadan bundan kaçmalıydı. John Louis Goodwin on sekiz yaşındayken Birleşik Devletler Ordusu'na katıldı.

İlk görev turu sırasında Bay J takma adını aldı. Üç görevin ardından, iki madalya ve birkaç takdirnameden sonra, John nihayet askeri yaşamdan bıktığına karar verdi ve Los Angeles'a döndü. O sırada yirmi beş yaşındaydı. Döner dönmez gördü ki kışla hizmeti bitince kendi ülkesi, uğruna savaştığı, adam öldürdüğü ve kendi hayatını ortaya koyduğu ülkesi ona sanki hastalıklı biriymiş gibi davranmaya karar vermişti. Hayatmda ikinci defa “görünmez çocuk”

olmuştı. Hayatında ikinci kez mümkün olacağını hiç düşünemeyeceği bir seviyede ihmal edilmişti. Kimse onu işe almıyordu, insanlar ona sanki bir pislikmiş gibi bakıyordu ve hükümet ona yardım etmek için çok az şey yapmıştı. Birdenbire John kendini, meleksiz şehre ilk geldiği zaman-kiyle aynı durumda buldu, fakat bu sefer sokakları tanıyor ve kiminle konuşacağını biliyordu.

John'un beklemediği bir şekilde eski arkadaşlarından bazıları, içinde bulundukları "sokak" organizasyonlarında en üst kademelere yükselmişti ve bu organizasyonlar her zamankinden daha sağlam ve güçlüydü. Bazıları güçlerini birleştirip bir kartel oluşturmuştu. Eski "sokak ticareti" tarzı işlerden uzaklaşmışlar, birkaç büyük işe girmişlerdi. Kaliforniya, Nevada, Louisiana ve New Jersey'deki kumarhaneler de bunlara dahildi, fakat iş bunlarla sınırlı değildi. John'a gelen onlar oldu.

"Senin gibi biri işimize yarayabilir," dendi John'a. "Senin uzaktayken edindiğin bilgi ve yeteneklere sahip biri."

John kendi hükümeti tarafından ihanete uğramış olarak görüyordu kendini ve bu da karteğe katılma kararını vermesindeki en büyük etken olmuştu.

"Eğer doğru kararı verirsen, kimsenin sunamayacağı olanakları sunarız sana. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Eğer teklifinizi kabul edersem," demişti Bay J, "birkaç şartım olacak. İlki her zaman yalnız çalışırım, hiçbir ekibe bağlı olmadan."

"Devam et."

"Elimden geldiğince normal bir hayat yaşamak istiyorum, bunun için bir vitrine... herhangi bir araştırmadan sorunsuz şekilde geçebilecek meşru bir işe ihtiyacım olacak."

“Bu kolaylıkla halledilebilir.”

“Ayrıca yeni bir kimliğe ihtiyacım var. Kendi ismim işe yaramaz.”

“Lafı olmaz.”

Bundan iki yıl sonra Bay J, Cassandra’yla tanıştı.

Kırk Sekiz

Garcia kurbanın kafasına daha iyi bakabilmek için yaklaştı, ama Hunter ve Dr. Slater gibi o da birbirine yapışmış kan ve saçtan oluşan kalın tabakadan ötesini göremedi.

“Beyin zarında delinme var mı?” diye sordu, ses tonu yüzündeki ifade kadar şüpheliydi. “Ne kullanmış ki? İnce matkap ucu mu?” Bakışları çabucak etrafta dolandı, sanki aleti arıyor gibiydi.

Hunter kafasını salladı. “Hayır, matkap ucu değil,” diyerek karşı çıktı. “Matkap ucu, hızla dönerken saçların dolanmasına neden olurdu.” İşaretparmağıyla dairesel bir hareket yaptı. “Bu da saçları örgü şeklinde toplayarak yaranın alt kısmında saç topakları oluştururdu. Burada öyle bir şey görünmüyor.”

Çabucak geçen bir saniyelik sessizlikten sonra Garcia, sanki acıyı hissedebiliyormuş gibi suratını buruşturdu. “Çekiç ve çivi.”

Hunter bu sefer başıyla onayladı. “Ya da çok benzer bir şey.”

Hunter’ın baş hareketini Dr. Slater da yaptı. “Böylece bu sonuç bizi katilin yöntemi açısından iki kurban arasındaki

diğer benzerliğe götürüyor. Hatırlayacağınız üzere ilki yemek masası sandalyesiydi.”

“İşkence,” dedi Garcia.

“Kesinlikle,” diye onayladı Doktor. “İlk kurbanın yüzü küçük küçük kesiklerle doğranmıştı, bu kurbanda da kafatasına bir bir açılan... delikler var.”

Hunter, Dr. Slater’a biraz daha fazla bilgi verme zamanının geldiğini düşündü. “İki cinayet arasında üçüncü bir benzerlik daha var Doktor.”

Doktor yüzünü Hunter’a çevirdi.

“Görüntülü arama,” diyerek açıkladı Hunter. “Tıpkı ilk cinayette olduğu gibi, katil tüm eylemini görüntülü arama aracılığıyla yayınlamış. Bu sefer kurbanın kocasına.”

“Daha yüzde yüz onaylanmış bir şey yok,” diye sözü aldı Garcia, “öyle ki hâlâ Bay Jenkinson’la konuşamadık.”

“Kendisi nerede?” diye sordu Dr. Slater.

“Görünüşe göre şu anda buraya doğru geliyor, fakat arama geldiğinde Fresno’daydı.”

“Fresno mu?”

Garcia başıyla onayladı. “Danışmanlık yapıyor. Bir iş için evden ayrılmış.”

“Yine mi soru sorma oyunu?” diye sordu Dr. Slater.

Garcia’nın başı hafifçe iki yana doğru eğildi. “Görünüşe göre öyle ve eğer kurallar da ilkiyle aynıysa, her yanlış cevap için...” Başıyla kurbanı işaret ederek. “Kurban cezalandırılmış.”

“Kırık camla dolu kaba birbirini ardına ‘yüz çarpma,’” dedi içinden Doktor. “Kafatasında birbirini ardına açılan delikler.”

“Oyun bittiğinde,” dedi Hunter, “kocasını 911’i aramış.”

“Bu hepimizin buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini açıklıyor,” dedi Doktor. “Kurbanın kanı aslında hâlâ sıcak. Ölüm sertliği daha başlamamış. Şunu söylemeliyim ki kurban öleli iki saat, belki de daha az olmuş.”

“Kaç tane gerekir Doktor?” diye sordu Garcia. “Ölmesi için kafatasına kaç darbe alması gerekir?”

“Söylemesi çok zor Dedektif.” Dr. Slater’ın acıma ifadesiyle dolu gözleri kurbanda döndü. “Bu sayıyı etkileyen değişik faktörler var; kullanılan çivinin eni, deliğin açıldığı nokta, çivinin beyin zarından ne kadar içeriye girdiği ve beyne temas edip etmediği gibi. Katilin titizliğine ve ne kadar işkence etmek istediğine bağlı olarak cevap bir de olabilir, on da. Burada her şey katilin kontrolünde.”

Hunter birkaç adım geriye çekildi nihayet dikkatini kurbandan başka yöne kaydırmayı başarak. Jenkinsonlar’ın antresinde de fark etmiş olduğu gibi, salonda da hiçbir şey zarar görmüş veya yerinden oynamış gibi görünmüyordu. Cassandra’nın parmaklarını, ellerini ve kollarını önceden incelemişti. Ne çürük ne çizik ne de savunma yarası izi vardı. Oldukça uzun boylu bir kadındı, bir yetmiş, bir yetmiş beş civarıydı, ince yapılıydı ve kas dokusu da spor salonunda haftada en az bir kere ağırlık çalıştığını gösteriyordu. Eğer beklemediği bir anda ele geçirilmediyse veya bir silahla sindirilmediyse, karşı koymuş olmalıydı, hem de sağlam bir şekilde. Hunter bundan oldukça emindi, yine de hiçbir yerde mücadele izi yoktu, ne kadının vücudunda ne de evinde.

“Kurbanın cep telefonu bulundu mu?” diye sordu Hunter.

“Bulundu,” diye cevapladı Doktor Slater. “Nerede bulduğumuzu tahmin etmek ister misin?”

“Mikrodalgada,” dedi Garcia.

Doktor bunu bir baş işaretiyle onayladı.

“Bilgisayar? Dizüstü bilgisayar? Tablet?”

“Henüz tüm evi araştırmadık, fakat mutfak tezgâhının üzerinde bir dizüstü bilgisayar var.” Doktor işaretparmağıyla o yönü gösterdi.

Adli bilişim uzmanlarına yeni bir eğlence çıktı diye düşündü Hunter.

Dr. Slater tekrar kurbanın bedenini incelemeye koyuldu. “Bu hiç mantıklı değil,” dedi Hunter’ın dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırarak.

“Katilin yönteminde açıkça görülen kararsızlıktan mı bahsediyorsun?” dedi Hunter.

Doktor önce başını salladı, sonra duraksayarak Hunter’ın dediğini tekrar değerlendirdi. “Açıkça mı? Az önce dört büyük farklılığı tarif ettiğimi sanıyordum.”

“Tabii ki onların da hepsi doğru ve geçerli,” diye yanıtladı Hunter. “Fakat sanırım burada bir şeyi unutuyor olabiliriz.”

“O nedir peki?” diye sordu Doktor.

“Gerçekten de üç gece öncekiyle aynı katilden bahsediyorsak, bu onun ikinci saldırısı. Şu anda yöntemini, hatta imzasını oluşturan şeyler net değil, çünkü karşılaştırabileceğimiz tek bir örnek var elimizde.”

Dr. Slater bir an için bunu düşündü ve sonrasında bir kaş hareketiyle Hunter’ın savını kabul etti.

Hunter şömineye doğru yürüdü ve şömine rafından çerçevelenmiş bir evlilik fotoğrafı aldı. Resimde kurban ve kocası bir kilisenin girişindeki merdivende duruyordu. Hunter burayı hatırlamıştı, Los Angeles’in merkezindeki Cathedral

of Our Lady of Angels'tı. Yüzlerindeki gülümseme her şeyi anlatıyordu.

“Evet,” dedi Hunter. “Katilin yönteminin ne olabileceğine dair pek çok işaret var. Pek çok farklılıklar da var, ama gerçek şu ki şu anda sadece deneme aşamasında olabilir.”

Doktor gözlerini incelemek için Cassandra'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Dur bir dakika,” dedi en sonunda Hunter'ın sözlerinden bir anlam çıkararak. “Eğer haklıysan ve o hâlâ deneme yapıyorsa, o zaman hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz, değil mi? Burada sona ermeyecek. Katil tekrar öldürecek.”

Ne Hunter ne de Garcia karşılık verdi.

Vermelerine gerek de yoktu.

Kırk Dokuz

Bay J, Bakersfield ve Los Angeles'a doğru giden otoyola çıktığında, Cadillac CTS-V'sini, Kaliforniya Otoban Devriyesi'nin izin verdiği en yüksek limit olan yüz on kilometre hıza çıkardı. Kafası hâlâ karmakarışık. Düşünceler zihninin derinliklerinde harekete geçiyor, fakat daha yüzeye çıkamadan paramparça oluyordu. Bunun nedeni Cassandra'nın kendi salonunda işkence görmesi, gözlerindeki çaresiz ifade ve bedeninin o son sarsıntısına dair sahnelerin gözünde tekrar canlanmasıydı. Düşünceleri, asla unutmayacağını bildiği o mekanik ses tarafından bastırılıyordu.

Bay J derin bir nefes aldı ve bu, üzüntüyle bir defa daha titremesine neden oldu. Sanki kusmak üzereymiş gibi öksürmeye başladı, fakat boş midesinden bir şey çıkmadı.

Öksürme çılgınlığı bittiğinde, arabanın saatine, ardından da hız göstergesine göz attı. Bir saatten uzun süredir yoldaydı. Tüm yol boyunca en yüksek hız limitinde sürse bile, yine de Los Angeles'a geri dönüp Granada Hills'teki evine ulaşması hâlâ iki saatini alacaktı.

“Lanet olsun. Lanet. Lanet!” diye bağırdı direksiyonu yumruklarken. Bir yandan hiçbir şeye, diğer yandan her şeye karşı bağırmıştı.

LAPT dedektiflerinin ve adli tıp ekibinin çoktan orada olduğunu, evini araştırıp Cassandra’nın cesediyle uğraştığını biliyordu. Biliyordu, çünkü onları arayan kendisiydi. Bu, Fresno’daki otel odasından ayrılmadan önce yaptığı üç aramadan ilkiydi. İkinci olarak LAPT içindeki bağlantılarından birini aramıştı. İyi para ödediği ama aynı zamanda kendisine hayatından bile fazlasını borçlu olan biriydi bu. Bay J’ye, eşinin ve çocuklarının hayatını da borçluydu.

“Efendim!” Derin ve kalın sesli biri iki kere çaldıktan sonra şüpheci bir şekilde telefonu açtı.

“Brian?” diye sordu Bay J nezaketen. Brian’ın oldukça kendine özgü olan ses tonunu nerede olsa tanıyacak olmasının yanında, Bay J onu her zamanki numaradan aramıştı. Kimsenin bilmediği bir numaraydı bu. İkisinden başka kimsenin kullanmadığı bir numara.

Uzun bir süreliğine duraksadılar. Bu süre zarfında Bay J, önce boğuk ayak sesleri duydu, ardından da bir kapının açılıp kapandığını ve birkaç boğuk ayak sesi daha.

“Bay J,” dedi Brian endişeli bir ses tonuyla dışarıya derin bir nefes vererek. Bay J onu hiç gece vakti aramamıştı. Onu hiç evinden aramamıştı.

Brian Caldron bir LAPT dedektifi değildi. Bir polis memuru da değildi. Aslında bir tabancayı zar zor kullanabilirdi. O müthiş bir bilgisayar kurduydu. LAPT bünyesindeki Bilimsel Soruşturma Bölümü’nde çalışan yüksek yetkili bir analistti. Sahip olduğu yüksek yetki düzeyi ona yerel ve ulusal kolluk kuvvetlerine ait hemen hemen tüm veri

tabanlarına doğrudan ve serbest erişim sağlıyordu. Bu erişimle Bay J'ye modern çağın en değerli şeyini sağlıyordu: Bilgi.

“Seni evindeyken aradığım için üzgünüm,” dedi Bay J, “Fakat bir iyiliğe ihtiyacım var.” O kelime ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu Bay J. Bu asla bir iyilik değildi, her zaman bir iş olmuştu. “İyilik” kelimesi zayıflık ifadesiydi. Bay J'nin Brian'a borçlu olduğunu ifade ediyordu. Brian'ın bunu anlamayacağını umdu.

Brian anlamamıştı.

“Sabaha kadar bekleyemez mi?” diye sordu Brian.

“Hayır.”

Bay J, Brian'ın derin bir nefes daha aldığını duydu. “Peki, nasıl yardım edebilirim?”

“LAPT'ye bir 911 araması geldi, üzerinden fazla zaman geçmedi,” diye açıkladı Bay J. “Muhtemel cinayet.”

Brian, Bay J'nin verdiği adresi not aldı.

“Senden istediğim ilk şey, aramanın asılsız çıkıp çıkmadığını bilmek istiyorum.”

Bay J her nedense, tüm bunların iğrenç bir şakadan başka bir şey olmayabileceği umuduna hâlâ tutunuyordu.

“Tamam,” dedi Brian. “Ya asılsız değilse?”

“O zaman davayı yedi gün yirmi dört saat izlemeni istiyorum. Bu soruşturmayla ilgili kayda geçen her şeyi, ama her şeyi bilmem lazım.” Kısa bir duraksama. “Aramayı oradan tasdik edebilir misin, yoksa merkeze geri mi gitmen gerekiyor?”

“Şu anda ihtiyacın olan sadece tasdikse,” dedi Brian, “onu buradan yapabilirim.”

“Tamam. Halledince bana haber ver.”

Bay J hızını tekrar kontrol etti. Hâlâ hız sınırında gidiyordu.

Ring. Ring. Ön paneldeki geniş ekranda Brian'ın gizli numarası göründü. Direksiyondaki bir düğmeye basarak telefonu açtı.

“Brian. Elinde benim için ne var?”

“Arama asılsız değil.”

Bay J görünmez bir hançerin kalbine saplandığını hissetti. Parmaklarındaki boğumlar beyazlaşana kadar direksiyonu boğarcasına sıkmaya başladı.

“Kurban bir kadın,” diye devam etti Brian. “Kırk iki yaşında. Kadının ismi Cassandra Jenkinson.”

“Kimliği konusunda bir şüphe var mı?” diye sordu Bay J. Umudu artık sadece bir fanteziydi.

“Olay yerindeki ekibe göre yok. Resmi kimlik sadece bir formalite. Kurbanın ehliyeti çantasının içinde bulunmuş.”

Görünmez hançer Bay J'nin kalbinde daha da derine ilerledi. Hançerin içindeki her şeyi parçaladığını hissedebiliyordu.

“Cep telefonunu bulmuşlar mı?” diye sordu Bay J. Bir kez daha sesi, her zamanki gibi soğuk ve duygusuzdu.

“Cep telefonu mu? Sisteme bir rapor girilene kadar bunu bilemem. Umarım sabaha.”

“Önemli değil,” diye düşündü Bay J. Zaten bunu kendisi, Brian'dan daha önce öğrenebilirdi.

“Kocasının ismi...” Brian devam etmek istedi ama Bay J sözünü kesti.

“Tamamdır. Şu an için ihtiyacım olanlar bunlardı.” Kısa bir duraksama. “Şimdi. Sana söylediğim gibi, bu

soruşturmadaki her şeyin izlenmesini istiyorum. Her zamankiyle aynı yöntem. Her zamanki takip edilemez e-posta adresi. Önemli olduğuna inandığın bir bulguya rastlarsan, beni en kısa zamanda bu numaradan ara. Başka bilgiye ihtiyacım olursa seni ararım.”

Arama sonlandı.

Bay J hız göstergesine bir kere daha baktı. Saatte yüz on kilometre işe yaramıyordu. Cadillac CTS-V’si sıfırdan yüze 3.7 saniyede çıkıyordu. Kaportanın altında 6.2 litrelik V8 turbo motor yatıyordu ve saatte üç yüz yirmi kilometreye kadar çıkabiliyordu. Ayrıca araba bir hız tabancası veya kamerayı bir buçuk kilometre öteden algılayabilen gelişmiş bir radar tespit sistemiyle donatılmıştı. Araba en ufak şüpheye yer bırakmayacak şekilde bir süper sedandı. Şimdi tüm o gücü kullanmanın zamanı gelmişti.

Elli

Gece saat 02:00 sularında Hunter, Garcia ve Dr. Slater'ın suç mahallindeki işleri bitmek üzereydi. Prosedüre göre, Cassandra Jenkinson'ın cesedi, bulunduğu konum ve pozisyon itibarıyla mümkün olan her açıdan fotoğraflanıp kayıt altına alınmış, sonra da nihayet adli tıp laboratuvarına götürülmüştü. Olay yerine geldikleri sırada başlayan yoğun yağış bir saat boyunca devam etmişti. Bu süre içinde yağmur olası kanıtları da silmişti, buna katilin eve yaklaşırken veya evden ayrılırken zeminde bırakmış olabileceği muhtemel ayak izleri de dahildi. Garaj yolundan sorumlu olan uzman elini çabuk tutması sayesinde, o alanda karşısına çıkan kısmi lastik izini korumayı başarmıştı. Yağmur durduktan sonra jelatin tabaka kullanarak bir iz çıkarmayı başardı. Kullandığı şey, bir tarafında düşük yapışkanlığa sahip jelatin bir katmanın bulunduğu kauçuk bir tabakaydı. Bu gözenekli, pürüzlü, eğimli ve dokulu yüzeyler de dahil olmak üzere hemen hemen her yerden iz çıkarabilirdi.

“Şansımız var mı?” diye sordu Garcia, Nicholas Holden'a. Kendisi iki saatten beri kapılara, pencerelere ve evin içinde uygun olan her yüzeyle objeye toz sürüyordu.

“Şanstan ne anladığına bağlı,” diye cevapladı omuz silerek, bu sırada da aletlerini toparlamayı bitirmişti.

Garcia hafif bir kaş kaldırma hareketiyle sorguladı durumu.

“Bu aile kaç kişilik?” diye sordu Holden neredeyse kinayeli bir tonda, çünkü evin her tarafında çok sayıda resim görmüştü.

“Kurban ve kocası,” diye yanıtladı Garcia.

“Başka kimse yok mu?” Sorunun içinde biraz şaşkınlık vardı.

“Elimizdeki bilgiye göre yok.” Garcia duraksadı, düşündü ve açıkladı. “Aslında yirmi yaşında bir oğulları var, fakat artık burada yaşamıyor. Boston’da üniversiteye gidiyor. Niye ki?”

Holden başıyla onayladı, sanki bu bilgi pek çok şeyi açıklıyormuş gibi.

“Örnekleri basitçe karşılaştırdığımda, üç farklı parmak izi bulduğumu söyleyebilirim,” diye açıkladı. “Biri kurbanın kendisine ait. Diğer ikisinin de iki farklı erkeğe ait olduğuna şüphe yok. Bu ikisinden biri, bariz şekilde evin her tarafında görülüyor; mutfak, banyolar, yatak odaları, salon, koridor... her yerde. İkincisi ise diğeri kadar her yerde karşımıza çıkmıyor, ama yine de yeteri kadar görülüyor ve bu da bize iki izin de bu eve yabancı kimselere ait olmadığını gösteriyor.”

Garcia çenesini kaşdı. “Koca ve oğul.”

Holden bir baş hareketiyle onayladı. Kapının dışından gelen gürültü patırtıyı duyduklarında alet çantasının fermuarını yeni çekmişti. Daha kimse tepki veremedi, uzun

boy lu, yapı lı ve kafası tıraş lı bir adam salona daldı. Yüzün-
de korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Onun ardın-
dan öfkeli iki polis memuru girdi içeri.

“Bayını,” dedi memurlardan biri çabucak adamın kolunu kavrayarak. “Burası hâlâ bir suç mahalli ve şu anda burayı kirletiyorsunuz. Dışarı çıkmanızı istemek zorundayım.”

Adam kolunu silkip memurun elinden kurtardı.

“Sorun değil,” dedi Hunter yüzünü memurlara dönüp adamı bırakmalarını işaret ederek. Sormasına gerek kalma-
dı. Adamı şöminenin üzerinde duran fotoğraflardan tanı-
mı ştı. “Buradaki işimiz bitti, değil mi?” Dr. Slater’a baktı.

Doktor yanıt olarak baş işareti yaptı. “İhtiyacımız olan her şeyi topladık. Artık alanın kirlenme riski yok.”

Memurlar birbirine baktı, sonra Hunter’a baş işareti ya-
parak evden dışarı çıktılar.

“O nerede?” diye sordu Bay J titreyen bir sesle. Çılgına dönmüş gözleri tün alanı tarıyordu.

Hunter onunla tanışmak için öne çıktı. “Bay Jenkinson, ben LAPT’ten Dedektif Robert Hun...”

“Karım nerede?” Bay J, Hunter’ın sözünü kesti. Bakış-
ları dedektifleri aştı ve önce doğ u duvarının orada tek duran yemek masası sandalyesini, sonra da altındaki kan gölünü gördü. Karısının kanı. Bir an için nefes alamadı.

“Cesedin adli tıp laboratuvarına götürülmesi gerekiyo-
du,” diye cevapladı Hunter ılımlı bir ses tonuyla.

Bay J bir açıklama istemedi, çünkü aslında ihtiyacı da yoktu. Eğer çok iyi anladığı bir şey varsa, o da polis prose-
dürleriydi.

Taş kesilmiş bir şekilde Hunter, Garcia ve Dr. Slater’ı geçerek sandalyeye doğru yürüdü. Etrafındaki herkes ve

tüm dünya ortadan kaybolmuştu. Karısı birden orada beliriverdi, hemen karşısında oturuyordu. Gözleri korku ve üzüntüyle kocasına bakıyor, basit bir cevap için ona yalvarıyordu. Biliyor olması gereken bir cevap için.

Sanki Cassandra hâlâ oradaymış gibi sağ kolu yavaşça sandalyeye doğru uzandı. Sanki yüzüne dokunabilecek... saçlarını okşayabilecek... gözyaşlarını silebilecekmiş gibi.

“Çok, ama çok üzgünüm.” Kelimelerin ağzından çıktığını fark etmiyordu bile.

Saygıdan dolayı kimse bir şey söylemeyip Bay J’yi rahatsız etmedi.

Dr. Slater takımına ayrılmaları için sessizce işaret verdi.

Bay J, midesinin bulandığını ve ayaklarının bedeninin ağırlığı altında çökmek üzere olduğunu hissetti. Kendine gelmek için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar açtığında, Hunter odadaki başka kimsenin görmediği bir şey gördü: Sarsılmaz bir odaklanma ve kararlılıkla kaplı müthiş bir öfke.

“Pekâlâ,” dedi nihayet Hunter’la göz göze gelerek. Ses tonu buz gibiydi. “Sanırım bana birkaç soru sormak istiyorsunuz.”

Elli Bir

Otel odasında kafası ellerine gömülmüş şekilde oturan Bay J, bir sonraki adımının ne olacağı konusunda çok iyi düşünmeliydi. LAPT'yi bu işin dışında tutmayı tercih edebilirdi ve eğer başka bir çözüm yolu görebilseydi, yapacağı tam olarak da bu olurdu. Fakat sahip olduğu bağlantılara rağmen bu işin üstesinden gelebilmesinin imkânı olmadığını biliyordu.

İkinci düşüncesi, en başta o lanet çağrışı hiç almamış gibi davranmaktı. Bu ona LAPT'ye karşı ihtiyacı olan avantajı sağlardı. Saat gece 02:00'a kadar Los Angeles'a dönmüş olabileceğini biliyordu. Arabası yeterince hızlıydı ve radar tespit sistemi de polisler tarafından kenara çekilmesini engellerdi. Eve varınca el sürülmemiş suç mahallini, polis veya adli tıp ekibi onu rahatsız etmeden istediği kadar inceleyebilirdi. Oraya kimse gelmeden önce, salonunu didik didik edip muhtemel ipuçlarına bakabilirdi. Bulunmaları durumunda, LAPT'nin bu ipuçlarını kendisiyle asla paylaşmayacağını biliyordu. Hepsinden önemlisi, evlerinden çıkarılmadan önce Cassandra'nın yüzüne son bir defa

dokunabilirdi. Önünde diz çöküp ondan af dileyebilirdi, çünkü kendini asla affedemeyecekti ve affetmeyecekti de. Ancak ondan sonra 911'i arayıp, bir iş seyahatinden dönmüş ve karısını salonda öldürülmüş olarak bulmuş gibi davranabilirdi. Fakat bu plan daha ilk engelde yerle bir olurdu.

Bay J'nin yaptığı işte en iyisi olmasının nedenlerinden biri de onun kolluk kuvvetlerinin nasıl çalıştığını iyi biliyor olmasıydı. Prosedürlerini, soruşturma kurallarını, numaralarını biliyordu... ve böyle bir davanın ilkeleri gayet basitti: Evli bir kadın belirli bir sebep olmaksızın kendi salonunda işkence edilip öldürülüyordu ve "şüpheliler listesi"nin en başında yer alacak kişi, kocasından başkası olmayacaktı. Kocanın cinayet saatinde oldukça uzakta olması ve hikâyesini destekleyecek herhangi bir kanıt gösterememesi gerçeğin de buna eklenmesiyle soruşturma ekibi onun hayatını didik didik araştırırdı. Bankalara, internet operatörlerine, telefon ve kredi kartı şirketlerine ulaşmak için kolaylıkla izin çıkarırlardı... neye ya da kime isterlerse ulaşırlardı. Eski e-postaları ve mesajları okunur, telefon görüşmeleri dinlenirdi. Banka hesabı, işi, seyahatleri, harcamaları, arkadaşları, sağlık kayıtları, hepsi didik didik edilip incelenirdi. Bay J'nin, gerçek veya düzmece, bir kamtı olsa bile ki eğer isterse en sağlamını kolaylıkla ayarlayabilirdi, yine de bu planın işlemeyeceğini biliyordu.

Bir cinayet soruşturmasında cinayet masasının ilk incelediği şeylerden biri kurbanın cep telefonu hesabıydı. Kurbanın yakın dönemde, özellikle de ölümünden önceki son birkaç saat içinde kimlerle mesajlaştığını veya konuştuğunu bilmek isterlerdi. Bay J'nin numarası, Cassandra'nın son aradığı numara olmasından dolayı dikkat çekerd, hem

de arama tam da öldürüldüğü sıralarda gelmişti. Bay J'nin bundan sıyrılmasının yolu yoktu, ama şanslı olduğu nokta da buydu.

Katil normal arama yapmak yerine görüntülü arama özelliğini kullanmıştı. Aranan numara kayda geçmesine rağmen Birleşik Devletler'deki hiçbir cep telefonu operatörünün görüntülü aramaları kaydetme yetkisi yoktu. LAPT, FBI, CIA, NSA, hiç fark etmez, hiçbir aramanın yazıya dökülmüş haline bile ulaşamazdı, çünkü böyle bir şey mevcut değildi ve Bay J bunun fazlasıyla farkındaydı. Konuşma süresince Bay J'nin katile söylediği her şey ikisi arasında kalacaktı.

Her şeyi düşündükten sonra Bay J, yapılacak en iyi şeyin doğruyu söylemek olduğuna karar verdi... en azından belli bir dereceye kadar. Ondan sonra Brian Caldron tüm polis soruşturmasını takip eder, bir yandan da Bay J kendi soruşturmasını yürütürdü.

Elli İki

Hunter, Bay J'nin hemen arkasındaki duvar saatine göz attı: 02:03.

“Bay Jenkinson,” dedi yumuşak ve samimi bir ses tonuyla. “Bunu şu anda yapmak zorunda değiliz. Sabaha kadar beklemek bizim için hiç sorun değil. Saatlerdir araba kullanıyordunuz ve...”

“Sabaha daha da dinlenmiş olacağımı mı sanıyorsunuz?” diye böldü Hunter’ı bir kez daha. “Uyuyabileceğimi mi sanıyorsunuz?”

Hunter cevap vermedi. Bay J haklıydı.

“Tahminimce ya yaptığım 911 aramasının kaydım dinlediniz ya da size burada olanlardan nasıl haberim olduğu söylendi. Bana gelen görüntülü aramayı biliyorsunuz.”

Hunter sempatik bir şekilde kafasıyla onayladı.

“O zaman sizin için sakıncası yoksa,” diye devam etti Bay J, ses tonu sakin ve ritmik olarak mükemmeldi, “bu konuşmayı kafamda her şey hâlâ tazeyken yapmayı tercih ederim. Uyku ki o da uyuyabilirsem tabii, rüyalar... kâbuslar... görüntüler... imgeler... her ne olursa aklıma

sokacaktır. Bunlardan bazıları olanlar hakkındaki gerçek hatıralar olacaktır, fakat bazıları ise şüphesiz sadece aklı-mın bana oynadığı oyunlar olacaktır. Gerçekte orada olmayan şeyler. Gerçekte görmediğim şeyler. Söylemiş olmam gereken ama aslında söylemediğim şeyler.” Bir saniyeliği-ne duraksadı, sanki son birkaç kelimesi ona çok fazla acı vermiş gibi. “O zaman da problem, kafamın içinde gerçekte olan şeylerle olmayanları ayırmanın imkânsız olacak olması. Bunların tümü bana bu odadaki insanlar kadar gerçek görünecek.” Bakışları Hunter’dan Garcia’ya, ondan Dr. Slater’a kaydı ve sonunda yine Hunter’a döndü. “Ne kadar beklersek Dedektif, gerçek ve hayalin kafamda birbirine karışma riski de o kadar yüksek olacaktır.”

Kimse bir insanın böyle sarsıcı bir sürece nasıl tepki vereceğini kesin bir şekilde söyleyemezdi, fakat kâbusların ve Bay J’nin bahsettiği o imgelerin oluştuğundan Hunter’ın şüphesi yoktu. Bir psikolog olarak Bay J’nin mantığında bir yanlışlık görememişti. Bunun yanı sıra odadaki herkes Bay J’nin soğukkanlı tavrından etkilenmiş ve buna şaşırmıştı.

“Anlıyorum,” dedi Hunter gözlerini etrafta çabucak gezdirerek. “Merkeze gidip orada konuşmak ister misiniz?”

“Neden?” diye sordu Bay J. “Bu gerekli mi?”

Herkesin şaşkınlığı daha da arttı.

“Hayır. Hiç de değil. Ben sadece düşündüm ki...” Hunter önerisini öylece bıraktı.

“Buranın dikkat dağıtacağını mı?” Bay J onun ne diyeceğini anladı. Bakışları Hunter’inkileri takip ediyordu, sadece dönüp sandalyeye ve altındaki kan gölüne bakmıyordu. “Haklısınız,” diye itiraf etti. Sonunda soğukkanlılığını kaybetmeye başlayan Bay J’nin gözleri önündeki zeminde

öylesine bir noktaya odaklandı. “Sanırım bunu burada yapamayacağım.”

Hunter tekrar ona biraz zaman verdi.

Bay J sonunda bakışlarını tekrar yukarı çevirdi.

“Şehir merkezine kadar gitmek zorunda değiliz Bay Jenkinson,” diye öneride bulundu Hunter. “Yerel bir polis istasyonunu kullanabiliriz, hatta tercih ederseniz bunu dışarıda bekleyen polis minibüslerinin birinde de yapabiliriz.”

Bay J, Hunter’a yeni bir soru sormadan önce önerisi hakkında düşündü.

“Evdeki diğer odalarda bir şey var mı?”

Hunter cevabı kaşını hafifçe kaldırarak verdi. “Bunu kesin olarak söyleyebilecek tek kişi sizsiniz Bay Jenkinson, fakat bize sorarsanız tek kullanılan oda burasıymış gibi görünüyor.”

Bay J düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Cevabı birkaç saniye sonra geldi. “Benim ofisimi kullanabiliriz, eğer sizin için bir sakıncası yoksa.” Bir el hareketiyle gösterdi.

Hunter “neden olmasın” düşüncesiyle Garcia’yla göz göze geldi.

“Peki, tamam,” dedi Garcia tulumun üzerinden ceplerini karıştırarak. “Not defterim yanımda ve kayıt için de telefonumu kullanabilirim. Hazırız.”

Bay J yolu göstermek için döndüğünde şömine rafında duran fotoğrafları gördü ve olduğu yerde donakaldı. Kendisini bütün olarak yutmakla tehdit eden içindeki dipsiz kuyu, bir hortum gazabıyla geri dönmüştü. Tam orada, çerçevelenmiş o fotoğraflara bakarken ruhunun bedenini terk ettiğini hissetti. Şeytani sesin sahibinin sorduğu soru yeni bir gök gürlemesi gibi kulaklarında çınladı.

Evlilik yıldönümün ne zaman?

Uzunca bir süre kimse yerinden kımıldamadı.

“Bay Jenkinson, her şey yolunda mı?” diye sordu Hunter.

Cevap gelmedi.

Bir şey üzerinde düşünüp taşınyormuş gibiydi.

“Bay Jenkinson?”

“Size sormam gereken bir şey var. Bunu bilmeliyim,” dedi Bay J en sonunda birilerinin bakışlarını yakalamaya çalışarak.

Herkes bekledi.

“Karımın çıplak olduğunu biliyorum.” Yeniden uzun ve duygu dolu bir sessizlik. “Bilmem gerek. Acaba...” bir sonraki kelimedede dili dolandı ve yeniden başlamaya karar verdi. “Bu psikopat ona...” Hâlâ söyleyemiyordu.

“Bay Jenkinson,” dedi Dr. Slater bir adım öne çıkıp beyaz tulumunun kapüşonunu kafasından çekerek. Sarı saçları kafasının arka tarafında karmakarışık bir yığın halinde toplanmıştı, ama bu onun çekiciliğinden hiçbir şey götürmüyordu. Aksine dağınık görüntüsü çekiciliğine belli bir albeni katıyordu.

Bay J’nin dikkati ona yöneldi.

“Ben Dr. Susan Slater.” Alçak ve soğukkanlı bir sesle konuştu. “Olay yerine atanan sorumlu adli tıp uzmanıyım. Adli tıp laboratuvarına gönderilmesi için onay vermeden önce karınızın cesedinin titizlikle incelenmesinden sorumlu olan kişi benim. Size söyleyebileceğim tek şey, cinsel saldırıya uğradığına dair kesinlikle gözle görülür hiçbir işaret olmadığıdır.”

Bay J bu bilgiyi aklına yazdı. “Üzerinize alınmayın Doktor, ama bu daha yüzde yüz doğrulanmadı, değil mi?”

Elması bile kesebilecek kadar sert bakışlarıyla Dr. Slater'dan cevap bekledi. "Emin olmak için otopsi raporunu beklemem gerekir, değil mi? Çünkü teknik olarak bu psikopat hâlâ..."

"Bu katil cinsel bir suçlu değil Bay Jenkinson," diye araya girdi Hunter sabit ve kendinden emin bir ses tonuyla. "Peşinde olduğu şey cinsel tatmin değil."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz Dedektif?" dedi Bay J.

"Çünkü daha önce bunun gibi yüzlercesiyle karşı karşıya geldim," dedi Hunter kararlılıkla. "Sürekli olarak aradıkları cinsel tatmin eylemlerinin ardındaki ana itici güçtür. Cinsel eylem hiçbir zaman üstü kapalı değildir. Hiçbir zaman gizli değildir. Her zaman şiddet içerir. Bu bir olay yerine girdiğimizde gözümüze çarpan ilk şeylerden biri olur." Hunter bir kere daha gözleriyle etrafı süzdü. "Burada böyle bir şey yok Bay Jenkinson. Katilin karınızla o kadar süre yalnız olduğu gerçeği göz önüne alınacak olursa, eğer cinsel tatmin peşinde olsaydı bunu elde etmesi için onu durdurabilecek hiçbir şey olmazdı."

"Benim de demek istediğim aynen bu Dedektif," diye karşılık verdi Bay J. "Otopsi sonuçları gelinceye kadar kesin olarak bilemeyeceğiz."

Hunter'ın şu anda açıklamak istemediği şey, Cassandra Jenkinson'la birlikte cinsel saldırı içermeyen bir serinin olduğu, çünkü "görüntülü arama katili"nin ilk kurbanının altmış saat önce bulunduğuydı. İlk kurbanı karşı da hiçbir cinsel ilgi göstermemişti.

"Bay Jenkinson." Araya giren bu sefer Dr. Slater'dı. "Bir adli tıp uzmanı olarak on iki yıldan fazla süredir hiçbir

einsel saldırı davası görmedim ki kurbanın vücudunda görünür bir fiziksel iz bulunmasın. Bir tane bile. Bir şey olurdu, deride aşınma, yara, morluk, çizik... herhangi bir şey. Hiçbir şey yoktu. En ufak bir sıyrık bile. Size garanti veririm ki karınıza o şekilde dokunulmamış.”

Bay J başka tarafa baktı. Hunter ve Dr. Slater’ın söylediği her bir kelimenin üzerinde tekrar düşünmek için yalnız kalmak istiyor gibiydi. Kaşları yukarı doğru birazcık kalkınca alnındaki hafif kırışıklıkların daha da derinleşmesine ve tıraş edilmiş kafasının ortasına kadar uzanan bir tepecikler dizisi oluşmasına neden olmuştu.

Garcia’nın kendisine dışarıda hızlıca verdiği rapordan Hunter, Bay J’nin kırk sekiz yaşında olduğunu biliyordu, fakat tam o anda en az yirmi beş yaş daha yaşlı gibiydi. Gözleri yorgun görünüyordu. Gözlerinin çevresi koyulaşmış, göz torbaları ağırlaşmıştı. Mat ve sarıya çalan ten rengi, herkese sanki hayatımın yarısını kapalı bir yerde güçlü floresan ışığı altında geçirmiş olduğu izlenimini veriyordu. En kötüsü de şu andan itibaren geçen her bir yılın iki ya da daha fazla olarak sayılacak olmasıydı. Hunter insanlara bunun olduğunu daha önce sayısız kez görmüştü, eşlere, ebeveynlere, kardeşlere, partnerlere, çocuklara, kim olursa. Sevdikleri birini aşırı şiddet içeren bir şekilde kaybeden insanlar, çoğu insana nazaran hayatlarında izledikleri yoldan daha kolay bir şekilde sapma eğiliminde oluyordu ve yıllar onlara asla nazik davranmıyordu. Bu dehşet verici ölümüne bir nedenle talihsiz şekilde tanık olan kişiler ise genellikle çok daha fazla ıstırap çekerdi. Hunter, Bay Jenkinson’ın durumunda olan ve bu durumun fiziksel ve psikolojik çöküntüsünü hayatlarının geri kalan kısmı boyunca taşıyacak olan

insanları ancak anlamaya başlıyordu, o da zar zor. Tanya Kaitlin gibi insanlar mesela. Sevdiklerinin vahşice katledilmesini izlemek *zorunda bırakılan* insanlar. Hunter şundan emindi ki gördükleri o sahneler hayatlarının son anına kadar onları her an takip edecekti.

Bay J en sonunda tekrardan Hunter ve Dr. Slater’a baktı. Sadece birkaç saniye önce söyledikleri sözler istenen etkiyi göstermişe benziyordu. Hunter ve Garcia’yı ofisine götürmeden önce gözleri parladı ve sadece iki kelime söyleyebildi, fakat bunlar epey anlamlı iki kelimeydi.

“Teşekkür ederim.”

Elli Üç

Bay J'nin evdeki ofisi, Hunter ve Garcia'nın Kamu Hizmetleri Birimi'ndeki ofislerinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ve çok daha az dağınıktı. Ofisin en dikkat çekici parçası şüphesiz ki cumba tarzı pencerenin bir metre kadar önünde duran iki kişilik maun masaydı. Kapalı halde duran perdeler kalın ve koyu renkliydi. Kahverengiye kaçan kırmızı renkte bir berjer koltuk, masanın ön tarafının biraz soluna doğru yerleştirilmişti. İki adet elde dokunmuş İran halısı zeminin hemen hemen tamamını kaplıyordu. Doğu yönündeki duvar geniş bir kitaplıkla kaplıydı. Tüm rafları düzgünce yerleştirilmiş ciltli ve karton kapaklı kitaplarla tamamen doldurulmuştu.

“Size bir sandalye daha getireyim,” dedi Bay J odaya girdiklerinde.

“Buna pek gerek yok Bay Jenkinson,” dedi Hunter. “Ayakta durabilirim, sorun değil.”

“Lütfen, ısrar ediyorum. İki saniyemi alır.”

Bay J odadan çıktığında, Hunter tulumunun kapüşonunu çıkardı, kütüphaneye doğru yürüyüp kitapları taradı.

Kitapların büyük çoğunluğu iş ve finans üzerineydi, aralarda da birkaç tane hukuk, muhasebe ve mimarlıkla ilgili olanlar vardı.

Garcia karşı duvara göz attı. Duvar çerçevelenmiş fotoğraflar ve başarı ödülleriyle süslenmişti.

“İşte oldu.” Bay J tekrar odaya girdi. Nihayet masada yerini almadan önce, elindeki yüksek sırtlı sandalyeyi berjer koltuğun yanına koydu.

“Teşekkürler,” dedi Hunter sandalyeye oturarak. Garcia berjere oturdu.

“Mümkün olduğunca az zamanınızı almaya çalışacağız Bay Jenkinson,” dedi Garcia akıllı telefonunu eline alarak. “Bu görüşmeyi kayıt altına almamızın sizin için bir sakıncası var mı?”

Bay J kafasını salladı. Şimdi elinden gelenin en iyisini ortaya koyma zamanıydı.

Garcia “kayıt” tuşuna bastı ve Hunter söze başladı.

“Bay Jenkinson, yaşadıklarınızı yeniden değerlendirmenin zor olduğunu biliyorum ve sizden bunu yapmanızı istediğim için üzgünüm, fakat hatırlayabildiğiniz kadarıyla telefonunuza gelen şu görüntülü aramadan bize bahsedersiniz? Ne kadar fazla detay verirsiniz bize o kadar yardımcı olmuş olursunuz.”

Bay J aşağı doğru, önünde sıkıca birbirine kenetlenmiş şekilde masanın üzerinde duran kurumuş ve buruşmuş ellerine baktı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra nihayet gözlerini kaldırarak Hunter ve Garcia ile bakıştı. Sonraki yirmi dakika boyunca arama hakkında sadece kendi anlatmak istediklerini anlattı, ama her şeyi son derece detaylı bir şekilde aktardı. Hunter ve Garcia belirli noktaları netleştirmek

için zaman zaman araya girdiler, fakat bunun dışında hemen hemen tüm süre boyunca kendi hikâyesini rahatça anlatması için onu serbest bıraktılar. Katilin kendisine evlilik tarihini sorduğu kısma geldiğinde Bay J duraksadı ve tekrar ellerine baktı. Elleri titriyordu. Utanç duygusuyla ellerini kucağına götürdü ve tamamen sessizleşti.

Hunter ve Garcia bekledi.

Bay J bocalayan bir ses tonuyla onlara denediğini, fakat hatırlayamadığını söyledi. Hatırlayamamıştı işte. Sonra farkında olmadan fısıldadı, “Çok üzgünüm.”

Hunter da, Garcia da bir şey söylemedi. İkisi de bu sözlerin kendilerine söylenmediğini biliyordu. Bu sözler Cassandra içindi. Suçluluk duygusu Bay J’nin içine çoktan yerleşmiş, bu duyguyu her tarafında hissediyordu. Görüntülü aramanın onun üzerinde nasıl bir psikolojik etkisi olursa olsun, o kahrolası soruya cevap verememesi durumu daha da zor bir hale sokuyordu.

O sırada Bay J en sonunda ne yaptığını fark etti: Yedi mart oğlunun doğum günüydü. Evlilik tarihi sorulduğunda bu tarihin aklına bu kadar sık bir şekilde gelmesinin sebebi buydu.

DİNG.

Birdenbire, sanki hafızasının üzerindeki kara örtü kalktı ve evlilik tarihi gözlerinin önünde apaçık belirdi.

Nisanın onu. O ve Cassandra nisanın onunda evlenmişti.

Bay J, sanki karnına ateşten bir hançer saplanmış gibi, gözleri kapalı şekilde kafasını arkaya attı.

Neden? Sessizce kendine, hafızasına, beynine, tüm varlığına lanet okudu. *Neden bunu daha önce hatırlayamadım?*

İfadesini bir daha dedektiflerin gözlerine bakmadan bitirdi. Şeytanın histerik gülüşünden onlara hiç bahsetmedi.

“Ne kadar zamandır Fresno’da bulunduğunuzu sorabilir miyim?” Bay J bitirince Hunter başladı.

“Buradan perşembe sabahı ayrıldım.”

“Peki, bundan önce en son ne zaman evden ayrılmıştınız?”

Bay J önce kasıtlı bir şekilde gözlerini yukarı ve sağa doğru kaydırды, sonra durdu. İki dedektifin de onunla ilgili her şeyi izleyeceğini biliyordu, özellikle de yüz ifadelerini ve göz hareketlerini. Davranış psikolojisi kitabı, eğer gözler yukarı ve sola kayarsa, bu o kişinin kendi görsel korteksine ulaşmaya çalıştığını gösterdiğini söylüyordu. Başka bir deyişle başlangıçta orada bulunmayan zihinsel bir imge yaratmaya çalıştığını. Eğer gözler yukarı ve sağa doğru kayarsa bu, kişinin hafızasında gerçekten var olan görsel imgeleri taradığını gösteriyordu.

“Yaklaşık üç buçuk ay önce,” diye yanıtladı dürüstçe, sesi yorgun ve bitkindi. “İki günlüğüne Şikago’ya gitmem gerekmişti.”

“Yine iş için miydi?”

“Evet, öyle.”

Hunter bu bilgiyi not defterine yazdı. “Siz ve karınızdan başka birinde bu evin anahtarı var mı?”

Bay J omuzlarını hafifçe kaldırarak cevap verdi. “Oğlumda.”

“Başka birinde yok mu? Bir temizlikçi mesela?”

“Hayır. Cassandra tüm temizliği haftada bir kez kendi yapardı,” diye açıkladı Bay J. “Bunun kendisini rahatlattığını söylerdi. Arka bahçedeki havuz için bir havuz temizleme şirketiyle çalışıyoruz, fakat onlarda yedek anahtar yok.”

“Siz, karınız ve oğlunuz içinde son zamanlarda anahtarını kaybeden oldu mu?” Hunter ısrar etti. “Biliyor musunuz?”

“Bildiğim kadarıyla olmadı. Ben daha hiç anahtar kaybetmedim. Cassandra’nın da kaybettiğini sanmıyorum. Patrick’e gelince, kaybetmiş olsa da bana bundan hiç bahsetmedi, ama onunla konuştuğumda sorabilirim.”

Hunter başıyla onayladı. “Bunu yaparsanız memnun oluruz.”

Bay J bir şey söylemedi, çünkü ofisindeki dedektiflerin polis sorgu ve görüşmeleri hakkında ne kadar bilgili olduğundan şüphelenmesini istemiyordu, fakat sorgulamada izledikleri yol tek bir anlama gelebilirdi: Evin hiçbir yerinde içeriye zorla girildiğine dair bir işaret bulunamamıştı. Karısının katilinin eve nasıl girdiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

“Bir çekiç ve keski kullanıldığını söylediniz,” diye sordu Hunter konuya devam ederek. “Onun bir çivi değil de keski olduğundan emin misiniz?”

“Sivri uçlu, metal bir keskiydi,” diye yanıtladı Bay J kendinden emin şekilde. “Çivi değildi. Bundan eminim. Fakat çekiç sıradan bir çekiçti.”

“Bu eve mi aitti?” diye sordu Hunter. “Bir çekmecedeki falan bulmuş olabilir miydi?”

Bay J tekrar kafasını salladı. “Hayır, ne çekiç ne de keski bu eve ait. Yanında getirmiş olmalı.” İki dedektife de dikkatlice baktı. “Soruş şeklinizden ikisinin de bulunamadığı sonucunu çıkarıyorum.”

“Evet,” diye itiraf etti Hunter. “Ev ve arazi arandı, fakat hiçbir şey bulamadık. Sabahleyin aramayı yan sokakları da kapsayacak şekilde genişleteceğiz.”

Bay J’nin Hunter ve Garcia’ya attığı bakışta hiç inanç yoktu.

“Peki, ya Cassandra’nın telefonu?” diye sordu. “Bu sapık beni onun telefonundan aramıştı. Buldunuz mu onu?”

“Evet,” bu sefer cevap veren Garcia’ydı. “Mutfaktaki mikrodalga fırının içinde bulduk.” Kafasını salladı. “Hiçbir işe yaramaz. Adli bilişim uzmanları bile ondan bir şey elde edemez.”

Bay J bir an için aptalı oynadı. “Cep telefonu şirketleriyle iletişim kuramaz mısınız? Onlardan aramanın dijital bir kopyasını isteyemez misiniz?”

“Ellerinde olmayacaktır,” diye cevapladı Hunter.

“Nasıl olmaz?”

Hunter, Bay J’ye kendisinin zaten bildiği açıklamayı yaptı.

“Mutfak tezgâhının üzerinde Asus marka bir dizüstü bilgisayar bulduk,” dedi Garcia. “O karınıza mı aitti?”

Bay J başıyla onayladı. “Evet, o Cassandra’nındı.”

“Saldırganın bir maske taktığımı mı söylemiştiniz?” diye sordu Garcia konuyu tekrar katilin görüntülü aramasına getirerek.

Bay J başıyla onayladı. “Lanet olası korkak. Evime girerek savunmasız bir kadını öldürecek kadar cesaretli. Beni görüntülü aramanın diğer tarafına, kendini de Tanrı’nın yerine koyacak kadar cesaretli. Ama yüzünü gösterecek kadar cesaretli değil.”

Bay J’nin şakakları zonkluyordu.

“Bize maskeyi tarif edebilir misiniz?”

Bay J’nin maskeye dair verdiği tarif Tanya Kaitlin’in onlara üç gün önce verdiği tarifle aynıydı.

Garcia ortağına baktı fakat bir şey söylemedi. “Ayrıca katilin size polisi aramanın zaman kaybından başka bir şey olmayacağını söylediğini de belirtmiştiniz, değil mi?”

“Evet. Polisin asla zamanında oraya varamayacağını söyledi.”

Dedektifler bir an için tekrar birbirine baktı. Tekrardan yapılan 911 aramaları içinden sahte olanları incelemek zorunda kalacaklardı, fakat iki dedektif de şundan emindi ki katil yine aynı taktiği kullanmıştı.

Hunter sorgulamanın yönünü biraz daha ilk kurbanına doğru çevirmeye karar verdi.

“Karınızın Karen Ward ismindeki birini tanıyıp tanımadığını biliyor musunuz?” diye sordu.

Bu ismi kendi kendine birkaç defa tekrar ederken Bay J’nin gözleri kısıldı.

Hunter onu dikkatle gözlemliyordu.

“İsim pek bir şey ifade etmiyor,” diye yanıtladı. “Fakat Cassandra, benim hiç tanışmamış olduğum bir sürü insan tanırdı. Spor salonundan, gönüllü olarak çalıştığı hayır kurumu mağazasından, katıldığı destek gruplarından. Arkadaş çevresi benimkinden çok daha genişti.” Hunter’ı yeniden ciddi bir bakışla süzdü. “Niye ki? Kim bu kadın?”

“Henüz bilmiyoruz,” diye yalan söyledi Hunter. “İsmi sokakta bulduğumuz bir kartın üzerinde yazıyordu.”

“Nasıl yani sokakta?” diye sordu Bay J buna inanarak. “Ön bahçemde mi? Evin önündeki yolda mı? Nerede?”

Hunter hızlı düşünmek zorundaydı. “Ben de bu sebeple sordum. Sokakta, yolun az ilerisinde bulundu. Muhtemelen bir anlamı yok ama biz yine de sokakta bulunan tüm evleri kontrol edeceğiz.”

Bay J bunun bir yalan olup olmadığını kestiremiyordu, fakat ismi derhal hafızasına kazıdı. Brian Caldron’dan onun kim olduğunu kontrol etmesini isteyecekti.

Hunter konuyu çabucak Karen Ward'dan başka yöne çekti. "Karnızın destek gruplarından bahsediyordunuz?"

"Cassandra birkaç sene önce annesini teşhis konulamayan bir kalp sorunundan dolayı kaybetti," diye anlattı Bay J. "O süreçte destek grupları ona çok yardımcı oldu, ama kendisi de başkalarına yardım etmeyi seven bir insandır." Hatasının farkına vararak durakladı. Çektiği acı neredeyse yüzünden okunuyordu. "Yani öyleydi," diye düzeltilti kendini. "Bundan dolayı ara sıra hastalıklardan dolayı sevdiklerini kaybetmiş olan insanlar için destek grubu seanslarına katılırdı. Onlara bir şekilde yardım etmeye çalışırdı. O böyle bir insandı."

"Bu destek grupları hakkında bildiğiniz başka detaylar var mı?" diye sordu Hunter. "İsimler, buluştukları yerler, her ne olursa?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Fakat arkadaşlarından birkaçını arayıp öğrenebilirim."

"Bu çok iyi olurdu," dedi Hunter, gerçi kendisi de bunun için hemen bir ekip görevlendirecekti.

"Karnız herhangi bir sosyal paylaşım sitesi kullanıyor muydu?" diye sordu Garcia.

"Günümüzde kullanmayan kaldı mı?"

"Evet, çok doğru," diye onayladı Garcia. "Size hiç birisinin kendisini rahatsız ettiği, kendisine uygunsuz mesajlar gönderdiği veya bunun gibi bir şeyden bahsetmiş miydi?"

Bay J elini yüzüne götürdü ve başparmağıyla işaretparmağını kullanarak bitkin düşmüş gözlerini ovuşturdu.

"Hayır," dedi. "Hiç. Fakat sosyal medyayı esas olarak Santa Ana'daki bazı eski arkadaşlarıyla iletişim halinde kalmak için kullanırdı. Oğlum gibi, zamanının çoğunu internette geçiren günümüz çocukları gibi değildi."

“Ya siz Bay Jenkinson?” diye sordu Garcia. “Sizin bir sosyal medya hesabınız var mı?”

“Evet var. Ayrıca şirketimin de ticari bir hesabı var.”

Hunter sıradaki sorusunun kulağa biraz garip geleceğini biliyordu. “Evlilik tarihinizle ilgili soru, Bay Jenkinson...”

Bay J gözlerini Hunter’a dikti ve Hunter gözlerinde yıkıcı bir ıstırap gördü.

“Son zamanlarda size aynı sorunun sorulup sorulmadığını hatırlayabiliyor musunuz, mesela son bir yıl içinde? Belki arkadaşlarınızla dışarıdayken, bir yemekten veya beraber çalıştığınız insanlarla barda bir şeyler içerken... herhangi bir yerde?”

Bay J dedektifin sorusunu biraz garip bulmuştu.

“Hayır, birinin bana evlilik tarihimle ilgili soru sorduğunu hiç...” Kafasını salladı. “Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum.”

“Kim olduğunu hatırlıyor musunuz? Size bunun hakkında soru soranın?”

Bay J’nin bakışları bir an için donuklaştı, sonra da üzüntülü bir ifade belirdi. “Cassandra. Bana bu şekilde hatırlatıyordu, çünkü her sene unutuyordum. Gece geç saate kadar bekler, sonra da yatağa girmeden önce şöyle bir şey söylerdi kurnazca, ‘Bugünün tarihi ne, biliyor musun?’ O an her şeyi berbat ettiğimi anlardım ve bir bahane uydurmak için çok geç olurdu. Daha önce böyle değildim, anlıyor musunuz?” dedi sanki kendini iki dedektifin karşısında savunmak istermiş gibi. Uzun zaman öncesine duyduğu hasretle birlikte bakışlarında daha da üzüntülü bir ifade belirdi. “Yıldönümümüzü her sene hatırlardım. Ona hediyeler, çiçekler alır, onu yemeğe çıkarırdım... Ne olduğunu tam

olarak bilmiyorum. Bunu nasıl ve neden aklımdan çıkar-
dığımı tam olarak bilmiyorum, hatta o bile bana hatırlat-
maktan birkaç sene önce vazgeçti. Sanırım artık bunun bir
anlamı olmadığını düşündü.”

Hunter sessiz kaldı, Bay J’nin bu hatırayı hafızasının en
gerilerine atmasını bekledi.

“Karınıza herhangi bir nedenle zarar vermek isteyebile-
cek biri aklınıza geliyor mu?” diye sordu en sonunda.

Bay J sırtını arkaya yasladı ve dirseklerini sandalyenin
kolçağına bıraktı. Bakışları masasındaki resim çerçevesine
döndü.

“Cassandra’nın çok yumuşak bir ruhu vardı,” diye ya-
nıtladı, boğazı düğümlenmişti. “Ve bunu sadece benim ka-
rım olduğu için söylemiyorum. Onu tanıyan herhangi birine
sorun. O ilgili ve sevgi dolu bir insandı. Herkese karşı na-
zikti. Alçakgönüllü, anlayışlı, cömert, yardımsever. Hayatı
boyunca hiç birini incittiğini sanmıyorum.”

“Karınıza... belki de sizden intikam almak için zarar ve-
rebilecek birisi aklınıza geliyor mu?”

Bay J kusursuzca rol yapıyordu, sözlerine ve ifadelerine
bir de mükemmel bir biçimde şaşırmış hissi ekledi.

“Benden intikam almak mı? Niye ki? Ben basit bir da-
nışmanım Dedektif. Kimseye borcum yok. Kumar oyna-
mam. Kimseye karşı bir kinim yok, bildiğim kadarıyla da
kimsenin bana karşı yok. Biz basit bir hayat yaşayan basit
bir aileydik.”

“Yani asla herhangi bir nedenden dolayı herhangi bir
tehdit almadınız?” diye sordu Hunter.

“Tehdit?” Müthiş bir oyunculukla şaşkın bir yüz ifadesi
takındı.

“Evet. E-postalar, telefon aramaları, mesajlar, mektuplar, herhangi bir şey aracılığıyla.”

“Hayır. Asla.”

“Ya karınız? Hiç tehdit edildiğine dair bir şey söylemiş miydi? Aldığı mektuplar veya telefonlarla ilgili... herhangi bir şey? Kendisini takip eden muhtemel birinden hiç bahsetmiş miydi?”

Hunter’ın sorusu Bay J’yi bir kez daha gerçekten şaşırtmıştı, bu seferki şaşkınlığı rol icabı değildi.

“Takip eden biri mi?” Ağzı yarı açık kaldı, gözleri ise dedektifler arasında gidip geliyordu.

“Kendisini taciz ediyor olması muhtemel birinden aldığı mektuplar hakkında bir şey söyledi mi size?”

“Kendisini takip eden birinden gelen mektuplar mı? Hayır. Hiç. Siz neden bahsediyorsunuz Dedektif?”

Hunter sessizce kalkıp kapıya doğru yönelen Garcia’ya baktı.

Bay J’nin gerçekten de şaşkın bakışları odadan çıkana kadar attığı her adımı takip ettikten sonra Hunter’a yöneldi.

“Pekâlâ, neler oluyor Dedektif?”

“Karınızın size birisi tarafından taciz edildiğiyle ilgili bir şey söylediğini hatırlayamadığınızdan emin misiniz?” diye ısrar etti Hunter. “Ya aldığı tuhaf notlarla ilgili?”

“Taciz? Tuhaf notlar? Hayır. Asla.” Bay J son derece kararlıydı. “Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok Dedektif.”

“Sizce bunu yapar mıydı?”

“Ne yapar mıydı?”

“Size bundan bahseder miydi?”

Alnının buruşmasına neden olan o kaş kaldırma hareketini tekrar yaptı. “Birinin onu takip ettiğini düşündüğünden mi? Bir tür tehditkâr not ya da mesaj falan aldığından mı?”

“Evet. Sizce bundan size bahseder miydi?”

“Evet, bana kesinlikle bahsetmiş olurdu,” dedi Bay J son derece kendinden emin bir ifadeyle. “Niye bahsetmesin ki?”

Tam o anda Garcia tekrar içeri girdi.

Elli Dört

Bay J hâlâ yüzündeki şaşkın ifadeyle dönüp o sırada odaya giren Garcia'ya baktı. İlk fark ettiği şey dedektifin sağ elinde taşıdığı orta boy şeffaf kanıt torbasıydı.

“Karınızın el çantası salonunuzda bulundu Bay Jenkinson, kanepenin hemen yanında,” diye anlattı Hunter. “İçinde bu notu bulduk.”

Garcia kanıt torbasını Bay J'nin masasına koydu.

Şaşkınlığı birkaç dakika daha devam etti, sonra kendine geldi ve dikkatini nota verdi.

Daha önce kendini hiç gözetleniyormuş gibi hissettin mi Cassandra?

Bay J birkaç kere gözlerini kırptı, sanki gözleri odaklanmakta zorluk çekiyormuş gibiydi. Sonra notu tekrar okudu. Sonra bir daha ve bir kez daha.

“Anlamıyorum,” dedi en sonunda robot gibi bir sesle.

“Ayrıca üzerinde kendisinin isminin yazılı olduğu bir de zarf vardı,” diye ekledi Garcia. “Adres yok. Pul yok. Bu da elden iletilildiğini gösteriyor. Kapının altından atılmış, dışarıdaki mektup kutusuna bırakılmış, arabasına sıkıştırılmış,

belki de çalıştığı yere bırakılmış olabilir... Bildiğimiz şey şu ki bu not ona postayla gönderilmemiş.”

“Zarftaki ismin harfleri de mi dergiden kesilmiş?” diye sordu Bay J.

“Tüm harfler,” diye onayladı Garcia.

“Size bu nottan hiç bahsetmedi mi?” Bu sefer soran Hunter’dı.

Bay J’nin ona karşı bakışlarında hem öfke hem utanç vardı. Daha birkaç saniye önce kesin bir kararlılıkla karısının böyle bir şeyi kendisiyle paylaşacağını söylemişti Hunter’a.

“Hayır,” diye yanıtladı en sonunda. Öfkeden kararmış olan gözleri nota döndü. “Not belki de ben uzaktayken eline geçti,” diye önerdi. “Bu sabah, dün veya bir önceki gün.”

“Olabilir,” diyerek kabul etti Garcia. “Yine de sizi aramaz mıydı?”

Bay J bir an için soruyu duymamış gibiydi.

“Bay Jenkinson?”

“Hayır, aramazdı,” diye cevap verdi düşünceli bir şekilde. “Cassandra böyle biriydi işte. İş seyahatlerim genellikle çok yoğun geçer, bundan dolayı ben uzaktayken Cassandra beni sadece çok önemli olduğuna inandığı bir şey hakkında konuşmak için arardı.”

“Peki, sizce bunu o şekilde görmez miydi?”

“Aa, hadi ama Dedektif.” Bay J tekrar Garcia’ya baktı. “Saf olmayın. *Kojak* dizisinden çıkma tarzda bir not alıyorsunuz.” Başıyla notu işaret etti. “Bir dergiden kesilen harflerle bir araya getirilmiş korku dolu klişe birkaç satır elinize geçse siz ne yapardınız, çılgına mı dönerdiniz? Hayatınızın tehlikede olduğunu mu düşünürdünüz?”

Garcia cevap vermedi.

“Şu kadarını söyleyeyim, Cassandra böyle düşünmezdi. Onun gibi birini korkutmak için bundan çok daha fazlası gerekirdi.” Durdu ve bir an için hafızasını yokluyormuş gibi göründü. “Aslında onu hiç korkmuş halde gördüğümü sanıyorum. İşte o kadar güçlüydü. Bu notu aldığı anda muhtemelen gülmüştür. Bir palavra falan olduğunu düşünüp önemsememiştir ki bence çoğu insan da aynı şeyi yapardı. Ben iş seyahatindeyken dört yaşında bir çocuk tarafından yazılmış gibi görünen bir nottan bahsetmek için asla aramazdı.”

“Buna katılmak zorundayım,” diye söze girdi Hunter. “İnsanların çoğu bunu bir palavra veya ustaca hazırlanmış bir şaka olarak değerlendirip çöpe atardı. Bu yüzden evi düzgün bir şekilde aramak, daha doğrusu karınızın özel eşyalarını incelemek için izninizi istiyorum.”

Bay J biliyordu ki “düzgün” kelimesinin kullanılması, evi ve Cassandra’nın özel eşyalarını önceden aradıklarını gösteriyordu. Sadece bunu titiz bir şekilde yapamamışlardı.

“Ne için?” diye sordu.

“Buna benzer diğer notlar için. Daha önceden eline geçmiş olabilecek notlar için.”

“Ne?” Bay J iki dedektifin de yüzünü inceledi, fakat bir şey bulamadı. “Bunun gibi başka notlar da mı aldığınızı düşünüyorsunuz?”

“Evet,” diye itiraf etti Hunter.

Bay J endişeyle kıkırdadı. “Peki böyle düşünmenize neden olan şey nedir?”

“Çünkü sizin düşüncenizin tersine Bay Jenkinson,” dedi Hunter sert ve kararlı bir ses tonuyla, parmağıyla notu gösterdi, “bu not karınızı kesinlikle korkutmuştu.”

Bir kez daha meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Peki, bunu nereden biliyorsunuz?”

Hunter çenesini kaşdı. “Çünkü notu hiç atmadı Bay Jenkinson. Notu bir çöp kutusunda bulmadık, bir çekmeceye ya da kanepenin altına da saklanmamıştı. Araba anahtarları ve cüzdanıyla birlikte el çantasının içinde bulduk. Eğer bunun aptalca bir şaka olduğunu düşündüyse, o zaman notu neden saklasın ki? Hem de el çantasının içinde?”

Bay J bunu düşünmemişti. Aslında Hunter notun Cassandra’nın el çantasında bulunduğunu söylemişti, fakat o bunu unutmuştu. Dedektif haklıydı. Bay J, Cassandra’yı herkesten iyi tanırdı. Böyle bir şeyi asla dikkate almazdı. Bunun olması için bu notlardan sabrını taşıracak veya onu korkutacak kadar çok sayıda almış olması gerekirdi.

Notu neden el çantasında sakladığı üzerine kafa yorarken aklıma geldi; ona göstermek, fikrini almak, böyle bir şey için üzülmesine gerek olup olmadığını sormak istemişti.

Tabii ya diye düşündü. Öyle olmalı. Bana göstermek ve bunun hakkında konuşmak için “iş seyahatinden” dönmemi bekliyordu.

Bu düşüncenin getirdiği yeni bir suçluluk hissi Bay J’nin kalbini daha da acıttı. Gözleri içgüdüsel olarak kapandı ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, sanki beklenmedik bir ıstırap dalgası onu ele geçirmiş gibiydi.

“Bay Jenkinson?” dedi Hunter haklı bir endişeyle. “İyi misiniz?”

Tekrar açtı gözlerini ve bir an için o soğukkanlı halinden eser kalmadı. Sesindeki öfke tüm odayı kırmızıya boyadı.

“Ben uzaktayken karım kendi evimde işkence görerek öldürüldü. Muhtemelen böyle aptalca notlarla karıma eziyet

eden ve onu takip eden bir psikopat tarafından.” Parmağını kanıt torbasına koydu. “Ve ben bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne kadar ‘iyi’ olmamı bekliyorsunuz Dedektif?”

“Üzgünüm Bay Jenkinson,” dedi Hunter mahcup ve af dileyen gözlerle. “Öyle demek istemedim.”

“Lütfen,” dedi Bay J bir elini kaldırarak. Tekrar soğukkanlı haline dönmüştü, mükemmel oyunculuğu da beraberinde gelmişti. “Eğer başka sorunuz yoksa, artık yalnız kalabilir miyim?”

Hunter bir kez daha Garcia’ya sıkıntılı bir bakış attı.

“Ne yazık ki evde kalmanıza izin veremeyiz Bay Jenkinson. Bu gece olmaz.”

Bay J, Hunter’a baktı. Burada kalmasına asla izin veremeyeceklerini çok iyi biliyordu, ama oyunculuğunun bir parçası olan “saf vatandaş” karakterini oynaması gerekiyordu.

“Kalmama izin veremezsiniz de ne demek? Burası benim evim.”

“Bunu anlıyoruz Bay Jenkinson.” Hunter’ın ses tonu yeniden sakin ve ılımlıydı. “Ve şu anda tek yapabileceğim sizden özür dilemek, fakat ne yazık ki eviniz aynı zamanda bir suç mahalli. Sizin de tahmin edebileceğiniz sebeplerden dolayı, biz ve adli tıp tarafından onay verilene kadar burayı koruma altında tutmak zorundayız. Sağlam gözlerle her şeyi tekrar incelemek ve bu gece kaçırdığımız bir şey olup olmadığına bakmak için sabah tekrar burada olacağız.”

Yüzündeki öfkeli bakışı koruyan Bay J sessiz kalarak Hunter’ın söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptı.

“Elimizden geldiğince hızlı çalışacağımız konusunda size söz verebilirim Bay Jenkinson. Şansımız yaver giderse

evinizi yarın akşam olay yeri temizleme ekibine teslim etmiş oluruz. Ondan sonra ev sizindir, önceden olduğu gibi ne isterseniz yapabilirsiniz.”

Sessizlik devam etti.

“Bunun için çok üzgünüm,” diye söyledi Hunter yeniden.

“En azından birkaç temiz kıyafet alabilir miyim?” diye sordu Bay J içinde bir miktar öfke barındıran ses tonuyla.

“Tabii ki. Hiç acele etmeyin. Biz dışarıda bekleriz.”

Elli Beş

Hunter ve Garcia odadan çıkarken *burada ters giden bir şeyler var* diye düşündü Bay J.

Kendisini yorgun ve duygusal olarak tükenmiş hissetse de zihninde hâlâ temel gerçekleri muhakeme edebiliyordu ve bu soruşturmada en temel dört şey açıkça mantıksız görünüyordu.

Bir: Karısının cinayeti sırasında oldukça uzakta bulunuyordu. İki: Eve girildiğine dair bir iz bulunamamıştı, bu da soruşturmanın başında zanlının bir anahtarı olduğu ihtimalini göz önüne almaları gerektiğini gösteriyordu. Üç: Kendisine geldiğini söylediği görüntülü arama asla doğrulanamayabilirdi. Bunu dedektifler bile kabul etmişti. Ve dört: Cassandra'nın çantasındaki not izlendiği algısını yaratmak ve soruşturmanın yönünü başka tarafa doğru çekmek için oraya kolaylıkla yerleştirilmiş olabilirdi.

Sadece bu dört temel gerçek göz önüne alındığında bile kolaylıkla ateş altında kalabilirdi, fakat öyle olmamıştı.

Dün gece otelden ayrılırken nasıl sorularla karşılaşabileceğini düşünmeye başlamıştı. Hikâyesini doğrulayacak

tanıklarla ilgi sorular. Fresno'da ne gibi bir iş veya toplantı için bulunduğuna dair sorular. İsimler, telefon numaraları, planlar, adresler... her şey. Görüşme başladığında son iki seyahati ve evin anahtarları hakkındaki sorulardan dolayı beklediği gibi ateşe doğru yürüdüğünü düşünmüştü, fakat şaşırtıcı bir şekilde sorgunun yönü asla tahmin edemeyeceği bir tarafa kaymıştı. Dedektiflerin ikisi de iş seyahatinin üzerine gitmekte fazla istekli görünmüyordu.

Bay J'ye göre bu birinci problemdi. İkinci problem ise Cassandra'nın kendi evinde ortada bir sebep olmaksızın öldürülmesiydi. Hırsızlık değildi. Görünürde cinsel saldırı yoktu. Birinci ve ikinci problemi bir araya getirdiğinde ki tanıştığı dedektiflerin bunu zaten yaptığından emin-di, sonuçta ortaya çıkan şey bariz bir şekilde "tutku cinayeti" oluyordu, fakat görüşme bu yönde de gitmemişti. Cassandra'yla son zamanlarda çok tartışıp tartışmadıklarını ona hiç sormamışlardı ya da karısının evlilik dışı bir ilişkisi olabileceğine dair belirtiler görüp görmediğini. Ona kendisinin bir ilişkisi olup olmadığını veya ikisinden birinin boşanmaktan bahsedip bahsetmediğini, bunu düşünüp düşünmediğini de hiç sormamışlardı. İşin doğrusu, yirmi yıllık evliliklerinin durumu hakkında hiçbir soru yoktu ortalıkta. Dedektifler esasen görüntülü arama ve ona dair mümkün olan tüm detaylarla ilgileniyor gibi görünüyordu.

Ama neden diye sordu kendine.

Ya görüntülü aramanın uydurma olduğunu düşünüyorlar, belki de onun yalanını yakalamaya çalışıyorlardı ya da kendisiyle çelişkiye düşmesini sağlamaya, ama yine de...

Bay J'nin boğazı düğümlendi, çünkü o an yaptığı hatayı fark etti.

Elli Altı

Saat sabah 08:30'da Garcia beraberindeki üniformalı iki polis memuruyla tekrar Jenkinsonlar'ın evindeydi. Ondan hemen hemen iki saat sonra Hunter da nihayet gelmişti. Onun geldiği sırada Garcia şömüne rafının üzerindeki fotoğrafları inceliyordu.

“Nasıl gidiyor çocuklar?” diye sordu Hunter. “Bir şeyler bulabildiniz mi?”

“*Nada,*”^{*} diye yanıtladı Garcia. “Yatak odasının içindeki her şeyi, Bay Jenkinson'ın gardırobunu, tüm cepleri, tüm ayakkabıları, bulabildiğimiz her kutuyu, her çekmeceyi elden geçirdik.” Kafasını Hunter'a doğru salladı. “Başka bir nota veya kadının takip edildiğini gösteren herhangi bir bulguya rastlamadık.”

Gerçekçi olmak gerekirse Garcia bunu sadece iş olsun diye yapıyordu. Bay J'nin gecenin ilerleyen saatlerinde onlara söylediği şeyden sonra iki dedektif de aslında evin içinde başka bir not bulmayı beklemiyordu. Bay J'nin anladığı şeyi onlar da anlamıştı; Cassandra Jenkinson'ın el çantasında buldukları notu saklamasının nedeni kocasının eve

* (*isp.*) “Hiçbir şey” anlamında kullanılmakta olan sözcük. (Çev. n.)

dönüşünü beklemesiydi, böylece ona notu gösterebilirdi. Bu onu korkutan ya da sabrını taşıran nottu. Artık bundan usandığına karar vermesine neden olan nottu. Bulunan notun öncesinde başka notlar almış bile olsa ki Hunter ve Garcia bundan şüpheliydi, Bay J'nin onun nasıl biri olduğu hakkında söylediklerinden sonra, notları muhtemelen aptalca bir şaka olarak değerlendirip çöpe atmıştı.

Garcia şöminenin üzerinde duran başka bir fotoğrafı eline aldı. Fotoğrafta Bay J karısının arkasında durmuş, kollarını da onun beline dolamıştı. Sanki kulağına bir şey fısıldıyormuş gibi görünüyordu.

“Son soruyu bu şekilde mi belirledi sence?” diye sordu Garcia resmi yerine koyup Hunter’a dönerek.

“Emin değilim,” dedi Hunter. “Eğer en başta evlilik tarihi sorusunu aklına getiren şey bu fotoğraflarsa, o zaman katil eve daha önceden gelmiş olmalı. Yani dün gecedan önce demek istiyorum.”

Garcia başıyla onayladı. “Sen geldiğin sırada ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Aynı Tanya Kaitlin’in durumunda olduğu gibi, katil Bay J'nin bu ‘önemli’ soruya cevap veremeyeceğini önceden biliyordu. Bu adam hiçbir şeyi şansa bırakmıyor.” Tekrar çerçevelere baktı. “Bu fotoğrafın evlilik tarihi sorusunu öylece birden katilin aklına getirdiğini düşünmemiz saflık olurdu.” Parmaklarını şıklattı.

“Göze alabileceğinden çok daha büyük bir risk,” diye onayladı Hunter. “İkisini karşılaştırdığında bu, Tanya Kaitlin’e sorduğundan bile daha kolay bir soru.”

Garcia kendisini onların yerine koyarak iki soruyu da kafasında gözden geçirdi. Eğer evlilik tarihi ona sorulmuş olsaydı yarım saniye bile tereddüt etmezdi. Eğer Anna'nın telefon numarası sorulsaydı...

O sırada bir suçluluk hissi suratına bir tokat gibi indi. Evli olduğu o kadar süre boyunca karısının numarasını hiç aklında tutmamıştı. Ardından suçluluk utanca döndü, çünkü daha önce bunu hiç denememişti bile. Sadece onun numarası değil, rehberindeki tüm numaralar için telefonuna güvenmişti, buna Hunter'ın numarası da dahildi. Sadece kendi numarasını ezbere biliyordu. Sessizleşip utanç içinde olan Garcia o anda orada kendine bir söz verdi.

“Fakat bence bu tam da onun inanmamızı istediği şey,” dedi Hunter ortağını düşüncelerinden kopararak.

“Evlilik tarihi sorusunu bulmasının nedeninin bu fotoğraflar olduğuna mı inanıyorsun?” diye sordu Garcia.

Hunter başıyla onayladı. “Bir düşünsene Carlos, sorular öyle görünmeleri için tasarlanmalarına rağmen katil bizim, sorduğu soruların hiç de sıradan ve rasgele olamayacağım çözdüğümüzü bilmiyor, değil mi?”

“Evet.”

“Peki, o zaman bir an için katil hakkında hiçbir şey bilmediğimizi varsayalım. Haber geliyor. Her zamanki gibi olay yerini araştırıyoruz. Şöminenin üzerindeki evlilik fotoğraflarını fark ediyoruz ama bizim için bir şey ifade etmiyorlar, çünkü bunun için bir neden yok. Sonra Bay Jenkinson'la görüşüyoruz ve o bize görüntülü aramadan ve kendisine sorulan sorudan bahsediyor. O zaman bir bağlantı kurabilirdik, ama kuramasak bile, olay yerine her zaman ikinci bir kez daha bakılırdı. Defalarca baktığımız olay yeri fotoğraflarını saymıyorum bile.”

Hunter mantık yürütürken Garcia devreye girdi. “Bu durumda, ikinci soruyu bu fotoğraflar tarafından tetiklenmiş anlık bir ilham sonucu bulduğu ihtimalini ciddi olarak düşünürdük, tabii eğer kör veya aptal değilsek.”

Hunter tekrar onayladı.

“Ve bu da” diye devam etti Garcia, “en azından bir süreligine esas izlememiz gereken yoldan sapmamıza ve şu ikisini geç fark etmemize neden olurdu: Katil, Bay J’nin soruya yanlış cevap vereceğini önceden biliyordu ve senin de az önce dediğin gibi muhtemelen o evde daha önce bulunmuştu.”

“Kesinlikle. Düşünüyorum da belki de en başında kurbanlarını böyle seçiyordur.”

“Kuvvetle muhtemel,” diye onayladı Garcia. Garcia başka bir şey daha söylemek üzereyken Hunter’ın telefonu çaldı.

“Dedektif Hunter, Özel Cinayet Masası.”

Arayan Los Angeles Adli Tıp Kurumu’ndan Adli Baştabip Dr. Carolyn Hove’du. Cassandra Jenkinson’ın otopsisi ni az önce bitirmişti.

Elli Yedi

Bay J, Hunter ve Garcia'dan ayrıldıktan sonra Granada Hills'teki evinden uzak olmayan Porter Ranch'de ucuz bir otele giriş yaptı, fakat bu LAPT'nin gelip kontrol etme ihtimaline karşı göstermelik bir hareketti. Odanın içini görmemişti bile. Yağ ve kızarmış peynir kokan sıska gece görevlisinden anahtarı aldığı gibi arabasına atladı ve doğrudan Güney Los Angeles, Torrence'deki dairesine gitti. Başka hiç kimsenin bilmediği bu daire birkaç sene önce tamamen sahte bir isim adına kiralanmıştı ve kirası her senenin başında nakit olarak ödeniyordu, baştan tüm senenin kirası veriliyordu.

Bay J'nin yapması gereken birkaç telefon görüşmesi vardı, ama güneş Los Angeles semalarının rengini değiştirinceye kadar ne onun ne de bir başkasının yapabileceği fazla bir şey yoktu. Kendisini çok yorgun hissediyordu ve beyni ona en iyi seçeneğinin gücünü toplamak ve bir ya da iki saatliğine bile olsa o çok ihtiyacı olan uykuya dalmak olduğunu söyleyip duruyordu, fakat uykusu gelmiyordu. İçinde kopan fırtına buna izin vermiyordu. Gözlerini her kapadığında Cassandra'nın kanla kaplı görüntüsü beynine hücum ediyordu.

Bay J salonda kendine sağlam bir burbon koydu, kendisini biraz sakinleştirecek ve sinirlerini biraz da olsa yatıştırarak kadar çok, ama zihnini bulandırmayacak kadar az bir miktar. Işıkları kapattı ve elinde içkisiyle kendisini geniş pencereye bakan küçük kanepeye attı. Öyle müthiş bir manzarası yoktu ama hava güneşliyen Redondo sahil şeridi ve ardındaki Pasifik Okyanusu görülebiliyordu ve sadece bu görüntü bile inanılmaz rahatlatıcı bir etki yaratıyordu.

Şehir ışıklarına bakarken içkisinden bir yudum aldı. Tatlı meşe ve karamel etkisi taşıyan yoğun alkolü dilini ve yanaklarının iç kısmını yakmaya başlayınca kadar ağzında yuvarladı. Ancak ondan sonra altın renkli sıvının boğazından geçmesine izin verdi. Genelde hemen içi ısınmaya başladılar, fakat Bay J artık bunun bir daha asla olmayacağından kuşkulanıyordu. Ruhu donup kalmış gibi hissediyordu. Artık içinde kalan tek şey dindirilemez bir intikam isteğiyle yanıp tutuştuğu kindi.

Kanepeye rahat bir şekilde iyice yerleşti ve o anda hafızası onu evine girip de soruşturmadan sorumlu iki dedektifle karşılaştığı ana götürdü.

Hayatı boyunca Bay J'nin yolunun kesiştiği polis ve dedektif sayısı arkadaşlarının sayısından daha fazlaydı. Ona göre hepsi aynı kefedeydi, fakat bu iki dedektiften birinde merakını uyandıran bir şey vardı. Şu ana kadar karşılaştığı tüm dedektiflerden farklıydı. Onlar hep gergin ve kendi içlerindeki şeytanlara karşı kazanamayacakları bir mücadele veriyorlarmış gibi görünürdü, fakat bu adam çizginin diğer tarafındaymış gibi görünüyordu. Gözlerindeki dinginlikte, metanetinde, konuşurken kendine duyduğu güvende onu

diğerlerinden ayıran bir şeyler vardı. O sırada Bay J bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi bir işaret olduğundan emin değildi.

Burbonundan bir yudum daha alıp cüzdanını çıkardı ve dedektifin verdiği kartı eline aldı:

Robert Hunter, LAPT Özel Cinayet Masası.

Bay J, Brian Caldron'dan Dedektif Hunter'ın tüm sicilini kendisine göndermesini istemek zorunda kalacaktı.

Bay J ikinci içkisini bitirdiğinde koyu gökyüzünden mavilikler süzölmeye başlamıştı. Bardağını bırakıp saatini kontrol etti. İlk aramayı yapmanın zamanı gelmişti.

Bay J dairesinin tek yatak odasına gitti, gardırobun kapağını açtı ve normalde ayakkabılarının durması gereken yerde duran parmak izi okuyuculu sağlam kasanın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Parmak izini okuttu ve altı haneli güvenlik kodu girildi, kasa boğuk bir çarpma sesiyle açıldı. Orada kilitli tuttuğu kullanılmamış birkaç kontörlü telefon-
dan birini aldı, ambalajını açtı ve ezbere bildiği numarayı çevirdi. Numara Bay J'yle aynı kartel için çalışan bir başkasına aitti. Organizasyonun en üst kademelerinden birinde bulunan ve sadece Jilet adıyla bilinen biri. Telefon iki kere çaldı, karşısındaki müzikal ve yumuşak bir tınının olduğu sesiyle açtı.

“Jilet, ben Bay J.”

“Bay J?” dedi Jilet şaşırılmış ve sorgulayan bir ses tonuyla. Bay J'den bir telefon almayı kuşkusuz beklemiyordu, hem de sabahın bu saatinde. “Her şey yolunda mı? Fresno'da başın belaya mı girdi?”

“Hayır. Fresno ancak bu kadar sorunsuz geçebilirdi. Problem yok.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ancak başka bir sorunum var.”

“Dinliyorum.”

“Bir süreliğine ara vermem lazım.” Bay J’nin ses tonu kararlı ama sakindi. “Yakın gelecekte başka iş alamam.”

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

“‘Bir süreliğine’ derken ne kadar bir süre?”

Bay J bu soruyu bekliyordu. “Şu an için belirsiz.”

Bu sefer daha da uzun bir sessizlik.

“Bu gerçekten ne ile ilgili Bay J?” Jilet’in ses tonu tek-düzeydi. “Beni emekliye ayrıldığını söylemek için mi aradın? Herkesten daha iyi bilirsin ki bu işte emeklilik çirkin ve kati sonuçları da beraberinde getirir.”

Bay J sessiz kaldı.

“Bu Fresno’yla mı ilgili? Bana söylemediğin bir şey mi oldu?”

“Hayır Jilet, Fresno’yla alakası yok.”

“O zaman benimle açık konuş Bay J, istediğin şey şu an için bir kaçış gibi görünüyor, sanki taraf değiştireyormuşsun gibi ve bunu hoş karşılamadığımızı bilirsin.”

Bay J bunun hakkında uzunca ve iyice düşünmüştü. Bu dünya üzerinde tamamen güvendiği birkaç insan vardı. Jilet ise tüm Kaliforniya’daki tek kişiydi. Kararını anlayışla karşılaması için Jilet’e yeteri kadarını anlattı.

“Dur biraz,” dedi Jilet, Bay J konuşmayı bitirince müthiş bir şaşkınlık içinde. “Sen... benimle dalga mı geçiyorsun Bay J? Hem de sabahın bu saatinde?”

Bay J, Jilet’in tıraşlı ve parlak kafasını salladığını zihninde canlandırabiliyordu. Ne zaman aldatıldığını anlasa

aynı şeyi yapardı. Jilet'in bu kadar şaşırmasının nedeni, Bay J'nin daha önce hiç şaka yapmamış olmasıydı.

"Bunun bir şaka olması için her şeyimi verirdim Jilet." Bunu sakince fakat büyük bir üzüntüyle söylemişti.

Uzun bir sessizlik konuşmaya yeniden hâkim oldu.

"Yani bana birinin evine zorla girdiğini ve karını öldürmekle kalmayıp bir de bunu sana görüntülü aramayla izlettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Bay J, Jilet'in daha da hızlı düşünmeye başladığını gerçekten de hissedebiliyordu.

"İşte, bu gerçekten de berbat bir şey. Başka bir açıklaması yok. Bana bunun işle ilgili bir intikam olmadığını söylüyorsun. Şu... maskeli kaçık bir şekilde senin izini sürmüş olamaz mı?"

"İntikam değildi," diye üsteledi Bay J kararlı bir şekilde. "Telefondaki o herif her kimse, benim kim olduğum veya kim için çalıştığım konusunda hiçbir fikri yoktu."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

O anda Bay J'nin aklına, sadece birkaç saat önce LAPT dedektifleriyle yaptığı görüşme sonrasında kafasına takılan bir düşünce geldi.

Evet, artık hatasının ne olduğunu kesinlikle biliyordu, daha da önemlisi, dedektiflerin yapmış olduğu hatayı kesinlikle biliyordu. Sorgulamanın kendisine neden bu kadar yanlış görüldüğünü artık biliyordu. Öyle olması gerektiğini bildiği halde neden bir kez bile kendisini şüpheli konumda hissetmemiş olduğunun nedenini anlamıştı.

LAPT dedektiflerini ele veren sordukları sorulardan biri veya söyledikleri bir şey değildi, tam tersine, söylenmemiş olan bir şeydi. Sorulmamış bir soruydu.

Bay J katilin maskesini tarif etmeyi bitirdiğinde, dedektiflerden biri ona bir adli tıp ressamıyla görüşmesinin kendisi için sorun olup olmayacağını sormalıydı. Böylece maskeyi tamamen gösteren bir çizim elde edebilirlerdi. Bu, görüşmenin izleyebileceği tek mantıklı süreçti, fakat hiç bunu istememişlerdi.

Neden?

Ona inanmamışlar mıydı?

İnanmamaları için bir sebep yoktu.

Bay J ardından Dedektif Garcia'nın Dedektif Hunter'a attığı bakışı hatırlamıştı. Yalnızca bir saniyelik hafif bir göz kaydırmaydı. Bunu görmüştü, fakat yorgun ve darmadağın bir haldeyken bunu doğru dürüst yorumlayamamıştı. Onun hatası bu olmuştu.

Dedektifler şüphelendikleri için değil, onayladıkları için birbirleriyle bakışmıştı. Sanki maskenin tarifi önceden bekledikleri tarife uyuyordu ve bunun tek bir anlamı olabilirdi; maskeyi önceden biliyorlardı. Eğer maskeden haberleri varsa katilden de haberleri vardı ve bu ancak tek bir yolla mümkün olabilirdi, katil daha önce de öldürmüştü.

“Güven bana Jilet, eminim. Bunun yaptığım herhangi bir işle alakası yok.”

Bay J'nin sözlerindeki kararlılık Jilet'i daha fazla sormaktan alıkoydu. Bir an için kendisini Bay J'nin yerine koydu. Onun da çok sevdiği bir karısı ve iki kızı vardı. Kafasında çabucak kurduğu hayali senaryo bile kafasını öfkeyle sallamasına neden olmuştu.

“Ben... kaybın için gerçekten üzgünüm dostum.”

Bay J bir şey demedi.

Jilet artık bunun bir kaçış olmayacağını biliyordu. Eğer bu onun başına gelseydi, o da aynı şeyi yapardı.

“Onu nasıl bulacağını biliyor musun?”

“Henüz değil, ama bir yolunu bulacağım.”

“Ondan şüphem yok dostum. Ne yapman gerekiyorsa onu yap... ve Bay J?”

“Efendim.”

“Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, yani *herhangi bir şeye*, tek yapman gereken aramak. Bu lanet ülkenin her tarafında bağlantılarım var. Aşağılık herif bundan paçayı kurtaramayacak.”

“Teşekkürler.”

Bay J aramayı sonlandırdıktan sonra telefonu paramparça etti.

Elli Sekiz

Los Angeles Bölgesi Adli Tıp Kurumu'nun ana binası Kuzey Mission Yolu 1104 numarada bulunuyordu. Bina, mimari açıdan rönesans etkileri taşıyan bir şaheserdi. Yan taraflarındaki eski tip lamba direkleri, taş tuğla kaplaması ve gri renkli kapı pervazlarıyla girişteki ihtişamlı merdivenleri eski bir hastaneden morga dönüştürülmüş yapının ön cephesinde yer alıyordu.

Hunter ve Garcia binanın ana girişine giden basamakları çıkıp danışma masasına yaklaştı.

"Merhaba dedektifler," dedi görevli. Kadın minyon yapılı, gözleri çukurlaşmış, sivri burunluydu ve nazik gülümsemesinin ardında parlak, beyaz dişleri görünüyordu.

"Günaydın Audrey." Garcia da aynı şekilde selamladı.

"Dr. Hove iki numaralı otopsi odasında," dedi Audrey. İşaretparmağıyla danışmanın sağ tarafındaki çift kanatlı kapıyı gösterdi. Hunter ve Garcia kapıdan geçip aydınlık, beyaz koridordan devam etti. Koridorun parlak linolyumla döşenmiş zemininde ağır bir antiseptik deterjan kokusu vardı. Koridorun duvarına boş bir sedye yaslanmıştı. Art

arda birkaç çift kanatlı kapıdan oluşan alanı geride bırak-
tılar, sonra sola dönerek daha kısa olan başka bir koridora
girdiler. Kapıları geçer geçmez antiseptik kokusu yerini çok
daha vurucu bir kokuya bıraktı. Bu koku, sanki insanı bo-
ğazından yakalıyor ve burun deliklerinin içini yakıyordu.

Hunter çabucak elini yüzüne götürüp parmaklarıyla bur-
nuna bastırdı. Daha önce bu koridorlardan defalarca geçmiş
olsa da bu kokuya hiçbir zaman alışamamıştı. Alışabilece-
ğini de sanmıyordu.

İkinci koridorun sonundan son bir sağ yaptılar ve niha-
yet iki numaralı otopsi odasının kapısına ulaştılar. Dedek-
tifler paslanmaz çelik kaplama kapının üzerindeki iki adet
dikdörtgen camdan Dr. Hove'un içeride olduğunu görebili-
yordu. Yüksek bir tabureye oturmuş, kendini tamamen bil-
gisayar ekranındaki bir şeye vermişti.

Hunter kapıya üç kere vurdu.

Dr. Hove başını kaldırıp baktı, dedektifleri tanıyınca da
dönerek arkasındaki duvara yerleştirilmiş yuvarlak, yeşil
düğmeye bastı. Kapı, sanki hava basıncıyla çalışıyormuş
gibi bir tıslamayla açıldı. Doktor bir el hareketiyle onlara
içeri gelmesini işaret etti.

Hunter ve Garcia kapıyı iterek açtı ve rahatsız edici de-
recede soğuk olan odaya girdiler. Odanın duvarları parlak
beyaz renkli fayansla kaplıydı. Zemin, tıpkı dışarıdaki ko-
ridorlar gibi, parlak ve pırıl pırıl linolyumla kaplıydı. Batı
duvarı boyunca döşenmiş uzun ve geniş tahliye kanalı pas-
lanmaz çelikten yapılmış iki adet otopsi masasına bağla-
nıyordu. Her iki masanın da sonunda birer tane geniş la-
vabo ve basınçlı su püskürtücüsü bulunuyordu. Cassandra
Jenkinson açık mavi renkli örtüyle kısmen kapalı biçimde

dedektiflere yakın olan masada yatıyordu. Kafası tamamen tıraş edilmişti. Şu anda saçları analiz için adli tıp laboratuvarında olmalıydı.

“Robert, Carlos.” Los Angeles Bölgesi’nin Adli Baştabibi iki dedektifi de selamladı.

Dr. Carolyn Hove uzun boylu ve ince yapılıydı. Parlak yeşil gözleri ve atkuyruğu şeklinde toplanmış kestane rengi uzun saçları vardı. Cerrahi maskesi boynundan aşağı sallanıyor, dudaklarını, çıkık elmacıkkemiklerini ve küçük zarif burnunu ortaya çıkarıyordu. Genelde tecrübe ve bilgelikle bağdaştırılan kadifemsi ve sakin bir ses tonu vardı.

“Pek geçirmek istediğim gibi bir cumartesi sabahı değil,” dedi. “Ama insan her zaman seçim yapamıyor.”

“Bunun için üzgünüz Doktor,” dedi Hunter. “Sanırım hepimiz başka bir yerde olmayı tercih ederdik.”

“Özür dilemene gerek yok Robert,” diye karşılık verdi Doktor. “Bu senin suçun değil, ayrıca bugün zaten burada olacaktım. Bu dava olmasaydı, başka biri üzerinde çalışıyor olacaktım. Haftalarca sürecektir iş birikti.”

İki dedektif de bundan bir an bile kuşku duymadı. Los Angeles Adli Tıp Merkezi ülkedeki en yoğun merkezlerden biriydi. Her gün yirmi ila kırk arası otopsi yapmalarına rağmen bazen hâlâ iş birikiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Dr. Hove alçak bir sesle masadaki cesede dönerek. “Size bu canavarın ne yaptığını göstereyim.”

Doktor’un ses tonu iki dedektifi de endişelendirmişti.

Elli Dokuz

Dr. Hove açık mavi renkli örtüyü çekti ve Cassandra Jenkinson'ın çıplak bedeni tamamen ortaya çıktı. Bedeninde açılmış olan kötü şöhrete sahip Y şeklindeki yarık, kalın siyah iplikle atılmış dikişle kapatılmıştı. İki omzunun da üst kısmından başlayıp göğüs kemiğinde birleşen yarık bedenin üst kısmı boyunca aşağıya iniyordu. Kafa derisinin üst kısmı boyunca uzanan üçgen şeklindeki yarık beyne ulaşmak için kullanılan bir kapak görevi görüyordu.

Hunter ve Garcia biraz daha yaklaştı.

Tıraş edilmiş kafası, iyice içine göçmüş gözleri ve kauçuk benzeri deri dokusuyla masadaki ceset bir uzaylı gibi görünüyordu, fakat her nasılsa Cassandra'nın yüzündeki ifade evdekinden daha huzurluydu. Sanki kâbus nihayet bitmiş olduğu ve daha fazla acı çekmeyeceği için mutlu gibiydi.

“Temel bulgularla başlayayım,” dedi Dr. Hove iki dekteife de otopsi raporunun birer kopyasını vererek. “Sizin de olay yerindeyken fark etmiş olacağınız gibi, kafatasına açılmış ölümcül yaralar ve altdudağının sağ kenarındaki

küçük kesik dışında, kadının vücudunda savunma ya da saldırı sonucu oluşan başka hiçbir yaralanma yok. Tırnaklarında da herhangi bir deri dokusu bulunmuyor. Ne yazık ki tırnaklarını saldırgana geçirmemiş.”

“Yani gerçekten de karşı koymamış mı?” diye sordu Garcia.

“Birazcık bile koymamış,” diye onayladı Doktor. “Katilin mülke nasıl girdiğini biliyor musunuz?”

“Henüz hayır,” diye cevapladı Garcia. “Hiçbir yerde zorla girilme izi yoktu, fakat eve daha önce de girmiş olduğuna inanmamız için sebebimiz var.”

“Yani kadının onu tanıdığını mı düşünüyorsunuz?”

Garcia hafifçe omuz silkti. “Bunu araştırıyoruz Doktor.”

Dr. Hove, Hunter’a dönmeden önce başını salladı. “Toksikoloji laboratuvarından acil olarak incelenmesini talep ettim, yani umarım yarına sonucu alırsınız. Raporunuzda yazdığına göre, görgü tanığı ifadesinde katilin kurbanın beyni ve sinir sistemi dışında vücudunun neredeyse tümünü uyuşturacak bir şey enjekte ettiğini söylemiş.”

“Evet, bu doğru,” diye onayladı Hunter.

Dr. Hove bir nefes verdi. “Tamam, şeytan burada devreye giriyor işte.” Dedektiflerin dikkatini Cassandra’nın boyununun sağ tarafına çekti.

İki dedektif de daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Kafası, yüzü ve boynu kandan tamamen temizlenmiş olduğundan, dedektifler kulağın hemen altındaki iğne izini açıkça görebiliyordu.

“İstenen etkiyi yakalayabilmesi için,” diye açıkladı Doktor, “katilin kas gevşetici kullanması ve dozunu da mükemmel bir şekilde ayarlaması gerekirdi, aksi takdirde solunum

kaslarını da felç ederek birkaç dakika içinde kurbanın ölmesine yol açabilirdi.”

Garcia raporun sayfasını çevirdi. “Peki, böyle bir şeye ulaşmak zor mudur Doktor?”

Dr. Hove’un yüzünde, “kim bilir” tarzında bir ifade belirdi. “Bundan aşağı yukarı on beş yıl önce, eğer tıpla ilgili bir mesleğiniz ya da çok iyi bağlantılarınız yoksa, kas gevşeticiye ulaşmamız oldukça zordu. Günümüzde mi? İnternetteki binlerce yasa dışı eczaneye mi? İnsanlar kapılarının önüne kadar getirtebiliyorlar, hem de hediye paketinde. Sorgusuz sualsiz. Herhangi bir yerde gerçek bir satın alma kaydı da yok.”

“Harika,” dedi Garcia ağırlığını diğer ayağına vererek.

“Eminim ki ikiniz de suç mahallinde bunu tahmin etmiş olmalısınız,” diye devam etti Dr. Hove, “fakat şunu kesin olarak söyleyebilirim ki tıpkı ilk kurban gibi ikincisi de cinsel saldırıya uğramamış, bu da suçlunun hedefinin cinsellik olmadığı savını kuvvetlendiriyor.”

Doktorun açıklamalarının ardından iki dedektif de raporun bir sonraki sayfasını çevirdi.

“Fakat bu katil her kimse,” diye ekledi Doktor, “çok yetenekli biri, ayrıca sinir sistemi anatomisi ve travma konusunda en azından temel bir altyapıya sahip.”

“Sinir sistemi anatomisi mi?” diye sordu Garcia.

“Açıklayayım.” Sola doğru kaydı ve bu sefer dedektiflerin dikkatini kurbanın kafasındaki yaralara çekti. “Önceden de söylediğim gibi, vücudunda kafatasındaki üç delikten başka bir yara yok.”

Hunter ve Garcia Dr. Hove’un yanına gittiler. Kauçuk gibi olmuş derisi renk değiştirmiş olmasına rağmen,

Cassandra'nın tümüyle tıraş edilmiş kafasındaki küçük delikler açıkça fark ediliyordu. Hiçbirinin çapı üç santimetreden daha geniş değildi.

"Kafa derisindeki bu delikler kafatasında çok özel bir kırılmaya neden olmuş," diye devam etti doktor.

"Piramit yarıkları," dedi Hunter, Cassandra'nın kafasındaki üç küçük deliği incelerken.

"Kesinlikle," diye onayladı Doktor.

"Piramit mi?" Garcia ortağına baktı.

"Dr. Hove daha iyi açıklayabilir," dedi Hunter.

Garcia yüzünü doktora döndü.

"Hepsi raporda yazıyor," dedi. "Ama sana bir özet geçeyim."

"Bana uyar," dedi Garcia.

"Pekâlâ," diye başladı Doktor. "İnsan yapısındaki her kemiğin belirli bir esnekliği vardır. Buna kafatası da dahil. Kafatası kemiği, yaraya yol açan güçlü bir darbe sonucu darbede kullanılan aletin şeklinde içeri geçer." Parmak uçları birbirlerine denk gelecek şekilde ellerini birleştirdi ve göçme hareketini canlandırmak için parmak uçlarını aşağı doğru kıvrırdı. "Bunun sonucunda iki şey olur. Birincisi kemiğin yüzeyinde birbirine paralel kırılma hatları oluşur ki bunlara yassı çatlaklar denir. İkincisi de kemiğin iç çeperinde derin, çökük bir çatlak oluşur. Başka deyişle bir oyuk. Bu herhangi bir kemikte olabilir, ama kafatasının içinde meydana geldiğinde, bu oyuk piramit yarığı denilen bir çatlak oluşturur. İsminden de anlaşılacağı gibi bu tam anlamıyla yukarıdan aşağıya doğru ilerleyen piramitlerden oluşan bir yarıktır. En üstteki yarık başka bir yarık oluşturarak aşağı doğru iner, o yarık da aşağı doğru hareket ederken bir

başkasını oluşturur ve böyle kademeli olarak devam eder. Anlıyor musun?”

Garcia başıyla onayladı.

“Öyle ki eğer darbe yeteri kadar şiddetliyse bu yarıklar kafatasının iç çeperini geçerek bir mermi gibi beyin dokusunun derinlerine kadar ilerler, bu da beyin fonksiyonlarını yitirmesine ve ani ölüme yol açar.”

Garcia sanki acıyı hissedebiliyormuş gibi dişlerini gıcırdattı.

“Burada gördüğümüz üçüncü ve son deliğin yaptığı da bu.” Doktor, Cassandra’nın kafatasının tam ortasındaki yarayı işaret etti. “Özellikle bu yaradaki kademeli kırık, frontal lob kıvrımı ve beynin merkez oluğundan geçip arka lob kıvrımında son buluyor.” Doktor iki dedektifin de gözlerine bakmadan önce derin bir nefes aldı. “Kurbanın hiç şansı olmamış.”

“Peki ya diğer iki yara?” diye sordu Garcia.

Hunter sanki cevabı önceden biliyormuş gibi yere doğru baktı.

“Onlar da kademeli kırık oluşturacak kadar şiddetli darbelerle açılmış,” diye açıkladı Dr. Hove. “Bunlar da beyne kadar ulaşmışlar, fakat yeteri kadar derine girmedikleri için ani bir ölüme neden olmamışlar.” Dr. Hove’un daha sonraki sözlerindeki ses tonu neredeyse soludukları havayı dondurmuştu. “Fakat kurban hayatta kalsaydı, bu yaralar beyninde geri dönüşü olmayan hasarlar bırakırdı.” Doktor, Cassandra’nın uzaylıya benzeyen yüzüne bakarken birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. “Üç tane çatlak sonucu ölmesine rağmen ilk darbeden sonra bildiği anlamdaki hayat zaten artık sona ermişti.”

Altmış

Dedektifler ofislerine döner dönmez Garcia doğrudan masasına gidip bilgisayarını açtı. Dr. Hove'un otopsi hakkında yaptığı konuşmanın ortalarından beri bir şey kafasını kurcalamaya başlamıştı. Doğruluğunu onaylamak için can attığı bir şey.

Hunter ortağını yalnız bırakıp dışarı çıktı ve Cassandra Jenkinson'ın kocasını aradı. Sadece iki kez çaldıktan sonra Bay J telefona cevap verdi.

“Alo!”

Bitkin ve çatallı sesinden Hunter onun bir saniye bile gözünü kırpmadığını anlamıştı.

“Bay Jenkinson, ben LAPT Cinayet Masası'ndan Robert Hunter. Evinizde tanışmıştık?”

Bay J bir şey söylemedi. Onun isteği doğrultusunda Brian Caldron, Dedektif Hunter'ın çok kapsamlı bir sicil kaydını çıkarmıştı. Etkileyici bulduğunu inkâr edemeyeceği bu dosyayı okumayı az önce bitirmişti.

Robert Hunter işçi sınıfından bir ailenin tek çocuğu olarak Compton'da büyümüşü, burası Güney Los Angeles'ta sosyal imkânların kısıtlı olduğu bir mahalleydi. O henüz

yedi yaşındayken annesi kansere yenik düşmüştü. Babası bir daha evlenmemiştir ve yalnız başına bir çocuk büyütmenin gerekliliklerini yerine getirmek için iki işte çalışmak zorunda kalmıştır. Bu çocuk sonrasında bir dehaya dönüşecekti.

Çok küçük yaştan beri Hunter'ın farklı bir çocuk olduğu herkes tarafından açıkça görülüyordu. Bazı şeyleri çocukların çoğundan daha hızlı bir şekilde çözebiliyordu. Okul onu sıkışmış ve sinirlerini bozmuştu. Altıncı sınıf derslerinin hepsini iki aydan kısa sürede vermiş ve sırf bir şeyler yapmış olmak için yedinci, sekizinci ve hatta dokuzuncu sınıf kitaplarını bile hızlıca halletmişti. Bir grup test ve sınavı sokulduktan sonra üstün yetenekli çocuklara hizmet veren özel bir okula nakil olmuştu, fakat özel bir okulun ders programı bile onun ilerleyişini yavaşlatamamıştı. Dört yıllık lise öğrenimini iki yılda tamamladıktan sonra, bütün öğretmenlerinin verdiği referansla Stanford Üniversitesi'ne "özel koşullu" öğrenci olarak kabul edildi. On dokuz yaşında psikoloji bölümünden *en yüksek dereceyle* mezun olmuştu. Yirmi üç yaşında Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını vermişti. *Suçlu Davranış Üzerine Detaylı Bir İnceleme* başlıklı tezi FBI'ın Şiddet Suçları Ulusal Analiz Merkezi (ŞSUAM) bünyesinde bugün bile okutulması zorunlu bir çalışmaydı.

FBI onu birkaç kere işe almak istemişti, önce profil uzmanı, sonra da ajan olarak, fakat Brian'ın raporunda belirtilmeyen bir sebepten dolayı Dedektif Hunter gelen her teklifi nazikçe geri çevirmişti ve LAPT bünyesinde kalmayı tercih etmişti. FBI'm ŞSUAM Direktörü bir seferinde Robert Hunter'ın FBI'daki gelmiş geçmiş en iyi suçlu profili uzmanı olduğunu söylemişti.

Doktorasını tamamladıktan hemen sonra katıldığı polis teşkilatında terfi basamaklarını ışık hızıyla tırmanmış, Los Angeles Polis Teşkilatı tarihinin dedektif olarak atanan en genç memuru olmuştu. O zamandan beridir işinde her zaman en iyisi olmuştu. Yürüttüğü soruşturmaların hemen hemen hepsini sonlandırmıştı. Sonlandıramadıkları ise insanlık tarafından getirilebilecek en son noktaya kadar getirilmişti.

Robert Hunter şu anda LAPT Özel Cinayet Masası'nın Aşırı Şiddet Suçları Birimi'nde başdedektifti. AŞS Birimi LAPT içinde Kaçıklar Birimi olarak bilinirdi, bunun nedeni çalışan dedektifler değil, onların peşinden koştuğu suçlu profiliydi. Çoğu dedektif bu birime atanmamak için sağ kolunu verirdi.

“Acaba telefonda size hemen bir soru sorabilir miyim?” dedi Hunter hal hatır sorma faslını atlayarak.

“Evet, tabii ki Dedektif. Her ne olursa.” Bir şeyden haberi olmayan Bay Jenkinson rolünü oynama zamanıydı yeniden.

“Son zamanlarda,” diye başladı Hunter, “evinizde herhangi bir tadilat yaptırmış mıydınız acaba?”

“Tadilat?”

“Evet,” diye onayladı Hunter. “Yenilemeler, boya işleri, basit tamir işleri, tesisat, montaj, bir yabancının evinize gelmesini gerektirecek herhangi bir şey?”

Bay J'nin yorgun beyninin tekrar harekete geçmesi birkaç saniye aldı. *Şömine rafındaki fotoğraflar* diye düşündü. *Cassandra'nın katili o lanet soruyu orada, o anda bulmamıştı... eve daha önce de gelmişti. Sadece bu kadar da değildi, sorunun cevabını bilmediğimi de biliyordu. Tüm oyun*

bir maskaralıktı. Daha hızlı düşünmeye başladı. Evde hiç tadilat yapıldı mı? Herhangi bir montaj? Bir yabancınn evimize gelmesini gerektirecek herhangi bir şey? Düşün, lanet olası, düşün.

“Bay Jenkinson?”

“Bu tarz şeylerle genelde Cassandra ilgilenirdi,” diye yanıtladı Bay J en sonunda. “Fakat ödenecek para ve benzeri şeyler için beni her zaman haberdar ederdi.” Kısa bir sessizlik daha. “Herhangi bir şey hatırlamıyorum Dedektif. Üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedi Hunter. “Şu an için tek yaptığımız elimizde bulunan az miktarda bilgiyle tahminde bulunmak inanın.”

“Anlıyorum ve gerçekten de üzgünüm.”

“Üzülmenize gerek yok Bay Jenkinson.”

Hunter biliyordu ki tamamen yorgun olmasının yanında güçlü duygular, hatıralar, görüntüler ve diğer her şeyden dolayı Bay J’nin kafası darmadağın olmalıydı; içine çoktan yerleşmiş olduğunu bildiği son derece yıkıcı suçluluk duygusunu saymıyordu bile. Bay Jenkinson’ın durumunda olan biri için şu an basit şeyleri hatırlamaya çalışmak, herhangi bir şey için evinize gelen tamirci gibi çok zorlu bir görev olurdu.

“Eğer aklınıza bir şey gelirse,” dedi Hunter, “her ne olursa, lütfen hemen beni arayın, gündüz veya gece fark etmez.”

“Tabii ki Dedektif,” dedi Bay J. “Bir şey hatırlarsam sizi hemen ararım.”

Hunter’ın bilmediği şey Bay J’nin yalan söylediğiydi.

Altmış Bir

Hunter tekrar ofise girdiğinde, Garcia kahveyi yeni yapmıştı. Garcia'nın kullandığı sert Brezilya kahvesinin insanın ağzını sulandıran kokusu odayı tamamen kaplamıştı ve Hunter için buna karşı koymak imkânsızdı. Zaten karşı koymak niyetinde de değildi. Makineye yaklaştı ve kendisine bir bardak kahve koydu. Bacak bacak üstüne atmış şekilde sandalyesinde oturan Garcia, Hunter'ın kahvesini karıştırdığını görünce kıkırdadı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu.

“Neyi?”

“Neden kahveni karıştırdın? Sen kahveni sade içersin. Ne şeker ne krema ne de süt kullanırsın. Kahvenin içinde karıştırılacak bir şey yokken bunu neden yaptın?”

“Çıkardığı sesi seviyorum,” diyerek yanıtladı Hunter omuz silkip metal kaşığı porselen bardağın kenarlarına kasten vurarak.

“Evet, eminim seviyorsundur. Anlarsın ya, bu çalkalama kabının içine su koyup başka bir şey eklemekten kuvvetlice çalkalayıp içmek gibi. İçindeki şey hâlâ sadece su.”

“Evet,” dedi Hunter. “Fakat bu çalkalanmış su olurdu, karıştırılmış değil.”

“Hayır, olamaz,” dedi Garcia yarım bir gülüşle. “Az önce bir James Bond espirisi yapmadın sen, değil mi? Bu kesinlikle berbattı Robert.”

“Güldün ama.”

“O bir gülüş değildi.”

“Evet öyleydi.”

“Hayır değildi... Her neyse. Şansın yaver gitti mi?” diye sordu Garcia, Hunter’ın Bay Jenkinson’la yaptığı telefon görüşmesini kastederek.

“Hayır,” dedi Hunter bardağını masaya koyarak. “Son zamanlarda evlerinde yapılan herhangi bir tadilatı hatırlamıyor. Eve gelen bir teknisyen de hatırlamıyor, fakat bu tarz işlerle karısının ilgilendiğini söyledi.”

“Tam da düşündüğümüz gibi,” dedi Garcia.

O sabah Bay Jenkinson’ın evinden ayrılırken adli tıp ofisine gitmeden önce dedektifler Operasyon Birimi’nden, Cassandra Jenkinson’ın son beş yıldaki kredi kartı işlemlerinin izini sürmesini istemişlerdi. Bundaki amaç, iş vermiş olabileceği ev dekorasyonu veya ev onarımı yapan herhangi bir şirketin olup olmadığını tespit etmektir. Elektronik alet tamircileri, sıhhi tesisatçılar, bahçıvanlar, gider temizleyicileri, hatta yeni bir kanepa veya kilimi yerleştirmek için salonuna girmiş olabilecek bir kargo görevlisi bile olabilirdi.

“Telefondayken,” dedi Hunter kahvesinden bir yudum alarak, “aklıma başka bir şey geldi. John Jenkinson’ın kredi kartını da araştırmaya dahil edelim. Belki de karısı bir şeyi ödemek için onun kartını kullanmış ve bunu ona söylemeyi

unutmuştu. Eğer maddi harcamalarını yakından takip etmiyorsa bunu pekâlâ kaçırmış olabilirdi.”

“İyi tespit,” dedi Garcia masasının üzerindeki telefonuna uzanarak.

Hunter kahvesini bitirip saatine baktı. “Adli tıp laboratuvarına gidip kontrol etmem gereken bir şey var, fakat senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Tabii ki. Bu arada şu kontrol etmeye gittiğin şey Dr. Susan Slater mı yoksa?”

“Ne?”

“Yorum yok. Her neyse, istediğin nedir?”

Hunter kafasını salladı. “Tanya Kaitlin’in Karen Ward’un cep telefonu numarasını ezbere bilmediğini katilin nasıl anlamış olabileceğine dair düşünceni hatırlıyor musun?”

● “Tabii ki arkadaşlarının sosyal medya hesaplarına girerek. Pete Harris’in paylaştığı şu komik beyin tembelliği çizelgesi.”

“Düşünüyorum da” dedi Hunter, “eğer katil Tanya Kaitlin hakkında böyle bir bilgiye ulaşmak için gerçekten de sosyal medyayı kullandıysa, Cassandra Jenkinson’ın kocası hakkında bilgi edinmek için de neden aynı şeyi denemesin?”

“Ben de kendi kendime bunu düşünüyordum,” dedi Garcia. “Merak etme. Şimdi bakıyorum.”

Altmış İki

Hunter’la yaptığı telefon görüşmesi biter bitmez Bay J yorgun beynini daha hızlı çalışması için zorladı. İtiraf etmeliydi ki o ana kadar, evlilik sorusunun katilin aklına şömine rafındaki fotoğrafların etkisiyle o esnada gelmiş olduğu varsayımının gerçek olduğuna inamıyordu. Katilin daha önce de evine girmiş olabileceği düşüncesi hiç aklına gelmemişti. En azından o ana kadar gelmemişti, ama mantıklıydı. Bu son derece mantıklıydı. Hunter tamirci veya teknisyen gibi bir yabancının eve girmiş olabileceği ihtimalinden bahsettiği zaman ancak hatırlayabilmişti.

İki ay kadar önce kendisinin yine bir “iş seyahati” için evden uzak olduğu sırada, ana borulardan biri patlamış ve çamaşır odasıyla mutfak su basmıştı. Cassandra arkadaşlarından birinin tavsiye ettiği bir tesisatçıyı aramıştı. Cassandra’nın Bay J’ye söylediğine göre, tesisatçı çok yetenekli ve cana yakın biriydi. Sorunu tahmin ettiğinden çok daha kısa süre içinde gidermekle kalmamış, mutfak zemininin kurutulması ve her şeyin tekrar yerine konmasında ona yardım etmişti. Ayrıca Cassandra ona kendisiyle

konuşmanın keyif verici olduğunu da söylemişti. Çok konuşkan biriydi. Hatta adamın kendisine çok güzel bir iltifatta bulunduğu ve kocasının çok şanslı bir adam olduğunu söylediğinden de bahsetmişti. Bir kere konuşmaya başladıklarında Cassandra'nın evlilik yıldönümü hakkında bilgi edinmesi çocuk oynacağı sayılırdı.

Telefonda Hunter'la konuşurken, en azından o an için bu bilgiyi kendine saklamaya karar verdi aniden. Polisten önce tesisatçıyla ilk olarak kendi konuşmak istiyordu. Dedektifler yapılan tamirata ortaya çıkarsalar bile ki eninde sonunda bunu yapacaklarını biliyordu, Bay J suçu rahatlıkla yorgun düşmüş beynine atabilirdi.

Cassandra ödemeyi nakit olarak yapmıştı, ama her zaman olduğu gibi yapılan iş için aynı zamanda garanti yerine de geçen bir fatura almıştı. Fatura diğer ev faturalarıyla birlikte mutfaktaki bir çekmecedeki olmalıydı, fakat evine dönmeden önce Bay J'nin yapması gereken bir telefon görüşmesi daha vardı.

Altmış Üç

Hunter gidince Garcia tekrar bilgisayarının başına geçti. İki ayrı internet tarayıcısı ve birkaç uygulama açık durumdaydı. Aslında yapmaya çalıştığı şey iki kurban arasında bir tür bağlantı bulmaktı; geçmişte ikisinin de gitmiş olabileceği yerler, yapmaktan zevk aldıkları aktiviteler, ikisinin de üyesi olabileceği gruplar... herhangi bir şey.

Seri katiller kurbanlarını nadiren gelişigüzel seçerdi. Her zaman için katilin dikkatini çeken ve kendisini onlara yaklaştıran bir şey vardı. Bu fiziksel bir özellik, kişiye özgü bir davranış, bir ses tonu, bir inanç olabilirdi. Olasılıklar neredeyse sonsuzdu ve çoğu zaman da anlaşılmaz şeylerdi, çünkü aslına bakılırsa katilin dışında kimse için bir anlamı olması gerekmezdi. Dış dünyaya göre ağzını soldan sağa değil de sağdan sola doğru silmek kadar saçma ve önemsiz olabilirdi, fakat bu önemsiz hareket her nedense katili çılgına çevirirdi, hem de o insanı öldürmek isteyebileceği kadar.

Garcia boşa kürek çektiğini biliyordu, fakat şu an için ellerinden gelen tek şey buydu.

Birkaç yeni kombinasyonu denemek için yarım saat kadar daha uğraştı Garcia, fakat her seferinde karşısına düz

bir duvar çıktı. Garcia sinirlenerek ayağa kalktı. Gerçekten ihtiyacı olan şey bir molaydı.

Kahve bardağını yeniden doldurup masanın üzerine koydu. Tuvalete yaptığı kısa ziyaretten sonra odanın içinde dolanmaya başladı. Hunter gibi, o da yürürken düşünmeyi severdi. Beş dakika boyunca ofisi adımladıktan sonra tekrar yerine oturdu.

Sınırların ötesinde düşün Carlos dedi kendine. *Sınırların ötesinde, çünkü bu katil tam da bunu yapıyor.* Birkaç dakika sonra aklına çok ilginç bir iki fikir geldi. “Aman be, ne olacak! Zaten kaybedecek neyim var ki?”

Sonraki kırk dakika boyunca sayfalar dolusu bilgiyi taradı, bunlardan bazıları beyin uyuşturan şeylerdi. Gözleri sulanıyordu, ayrıca baş ağrısı da başlamıştı. Bir mola daha verip tamamen farklı bir şey denemeye karar verdi, fakat açık bulunan sekmeyi tam kapattığı anda sayfanın alt tarafında bir anda beliren bir şey gözüne takıldı.

“Lanet olsun! O da neydi öyle?” dedi gözlerini birkaç kere kırpıştırarak. Garcia hemen sağa tıkladı ve çıkan menüden “yeniden yükle” seçeneğini seçti. Sayfa tekrar ekranında belirdi. Görüntüyü aşağı kaydırды ve iletiyi yavaşça okudu.

“Bu bir şaka olmalı.”

Altmış Dört

İki ay önce Cassandra'nın çamaşır odasındaki patlayan boruyu tamir etmesi için aradığı tesisatçının ismi Michael Williams'tı. Cassandra kredi kartlarından birini kullanmak yerine ona nakit parayla ödeme yapmış olsa da bir fatura istemişti. Böyle konularda her zaman çok sıkı ve düzenli olmuştu, hele hele fatura yapılan işin garanti belgesi yerine de geçiyorsa. Williams, Sylmar, San Fernando Valley'deki Sızdırmaz Tesisatçılık adındaki bir şirkette çalışıyordu. Bay J sadece bir telefonla Williams'ın ev adresine ulaşmıştı. Oraya arabayla gitmesi bir saatten biraz daha fazla sürdü.

Küçük, tek katlı bir evdi. Şirketinden birkaç blok ötede mütevazı bir çıkmaz sokağın orta kısmında yer alıyordu. Mülkün tamamı yıllardır bakımsız bırakılmış gibi görünüyordu. Öndeki yeşil alan altüst olmuş durumdaydı. Yer yer fazla büyümüş çimenler, yakındaki ağaçlardan kopan sararmış yapraklar ve her tarafa yayılmış çöpler vardı. Evin kendisi yaşlı ve acilen tamirata ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar canlı ve sarı olan rengi yıllar önce Kaliforniya güneşine yenik düşmüş ve solarak Bay J'ye ekşi süt rengini anımsatan, pastel krem rengine dönüşmüştü.

Oval şeklinde eğik bir penceresi bulunan ön kapı kirli ve lekeliydi, üzerinde sıvı yağ veya gres yağymış gibi görünen lekeler vardı. Küflenerek delik deşik olmuş pencere pervazlarının kaplamaları dökülüyordu. Garaj yolu yoktu, fakat sokağın ev hizasındaki kısmına siyah iki Chevy Mark minibüs park etmişti. Minibüsün her iki tarafında da şirketin logosuyla birlikte telefon numarası ve adresi bulunuyordu.

Bay J eve yaklaşp kapıyı çalarak bekledi. Görünüşü o sabahın erken saatlerindekiinden tamamen farklıydı. Kafasında dalgalı, siyah bir peruk vardı. Bu ona 90'lardan kalma bir rock yıldızı havası vermişti. Yanakları ve çene altı bir buçuk santim kadar şişmişti ve bu da yüzünde hiç de sağlıklı görünmeyen bir kabarıklık meydana getirmişti. Hafif beyazlamış keçi sakalı kalm ve iyi taranmıştı. Gözleri açık maviydi. Sahte burnu, sanki daha önce en az birkaç defa kırılmış gibi görünüyordu.

Geçen yirmi saniye boyunca evin içinden bir ses çıkmamıştı. Bay J biraz daha yaklaşarak sağ kulağını neredeyse kapıya dayadı. İçeriden ses gelmiyordu. Kapıyı yeniden çaldı, bu defa biraz daha sert bir şekilde. Bir yirmi saniye daha geçtikten sonra sonunda kapı penceresinden içeride bir hareketlenme gördü.

“Bekle biraz,” diye seslendi içeriden kalın bir erkek sesi, “geliyorum.”

Bay J bir adım geriye gidip parmaklarını kütürdetti.

Kapıyı Bay J'yle aynı yaşlardaymış gibi görünen bir adam açtı. Üzerinde basketbol şortu, bir çift spor ayakkabı ve yapılı vücuduna göre oldukça küçük görünen bir atlet vardı. Kuvvetli kolları tamamen açıktaydı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu adam Bay J'ye bakarak. Havasında değilmiş gibi görünüyordu. Bay J açık

olan kapıdan arkada pişmekte olan yemeğin kokusunu aldı. Baharatlı ve yağlı bir şeydi.

“Bay Williams? Michael Williams?” diye sordu Bay J.

Anlık bir tereddüt yaşandı.

“Kim bilmek istiyor?”

Bay J gerçeğiyle neredeyse aynı olan sahte bir LAPT dedektifi rozeti çıkardı. Bir uzman bile aradaki farkı söylemekte zorlanırdı.

“Ben LAPT’ten Dedektif Craig Lewis.” Bay J’nin sesi de tamamen farklı çıkıyordu. Ses tonu yarım oktav yükselmişti ve aksanı da tipik kuzey Kaliforniya tarzıydı.

Bu sözleri duyup rozeti gördükten sonra Michael Williams’ın tavrı biraz değişti.

Bay J bunu fark etti.

“Size birkaç soru sorabilir miyim acaba?”

Michael Williams bir saniyeliğine sıradaki adımının ne olması gerektiğini düşünüyormuş gibi göründü.

“Ne ile ilgili olarak?” diye sordu.

“Sanırım içeride konuşsak daha iyi olur,” diye yanıtladı Bay J.

İki adam birbirini birkaç saniye daha süzdü.

“Elbette,” dedi Michael Williams ve bir adım yana kaydı.

Bay J kapıya doğru yaklaştı, fakat tam içeri girecekken, Michael Williams sağ ayağını kaldırıp bir tekme savurdu. Tekme öylesine kuvvetliydi ki darbeyi midesine alan Bay J’nin ayakları yerden kesilmiş, arkaya doğru en az iki üç metre sendelemişti. Bay J darmadağın durumdaki ön bahçeye yığıldığında ön kapının çarpılıp kapandığını duydu.

“Aşağılık he...” derken çılgınca öksürüyor, nefes almaya çalışıyordu. Tekme Bay J’nin nefesini kesmişti. Kalkmaya çalıştı ama çektiği acı onu birkaç saniye daha oturmaya

zorladı. Sağ elini karnına götürdü ve gözlerini sıkıca kapattı. Nihayet kendine gelmeyi başardı.

“Seni aşağılık herif!” Tekrar ayağa kalkıp kapıya doğru koştu.

Kilitliydi.

“Hıaaaaaa...” diye feryat etti Bay J hayal kırıklığıyla. Geriye çekildi ve kaslarındaki tüm gücü kullanıp omzunu önde tutarak kapıya yüklendi. Kapı sarsıldı, ama o kadar.

“Kahretsın!”

Tekrar geri çekildi ve bu sefer kapı koluna tekme atmak için sağ ayağını kullandı. Kapı yine sallanmış ama hâlâ açılmamıştı. Yine denedi. Olmadı. Bir kere daha. Yaklaştı. Tüm kuvvetiyle bir kez daha denedi. Eğer bu sefer de başarısız olursa silahını kullanacaktı.

BAM!

Kapı sonunda açıldı; çerçevesi çatlamış menteşeleri havaya fırlamıştı.

Bay J temkinli bir şekilde eve girerken belindeki silahı çekti. Bu susturucu takılmış bir Sig Sauer P226 Legion’dur.

Ön kapıdan doğrudan içinde az eşya bulunan salona çıktı. Salon boştu.

Bay J önce sola, sonra sağa baktı.

Hiç kimse yoktu.

“Michael?” diye seslendi Bay J odaya doğru yönelirken yüksek ve öfkeli bir ses tonuyla.

Cevap gelmedi.

“Michael? Hadi ama, konuşalım.”

Sessizlik.

Odada, durduğu yerin karşısında kapalı bir kapı vardı. “Mutfak,” diye düşündü. Sağındaki koridor onu evin iç kısmına götürecekti. Orada da kimse yoktu.

Bay J mutfak kapısını denemeye karar verdi. Eğer koridor-
dan gidersse bu onun kapalı kapıya sırtını dönmesi anlamına ge-
cekti ki bu da asla iyi bir fikir değildi. Odanın diğer tarafına
geçti ve kapının yanındaki duvara sırtını verdi. Tam kapı ko-
nunu yoklamak üzereyken bir motorsiklet sesi duydu. Ses evin
ön tarafından gelmemişti. Arkadan, mutfak yönünden gelmişti.

“Aşağılık herif!” Bay J kapı koluna uzandı.

Kilitliydi.

Bunu tekmeyle açmak için zaman harcayamazdı. Onun
yerine bir adım geri kaydı ve silahını kapı kilidine doğrult-
tu. Zar zor duyulabilen bir “tuf” sesi işi halletmişti. Kapı
savrularak açılırken kilidi de üstünden fırladı.

Mutfak küçüktü ve çok kötü kokuyordu. Arka kapı ardı-
na kadar açıktı ve Bay J oraya tam zamanında geldi, böylece
son anda motorsikletin arka bahçe çitlerinin yanındaki ara
yoldan kaybolup gittiğini görebildi. Arkasından iki kez ateş
etti, ama artık çok geçti. Mermiler ahşap çitlere saplandı.

Bay J aniden döndü ve evin içine geri koştu. Salona var-
dı, dışarı çıkıp arabasına atlamak üzereyken öfkesini bastır-
dı ve yeniden daha sağlıklı düşünmeye başladı.

Şimdi peşinden gitmek ne işe yarayacak ki diye düşündü. Motoruyla küçük ara yollardan ve arka sokaklardan geçip gidecek. Şu anda herhangi bir yöne doğru üç, dört, hatta belki de beş sokak geçmiş olabilir. Arabayla ortalıkta dola- nıp onu aramak oldukça ahmakça bir fikir. Salonu inceledi. Onu bulmak için elindeki en iyi seçenek burada bir yerler- de. Buradaki bir şey onu ele verecek.

Bay J ön kapıya gitti ve olanları gören birinin olup olma-
dığını kontrol etmek için dışarıya baktı. Sokak ölüydü, tıpkı
buraya ilk geldiği sırada olduğu gibi. Sakince kapıyı kapadı
ve Michael Williams’ın evini araştırmaya başladı.

Altmış Beş

Hunter ofise döndüğünde Garcia LAPT Siber Suçlar Birimi'yle yaptığı telefon görüşmesini yeni bitirmişti.

“Robert, gelip buna bir göz atmalısın.”

Garcia'nın ses tonu Hunter'ı meraklandırmıştı. Ortağının masasına yaklaştı.

“Büyük bir bata yaptığımı itiraf etmeliyim,” dedi Garcia. “Cassandra ve John Jenkinson'ın sosyal medya hesaplarını incelemek için uzun zaman harcadım. İletilerin, fotoğrafların... her şeyin üzerinden geçtim.”

“Bu neden bir hata olsun ki?”

“İlk seferinde de aynı hatayı yapmıştım Robert. Karen Ward ve Tanya Kaitlin'in kişisel sayfalarındaki her şeyi incelemiştim, hatırladın mı? Ama kesinlikle hiçbir şey bulamamıştım. Kırılma noktası arkadaşları Pete Harris'in sayfası olmuştu. İkinci kurbanımız hakkında da çok önemli bir şey aklıma geldi; Patrick Jenkinson adında, yirmi yaşında ve Boston'da üniversite okuyan bir oğlu var. Onun jenerasyonu için sosyal medya oksijen gibi. Onsuz zar zor yaşarlar.”

“Yani onun sayfasını inceledin.”

“Sayfalarını,” diye düzeltti Hunter’ı.

“Birden fazla sayfası mı var?”

“Pek sayılmaz, fakat birkaç farklı gruba üye,” diye açıkladı Garcia. “Hepsinin sayfası ayrı olduğundan tüm sabah boyunca bir sayfadan diğerine gezip durdum. İletileri, cevapları, ulaşabildiğim her şeyi okudum, ta ki buna rastlayıncaya kadar.” Ekranında bir sayfa açtı ve bahsettiği iletiyi buluncaya kadar görüntüyü aşağıya kaydırды. “Şuna bir bak,” dedi parmağıyla ekrana tıklayarak.

Hunter ortağının sol omzunun yanından öne doğru eğildi.

“Ne demek istediğimi anlamam için dördüncü cevaba kadar okuman yeterli.”

Diyalog Patrick Jenkinson değil, Isabel adındaki bir kadın tarafından başlatılmıştı.

Isabel: *Dün geceden sonra babamın başı fena halde belada ♣. Önümüzdeki bir ay boyunca salonda uyuyacak ●.*

İlk soru Martha adındaki bir diğer üyeden gelmişti:

Niye? Ne oldu? ●. Söyle. Söyle. Söyle. ●

Isabel: *Evlilik yıldönümlerini unuttu. İşten eve eli boş geldi; ne çiçek ♣, ♣, ♣ ne kutlama ne de bir hediye. Benzinciden alınmış ucuz bir kart bile yok. Lafını bile etmedi. Annem ● oldu, ama bir şey de söylemedi. Bu sabah kahvaltıda da sessiz kaldı. Babam, “İyi misin tatlım?” diye sordu ve o anda ortalık karıştı ve inan bana ortalık hâlâ karışık, ahaahah.*

Martha: *Oo, bu kötü olmuş. Gerçekten çok kötü. ♣ Babam bu konuda çok iyidir. Yirmi üç yıldır evliler ve bir kez bile unutmadı.*

Sıradaki yorum Patrick Jenkinson'a ait:

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum Isabel. Benim babam da artık evlilik yıldönümlerini hatırlamıyor. Yıllardır hatırlamıyor. Annem önceleri ona hatırlatırdı, ama tartışma çıkarmazdı. Birkaç yıl sonra pes etti. Eğer kendi kendine hatırlayamıyorsa hatırlatmanın ne faydası vardı ki?

Hunter, Garcia'ya baktı.

"Yine sen haklıydın," dedi Garcia. "Katil, Bay J'nin soruyu cevaplayamayacağını önceden biliyordu."

Altmış Altı

Bay J'nin kaburgaları sanki kırkmış gibi acıyordu. Michael Williams'ın midesine savurduğu tekme onu tamamen gafil avlamıştı. Saldırının bu kadar erken gelebileceğini öngöremediği için de darbenin şiddeti çok yüksek olmuştu.

“Bunu tahmin etmeliydin J,” diye mırıldandı kendi kendine Michael Williams'ın salonundaki bir diğer çekmeceyi daha açarken. “Aklından ne geçiyordu lanet olası? Sen haber vermeden karşısına çıkıp polis taklidi yapacaksın ve o da seni çörek ve süt için içeri mi davet edecekti?” Bir göz atmak için tişörtünü kaldırdı. Çürükler belirginleşmeye başlamıştı bile.

Bay J tüm çekmeceleri, kutuları ve Michael Williams'ın evinde bulduğu her deliği kontrol etmişti. Şimdilik onun nereye kaçtığını gösterebilecek bir ipucu bulamamıştı, ama arama daha bitmemişti. Eski bir vitrinin altına itilmiş bir kutunun içinde fişler, ev faturaları ve Sızdırmaz Tesisatçılık'la ilgili bazı belgeler bulmuştu. Şirket iki buçuk yıl önce kurulmuştu ve sahibi Michael Williams'ın kendisiydi. Bay J'nin anladığı kadarıyla şirketin tek çalışanı da kendisiydi.

Bay J salonun her tarafına baktığından emin olunca aramayı Michael Williams'ın yatak odasına taşıdı. Tıpkı salon gibi, yatak odası da küçük ve az eşyalıydı, aynı zamanda ter ve kızartma kokuyordu.

Bay J aramaya duvara dayalı duran çekmeceli komodinden başladı. Salonda yaptığı arama ona Michael Williams'ın son derece düzenli biri olduğunu göstermişti. Her bir nesnenin belli bir yeri varmış gibi görünüyordu, fakat yatak odasının durumu Michael Williams'ta obsesif-kompulsif bozukluk bulunduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteriyordu. Çekmecelerin içinde bulduğu her şey alanı en verimli şekilde kullanmak için mükemmel bir şekilde katlanmıştı, fakat takıntı bu kadarla sınırlı değildi. Giysiler renk ve modellerine göre de düzenlenmişti.

Bay J her bir giysiyi açtı ve içine baktı, buna cepler de dahildi. Hiçbir şey bulamadı, bir kâğıt parçası bile.

Sonra küçük, ahşap gardırobu kontrol etti. İçinde bir yardım dükkânından satın alınmış gibi duran gri bir takım, iki beyaz gömlek, bir çizgili kravat, ağır işlerde kullanılan bir çift bot ve yıpranmış bir çift siyah ayakkabı buldu.

Gardırobun üst ve alt kısmına bakmadan önce tüm kıyafetleri kontrol etti, fakat yine bir şey bulamadı.

Sadece tek bir komodin vardı ve yatağın sağında, kapıya yakın olan tarafta duruyordu. O noktada işler daha ilginç bir hal almaya başladı. Bay J çekmecedeki 40 kalibrelik bir Beretta 96 A1 tabanca buldu. Yanında 11.5 gramlık metal kaplama mermilerden iki kutu vardı.

"Bunun ruhsatlı olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Bay J. Silahı aldı ve on iki kurşun kapasiteli şarjörünü çıkardı.

Namluyu burnuna götürdü. Barut kokusu yoktu, yağ ve sürünme önleyici kokuyordu.

Silahı beline sokarak sağlama aldıktan sonra çöküp yatağın altına göz attı: Koyu gri renkli bir bavuldan başka bir şey yoktu. Uzandı ve bavulu kendisine doğru çekti.

Çift yönlü fermuarı olan bu polikarbon bavulda, üç haneli şifreli bir kilit mekanizması bulunuyordu. Eline çok hafif gelmişti, sanki boş gibiydi, fakat eğer öyleyse neden kilitliydi?

Bay J çakısını eline aldı. Piyasadaki ortalama bir bavulun kilit mekanizması güvenlikten ziyade caydırma amaçlıydı. Gerçekten de gereken tek şey hafif bir bıçak darbesiydi, böylece tüm mekanizma dağılırdı. Bunu açmak Bay J için üç saniyeden daha az sürmüştü.

Fermuarı açıp bavulun üst kapağını kaldırdığında yüzü asıldı. İçinde ikinci bir çanta bulmuştu; bu askeri modelde, kalm bezden yapılma bir çantaydı. Fermuarı iyi kalite bir asma kilitle sabitlenmişti. Bay J'nin bu kilidi çakıyla aşması mümkün değildi, fakat bu hâlâ sadece bir fermuardı ve çakıyla kolayca yırtılıp açılabilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Bay J kendi kendine. “Bu kadar oyun yeter.” Çakısını fermuara sapladı, dişlerini kanırtarak açıp içine baktı.

“Aşağılık herif.”

Altmış Yedi

Garcia'nın sosyal medyayı araştırarak elde ettiklerini görünce Hunter'ın aklına bir fikir geldi. Bilgisayarının başına geri döndü ve masasının üzerinde duran telefonuna uzanıp dahili bir numarayı çevirmeden önce internet tarayıcısını açtı.

“Dennis Baxter, Siber Suçlar Birimi.” Üçüncü çalışından sonra sesinden yorgun olduğu anlaşılan biri telefonu açtı.

“Dennis, ben AŞS Birimi'nden Robert.”

Baxter boğazını temizlemek için öksürdü. Biliyordu ki Hunter onu iş hattından arıyorsa ya ciddi bir şeyler vardı ya da olmak üzereydi. “Selam adamım, ne var ne yok?”

“Dinle,” dedi Hunter, “LAPT'nin sahte bir sosyal medya hesabı var mı? Bütün o profil oluşturma işlemlerini yapmadan kullanabileceğim bir hesap?”

Garcia yana doğru eğilip kaşlarını çatarak bilgisayar ekranının ardından Hunter'a baktı.

“Sahte *kişisel* hesap diyorsun yani,” diye sorguladı Baxter. “İş amaçlı bir hesap değil. Arkadaşlık istekleri ve mesajlar göndermek, sohbetlere katılmak gibi şeyleri yapabileceğin bir hesap mı?”

“Kesinlikle,” dedi Hunter. “LAPT’te böyle bir şey var mı?”

“Evet, elimizde birkaç tane var. Niye ki? Sana bir hesap mı lazım?”

“Acil olarak.”

“Elbette. Sorun değil. Hangisi lazım, Facebook?”

“Mümkün olanların hepsini istiyorum; Facebook, Instagram, Twitter, insanlar bugünlerde en çok hangilerini kullanıyorsa.”

“Tamam. Peki aynı e-postanın ana hesabın olmasını da ister misin? Gerçekçi olması için?”

“Buna pek gerek yok,” diye yanıtladı Hunter. “Birkaç sayfaya göz atabileyim yeter, ama anaşılan bunu bir hesabım olmadan yapamam.”

“Evet, haklısın. Yani bana Facebook ya da Twitter’ının olmadığını mı söylüyorsun sen!

“Hiçbir sosyal medya hesabım yok.”

“Sen bir mağara adamısın,” diyerek güldü Baxter. “Pekâlâ, tercih ettiğin herhangi bir dış görünüş veya cinsiyet var mı? Sana ihtiyacın olan her tür profili ayarlayabilirim; seksi kadın, süper sevimsiz, saf küçük kız, belalı serseri, yaşlı, genç, siyah, beyaz... Sanal profil konusunda sunabileceğim seçenekler sınırsız.”

Hunter bunun üzerinde bir iki saniye düşündü. “İki ayrı kimliğim olabilir mi? Bir erkek, bir de kadın. Sıradan karakterler işimi görür.”

“Elbette,” dedi Baxter. “Bana birkaç dakika ver, sana e-posta atarım.”

“Neler oluyor Robert?” diye sordu Garcia, Hunter telefonu kapatınca. “Aklından neler geçiyor?”

“Kendim de pek emin değilim ya. Ama g r n   e göre katilimiz sosyal medya sitelerinde oldukça fazla zaman geçiriyor. Kurbanlarının hayatının i  yüzünü bu şekilde ortaya çıkarıyor olabilir. Eğer gerçekten bu şekilde yapıyorsa, ben de aynısını yapmalıyım.”

 ki kez çaldıktan sonra Hunter masasındaki telefonu açtı.

“Yeni kimliklerini şimdi sana e-posta yolluyorum,” dedi Baxter.

Hunter e-posta hesabını açtığında, ka ları yukarı kalktı: lolitasmokinghot@gruntmail.com ve pipethepiper@gruntmail.com? “Güzel,” dedi. “ abuk halloldu.”

“Senin için seçtiğim profil fotoğraflarını görünceye kadar bekle,” dedi Baxter. “Hesapların  ifreleri e-postada.”

“Sağ ol Dennis.”

“Sorun değil. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

“Veririm.”

Hunter telefonu kapadı ve yeni sanal kimliklerini kullanarak farklı sosyal medya sitelerine aynı anda giriş yaptı.

“Pekâlâ,” dedi kendi kendine. “Hadi biraz derine inelim.”

Altmış Sekiz

Yüzbaşı Blake, Hunter ve Garcia'nın ofis kapısını çalmadan açarak içeri girdi. İkisi de kendi masalarında oturuyordu.

“Pekâlâ,” dedi Yüzbaşı sinirli bir ses tonuyla, bakışları iki dedektif arasında gidip geliyordu. “Benim için elinizde neler var bakalım? Sağlam bir şeyler olduğunu söyleseniz iyi olur, çünkü şu ikinci kurban Cassandra Jenkinson'dan sonra çılgın medya kanın kokusunu aldı ve seri cinayet hikâyesine dönüşmesi muhtemel herhangi bir şey söz konusu olduğunda hepsi açgözlü birer vampir oluyor. Ayrıca hepsi kana susamış durumda.”

Benzetme Hunter'ın hoşuna gitmişti.

“Katilin cinayetleri görüntülü aramayla canlı canlı izlettiği bilgisi daha açığa çıkmadı,” diye devam etti Yüzbaşı. “Fakat bunun an meselesi olduğunu hepimiz biliyoruz. Dün geceki yeni cinayetten beri basın ofisinin telefonları hiç susmadı. Şu anda herkes bizden öyle ya da böyle bir açıklama bekliyor.”

İki dedektif de bunun olacağını önceden biliyordu.

“Şimdiye kadar hiçbir bildiri yayınlandı mı?” diye sordu Garcia.

“Ne?” Yüzbaşı Blake ona dik dik baktı. “Bu bir şaka mı Carlos? Bu davada gerçekten neler olup bittiğini ikinizden başka kimse bilmezken nasıl yayınlayabiliriz ki?”

Garcia arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. “Palavra atmak bizim basın ofisinin uzmanlık alanı sanıyordum.”

“Oo, şimdi de espri zamanı, öyle mi?” dedi Yüzbaşı Blake, gözlerinden az kalsın ateş çıkacaktı. “Çünkü şimdi espri patlatmanın tam sırası gibi.”

“Ne bilmek istiyorsunuz Yüzbaşı’m?” diye sordu Hunter sakın bir ses tonuyla Yüzbaşı’nın dikkatini kendine çekerek.

“Her şeyi Robert,” dedi Yüzbaşı saatine bakarak. “İki saat sonra Şef Bracco’yla bir toplantım var ve benden tam bilgilendirme bekleyecektir. Benim yerime siz gitmek ister misiniz?”

“Yok kalsın. Teşekkürler Yüzbaşı’m.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.” Yüzbaşı sakınlaşmak için derin bir nefes aldı. “Bu ofisten en son ayrıldığımda bir kurbanımız vardı ve tahminler işin içinde bir takipçi olduğu yönündeydi. Durum hâlâ aynı mı?”

“Otursanız iyi olur Yüzbaşı’m,” dedi Garcia.

Yüzbaşı ofis kapısının yanında duran katlanır sandalyeyi aldı. O oturunca sözü Hunter ve Garcia aldı, son görüşmelerinden bu yana olan biten her şeyi anlattılar, buna az önce internette keşfettikleri şey de dahildi.

“Dur bir saniye,” dedi Yüzbaşı. Cassandra Jenkinson’ın otopsi sonuçlarını anlatan Hunter’ı parmağını kaldırarak durdurdu. Hunter, kurbanın nasıl öldürüldüğüne dair ilginç detaylar veriyordu o sırada. “Burada yazılanı aynen

okuyorum.” Ona verdikleri otopsi raporundan okudu: “‘Kafatası kemiği, şiddetli ve yaralayıcı bir darbe sonucu, saldırı aletinin şeklinde içe doğru çökmüştür...’ Bunu herhangi bir saldırı aleti olarak mı anlamalıyım?”

“Doğru.”

“Yani piramit yarıkları oluşturmak için katilin sivri uçlu bir keski kullanması şart değildi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Hunter. “Herhangi bir keski bile kullanması gerekmiyordu Yüzbaşı’m. Çekiç yalnız başına bunun için yeter de artar bile.”

“Peki, neden keski kullandı?” diye sordu şüpheli bir ifadeyle.

“Çünkü tek başına kaba bir aleti kullanmak,” diye açıkladı Hunter, “darbe şiddetinin derecesini ayarlamayı ve kontrol etmeyi çok daha zor bir hale getirirdi, ayrıca katilin istediği etkiyi elde etmesinin bir garantisi de olmazdı.”

“Hangi etki Robert, ölüm mü? Eminim ki kafaya bir çekiç darbesi işini rahatlıkla görürdü.”

“Ölüm değil Yüzbaşı’m,” dedi Hunter yeniden sandalyesine oturarak, “kan.”

Yüzbaşı Blake bir şey sormadı. Tek yaptığı şey tekrar Hunter’a bakıp hafifçe kafasını sallamak oldu.

“Unuttuğunuz bir şey var Yüzbaşı’m.”

“Ne olabilir acaba?”

“Bu katil cinayetlerini telefonda yayınlıyor, yani ne tarafından bakarsanız bakın, bunu bir şov haline getirdiğini inkâr edemezsiniz. İzleyen bir kişi de olabilir, bir milyon kişi de, önemli değil. Ona göre bu yine de bir şov ve şovunun onun istediği gibi olması için oynadığı oyunun iki temel koşulu var.” Hunter sağ işaretparmağını havaya

kaldırdı. “Bir hattın diğer ucundaki kişinin paniklemesini istiyor, çünkü bu doğrudan onun lehine ve bunu kendi yararına kullanıyor. Bu ona güç veriyor.” Hunter durup soluklandı. “Sadece çekiç kullansaydı bunu yapmak çok daha zor olurdu, tabii o da yapabilirse.”

“Katil eğer Cassandra Jenkinson’ın kafasına çekiçle vurmaya karar verseydi kocasının paniğe kapılmayacağını mı söylüyorsun yani? Görüntüyü telefonda izlemesine rağmen mi?”

“Elbette paniklerdi, ama bu katilin ikinci koşuluna ters düşerdi.”

“Neymiş o koşul?”

“Katilin bundan ‘zevk’ alması.” Hunter parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. “Ayrıca katil için kurbanların en azından iki yanlış cevap için hayatta kalması gerek, çünkü katil bu şekilde zevk alıyor Yüzbaşı’m. Onun için kurbana işkence edip onu öldürmek yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacı var, çünkü sadistliğinin sınırları çok daha öteye uzanıyor. İzleyen kişinin tam bir çaresizlik içine düşmesini istiyor. Akıllarını kaybedip kendilerini suçlu hissetmelerini istiyor.”

Yüzbaşı duraksadı ve bu düşüncenin üzerinde bir an için kafa yordu. Hunter yardımına yetişti.

“Basit bir soru cevap oyunu gibi görünmesine rağmen katilin oynadığı bu oyunun üzerinde çok iyi düşünülmüş Yüzbaşı’m. Soruları cevaplayan kişide gerilim yaratmak için titizlikle tasarlanmış.”

Bu sefer arkasına yaslanan Yüzbaşı Blake oldu. “Eğer senin bu gerçeküstü akıl yürütmeni hiç değilse takip etmemi denememi istiyorsan, bana bundan biraz daha fazlasını vermen gerekecek Robert. Sen neden bahsediyorsun böyle?”

“Pekâlâ,” diye kabullendi Hunter. Ayağa kalktı ve duvardaki panoya gitti. “Katilimizin oynadığı bu oyunun içinde saklı basit fakat çok etkili psikolojik öğeler var.”

“Ne gibi?” diye sordu Yüzbaşı yüzünü panoya dönerek.

“Pekâlâ,” diye başladı Hunter. “Kurbanı rehine aldıktan sonra yaptığı ilk şey oyundaki diğer oyuncu olacak kişiyi aramak. Bu kişi kurbanla çok yakın biri oluyor. Kurbanla arasında güçlü bir duygusal bağ olan biri; en iyi arkadaş, koca.” Hunter panoda sırasıyla Tanya Kaitlin ve Bay J’nin fotoğraflarını işaret etti. “İlk numarası, arama yapmak için kurbanın telefonunu kullanması ve bu da beraberinde ilk psikolojik öğeyi getiriyor: Şaşkınlık.”

Hunter’ın dediklerini dinlerken Yüzbaşı Blake’in gözleri hafifçe kısıldı.

“Karşıdaki telefonu açar,” diye devam etti Hunter. “En iyi arkadaş ya da karısıyla konuşacağını düşünür ki tam da bu izlenime kapılmıştır, çünkü iki görgü tanığının da söylediğine göre, ekranda ilk gördükleri şey kurbanın yakınlaştırmış görüntüsüdür. Görüntünün esas odağı gözler, fakat ekran uzaklaştıkça...”

“Sürpriz,” dedi Yüzbaşı, Hunter’ın hangi yöne doğru gittiğini görerek.

“Ve ekran uzaklaştıkça,” diye ekledi Hunter, “bu şaşkınlığın hemen ardından sıradaki psikolojik öğe gelir: Kafa karışıklığı ve şok.”

Yüzbaşı’na biraz zaman verdi. Onun gözlerinden bağlantıyı kurabildiğini anlıyordu. Devam etti.

“Sonra neler olduğunu anlatıyor ve sapkın soru oyununun kurallarını açıklıyor. Bununla beraber iki yeni öğe karşımıza çıkıyor. İlki, şüphe çünkü o anda zihin düşünmeye

başlıyor, “Bu gerçek mi? Bu saçmalık yoksa bir hayal mi?” İkincisi, korkuyla tanışma çünkü eğer bu şey gerçekse o zaman en iyi arkadaşının hayatı... karının hayatı... senin ellerinde.”

Yüzbaşı Blake bacak bacak üstüne attı, gözlerindeki ifade açıkça gösteriyordu ki bazı şeyler kafasında yeni yeni netleşmeye başlıyordu.

“Yani soru oyunu başlamadan önce bile, Yüzbaşı’m,” diye devam etti Hunter, “o yaklaşık iki dakikalık süre boyunca, tanıkların zihinleri denge bozucu etmenlerin bombardımanına maruz kalmış oluyor: Şaşkınlık, kafa karışıklığı, şok, şüphe ve her şeyi sorgulamalarına yetecek kadar korku. Bütün bunların ortasında, tanıklar hâlâ bunun bir hayal olup olmadığını veya karmaşık bir şakaya maruz kalıp kalmadıklarını anlamaya çalışırken, katil ilk sorusunu soruyor. Doğru cevaplayacaklarını bildiği, çok basit bir soru.”

Hunter iki soruyu da panoda gösterdi: “Kaç tane Facebook arkadaşın var?”; “Cassandra’nın doğum yeri?”

“İlk soru çok akıllıca, çünkü aslında iki işe yarıyor Yüzbaşı’m. Birincisi, ‘kafa karışıklığı’ ve ‘şüphe’ duygularını tekrar canlandırıyor, çünkü o sırada tanıklar bu *oyunun* gerçek olabileceğine inanamıyorlar. Gerçek olamayacak kadar basit bir soru bu diye düşünüyorlar. Böylece bütün bunların bir şaka olduğuna inanmaya başlıyorlar. Ve ikincisi, onların bir şekilde güvende hissetmesini sağlıyor, çünkü eğer kendilerine sorulacak sorular böyle sorularsa,” derken Hunter iki elini kullanarak “hadi ama” anlamında bir jest yaptı, “o zaman bu oyuna varım.” Bu sefer Hunter bilerek durakladı. “Ve bu gerçekçi olmayan güvenlik hissi tanıkların içinde daha da artıyor, çünkü sonuçta işin yüzde ellisini halletmiş

oluyorlar. Oyunun kurallarını hatırlıyor musunuz? İki soruya da doğru cevap verirsen oyun biter. Arkadaşın veya karın serbest kalır. Ve işte bu noktada katilin aslında ne kadar akıllı olduğu ortaya çıkıyor.”

Yüzbaşı Blake yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye attı.

“O ana kadar onlara fark ettirmeden tanıkların zihinlerini altüst etmişti ve onlara gerçek olmayan bir güvenlik hissi aşılamıştı, fakat esas kozunu daha oynamamıştı.”

“Koz mu?” diye sordu Yüzbaşı.

“Onlara, yanlış verilecek bir cevabın sonuçlarından hiç bahsetmemişti,” diyerek girdi söze Garcia.

Hunter parmağıyla ortağını işaret etti, sanki en önemli sorunun cevabını söylemiş gibi.

“Soruya yanlış cevap verdiklerinde ne olacağı konusunda kesin bir fikirleri yoktu Yüzbaşı’m,” dedi Hunter. “Ve o ilk basit sorudan sonra oyun artık saçma görünmeye başlıyordu. O zaman da katil ikinci sorusunu soruyordu. *Esas soruyu.*” Hunter yine soruyu panoda işaret etti. “Bu araştırarak bulduğu bir soruydu ve onlar bu soruya yüksek ihtimalle yanlış cevap verecekti, fakat bu hâlâ bir ‘olasılıktı.’”

“‘Olasılıktı’ da ne demek?

“Bir düşünün Yüzbaşı’m. Bu katil bir cinayet serisine başlamaya öyle bir gecede karar vermedi. Cinayetlerini bir süredir planlıyordu. Ayrıca çok ama çok sabırlı biri, çünkü bu uzun bir süreç. İşe kurbanı seçmekle başlıyor, onlara mesajlarla sataşıyor ve elimizdeki bulgulara göre bunu aylar boyunca yapıyor. Sonra şu soru oyununu oynayacağı kişiyi seçiyor, bu da kurbanı yakın bir kişi oluyor. En sonunda onlara hangi soruyu soracağını araştırıyor, çünkü hile şu, soru *kolay* görünmeli ama *zor* olmalı.”

Yüzbaşı Blake başıyla onayladı. “Tamam.”

“Katilin, hangi soruları soracağını sosyal medya sitelerini iyice inceleyerek karar verdiği konusundaki fikrimiz doğruysa,” diye devam etti Hunter, “ki bence doğru, o iletiler aylardır ortada duruyor. Sosyal medya siteleri konusunda yanılıyor olsak bile, soracağı soruyu bulmasından cinayete kadar, yani soruyu gerçekte sorduğu zamana kadar geçen süre nedir sizce?”

Yüzbaşı alnının üst tarafını kaşıdı, düşünüyordu.

“Günler, haftalar, aylar...” diye fikir verdi Hunter. “Bu süre zarfında iki tanık da o basit sorunun cevabını iyice öğrenebilirdi.”

Hunter, Yüzbaşı’ya düşünmesi için yeniden birkaç saniye verdi.

“Cinayetin işlendiği günün sabahında,” diye devam etti, “Tanya Kaitlin bir sebepten en iyi arkadaşının numarasını aklında tutmaya karar vermiş olabilirdi. John Jenkinson bu sene tekrardan romantik bir koca olmaya ve evlilik yıldönümünü hatırlayarak karısına sürpriz yapmaya, ona çiçekler getirmeye, onu tatile götürmeye... ya da her neyse işte, karar vermiş olabilirdi. Katilin aslında soruyu yanlış cevaplayacaklarına dair gerçek bir garantisi yok Yüzbaşı’m. Yapabileceği en iyi şey yanlış cevaplamaları *kuvvetle muhtemel* bir soru seçmek.”

Yüzbaşı Blake bir şey söylemedi.

“Böylece o da başka bir kurnazca numarayla şansını artırdı,” dedi Garcia sözü alarak. “İkinci olarak sorduğu her iki soruda da ya bir rakam ya da bir tarih kombinasyonu var. Numara kombinasyonları, formüller ve tarihlerin ortalama bir insan için hatırlanması en zor olan şeyler olduğu kanıtlanmış bir gerçektir.”

Yüzbaşı’nın buna diyecek bir şeyi yoktu. Tarih ve tele-

fon numaralarını hatırlama konusunda onun da başı beladaydı. Formüller mi? Kesinlikle hiç umut yoktu.

“Yani,” diye devam etti Garcia, “kaldığımız yere geri dönersek: Katil onları gerçekçi olmayan bir şekilde güvende hissettirdikten hemen sonra ikinci sorusunu soruyor. İki tanığın da bize söylediği, ikinci soruyu duyduklarında ilk yaptıkları şeyin cevabı bulmak için hafızalarını yoklamak olmadığı.” Garcia kafasını salladı. “Hayır. Soruyu sorguladılar: ‘Ne? Ne demek istiyorsun? Dur bir saniye...’ gibi.”

“Büyük hata.” Söz yeniden Hunter’daydı. “Hafızalarını gerçekten yoklamaya başladıklarında, katilin onlara verdiği beş saniyeden üçü, hatta belki de dördü zaten geçmişti. Bunu biliyorlar, çünkü katil geriye doğru sayıyor ve bu da bir yandan tanıklar üzerinde daha fazla baskı yaratıyor. Artık elimizde bir öge daha var. Numaralar ve tarihler orada olsa bile...” Hunter kendi kafasını işaret etti, “... karıştırmalarına neden olacak bir şey.”

“Panik,” dedi Yüzbaşı Blake.

“Neredeyse, ama daha değil,” dedi Hunter. “Buradaki şey kaygı. Sinirler, hatta belki biraz da korku işin içine giriyor. Böylece süreleri bitmeden hemen önce yanlış cevabı söyleyiveriyorlar. Bunun nedeni Tanya Kaitlin’in durumunda cevabı bilmemek, John Jenkinson’ın durumunda ise verilen zamanın dolması ve duyulan kaygı hissini tarihleri birbirine karıştırmasına yol açması.” Hunter pano-
dan uzaklaştı. “Bununla birlikte en sonunda katil onlara karşı esas kozunu oynuyor; yanlış cevap için cezalandırma.” Başıyla yüzbaşayı işaret etti. “Şimdi de panik. Ve sadece çekiç yerine sivri uçlu keskiyi kullanmasının nedeni de bu işte.”

“Darbe fazla yumuşak olursa,” dedi Yüzbaşı Blake, bilmeceyi kafasında nihayet çözmüştü. “Elde edeceği tek şey kurbanın kafasındaki şişlik olurdu, piramit yarığı değil. Eğer darbe fazla sert olursa da kurban beklenenden daha önce ölebilir ya da sarsıntıdan dolayı bayılabilirdi.”

“Doğru,” dedi Hunter. “Bu ikisi de katilimizin işine yaramazdı, çünkü ilk darbeyle yapmak istediği iki şey vardı. İlki Cassandra Jenkinson’ın acı çekmesini, fakat aynı zamanda da bilincini kaybetmemesini istedi. İkincisi panik hissini kocasının kalbinin, dolayısıyla da beyninin derinliklerine kadar sokmak. Ve bunun için vücudundan kanlar boşalan karısını ona izletmekten daha etkili bir yöntem olabilir mi?”

Yüzbaşı Blake kafasını sallarken bir an için gözlerini kapadı.

“Sivri olmayan bir aletle vurulacak hafif bir darbe kafatasında çatlak oluşturmayacaktı,” diye ekledi Hunter. “Bunun için çok daha şiddetli bir darbeye ihtiyacı vardı ve bu darbenin şiddetini kontrol altında tutmak sorun olabilirdi.”

“Kurbanın yüzünden kanlar akmaya başladığı anda,” diyerek sözü yine Garcia devraldı, “her şey bitmişti Yüzbaşı’m. Doğru cevap dilinin ucunda bile olsa, artık söyleyemezdi, çünkü son psikolojik öge içlerinde en yıkıcı olandı.”

Yüzbaşı Blake “panik”in o öğelerin en sonuncusu olduğunu düşünmüştü. Alnını buruşturarak baktı dedektiflerin ikisine de.

“Suçluluk,” diye açıkladı Hunter. “John Jenkinson artık bunun bir şaka olmadığını biliyor ve karısından kanlar boşalmasının, onun acı çekmesinin ve ölmesinin... kendi hatası olduğunu da. Çünkü kendi evlilik yıldönümünü

hatırlayamadı. Beş saniyelik geri sayım tekrar başladığında beyni artık pelte gibiydi. Beş dakikadan az süre içinde şaşkınlık, kafa karışıklığı, şok, şüphe, panik, büyük bir korku ve şimdi de ruhunu parçalayan suçluluk duygusuna maruz kalmıştı. Buna kendi evinde karısına işkence edilmesini izlediğini ve bunu durdurmak için fiziksel olarak yapabileceği hiçbir şey olmadığını da ekleyelim. Ayrıca artık hiçbir tarih veya numaranın onun zihninde bir anlamı olmayacak. Ne olursa olsun bu başarıya ulaşması kesin olan bir plan değil, fakat gayet akıllıca bir plan, çünkü avantaj büyük oranda katilde.”

“Ve o suçluluğu hayatının geri kalanı boyunca taşıyacak,” dedi Yüzbaşı Blake.

Yüzbaşının son sözünü iki dedektif de sessizlikle karşıladı.

Altmış Dokuz

“Vay canına! Harika görünüyorsun,” dedi Dedektif Julian Webb, Dr. Gwen Barnes kapıyı açtığında. Üzerindeki askılı beyaz kokteyl elbisesi dizlerine kadar iniyor, biçimli kollarını ve bacaklarını açıkta bırakıyordu. Parlak taşlarla süslü el çantası topuklu sandaletleriyle uyum içindeydi. Saçları akşam güneşinin zayıf ışınları altında ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Dedektif’e davetkâr olduğu kadar gizemli de olan bir gülümsemeyle. “Sen de çok iyi görünüyorsun.”

Dr. Barnes bunu bilmiyordu, fakat Webb’in üzerindeki-ler büyük ölçüde onun günlük kıyafetleriydi; koyu renk bir takım, beyaz bir gömlek ve çizgili bir kravat. Ayağında siyah, parlak ve konforlu ayakkabılar vardı.

Dr. Barnes saatine baktı: 18:00. “Tam zamanında geldin. Etkilendim.”

“Mümkün olduğunca dakik olmaya çalışırım,” diye yanıtladı Webb. “Fakat benim işimde bu bazen zor olabiliyor.”

Yüzündeki gülümseme daha da canlandı. “Evet, tahmin edebiliyorum.”

“Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu Dr. Barnes’ın omzunun üzerinden evin içine doğru bakarak. “Her şey yolunda mı? Gün boyunca hiç uyuyabildin mi?”

Webb söz verdiği üzere kontrol etmek için sabah Dr. Barnes’ı aramıştı. Doktor ona hemen hemen hiç uyuyamamış olması dışında her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

Kafasını salladı. “Hayır, gözlerimin altındaki koyuluktan anlaşılabileceği üzere hiç uyuyamadım, fakat...” derken kafasını çevirdi ve kendi omzunun üzerinden arkaya baktı, “her şey yolunda görünüyor. Teşekkürler.”

Bunları söylediği sırada doktorun gözlerinde beliren ifade Dedektif Webb’te merak uyandırmıştı; acaba doktor öncesinde kendinden çok emin olduğu o olay konusunda şimdi bir çelişki mi yaşıyordu, acaba bilekliği gerçekten de yatak odasından alınmış mıydı? Webb bu konuyu açmama-ya karar verdi, en azından şimdilik.

“Baksana,” dedi Webb yeniden gülümseyip onu neşelendirmeyi umarak. “Kahve içmek için sözleştiğimizi biliyorum, ama düşünüyordum da yemek yemeğe ne dersin?”

“Ben de aynı şeyi önerecektim,” dedi Dr. Barnes. “Fakat bir şartla.”

“Nedir o?”

“Beni sen ve dedektif arkadaşlarının genelinde gittiği bir yere götürmeni istiyorum.”

“Pardon?”

“Bilirsin işte, sıradan günlerde yemek yemek için gittiğiniz bir yer.”

“Sıradan bir günde bırak yemek yemeyi, nefes bile zor alıyorum ben.”

“Tamam, bunu anlıyorum, ama yine de bir şeyler yiyorsun, değil mi?”

“Eveeeet?”

“O zaman bahse girerim ki severek gittiğin birkaç yer vardır, değil mi?”

Webb kafasını eğerek bunu kabul ettiğini gösterdi.

“Güzel, çünkü beni o yerlerden birine götürmeni istiyorum.”

“Yok hayır, o yerlerden birine gitmeyi *gerçekten* istemezsin.”

“Ama istiyorum. Gerçekten de istiyorum.”

Webb, Dr. Barnes’ı tepeden tırnağa süzdü. “Fakat çok güzel giyinmişsin ve o yerler gerçek birer çöplüktür. İnan bana.”

“Üzerimi değiştirebilirim. Sorun değil.”

“Hayır. Lütfen yapma.” Doktoru durdurdu. Göz göze geldiler. “Seni gerçekten de oraya mı götürmemi istiyorsun?”

“Evet.”

Webb kendi kendine kıkırdadı. “Tamam, ama uyarmadı deme.”

Yarım saat kadar sonra Webb arabasını Hollywood Bulvarı üzerindeki Joe’nun Pizza Dükkânı adındaki küçük bir pizzacının önüne park etti.

“İşte geldik,” dedi.

Dr. Barnes yolcu koltuğundan dükkâna baktı ve gülümsedi.

“İş sırasında gittiğimiz yerlerin çöplük olduğunu söylemiştim sana.”

“Yemek güzel mi?”

“Yemek harikadır. Hollywood Bulvarı’nın en iyi pizza tartını yapıyorlar. Sadece insanın çıktığı randevuda geleceği bir yer değil, o kadar.”

“Pizza tartı mı dedin?”

Kısa bir sessizlik.

“Evet. Sever misin?”

“Pizza tartına bayılırım.”

Webb’in yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi. “Eh, o zaman buna hazır ol,” dedi Webb biraz da gururlu bir ses tonuyla, “çünkü bu hayatını değiştirecek.”

Dr. Barnes bunun hayat değiştiren bir tecrübe olup olmadığından emin değildi ama kesinlikle alışkanlık değiştiren bir şeydi. Paylaştıkları özel pizza tartı, hayatında yediği en güzel pizza tartıydı ve yıllardır bu kadar gülmemişti. Anlaşılan Dedektif Webb çok eğlenceli biriydi.

Son dilimini de bitirdiğinde tekrar Webb’e baktı ve gülümsedi.

“Ne?” diye sordu Webb ona doğru bakarak. “Çenemde peynir mi kalmış?” Bir kâğıt peçete alıp çenesini sildi.

“Hayır. O değil.”

“Oo!” Peçeteyi bıraktı.

“Ben sadece... zor iletişim kuracağımızdan korkuyordum.”

Söylediği şey Webb’e garip gelmişti. “Anladığımdan emin değilim.”

“Yani yaptığımız işlerden dolayı,” diye açıkladı Dr. Barnes, “ikimiz de işlerimizle ilgili konuşamayız aslında, haksız mıyım? Demek istediğim, muhtemelen sen şu anda yürüttüğün soruşturmalardan biri hakkında, ben de hastalarından biri hakkında konuşamayız.”

Webb onaylamadan önce Dr. Pepper’ından* bir yudum aldı.

“Kendi adıma konuşacak olursam, ben günlerimin çoğunu işimle ilgili şeyler yaparak geçiriyorum,” dedi, “hafta sonları da dahil ve sanırım sen de aynı durumdasın.”

* Amerika’da popüler olan baharat aromalı gazlı bir içecek. (Çev. n.)

“Evet, söylediklerin hafif kalır.”

“Bundan dolayı,” dedi Doktor, “Ben sadece düşünmüştüm ki ikimiz de bizi çoğu zaman meşgul eden şeylerden konuşamayacağımıza göre iletişim kurmakta başarısız olacaktık, ama yanıldığım kanıtlanmış oldu.” Elindeki gazlı içecek kutusuyla oynadı. “Şimdilik uzun süredir geçirdiğim en güzel zaman.” O davetkâr gülümseme tekrar görüldü. Bu sefer içinde gizem yoktu.

Webb içecek kutusunu kaldırdı. “Benim de. O zaman buna içilir.”

İçecek kutularını birbirine tokuşturduktan sonra bir an için tuhaf bir sessizlik yaşandı.

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Dr. Barnes. “Araba kullandığın için içmiyorsun, değil mi? Peki, ya evime geri dönüp arabayı oraya bıraktıktan sonra taksi çağırıp gerçek bir tekila gecesi yaşamaya ne dersin?”

Webb doktoru birkaç saniye süzdü. Saatler ilerledikçe ondan daha fazla hoşlanıyordu.

“Kulağa harika geliyor,” dedi. “Ama gideceğimiz yerden geri döndüğümüzde evime gitmek için hâlâ araba kullanmam gerektiğini unutuyorsun.”

Dr. Barnes ona öyle bir bakmıştı ki bu teori o anda çürümüştü.

Webb ona gülümsedi. “Pekâlâ. Olur.”

Joe’nun Pizza Dükkânı’ndan ayrıldıktan kırk dakika kadar sonra Webb arabayla evin önüne yanaştı. “Neden içeri gelmiyorsun?” dedi Doktor o sırada. “Taksiyi beklerken birer bardak şarap içebiliriz.”

“Bence harika olur.”

Doktor’un evinin ön kapısına yaklaştıklarında ikisi de Webb’in cebindeki telefonunun çaldığını duydu.

“Bir saniye,” dedi Webb telefonu kulağına götürürken. “Dedektif Webb,” Hattın diğer ucundaki kişiyi dinleyince yüz ifadesi değişti. “Ne zaman?” Derin bir nefes daha almadan önce biraz daha uzun süre dinledi. “Aşağı...” Bakışları Dr. Barnes’a takıldı ve kendi lafını ortasında dayken kesti. “Tamam, Tamam,” dedi telefonda Doktor’la göz temasını keserek. “Hemen yola çıkıyorum.” Aramayı sonlandırdı ve telefonunu tekrar cebine koydu.

“Gwen, bunun için çok üzgünüm, fakat...”

Doktor bir saniyeliğine üzgün göründü, fakat o böyle bir aramanın ne anlama geldiğini çoğu kişiden iyi biliyordu.

“Sorun değil Julian,” diyerek durdurdu onu. “Anlıyorum.” Yaklaştı ve Webb’in dudaklarına bir öpücük kondurdu. “İşin bittiğinde gelmeye ne dersin?” dedi Doktor ona göz kırparak. “Ben şarapla tekilayı soğuk tutarım.”

“Anlaştık.” Gülümsedi ve onu tekrar öptü, ama bu sefer çok daha uzun bir öpüşmeydi.

“Seni bekliyor olacağım.”

Webb ayrılınca Dr. Barnes evinin ön kapısını açtı ve salona girdi. Bunu denese bile yüzündeki gülümsemeyi atamazdı.

Yaklaşık iki yıldır kimseyle çıkmamıştı ve bunun ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuştu. Tek bir öpücük insana kendisini nasıl da hissettiriyordu! İşte, o anda iyi hissetmişti. Öyle ki not ve bileklik hakkındaki hikâyeye aklından tamamen çıkıp gitmişti. Öyle ki bir an için ışıkları açmadan ön kapıya yaslandı ve gözlerini kapayarak anın tadını çıkardı. Öyle iyi hissetmişti ki hemen camın dışında duran ve gözlerini ona dikmiş bakan kişinin gölgesini fark edememişti.

Yetmiş

Erica Barnes patlamış mısırı mikrodalga fırına koydu, zamanı iki buçuk dakikaya ayarladı ve başlat düğmesine bastı. Patlama seslerinin başlamasını beklerken kendine büyük bir bardak şarap koydu.

Şarap ve patlamış mısır, Erica'nın pazar gecesi sendromuyla baş etme yöntemi idi. Gerçi bunu çok da fazla sorun etmiyordu kendine. İşinden nefret etmiyordu ve beraber çalıştığı insanlardan da... Deyim yerindeyse "tahammül edilebilir"lerdi. Ayrıca pazartesi sabahlarından da korkmazdı. Erken kalkmak konusunda hiç problem yaşamamıştı, ayrıca yeni haftaya çok nadiren huysuz bir ruh haliyle başlardı, fakat yine de pazar akşamlarında kendisini her zaman biraz üzgün hissettiren bir şey vardı.

Pazar akşamları aynı zamanda *poker akşamlarıydı*. İki yıllık erkek arkadaşı Trevor'la tek yatak odalı küçük bir daireyi paylaşıırken genellikle arkadaşlarına yüz elli dolar kaptırırlardı, bu miktar üst limitti. Trevor arada sırada biraz kazansa da pazar akşamları nadiren kazanırdı.

Fakat bu pazar gününün Erica'yı heyecanlandıran bir özelliği vardı. Kız kardeşi olan Dr. Gwen Barnes biriyle

dışarı çıkıyordu. Sırf bu düşünce bile Erica'yı gülümsetmişti. Gwen çok uzun süredir kimseyle çıkmamıştı ve Erica'ya göre kız kardeşinin oyuna geri dönme zamanı artık gelmişti.

Önceden gün içinde kısaca konuşmuşlardı. Konuşurken Gwen biriyle tanıştığından bahsetmişti... iyi gibi görünen biriyle. Ayrıca günün ilerleyen saatlerinde kahve içmek için buluşacaklarını da söylemişti. Erica'nın buna ilk tepkisi kardeşini soru yağmuruna tutmak olmuştu: "O kim? Nerede tanıştınız? Nasıl tanıştınız?" Fakat Gwen bir şey için geç kaldığını ve Erica'yı randevudan sonra arayacağını söyleyerek soruları geçiştirmişti.

Otuz üç saniye sonra Erica ilk mısır patlama sesini duydu. Şarap bardağını tezgâhın üzerine bıraktı ve öne doğru eğilerek mikrodalga fırına yaklaştı. Paket üzerindeki kullanma talimatında iki buçuk dakika diyordu, fakat çoğu insan gibi Erica da patlama sesleri arasında geçen zamanı sesleri dinleyerek beklemeyi tercih ediyordu. İki patlama arasındaki süre iki saniyeyi geçtiği anda durdurmak gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi patlamış mısıra hitaben. "Şimdi de izleyecek bir şey bulalım, ne dersin?"

Kanallar arasında dolaşmaya başlamadan önce cep telefonunu eline aldı, şarap bardağı ve patlamış mısır kâsesinin fotoğrafını çekti ve bunu çabucak sosyal medya sayfasına yükledi. Bu da hallolduktan sonra telefonunu televizyon kumandası moduna aldı.

Klik - Eski şovun tekrarı. Klik - Eski şovun tekrarı. Klik - Eski şovun tekrarı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Klik - Amerika'nın Gerçek Ev Kadınları. Klik - Amerika'nın Gerçek Kocaları. Klik - BBG Evi.

“Olamaz. Bu zırva hâlâ devam ediyor mu? İnsanlar bunu hâlâ izliyor mu?”

Klik - Bir romantik komedi filmi yeni başlıyordu.

“Sanırım bu işimi görür.”

Erica kumandayı hemen yanı başına koyup şarabından bir yudum aldı, sonra da az önce konuştuğu arkadaşlarından bir avuç dolusunu ağzına attı. Patlamış mısır kâsesini birbiri üstüne attığı bacaklarının üzerine yerleştirerek tam rahatlamıştı ki telefonu çaldı.

“Her zamanki gibi,” diye mırıldandı telefonunu eline alırken.

Kız kardeşinden gelen bir görüntülü aramaydı.

“Bu tuhaf,” diye düşündü. Erica ve Gwen o kadar sık görüntülü konuşma yapmazdı. Erica saatine baktı: 22:02. Telefonu açtı.

“Selam canım,” dedi ekranındaki görüntü belirginleşmeye başlarken. “Randevu kısa sürdü galiba. Her şey yolunda gitti mi?”

Erica’nın tüm görebildiği kız kardeşinin gözleriydi.

“Canım, telefona çok yakımsın. Ne yapıyorsun? Kör mü oldun yoksa? Biraz geriye çekil.” Ağzına bir avuç daha patlamış mısır attı.

“Merhaba Erica.”

Erica’nın telefon hoparlöründen duyduğu ses korkutucu biçimde derinden ve geç geliyordu. O anda suratı asıldı.

“Canım, telefona çok yakınsın. Sesin bozuk geliyor. Geriye git. Senin sorunun ne?”

Erica kız kardeşinin gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu ancak o zaman fark etti. Sanki ağlıyormuş gibiydi.

“Gwen, her şey yolunda mı?” Kaygılanmaya başlayan Erica’nın ses tonu ciddileşmişti. “Neler oluyor? Sorun ne?”

Kız kardeşi gözlerini kırptı ama bir cevap yoktu.

“Lanet olsun Gwen. Artık beni korkutmaya başlıyorsun. Bir şey söyler misin lütfen?”

Sonunda objektifin açısı genişlemeye başladı ama nedense Gwen’in yüzü tamamen ortaya çıkmadan önce durdu. Erica kaşlarını çattı. Kardeşinin kulaklarını göremiyordu. Aslında göz kenarlarından ötesini göremiyordu. Artık kız kardeşinin ağladığından emindi.

“Gwen? Neler oluyor? Neden ağlıyorsun? Ve ses neden bu kadar berbat geliyor?”

...

“Konuş benimle canım.”

“Seste bir sorun yok,” dedi mekanik sesin sahibi. Erica’ya göre bu, ikinci sınıf bir korku filmindeki şeytanın sesi gibiydi. “Ve kardeşin sana cevap veremez, çünkü konuşması yasak,” diye devam etti. “Eğer konuşursa ölür.”

Gwen’in sıradışı bir espri anlayışı vardı. Erica bunu iyi biliyordu ama bu öyle bir şey değildi. O bir psikiyatristti ve yapmayacağı bir şey varsa o da insanların duygularıyla bu şekilde oynamaktı.

“Ne?” Erica’nın sesi titredi. “Sen de kimsin?”

“Ben önemsiz biriyim. Ama sen önemli biri olabilirsin. Kız kardeşinin kahramanı olabilirsin. Yapman gereken tek şey iki soruma da doğru cevap vermek, sonra tüm bunlar geride kalacak.”

Erica kafasını salladı. “Ne? Ne sorusu? Sen neden bahsediyorsun?”

“Yakında görürsün.”

“Hayır. Görmeyeceğim.” Erica’nın ses tonundan kızgın olduğu anlaşılıyordu. “Şimdi polisleri arıyorum.”

“Polislerin ben onu doğramadan önce kardeşinin evine varabileceğine gerçekten inanıyor musun?” diye sordu şeytan.

Ekranda birden eldivenli bir el görüldü. Bu el bir mutfak bıçağı tutuyordu ve bu bıçağın ucu da Dr. Barnes’ın sol gözüne sadece birkaç milim mesafedeydi.

“Gözlerini oymakla başlarım,” diye devam etti şeytan. “Sonra burnunu keserim.” Bıçağın ucu burnuna doğru yöneldi. “Ardından da yüzünü ağzının iki yanından kulaklarına kadar yarar ve polislerin onu kan kaybından ölmüş bir şekilde bulması için burada bırakırım. Bu hoşuna gider miydi Erica?”

Dr. Barnes’ın bıçağa odaklanmaya çalışan gözlerinde müthiş bir panik ifadesi vardı. Ağzım açarak bir çığlık atmaya hazırlandı ama duyduğu korku sesini kesti.

“Aman Tanrım!” Erica’nın yüreği ağzına gelmişti neredeyse. Gözleri dolu dolu oldu. “Gwen.”

“Beni dikkatli dinlesen iyi olur Erica, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Hazır mısın?” Şeytan cevabı beklemeden oyunun kurallarını anlattı. Sözünü bitirdiğinde, “Bu kadar,” dedi. “Basit, değil mi? Yapman gereken tek şey bana cevap vermek. Öyleyse... başlayalım mı?”

Erica öyle çok titriyordu ki telefonu iki eliyle tutmak zorunda kalmıştı.

“İşte başlıyoruz. İlk soru.” Gerilimi artırmak için, şeytan lafının arasında hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir süre sessizleşti. Yeniden konuşmaya başladığında kelimeler ağzından yavaşça ve aksayan bir ritimde döküldü. “Sosyal medya sayfana en son yüklediğin ileti neydi?”

Erica'nın kafası içgüdüsel olarak birkaç santim arkaya yattı. Duyduklarından şüphe etti.

“Ne? Son *iletim* mi? Bu da ne şimdi? Sen ciddi misin?”

Ekranda Gwen'in dudakları titremeye başlamıştı.

“Evet,” diye yanıtladı şeytan. “Hem de çok ciddiyim. Sayfanı günde birkaç defa güncelleyip kendi hayatınla ilgili aslında kimsenin umurunda olmayan gereksiz bilgileri paylaşıyorsun, değil mi Erica?”

Erica boş boş baktı.

“Bundan dolayı ben de paylaştığın tamamen gereksiz olan o son iletinin ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum. Bu beş dakika kadar önceydi, hatırladın mı? Bir fotoğrafla beraber paylaşmıştın.” Bir sessizlik daha, ama bu sefer öncekinden çok daha kısa. “Beş saniyen var.”

Erica gözlerini kırptırdı ve bir daha, sonra bir kere daha. Bu ona çok mantıksız geliyordu.

“Dört... üç...”

“Hımm... patlamış mısır ve şarabımın bir fotoğrafını paylaştım ve altına da pazar gecesi televizyon keyfi için yerimi aldığımı yazdım.”

Şeytan geri sayımı durdurdu.

Sessizlik.

Erica bekledi.

Sessizlik devam etti.

Erica bir an için cevabından şüphe etti. “Doğru değil mi?”

“Ha, ha, ha, ha, ha.” Şeytan gırtlaktan gelen bir sesle güldü. Erica damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. “Evet,” diyerek cevabı kabul etti sonunda şeytan. “Tabii ki doğru, fakat bir an için kendinden şüphe ettin, değil mi?”

Erica oldukça rahatlamış hissetti, neredeyse altım ıslatacaktı.

Ekranda Gwen'in gözleri sağa kaydı ve birkaç saniye boyunca öyle kaldı, sonra da gözlerinden birkaç damla gözyaşı süzüldü. Erica öyle şaşkın ve kendinde değildi ki çok tuhaf bir şeyi fark etmemişti. Gwen'in gözyaşları yanaklarına doğru süzülüyor, yüzünün yan tarafından akıyordu.

“İkinci soru. Doğru cevap verersen bu iş biter. Sen ve kız kardeşin kazanırsınız. Yanlış cevap verersen...” Şeytan cümlesini yarıda kesti.

Erica zorlukla derin bir nefes aldı.

“Annenin ölüm yıldönümü, Erica, ne zaman?”

“Ne?” Erica müthiş bir korku duydu. “Annemin mi?”

Şeytan bu sefer açıklama yapmadı. Soruyu tekrarlamadı. Sadece geri sayma başladı. “Beş... dört...”

Dr. Barnes'ın dudaklarındaki titreme tüm yüzüne yayılmıştı. Bir saniye sonra şiddetli bir şekilde hıçkırmaya başladı.

Her ölüm yıldönümünde Gwen annelerinin mezarına çiçek götürürdü. İlk ziyaretinde Erica da ona katılmaya çalışmıştı. O sırada Gwen on dört, Erica ise on üç yaşındaydı, ama Erica bunu hiç başaramamıştı. Huzur Yuvası Mezarlığı'nın girişinde donup kalmıştı Erica.

“Hadi Erica,” demişti Gwen. “Hadi gidelim.”

Erica konuşamamıştı. Tek yapabildiği kafasını sallamak olmuştu.

“Erica, hadi ama.” Gwen kardeşini içeri sokmak için kolundan tutmuştu ama Erica bir heykel gibi kaskatıydı. Kasları kelimenin tam anlamıyla kasılıp kalmıştı. Gwen ancak o anda kardeşinin nasıl titrediğini ve yüzünün ne kadar terli ve yapış yapış olduğunu fark etmişti. Birkaç saniye sonra Erica normalden çok daha hızlı ve derin bir şekilde nefes alıp vermeye başlamıştı.

“Erica, sorun ne?”

Erica hâlâ konuşamıyordu. Gözleri bir sola bir sağa deli gibi gidip geliyor, hiçbir şeye odaklanamıyordu, sanki bir nöbet geçirmek üzereymiş gibiydi.

Erica asla o kapılardan geçemedi. Gwen birkaç dua okuyup yanlarında getirdikleri çiçekleri mezara koyarken Erica yolun karşı tarafında beklemek zorunda kalmıştı. Annesinin cenazesinin Erica için çok travmatik bir tecrübe olduğunu ve onda mezarlık fobisine yol açmış olduğunu çok sonradan anlamışlardı. Annesini hatırlıyordu, fakat bu durum onun ölümüyle ilgili tüm hatıraların zihninin en derinlerine gömülmesine neden olmuştu.

“Üç...”

Erica’nın nefes alıp vermesi güçleşmeye başladı.

“İki...”

Düşünmeye çalıştı.

“Bir...”

Tarih aklına gelmiyordu.

“Zaman doldu Erica.”

“Hayır... lütfen... ben... ben cevabı bilmiyorum. Bende bir rahatsızlık...”

“Kuralları sana söylemiştim,” diye kesti Erica’nın sözü. “Cevap veremezsen, kardeşin cezalandırılır.”

“Hayır... lütfen...”

“Ve unutma, eğer gözlerini ekrandan ayırırsan kardeşin tekrar cezalandırılır. İzlemek zorundasın. Hadi şimdi biraz eğlenelim.”

Sonunda Erica’nın akıllı telefonundaki görüntü yatay olarak genişledi ve kız kardeşinin tüm yüzünü görebildi...

... Ve gördüğü şey kalbinin müthiş bir korku ve panikle dolmasına neden oldu.

Yetmiş Bir

Hunter arabasını Huntington Park'ta oturduğu altı katlı binanın önüne park etti ve saatine baktı, saat akşam on bire geliyordu. Kafasını koltuğunun başlığına yasladı ve bir an için yaşlı binaya baktı. İkinci kat pencerelerinden birinde bir adam sigarasının birini söndürüp diğerini yakıyordu. Aldığı her üç dumandan sonra iki veya üç kere öksürüyor, sonra da aşağıdaki kaldırıma tükürüyordu. Dördüncü katta, 416 numaralı dairenin penceresinden Margaret Dixon adındaki ellili yaşlarının başlarında olan tatlı kadın yaşlı gözlerle dışarıya bakıyordu. İstisnasız olarak her gece saatlerce pencereden yola doğru bakar, kocasının gece vardiyasından dönmesini beklerdi. Kocasını Philip birkaç yıl önce bir iş kazası geçirmişti ve aynı gece hayatını kaybetmişti.

Uzaklardan gelen bir siren sesi Hunter'ın dikkatini binadan ayırmasına neden olmuştu. O an eve gitmenin gerçekten de en iyi seçenek olup olmadığını düşünüyordu. Uykusu gelse bile, bu sabahın erken saatlerine kadar gerçekleşmeyecekti. Uykusu yoktu ve yatakta oradan oraya

dönüp durmak veya dairesinin içinde oradan oraya dolanmak için başka bir gece seçmeliydi.

Santa Monica ya da Venice Beach'e doğru sürmeyi düşünürken aklına yepyeni bir fikir geldi. Bunu sadece birkaç saniye düşündü.

"Aman her neyse. Neden olmasın?" dedi dikiz aynasından kendi gözlerinin içine bakarak. Omuzlarını silkti ve telefonuna uzandı.

"Alo." Bir kadın cevap verdi.

"Merhaba, Tracy mi?"

"Benim, evet."

"Merhaba Tracy. Ben Robert. Robert Hunter?" Ona isminin dışında biraz daha fazla bilgi vererek hatırlamasına yardımcı olmak zorunda kalacağını düşünmüştü, ama karşıdaki nazik sesin sahibi onu haksız çıkarmıştı.

"Oo, şu gizemli dedektif. Ne büyük sürpriz."

Hunter'a göre bu iyiye işaretti.

"Kötü bir zamanda mı aradım?" Sırf alışkanlığından saatine tekrar baktı.

"Hayır. Hiç de değil. Ben de tam... pek bir şey yapmıyorum aslında."

Hunter gülümsedi. "Ne garip, ben de öyle. Baksana, bir pazar gecesi için geç olduğunu ve dışarı çıkmak için haftanın en iyi gecesi olmadığını biliyorum, ayrıca büyük ihtimalle yarın girmen gereken derslerin vardır, fakat merak ediyordum da bir yere gidip kahve içmeye ne dersin?"

"Yani... üniversite kütüphanesi dışında bir yere mi?"

"Mümkünse evet."

Hunter, Tracy'nin güldüğünü duydu. Güldükten sonra kısa bir duraklama oldu.

“Bak, sana ne diyeceğim,” diye yanıtladı en sonunda, “Benim daha iyi bir fikrim var. Neden kahveden biraz daha sert şeylerin servis edildiği bir yere gitmiyoruz? Benim evimden çok da uzakta olmayan harika bir bar var. Batı Hollywood bölgesine gelmen ne kadar sürer?”

“Şu anda... bir saat kadar.”

“Peki, bir saate kadar orada buluşmaya ne dersin?”

“Bu kulağa harika geliyor.”

Yetmiş İki

“Aman Tanrım, Gwen, neler oluyor?” diye haykırdı Erica Barnes aşırı duygusal bir şekilde. “Ben... ben bunu anlamıyorum.”

Cep telefonunun ekranındaki görüntü açısı genişlerken birden durdu. Erica artık daha fazlasını görebiliyordu, fakat hassas zihniyle gördüklerinden bir anlam çıkarmakta hâlâ zorlanıyordu.

Kız kardeşi bir tür ahşap yüzey üzerinde uzanmış gibiydi. Söylemesi zordu, çünkü telefon ekranında kardeşinin omuzları ve göğüs kısmı tamamen görünür olmasına rağmen ondan ötesi görünmüyordu. Erica’nın kafası bu noktada karışmaya başladı. Görüntüler kardeşinin telefonundan yayınlanıyordu, fakat telefon onun önünde duruyormuş gibi değildi. Sanki telefon tavandan aşağıya doğru sarkıtılmıştı ve onu üstten çekiyordu. Bu manzaradaki tuhaflıkta, Gwen’in suratının iki devasa demir mengene çenesi arasında durmasıydı. İlk başta ekrandaki görüntü açısının fazla genişlememesinin nedeni buydu. Şeytan cinayet aletini erkenden ortaya çıkarmak istememişti.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun Erica?” diye sordu şeytani sesin sahibi bu tuhaf aleti işaret ederek.

Erica konuşmadı, kıpırdamadı, hatta gözünü bile kırpmadı. Tüm hayatı boyunca mezarlığın girişinde kasılıp kaldığı o gün bile böyle bir korku yaşamamıştı.

“Bunu kendim yaptım,” diye devam etti şeytan. “Ve ona şu ismi koymaya karar verdim... *Kafatası ezici*. Güzel isim, sence de öyle değil mi?” Biraz önce yaptığı gibi o rahatsız edici ve gırtlaktan gelen sesiyle tekrar güldü. “Piyasadaki-lerin boyutlarıyla karşılaştırdığımda... daha iyi olduğunu söyleyebilirim.”

“Lütfen... lütfen... lütfen...”

Bu sefer umutsuzca gözyaşı döken Gwen’in kendisiydi. Hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki Erica kardeşinin tüm bedeninin bundan dolayı sarsıldığını görebiliyordu.

“Bunu bana neden yapıyorsun? Neden?”

“Şişt...” Şeytan, eldivenin içindeki bir parmağı Dr. Barnes’in dudaklarına bastırdı. “Konuşmaman gerekiyordu, hatırladın mı?”

Dr. Barnes zar zor nefes alıyordu ve şu anda bunu sadece ağzıyla yapabiliyordu. Burnu tamamen tıkanmıştı.

“Anlaşılan,” dedi şeytan yeniden Erica’ya hitaben, “ortalama bir insanın kafatası dokuz yüz elli kilogram basınca dayanabiliyor, bunu biliyor muydun Erica?”

“Lütfen... bunu yapma.” Gözyaşı ve korkudan dolayı Erica’nın sesi neredeyse bir oktav daha yükseldi.

“Fakat şunu da eklemeliyim ki” diye devam etti şeytan, Erica’nın talebini göz ardı ederek. “Bilgiyi internetten buldum, yani bunun bir saçmalıktan ibaret olma ihtimali de var.” Kasten duraksadı. “Ama sana neyin saçmalık olmadığını söyleyeyim Erica. Bu kolun her bir tam dönüşü,

mengeneye yaklaşık iki yüz kilogramlık basınç yükler. Sen-
ce de harika değil mi? Bu tırtıklı çenelerin bir insanın sura-
ına neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Bu sözleri duyan Dr. Barnes daha önce varlığından bile
haberdar olmadığı bir şekilde paniklemiş ve bu panik hissi
yıldırım hızıyla bedeninin her zerresine yayılmıştı. Bunun
sonucunda içinde kalan tüm gücünü topladı ve kafasını
mengeneden kurtarmaya çalıştı, fakat şeytan avuç içiyle
kuvvetli bir şekilde alnına bastırarak onu geriye itti.

"Bu..." dedi şeytan, "çok acıtacak."

"Hayııııııırrrr." Boğazından çıkan çığlık tükürük ve göz-
yaşına karışmıştı.

Erica yarı donmuş vaziyette her şeyi izliyordu. Nefes
alıp veriş bile durmuş gibiydi.

"Hadi biraz eğlenelim, ne dersin?" dedi şeytan. Sağ eliy-
le kafatası ezicinin sıkma koluna uzandı ve kolu çevirmeye
başladı. Tam bir tur çevirdi.

Zaten Dr. Barnes'ın kafasının iki yanına da dayanmış olan
demir mengene çeneleri birbirine doğru kapanmaya başladı.
Mengeneler kafatasına iki yüz kilogramlık basıncı uygular-
ken girintili çıkıntılı yüzeyleri de kafa derisini parçalıyordu.
İnanılmaz acıdan dolayı gözbebekleri hareket edemez hale
gelmişti, fakat gözleri çukurlarından fırlamak üzereymişçe-
sine fal taşı gibi açılmıştı. Nefesi kesilirken çığlık boğazında
dügümlenip kaldı. Ağzı hâlâ açıktı ve olduğu yerde titreyen
altçenesi, sanki bir şeyler geveliyormuş gibi bir görüntüye
neden oluyordu. Bedeninin geri kalan kısmı, sanki tehlike-
den kaçmaya çalışan bir su yılanı gibi kıvranıyordu.

Güçlü demir mengenelerle sıkıştırılan kafası artık sabit-
lenmişti, böylece şeytan avuç içini alnından çekti.

“Veeeeeeeeeeeeeeee... oyunumuza geri dönelim Erica.”
Eğer ses üzerinde oynanmış olmasaydı, katilin sesi kulağa
sanki bir yarışma programı sunucusuymuş gibi gelirdi.

Oksijensiz kalan beyni Erica'yı tekrar nefes almaya zorladı. Ağzıyla burnundan derin bir nefes çektiği sırada kusak gibi oldu.

“Annenin ölüm yıldönümü Erica?” diye sordu tekrar hiç zaman kaybetmeden. “Ne zaman?”

Gözyaşlarının arasından cep telefonu ekranını zar zor görebiliyordu Erica. Gözyaşlarını silmek için elini yüzüne götürdü, ama bir şey değişmedi.

“Beş...”

“Ben... bunu... bilmiyorum...” Kelimeler arasında yürek burkan bir şekilde hıçkırıklara boğuluyordu.

“Dört...”

“Beni... anlamıyorsun...”

“Üç...”

“Bir... rahatsızlığım... var...”

“İki...”

“Hafızamı... engelliyor...”

“Bir...”

"Tanrum, Gwen..."

“Zaman doldu.”

Ekranda katilin eli bir kere daha mengenenin koluna gitti.

“Hayuuuuuuu.”

Tam bir dönüş daha.

Mengeneler bir kere daha birbirine doğru kapandı, fakat bu sefer hareket etmeye başladıklarında Erica “pat” diye bir ses duydu. Bu on dakikadan kısa süre önce mikrodalga fırından gelen ilk “pat” sesine çok benziyordu. İkisi

arasındaki en büyük fark, bu “pat”ın ardından şiddetli bir ezilme sesinin gelmiş olmasıydı.

Birdenbire ekranda Gwen’in gözlerinin akını kaplayan dokunun altındaki onlarca kılcal damar patlayarak kanamaya ve renk değiştirmeye başladı. Her iki elmacıkkemiğinin de kırılmasıyla yüzü eğri büğrü bir hal aldı.

Tok bir “pat” sesi daha geldi.

Gwen’in çenesi yerinden çıkarak kanla dolmuş olan ağzına girdi.

“Aman... Tanrım.” Erica daha fazla bakamayacaktı. Gözlerini kapadı ve sehpanın üzerine kusmadan önce öne doğru atıldı.

Küçük ekranında Gwen’in bedeninin artık hareket etmediğini gördü. Gözleri tamamen kan gölüne dönmüştü, Gwen son nefesini vermeden önce son bir defa seyirdi.

Her şey sona ermişti. Dr. Barnes artık yoktu.

“Üzgünüm Erica. Sen kaybettin, ben kazandım.”

Erica kafasını tekrar kaldırdı. Çenesinden süzülen safra suyu çıplak ayaklarının arasından yere damladı. Gözleri yavaşça cep telefonu ekranına kaydı yeniden. Devasa metal menegeneyle ezilmiş olan kız kardeşinin yüzü tanınmaz haldeydi.

“Neden?” sorusu çıktı ağzından hıçkırıklar arasında.

Şeytan cevap vermedi, fakat kamera yeniden hareket etmeye başladı. Sonra birden Erica’nın hayatında gördüğü en çirkin surat ekranda belirdi. İki eliyle telefonu tutarken şaşkınlıktan kafasını geriye attı.

Bu bir yüz değil, bir maskeydi.

Muhtemelen hiçbir zaman izah edemeyeceği bir sebepten dolayı, tekrar kontrolü eline aldı ve Erica katilin asla tahmin edemeyeceği bir şekilde tepki verdi.

Yetmiş Üç

Bay J arabasına döner dönmez Brian Caldron'u aradı.

"Brian, benim için bir şeye bakmanı istiyorum."

Brian sıradışı bir şekilde duraksadı.

"Kimsiniz?" diye sordu. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

Ancak o an fark etti ki Bay J hâlâ güçlü Kuzey Kaliforniya aksanıyla konuşuyordu ve ses tonu da normalden yarım oktav daha yüksek seviyedeydi.

"Brian, benim, Bay J. Bu numara başka kimsede yok, biliyorsun."

"Hımm... kusura bakma Bay J. Bir an için sesin tamamen değişik geldi."

Zaman kaybetmek istemeyen Bay J, Brian'a çabucak Michael Williams'ın yatak odasında bulduğu şeyden bahsetti. Ayrıca ona Michael Williams'ın dijital bir fotoğrafını da yolladı, bu, salonda fotoğrafını çektiği çerçevelenmiş bir resimdi.

"Buna mümkün olan en kısa sürede ihtiyacım var, beni duyuyor musun Brian?"

"Tamamdır." Brian'ın sesi oldukça tereddütlüydü. "Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Bay J bu cevabı beğenmemişti. “Ne demek istiyorsun Brian?”

“Diyorum ki bu dava hakkında bilgi toplamak sorun çıkarabilir.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bu soruşturmayı LAPT Cinayet Masası AŞS Birimi yürütüyor, onlarla hiç tanışmamış olsam da herkesin bildiği tek şey vardır; bu adamlar hiç kimseye güvenmez.”

“Bu neden benim sorunum olsun ki?”

“Şimdi,” diye yanıtladı Brian, “ben bir bilgisayar kurduyum. Sanal ortamda çalışırım. Evet, sanal ortamda oldukları sürece sana istediğin hemen hemen tüm bilgiyi sağlayabilirim... işte AŞS Birimi’yle ilgili sorun da zaten burada; onlar kimseye güvenmez. Davayı kapatana kadar soruşturmanın yüzde doksan beşini bilgisayar ortamından uzak tutarlar. Buldukları her şey, her ipucu, her sorgu, her bulgu, hepsi ya sadece kâğıt üzerinde olup ofislerinde kilit altındadır ya da daha kötüsü sadece kafalarının içindedir. Bu adamlar normal dedektifler gibi değildir Bay J. Onlar normal insan gibi bile değiller.”

Bay J elini bir iki kez ağzıyla çenesinin üzerinde gezdirdi.

“Devam eden bir AŞS Birimi soruşturmasında,” diye devam etti Brian, “sanal ortamda uçuşan bilgilerin orada olmasının tek nedeni farklı birimler tarafından oraya yüklenmiş olmasıdır; adli tıp laboratuvarı, adli tabip, toksikoloji laboratuvarı. Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Yani,” Brian devam etti, “bilgisayarlarından herhangi bir arama yaparlarsa, laboratuvardan onlara herhangi bir

sonuç yollanırsa ya da herhangi bir fotoğraf gönderilirse veya bunun gibi bir şey olursa, bunu kolaylıkla bulup sana gönderebilirim. Ama laboratuvar sonuçlarından, fotoğraflardan ya da ellerine geçen diğer şeylerden çıkardıkları sonuçlar AŞS Birimi bünyesinde kalacaktır ve onlara ulaşmanın hiçbir yolu yok.”

Kötü habere rağmen Bay J kendi kendine gülümsedi. Dedektif Hunter kendisini şaşırtmaya devam ediyordu.

“Peki, benim için elinde herhangi bir şey var mı?” diye sordu.

“Evet var. Hakkında bilgi istediğin kadın Karen Ward çarşamba gecesi öldürülmüş, dört gün önce.”

Bir başka kurban daha diye düşündü Bay J. Dedektif Hunter onu tanıyıp tanımadığını bu yüzden sordu, aslında Cassandra'nın onu tanıyıp tanımadığını. Katilin kurbanları arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordu. “Nasıl yani? Ölüm nedeni neymiş?”

“Sol göz çukurundan giren cismin temporal lobta neden olduğu delinme.”

“Ne?”

“Beynine ulaşabilecek kadar uzun bir cam parçası sol gözünden içeri girmiş,” diye açıkladı Brian. “Yüzü cam parçalarıyla kesilerek paramparça olmuş, sanki kafası önde tutularak art arda birçok pencerenin içinden geçirilmiş gibi. Bayan Ward'un dosyasını sana şimdi e-posta attım, ayrıca resmi otopsi raporu ve tüm fotoğrafları da ekledim. Benden bir uyarı, fotoğraflar şok edici.”

“Tamam. Başka bir şey?”

“Evet, bugün Cassandra Jenkinson, kocası John Jenkinson ve Karen Ward'un kredi kartı hareketleriyle ilgili inceleme başlattılar.”

Bay J bir an için bunun üzerinde düşündü. *Dedektif Hunter şu “ev ziyaretini” araştırıyor* diye düşündü. *Nedeni ne olursa olsun, benim veya Karen Ward’un evine gelmiş olan herhangi bir tamirci. Kredi kartlarının birinde çıkan herhangi bir ismi diğerleriyle karşılaştıracak. Akıllıca. Onun şanssızlığı, Cassandra’nın Michael Williams’a nakit ödeme yapması.*

“Pekâlâ, Brian, bu incelemenin sonuçlarına ihtiyacım olacak. Buldukları her şeyi bilmem lazım. Anlaşıldı mı?”

“Sorun değil. İncelemeyi takip ederim.”

Bay J bazı notlar aldı. “Tamam, şimdi de şu Michael Williams’la ilgilen. Var olan tüm kaynaklarını kullan ve bul bana şu aşağılık herifi.”

Arama sonlandırıldı.

O akşam 21:52’ye kadar Bay J’nin telefonu bir daha çalmadı.

Yetmiş Dört

Hunter'ın Huntington Park'tan Batı Hollywood'a gitmesi elli üç dakika sürdü. Arabasını Tracy'nin bahsettiği Next Door Lounge adındaki bir barın önüne çektiğinde, onu trafik ışıklarının yanında, karşıdan karşıya geçmek üzereyken gördü.

Tracy, Hunter'ın hatırladığından daha da çekici görünüyordu. Doğal bir şekilde bırakılmış parlak kıvılcı saçları dalga dalga omuzlarının üzerine düşüyordu. Kâkülü yine alnının üst kısmından yukarı doğru ama bu sefer iki zarif kıvrım oluşturacak şekilde kıvrılmıştı. Üzerinde siyah bir kot, kısa deri ceketin altına giyilmiş beyaz bir tişört ve siyah Mary Jane tarzı ayakkabıları vardı, ayrıca ilk iki karşılaşmalarında gördüğü eski tarz, siyah çerçeveli kedi gözü modeli gözlüğünü de takmıştı. Zarif makyajı ona bir poster kızı görünümü vermişti.

“Yürüyerek mi geldin?” diye sordu Hunter mekânın ön kapısında buluştuklarında.

“Sana söylemiştim, evim buradan fazla uzakta değil.” Batı yönünü işaret etti. “Hızlı bir yürüyüşle sadece on beş dakika.”

“Güzel bir bölge,” dedi Hunter.

“Öyledir,” diyerek katıldı bu yoruma Tracy.

“Girelim mi?” diye sordu Hunter kapıyı Tracy için açarak.

Next Door Lounge’un Amerika’daki içki yasağı dönemi hakkındaki bir filmde yer alması hiç de uygunsuz olmazdı aslında. İç dekorasyonu 1920’lerin gizlice içki satılan mekânlarının tüm cazibesini ve yasak coşkusu yansıtıyordu. Parlak yer döşemeleri, berjer kanepeler ve üzerinde sanatçıların caz ve çarliston klasiklerini çalabileceği eski tip bir piyano bulunan küçük bir sahne. Hafif kokusuyla içerideki hava bile geçmişteki bir yere ait gibiydi.

O pazar gecesi mekân fazla kalabalık değildi, bu da tam Hunter’a göreydi.

“Barda mı, yoksa masada mı oturmak istersin?” diye sordu Hunter.

“Benim için fark etmez. Sen seç.”

“Masa,” dedi Hunter kendinden emin bir şekilde ve kaba tuğla duvarın dibindeki yüksek arkalı iki berjer koltuğu işaret etti. Oturduklarında bir garson onlara yaklaştı ve masaya iki tane menü bıraktı.

“Sen bir viski adamımsın, değil mi?” diye sordu Tracy.

“İskoç malt viskisi,” diye yanıtladı Hunter. “Fakat bak ne diyeceğim, bu akşam canım farklı bir şey içmek istiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Belki bir kokteyl alırım. Neden olmasın?”

Tracy bir gülümsemeyle karşılık verdi ki bunun anlamını çözmek Hunter’a zor gelmişti. “Emin ellerdesin. Burada harika kokteyller yapıyorlar.” Tracy durakladı ve ciddi bir bakışla Hunter’ı baştan aşağı süzdü. “Fakat sipariş vermeden önce,” diyerek Hunter’ın elinden menüyü aldı,

“telefonun çalmadan ve sen buradan fırlayıp gitmeden önce, bazı cevaplara ihtiyacım var.”

Hunter arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağına koydu. “Hangi cevaplar?”

“Aptal numarası yapma,” dedi Tracy kafasını sallayarak. “Senin imajma hiç yakışmıyor.”

“Psikoloji profesörü olmandan mı bahsediyorsun?”

“Aynen öyle,” diye onayladı Tracy. “Nasıl bildin? Ve nasıl bu kadar çabuk bilebildin? Dün gece de dediğim gibi, o gece okuma salonunda yanımda olan kitaplardan anlamadığımı biliyorum, çünkü hiçbirisi akademik veya psikoloji üzerine yazılmış kitaplar değildi. Öyleyse nasıl bildin?”

“Sanırım bu sorunu daha önce cevaplamıştım, değil mi?”

“Ha, ha” diye kıkırdadı Tracy. “Cevabın şuydu: ‘Sadece bir gözlem.’”

Hunter başıyla onayladı. “Evet, bu doğru.”

“Pekâlâ, dinliyorum. Ne gözlemledin? Lütfen açık konuşmaktan çekinme.”

Hunter başlamadan önce bir süreliğine Tracy’ye baktı.

“Tamam, seni üniversitenin kütüphanesinde daha önce birkaç defa görmüştüm.”

“Evet, ben de daha önce orada seni fark etmiştim,” diye girdi yeniden. “Hep gece vakti ve hep okuma salonunda, ama senin LAPT dedektifi olduğunu anlayamamıştım. Ayrıca şunu da ekleyeyim, oraya gittiğimde yanımda hiçbir zaman psikoloji kaynak kitabı olmaz. Konuşmalarımı öğleden sonra veya akşamın erken saatlerinde hazırlarım, asla gecenin o saatinde değil. Zaten onları da asla kütüphanede hazırlamam. Bunu evde yapmayı tercih ederim. Yani beni ele verenin kitaplar olmadığını biliyorum.”

“Senin kitapların değildi.”

Tracy’nin kafası karışmış gibiydi. “Anladığımdan emin değilim.”

“Kütüphanede,” diye açıkladı Hunter, “diğer tüm masalarda öğrenciler genelde grup halinde beraber otururken, sen her zaman bir masada yalnız başına oturuyorsun. Bir halk kütüphanesinde yalnız başına oturman şaşırtıcı değil, fakat bir üniversite kütüphanesinde öğrenciler beraber oturur.”

“Kaliforniya Üniversitesi çok büyük bir okul Robert, burada kırk binden fazla öğrenci var. Ayrıca sen de oraya geldiğinde yalnız oturuyorsun.”

“Doğru,” diye onayladı Hunter. “Ve ikinci gözlem de burada devreye giriyor.”

Tracy merakla baktı.

“İtiraf edeyim, seni okuma salonunda yalnız başına otururken ilk gördüğümde üniversite öğrencisi olduğunu düşündüm, fakat birkaç dakika sonra üç kişilik bir öğrenci grubu ‘merhaba’ diyerek oturduğu masanın önünden geçerek müsait olan bir sonraki masaya oturdu. Kendilerine katılmayı isteyip istemediğini sormadılar. Sana katılıp katılamayacaklarını da sormadılar. Bu da seni tanıdıkları ama senin öğrenci olmadığın anlamına geliyordu.”

Tracy sonunda anlamaya başlamıştı.

“Kahve makinesinin orada karşılaştığımız gece,” diye devam etti Hunter, “tekrar aynı şey oldu, ama bu sefer öğrencilerden biri sana ders kitabını gösterdi. Kitaba baktın ve gülümsedin, sonra başınla onay verdin. Bu bir öğretmenin vereceği türden bir onaydı, sanki ‘Evet, doğru,’ der gibiydin.”

Tracy için sanki karanlık bir gizemin üzerine ışık tutulmuştu. “Ve bana gösterdiği kitap da psikoloji üzerineydi,” dedi Tracy.

“Adli psikoloji üzerine,” diye onayladı Hunter.

Tracy gülümsedi. “Evet, bu benim uzmanlık alanım; adli psikoloji, zaten senin gözlem ve sonuç çıkarma yeteneklerine duyduğum ilgi de bu yüzden.” Tracy durakladı ve Hunter’a sıradışı bir şekilde baktı. “Sonunda bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim.”

“Artık serbest miyim?” diye sordu Hunter elini uzatarak. “Sipariş verelim mi?”

Tracy içki menüsünü ona geri verdi. “Evet, bence iyi fikir.”

Hunter bildiği yoldan pek şaşmadı ve İskoç viskisi olan bir kokteyl ısmarladı, Tracy de içinde rom olan.

“Sanırım açıklama sırası bende,” dedi Tracy garson siparişleriyle birlikte masadan uzaklaşırken. “Seni biraz araştırdım.”

“Öyle mi?”

“Merak etmiştim,” diye itiraf etti. “En azından polis teşkilatının hangi biriminde çalıştığını öğrenmek istedim.”

“Peki, bunu nasıl yapabildin?”

Tracy omuz silkti. “LAPT’te yüksek rütbeli birkaç arkadaşım var.”

Hunter güldü.

“Aşırı Şiddet Suçları Birimi?” Tracy’nin bunu söyleyiş tarzından dolayı, bunun bir soru mu, yoksa düz bir cümle mi olduğundan emin olamamıştı. Bir şey söylemedi.

“Bir ara gelip öğrencilerime seminer vermelisin.”

“Ben öğretmen değilim,” diye karşılık verdi Hunter.

“Olman gerekmiyor.”

Garson içkileriyle beraber geri geldi ve sonraki on beş dakika boyunca iş dışındaki konulardan bahsedip güлüştüler. Hunter’ın telefonu çaldığında tam da ikinci içkilerini sipariş etmek üzereydiler.

Tracy ona şaşkına dönmüş bir ifadeyle bakıyor, inanamama hissinin dudaklarında neden olduğu gülümsemeye engel olamıyordu. Bunun tekrar olduğuna neredeyse inanamıyordu.

Hunter telefonu açtı ve kısa bir süre dinledi.

“Hemen yola çıkıyorum,” dedi Tracy’yle göz göze gelirken. Gözlerindeki bakış kelimelerin anlatabileceğinden daha fazlasını ifade ediyordu.

“Üzgünüm,” dedi Hunter ayağa kalkarak.

Tracy de onunla birlikte ayağa kalktı, ona doğru bir adım atıp dudaklarından öptü.

“Ara beni, tamam mı?”

Yetmiş Beş

Yolun başında Hunter'ın arabasını gördüğünde, Garcia kendisine verilen adrese daha yeni varmıştı. Onunla polis kordonunun yanında buluşmadan önce arabasını park etmek için ortağını bekledi.

“Bu adam rekor falan mı kırmaya çalışıyor?” dedi Hunter'ın altından geçmesi için sarı şeridi kaldırarak. “Beş günde üç kurban mı?”

Garcia'nın öfkesinin nedeni katilin eylemleri değil, soruşturmada yol almakta başarısız olmalarıydı. Hunter bunu biliyordu, çünkü o da içinde aynı öfkeyi hissediyordu. Onlarda elle tutulur hemen hemen hiçbir şey bulunmazken, “görüntülü arama” katili kurbanlarına ıstık hızıyla yenilerini ekliyordu.

Garcia aniden durakladı ve kaşlarını çatarak Hunter'a baktı.

“Ne?” diye sordu Hunter.

“Dudaklarında kırmızı ruj mu var senin?”

“Ne?” Elinin tersiyle dudaklarını sildi. Kırmızılık gitmedi.

“Ruj bu.” Garcia ortağına bakarak ukalaca sıırttı.

“Randevun mu vardı?” Garcia’nın ses tonundaki şaşkınlık gerçektir. “Bir randevun olduğunu bana hiç söylemedin.”

“Tam anlamıyla bir randevu sayılmaz.” Hunter bir kâğıt mendille dudaklarını sildi ve çabucak konuyu değiştirdi. “Pekâlâ, yeni kurban hakkında ne biliyoruz?”

“İsmi Gwen Barnes,” dedi Garcia cep telefonundan okuyarak. “Dr. Gwen Barnes; otuz sekiz yaşında. Tam burada Los Angeles, Hawthorne’da doğmuş ve büyümüş.”

“Evli mi?”

“Boşanmış. Çocuk yok. Eski kocası Kevin Malloy, Ponomia’da yaşıyor. Şu an için onun hakkında fazla bilgimiz yok.”

“Ne kadar süre evli kalmışlar?” diye sordu Hunter.

“Hımm...” Garcia cep telefonunun ekranındaki görüntüyü parmağıyla aşağı kaydırды. “Dört buçuk yıl. Boşanalı iki yıldan biraz daha fazla olmuş.” Devam etmeden önce görüntüyü tekrar yukarı kaydırды. “Dr. Barnes LA Merkez, Batı Dokuzuncu Cadde’de kendi küçük psikoterapi kliniğini işletiyormuş.”

“Ne zamandır bu adreste oturuyormuş?”

“Neredeyse boşandığından beri.” Garcia durdu, yüzünü asıp omzunu silkti. “Bu kadar. Kurban hakkında şu anda elimizde olanlar aşağı yukarı bu kadar. Operasyon Birimi’nin derin bir araştırma yapacak zamanı olmamış. Yarın öğleden sonra kurban hakkında daha detaylı bir dosya elimizde olacak.”

“Katil bu sefer kimi aramış?”

“Kurbanın tek kız kardeşini,” diye cevapladı Garcia. “Erica Barnes.”

“Bu bölgede mi oturuyor?”

“Fazla uzakta değil, Carson’da yaşıyor.”

“Siz AŞS Birimi’nden misiniz?” diye sordu bir LAPT çavuşu onlara yaklaşıarak. Dik omuzları ve ince kollarıyla bir seksen boylarındaydı. Koyu renk saçları kısa ve düzgün kesimliydi. Hemen hemen saçları kadar koyu olan gözleri yanlamasına duran gözyaşı şeklindeydi.

“Öyleyiz, evet,” dedi Garcia, Çavuş’a doğru dönüp kimliğini göstererek. Hunter da aynısını yaptı.

“Ben Batı Bürosu, Wilshire Bölge Şubesi’nden Çavuş Prado.” Hafif bir Porto Rikolu aksamı vardı.

Sokağın sonunda bulunan tek katlı, ön tarafı yeşil renge boyanmış eve doğru yürümeye başlamadan önce birbirlerinin elini sıktılar.

“Bu gece olay yerine ilk gelenler benim adamlarım,” diye anlattı Çavuş devriye arabasının yanındaki iki genç ve solgun görünümlü polis memurunu işaret ederek. “Burasının civarın en sakin mahallesi olduğu söylenemez, yani biz de vahşi cinayetlerden payımıza düşeni alıyoruz, fakat içeride bu zavallı kadına yapılanı daha önce hayatımda hiç görmemiştim. Ayrıca sanıyorum ki gelen o çılgın 911 aramasından haberiniz var, değil mi? Görünüşe göre bunu her kim yaptıysa kurbanın kız kardeşini aramış ve görüntülü arama üzerinden olup biteni ona izletmiş. Bu sizin birimde-kiler için yeterince sapıkça mı?”

Ön verandaya ulaştıklarında iki basın minibüsü yolun başından köşeyi döndü.

“Kurtlar burada,” dedi Çavuş Prado çenesiyle minibüs-leri işaret ederek.

Brian Caldron, Bay J’ye AŞS Birimi’nin soruşturması söz konusu olduğunda Hunter ve Garcia’nın kimseye

güvenmediğini söylediğinde yalan söylemiyordu. Basın LAPT içindeki bazı kişilere bilgi karşılığında para ödüyordu, hem de iyi para ödüyordu. Soruşturmalarını bilgisayar ortamından uzak tutmalarının ana nedeni buydu. Suç söz konusu olduğunda, Hollywood ünlülerinin karıştığı suçlar da dahil olmak üzere, hiçbir şey bir seri katil hikâyesinden daha fazla gazete sattıramaz ya da seyirci sayısını artırmazdı. Fakat katilin üçüncü kurbanını öldürmesiyle birlikte, hikâyenin basma sızmasını engellemek AŞS Birimi'nin tüm çabalarına rağmen adeta imkânsız bir hâle gelmişti. Şimdi hepsi an meselesiydi. Artık yapabilecekleri tek şey hikâyeyi mümkün olduğunca kontrol altında tutmaya çalışmaktı. LAPT basın ofisi yakın zamanda muhtemelen bir açıklama yapardı. Onların şu andaki esas düşüncesi detayların açığa çıkmasını engellemekti.

“Sen ve olay yerine ilk gelen iki polis dışında,” diye sordu Hunter, Çavuş Prado'ya, “başka kim olay yerine girdi?”

“Adli tıp. O kadar. Başka hiç kimse.”

“Peki, 911 aramasından başka kimin haberi var?”

“Benim dışımda kimsenin,” diye cevapladı. “Telsizden hiçbir detay paylaşılmadı.”

Hunter, Çavuş'a sert bir bakış attı, fakat o daha bir şey söylemeden Çavuş iki elini de kaldırarak başıyla onayladı.

“Evet, evet, Dedektif, basma tek kelime bile etmek yok. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Bilirsiniz, ilk kez yapmıyorum bunu.”

Evin önüne geldiler ve bir memur, iki dedektife de içinde tek kullanımlık beyaz tulum bulunan kapalı birer poşet verdi. Hunter ve Garcia kati bir sessizlik içinde giyindi, belgeyi imzalayıp içeri girdiler.

Yetmiş Altı

Kapı Hunter ve Garcia'nın arkasından kapanırken salonun uzak köşesinde duran Dr. Susan Slater onlara doğru döndü. Doktorun bir metre kadar arkasında, daha önceki iki suç mahallinde de çalışmış olan aynı fotoğrafçı, dedektiflerin o sırada göremediği bir şeyin fotoğrafını çekiyordu. Diğer iki adli tıp uzmanı odanın karşı tarafında ortalığa toz sürmekle meşguldü.

“Dedektifler,” diyerek selamladı Doktor başını da hafifçe öne eğerek. Sesi alçak ve sakindi. “Buraya.” Bir yandan dedektiflere yaklaşması için el hareketi yaparken bir yandan da fotoğrafçıya biraz ara vermesini işaret etti.

Tıpkı önceki iki suç mahallinde de olduğu gibi hiçbir eşyaya zarar verilmemişti. Hiçbir şeyin yeri değiştirilmiş gibi de görünmüyordu. Kurbanla katil arasında bir çeşit mücadele yaşandıysa bile hiçbir yerde buna dair bir işaret yoktu.

“Bu sefer yemek masası sandalyesi değil,” dedi Dr. Slater ve soluna doğru bir adım kayarak fotoğrafçının resminin çektiği şeyi sonunda dedektiflerin de görmesini sağladı.

İki dedektif de donup kaldı.

Kurban altı kişilik ahşap bir masanın üzerinde çarmıha gerilmiş pozisyonda çıplak olarak yatıyordu. Kolları iyice açıktı, el bileklerini saran iki parça naylon ip masanın altına sıkıca bağlanmıştı. Tamamen açık olan bacakları üçüncü bir iple bileklerinden bağlanmıştı. Fakat mahvolmuş yüz ve kafatasının görüntüsü tüm bu manzarayı gölgede bırakıyordu.

Yüz kemiklerinden birçoğunun parçalanmış olduğunu anlamaları için otopsi raporuna ihtiyaçları yoktu. Tamamen açık olan gözleri hâlâ dehşet doluydu. İki gözü de kan çanağına dönerek yamulmuştu, bu da göz çukurlarıyla elmacık-kemiklerinin kırılmış olduğunu gösteriyordu. Çene kemiği en az üç yerinden kırılmış, alt ve üst diş köklerini yararak ağzını paramparça etmişti. Yanaklarındaki deri tabakasıyla birlikte kulakları da tamamen aşınmış, geriye kurumuş kan ve etten oluşan bir görüntü bırakmıştı. Kafatasının iki yanı da içine göçmüştü, sanki biri eline çekici alıp büyük bir hışım ile kafasına vurmuş gibiydi.

“Haklıydın Robert,” dedi Dr. Slater sessizliği bozup dedektiflerin dikkatini tekrar kendi üzerine çekerek. “İlk bakışta göze çarpan şey, katilin yönteminde yine bazı değişiklikler yapmış olması.”

Hunter ve Garcia masanın sol tarafında Dr. Slater’a katıldı.

“Katilin kendine özgü yöntemlerinden en az ikisi artık oldukça açık bir şekilde ortaya çıkıyor,” diye devam etti Doktor. “Kurbanlarının cep telefonlarını mikrodalga fırına atıyor ve onları çırılçıplak soymaktan hoşlanıyor.”

“Bu sefer de mi cinsel saldırı yok?” diye sordu Garcia.

“Daha kontrol etmedim. Buraya geleli fazla olmadı, fakat bunun için bacaklarındaki ipi çözmem gerekecek. Sizin

gelmenizi bekliyordum çocuklar, çünkü cesedi yerinde olduğu gibi görmek isteyeceğinizi biliyordum. Fakat kalça veya kasık bölgesinde gözle görünür bir morluk yok.” Konuşurken bir yandan da gösteriyordu. “Hiçbir çizik de yok, yani muhtemelen tıpkı önceki iki kurbanda olduğu gibi, bu kadına da o yönde bir saldırı olmamış.”

“O zaman onları neden çırlçıplak soyuyor?” Masanın karşı tarafında duran fotoğrafçıdan gelmişti soru.

Herkes dönüp ona baktı.

“Robert, Carlos,” dedi Dr. Slater başıyla fotoğrafçıyı işaret ederek, “bu Curtis Norton. Onu önceki iki suç mahalinden hatırlıyor olabilirsiniz. Ekibe birkaç ay önce katıldı. Buraya Anaheim’dan transfer oldu.”

“Böldüğüm için kusura bakmayın,” dedi Norton biraz çekinerek. Bir seksen beş boylarındaydı ve atletik bir yapısı vardı. Köşeli çenesi ve kalın kaşları öyle bir biçimdeydi ki sanki sürekli üzgünmüş gibi görünüyordu. “Sadece merak ediyorum. Anaheim’da bu tarz şeyleri pek görmeyiz, fakat katilin cinsel saldırı niyeti yoksa neden onları çırlçıplak soyuyor?”

“Aşağılama,” diye yanıtladı Hunter. Masanın baş tarafına geçmiş, kurbanın yüzüyle kafatasındaki yaraları dikkatle inceliyordu. “Bu yöntem İkinci Dünya Savaşı sırasında toplama kamplarında yaygın bir şekilde uygulandı. Günümüzde hâlâ kullanılıyor. Kurbanı kendini daha da savunmasız, daha umutsuz ve daha korkmuş hissettiriyor.”

“Zaten yaşamış oldukları korkudan daha fazlasını hayal bile etmek zor,” dedi Norton.

“Katilin sadizmi fiziksel olduğu kadar psikolojik olarak da acımasızca,” diye açıkladı Hunter. “Yaptığı sadece

kurbanlarına işkence edip onları öldürmek değil. Onların zihinlerine giriyor. Onların duyduğu korkuyu besliyor. Duygularıyla oynuyor. Bu yüzden öncesinde onları notlarla taciz ediyor. Fakat bildiğimiz üzere iş burada da bitmiyor, başkalarının zihnine girmek de hoşuna gidiyor.”

“Telefonla aradığı insanların,” dedi Dr. Slater.

Hunter sessizce onayladı, bir yandan da masanın yüzeyini incelemeye başlamıştı.

Norton bir an için başka bir şey daha söyleyecekmiş ya da soracakmış gibi göründü ama bunun yerine masanın etrafından çekilerek Hunter ve Garcia’ya daha fazla yer açtı.

“Bu delilik,” dedi Garcia, bir yandan kurbanın yaralarını inceleyip bir yandan da yaşananları kafasında canlandırmaya çalışarak. “Bu sefer ne yaptı, kafasını bir mengeneyle mi sıkıştırdı?”

“Bu oldukça yerinde bir tahmin olurdu,” diye onayladı Dr. Slater açıklamaya başlamadan önce. “Yüz kemiklerinde oluşan kırık tipi,” dedi kurbanın göz çukurlarını, çene hatlarını ve elmacıkkemiklerini işaret ederek, “bir alet darbesi, katilin kendi eli veya kurbanın yüzünün daha sert bir yüzeye çarpılması sonucu oluşmuş olamaz. Tüm bu yöntemlerin derin kesiklere yol açması gerekirdi ki elimizde kesik yok. Bu kırıkların nedeni, kafatasına yavaşça uygulanan yüzlerce kilo basınç sonucu kemiklerin içeri doğru çatlaması. Yüzünün her iki kenarındaki yaraların sebebi de bu. Bu yüzden derisi neredeyse tamamen soyulmuş. Mengenenin ya da artık her ne kullandıysa yüzeyi muhtemelen tırtıklıydı.”

“Masada herhangi bir çizik yok,” dedi Hunter. “Kafasının olduğu yerde hiçbir iz yok. Hırdavatçıdan kolaylıkla satın alınabilecek tipte fabrikasyon bir tezgâh mengenesi

masanın yüzeyinde çentik, iz, çizik ya da herhangi bir şey bırakırdı, ama burada hiçbir şey yok. Her ne kullandıysa, ya kendisi yapmış ya da yaptırmış.”

Hunter gözünün ucuyla Norton'un ensesini kaşıdığını ve başka taraflara baktığını gördü.

Birdenbire giriş kapısı tekrar açıldı ve kırklı yaşlarının ortalarındaymış gibi görünen bir adam içeri girdi. Herkesi şaşırtan şey adamın üzerinde mecburi olarak giyilmesi gereken tulumun olmamasıydı, bu da onun Dr. Slater'in ekibinden olmadığını gösteriyordu. Saçları kısa, mat ve dağınıktı. Odayı taradıktan sonra masadaki cesede kitlenen gözlerinde tam anlamıyla şok olmuş bir ifade vardı.

Hunter bu kişinin kurbanın bir tanıdığı olduğunu hemen anladı ama anlayamadığı şey, bu adamın dışarıdaki polis duvarını nasıl aştığıydı. Hunter hemen adama doğru ilerleyerek onun yolunu ve görüş açısını kapattı.

“Bayım, burası bir LAPT suç mahalli. Buraya giremezsiniz.”

Hunter'ın söylediklerini dikkate almayan adam kafasını kaldırıp Hunter'ın omuzlarının üzerinden ileriye bakmaya çalışıyordu. Hunter da onunla birlikte hareket ediyordu.

“Bayım? Söylediklerimi duydunuz mu? Kimsiniz siz?”

Adam kemerinde takılı şeye uzandı; bu bir LAPT dedektifinin rozetiydi.

“Ben Merkez Büro'dan Dedektif Julian Webb, Rampart Bölge Şubesi.”

On binden fazla polis memuru ve üç binden fazla sivil personeliyle LAPT, New York ve Şikago'nun hemen ardından Birleşik Devletler'in üçüncü büyük bölgesel polis teşkilatıydı. Resmi olarak sadece Los Angeles şehrine hizmet

eden polis teşkilatı olan LAPT'ye bağlı kırk beşten fazla yerel emniyet teşkilatı bulunuyordu. Bunlardan her birinin polis memurları, dedektifler, çavuşlar ve yüzbaşılardan oluşan kendi hiyerarşik yapısı vardı. LAPT'yi oluşturan yerel emniyet teşkilatları toplamda 1290 kilometrekarelik bir alana ve üç buçuk milyonluk bir insan nüfusuna hizmet veriyordu. Bu kadar büyük bir polis teşkilatında iki dedektifin de yollarının daha önce Dedektif Webb'le kesişmemiş olması sürpriz değildi.

Rozeti görünce Hunter ve Garcia'nın yüzü asıldı. Merkez Büro Rampart Bölge Şubesi, Echo Park, Pico-Union ve Westlake bölgelerine hizmet veriyordu. Gwen Barnes'ın evi şehir merkezindeydi ve burası Batı Bürosu, Wilshire Bölge Şubesi'nin yetki alanı içinde yer alıyordu.

“Merkez bölgesi sizin yetki alanınızın çok dışında Dedektif,” dedi Hunter. “Neden buradasınız ve nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz? Kurbanı tanıyor muydunuz?”

Dedektif Webb hâlâ Hunter'dan öteye bakmaya çalışıyordu. Hunter gözlerini onunkilere dikti. “Dedektif?”

“Gwen ve ben bu akşam dışarı çıkmıştık,” diye cevapladı Webb en sonunda. “Randevuyu kısa kesmek zorunda kalmıştım ama işim bittiğinde geri geleceğime dair ona söz vermiştim. Bu yüzden buradayım.” Gözlerini Hunter'dan ayırarak önce Garcia'ya, sonra da Dr. Slater'a baktı. “Bu gerçek olamaz. Gwen'i buraya bırakalı üç saatten az oldu. Onunla kapısına kadar geldim. Bu nasıl olmuş olabilir? Onu dinlemeliydim. Ona inanmalıydım.”

Webb'in son sözleri herkesin duraklamasına neden olmuştu.

“Siz ne demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Hunter.

Sessizlik.

“Dedektif?” Hunter emreden bir ses tonuyla konuştu. “Onu dinlemeniz, ona inanmanız gerektiğini söylerken ne demek istiyordunuz?”

Webb bir kere daha Hunter’la göz göze geldi. “O not... o bileklik...”

Kimse Webb’i daha fazla sorgulayamadan, birdenbire herkesin dikkati hızla histerik bir hal alan bir kadın sesine yöneldi. Ses giriş kapısının hemen önünden geliyordu.

Hunter hemen olan bitenin farkına vardı.

“Kurbanın kız kardeşi,” dedi Hunter, Garcia’ya Dedektif Webb’le ilgilenmesini işaret ederek. Bir saniye sonra da hızla evden dışarı çıkmıştı.

Yetmiş Yedi

“Erica?” diye seslendi Hunter tulumunun kapüşonunu çıkarak. “Erica Barnes?”

Evin ön tarafındaki çimenlik alanda otuzlu yaşlarının ortalarındaymış gibi görünen bir kadın, iki polis memurunun kendisini sürüklemesine çılgınca karşı koyuyordu. Uzun ve düz koyu renk saçları kafasının üzerinde dağınık bir şekilde toplanmıştı. Koyu kahverengi gözleri yaşla dolup taşıyordu ve kalkık burnunun rengi ağlamaktan açık pembeye dönmüştü. Kendini kaybetmiş durumdaki kadın ismini duyunca çabucak silkindi ve kolunu onu tutan polisten kurtararak Hunter’a baktı. Yüzünde çaresizlik ve ıstırabın aynı anda okunabildiği bir ifade vardı.

“Bırakın gideyim,” diye bağırdı polis memurlarına diğer kolunu da kurtarmaya çalışarak. “O benim kardeşim.” Sesinde tamamen acı vardı.

Hunter hemen yanlarına geldi.

“Kusura bakmayın Dedektif,” dedi Çavuş Prado biraz utanç duyan bir ifadeyle. “Kordonu nasıl aşabildiğini bilmiyorum.”

“Önemli değil Çavuş.” Hunter çavuşun omzuna elini koydu ve onu kuvvetli ama kibar bir şekilde elindeki kırıl-gan kadından ayırdı. “Bundan sonrasını ben hallederim.”

Çavuş Prado, Erica’yı bıraktı. Onunla birlikte olan diğer polis memuru da aynısını yaptı.

“Emin misiniz Dedektif?”

“Evet eminim.” Hunter’ın sesi hiç bu kadar kararlı çıkmamıştı.

“Kardeşim... kardeşim nerede?” diye haykırdı Erica, Hunter’ı aşmaya çalışarak.

Hunter her iki kolundan da nazikçe tutarak Erica’nın yerinde kalmasını sağladı. “Erica, ben LAPT’ten Dedektif Robert Hunter.” Sakin ve alçak bir sesle konuştu.

Erica kıvrılarak Hunter’dan kurtuldu. “Gwen... Gwen nerede?” Hunter’ı iterek geçmeye çalıştı.

Hunter hareketlenerek yolunu kapadı. Göz göze geldiler ve o anda Hunter’ın tek yapabildiği kafasını hafifçe ama anlam yüklü bir şekilde sallamak oldu. “Üzgünüm Erica.”

Gözlerini Hunter’inkilerden ayırmadı.

“Hayır... hayır... hayır... hayır...”

Her bir kelimeyle birlikte Erica, Hunter’ın göğsüne yeni bir yumruk indiriyordu. Hunter kollarını aşağıda tuttu ve kendini savunmayarak Erica’nın tüm hıncını kendinden çıkarmasına izin verdi. Sonunda Erica’nın kolları yorgun düştüğünde Hunter ona nazikçe sarıldı ve başını göğsüne bastırarak onu diğer yöne çevirdi, böylece yüzü eve dönük olmayacaktı. Ona topu topu iki saniye karşı koydu, ama sonra kendisini onun kollarına bıraktı.

“Bu gerçek olamaz. Olamaz.” Yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Hunter onu bir dakika boyunca kollarının arasında tuttu. "Erica," dedi en sonunda. "Sana ilk isminle hitap etmemin sakıncası var mı?"

Erica geriye çekildi ve elini suratına götürerek akan burnunu sildi.

Hunter tulumunun fermuarını açtı, içindeki cepten bir kâğıt mendil çıkardı. Yanında her zaman mendil taşırdı.

"İşte," dedi Hunter.

Bir anlık tereddüdün ardından Erica sonunda mendili aldı ve burnunu temizledi. "Teşekkürler."

Hunter tüm paketi ona uzattı. "Neden bunları sen almıyorsun? Arabada daha var."

Erica boşlukta kaybolmuş gibi baktı, gözleri hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Bir yere oturmaya ne dersin?" dedi Hunter kafasıyla gidecekleri yönü işaret ederek.

Erica, Hunter'ın kendisini arabasına doğru götürmesine izin verdi. Üniformalı memurun önünden geçerlerken, Hunter ondan büyük bir bardak şekerli su getirmesini istedi.

Hunter'ın Buick marka otomobilinin içinde birkaç uzun dakika boyunca tam bir sessizlik içinde oturdular. Erica titremesini ve ağlamasını durduramıyordu. Hunter ona ne kadar zamana ihtiyacı varsa verdi. Biliyordu ki söyleyeceği hiçbir şey onun şu anda çektiği acıyı hafifletmeyecekti. Bazen en iyi iletişim kurma yöntemi sessiz kalmaktır.

Polis memuru nihayet elinde şekerli suyla geri geldi.

"İşte, Erica, iç bunu," dedi Hunter. "Kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayacak. Güven bana."

Erica sadece birkaç yudumda neredeyse tüm bardağı içti.

“Anlamıyorum,” dedi sonunda dönüp Hunter’a bakarak. Sesi hâlâ titriyordu, fakat birkaç dakika öncesinden daha iyiydi. “O telefon nasıl gerçek olabilir? O canavar nasıl gerçek olabilir?”

“Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Canavarla ilgili?”

Erica kalan suyu da bitirdi. “Bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Artık neyin gerçek olup olmadığından emin değilim.”

Hunter bekleyerek Erica’nın konuşmanın temposunu ayarlamasına izin verdi.

“Evde yalnızdım,” diye başladı, “sadece biraz mısır patlatıp...”

Sonraki yirmi dakika boyunca Erica, aklında kalan her şeyi Hunter’a anlattı. Kendisine sorulan soruyla fobisinden bahsettiğinde ise endişe bir kere daha onu ele geçirdi.

Hunter polis memurundan bir bardak daha şekerli su istedi.

Erica’nın kendini toplaması bir beş dakika daha aldı. Sonra Hunter’a ne yaptığını söyledi.

Yetmiş Sekiz

Hunter olay yerinden ayrılıp evden çıktığında Dedektif Webb sonunda bakışlarını Dr. Gwen Barnes'ın yemek masasındaki cesedine odaklayabildi. O olduğunu biliyordu ama yüzünün şekli öyle değişmişti ki onu tanıyamadı.

“Bu gerçek olamaz,” dedi tekrardan.

“Dedektif?” Bu sefer müdahale eden Dr. Slater oldu. Tanışmak için ona doğru yürüdü.

Webb doktorun sert bakışlarıyla karşı karşıya gelmeden önce bir kez gözlerini kırptı.

“Suç mahallini kirletmenize izin veremem, beni anlıyorsunuz?” Doktor durup nefes aldı. Sesi biraz daha yumuşadı. “Kaybınız için çok üzgünüm. Gerçekten. Sevdiği kişinin, arkadaşının veya yakınının ölüm haberini almak kimse için kolay olmazdı, fakat siz bir LAPT dedektifisiniz ve inceleme altında olan bir suç mahalline hazırlıksız ve kıyafetsiz girilemeyeceğini benden daha iyi biliyor olmalısınız. Sizi burada tutamam. Sadece suç mahallini değil, tüm soruşturmayı tehlikeye atıyorsunuz.”

“Dedektif Webb,” diyerek Garcia girdi devreye ona doğru yaklaşarak. “Neden dışarıda konuşmuyoruz? Hem bu

arada adli tıp da olay yerini incelemeye devam edebilir.” Kapıyı işaret etti. “Burada çok işleri var. Belki bana Dr. Barnes’la ilgili biraz daha bilgi verebilirsiniz. Onun hakkında edinebileceğimiz her türlü bilgiye ihtiyacımız var. Ayrıca sözünü ettiğiniz o not ve bileklik hakkında da konuşabilirsiniz.”

Sonunda Webb’in profesyonel tarafı devreye girdi.

“Peki, olur.” dedi Webb en sonunda. “Bu kadar düşüncesizce davrandığım için kusura bakmayın.”

“Sadece insani bir tepki Dedektif,” dedi Garcia cana yakın ve anlayışlı bir ses tonuyla. “Hepimiz insanız.”

Evden çıkmadan önce Webb son bir defa masanın üzerindeki cansız bedene baktı. Dışarı çıktıklarında Garcia tulumunun fermuarını açtı ve kollarını içinden çıkararak tulumun üst kısmını belinden aşağı sarkacak şekilde serbest bıraktı. Evin ön bahçesinin kenarına geldiklerinde Webb ceketinin cebinden not defterini çıkarıp bir şeyler yazdı, sonra sayfayı yırtarak Garcia’ya verdi.

“Nedir bu?” diye sordu Garcia notu okurken.

“Ortağımın adı ve sicil numarası. Gwen’i buraya bıraktıktan sonra onunla buluşmaya gittim.” Webb tekrar elini cebine soktu, bu sefer sigara paketini çıkardı. Paketin içinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koydu, ardından paketi Garcia’ya uzattı.

Garcia geri çevirdi.

Webb yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti. “Boş konuşmaya gerek yok Dedektif...”

“Garcia, ama bana Carlos diyebilirsin.”

“Boş konuşmaya gerek yok Dedektif Garcia. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Kurbanı canlı olarak son gören

kişi bendim. Öldürüldüğü gece onunla dışarıya çıkmıştım ve onu evine bırakan da bendim. Kısacası şu anda şüpheli listesindeki tek kişi benim.” Webb sigarasından bir nefes daha çekti.

Garcia bir saniyeliğine karşısındaki adamı süzdü. Webb maskeli katilin ellerindeki tanımına uyuyordu; boyu uzun, omuzları genişti ama kaldı ki Los Angeles’ın erkek nüfusunun yarısı bu tanıma uyuyordu.

“Bu soruşturma sadece bu cinayetle sınırlı değil ve çok daha derin Dedektif Webb,” dedi Garcia.

Webb tekrardan Garcia’ya baktı, çatılan kaşlarından dolayı alnı buruşmadan önce sözlerini tarttı. “Bu adam daha önce de öldürdü.” Tonlamasından, bunu soruyor muydu, yoksa söylüyor muydu, anlayamamıştı Garcia.

Garcia her hâlükârda karşılık vermedi.

“Neden bana o sözünü ettiğiniz not ve bileklikten bahsetmiyorsunuz?”

Yetmiş Dokuz

Bay J masanın üzerindeki telefonu öyle hızlı açtı ki çalma-ya başlayalı daha bir milisaniye olmuştu.

“Brian, bu kadar da uzun sürmez ki!” Sesindeki kızgınlığı gizlemeye uğraşmadı.

“Üzgünüm Bay J,” dedi Brian. Diğer yandan ses tonundan yorgun olduğu anlaşılıyordu. “Fakat kurnaz bir aşağılık seçmişsin. Bu adam hakkında bilgi toplamak hiç de kolay olmadı... ama şansımız yaver gitti. *İkinci kez.*”

“Peki, ne var elinde?”

“Şüphelerinde haklıydın. Michael Williams gerçek ismi değil, ama bu isim kasıtlı olarak seçilmiş.”

“Dinliyorum.”

“Birleşik Devletler’de yarım milyondan fazla Michael Williams var,” dedi Brian. “Bunlardan yaklaşık beş yüz elli tanesi burada, Los Angeles’ta yaşıyor. ‘Aradan sıvışması’ için yeterince sık kullanılan bir isim, fakat...”

“Dur biraz Brian,” diye yarıda kesti sözünü Bay J. “*Aradan sıvışmak mı?* Bu da ne demek oluyor?”

“Pardon, kullandığımız bir deyim sadece. Bunun anlamı şu, eğer elde isimden başka bir şey yoksa, ortalama beş

yüz elli kişi içinden doğru kişinin izini bulmak mümkün olsa dahi, herhangi bir emniyet teşkilatı için bunu yapmak günler, hatta belki de haftalar alır; LAPT, FBI, Şerif Departmanı... fark etmez. Arada geçen bu süre de onun ortadan kaybolması... yani sıvışması için yeterli bir süre.”

“Pekâlâ, diyorsun ki Michael Williams ‘aradan sıvışmak’ için yeterince yaygın bir isim, fakat...”

“Fakat evrakta sahtecilikten üzerine şüphe çekmeyecek kadar da değil.” Brian bunu daha iyi anlatmaya karar verdi. “Belirli isimler fazla yaygın oldukları gerekçesiyle hükümet tarafından mimlenir, mesela John veya James Smith, Robert Jones, Michael Williams gibi. Temel olarak ülke çapında bir milyondan fazla kişiye konan tüm isimler mimlenmiş durumda. Bu isimler ‘kaçış’ listesinin en üst sıralarında yer alır, çünkü malum sebepten dolayı onları suçlular da kullanır.”

“Tamam, bizim Michael Williams’a geri dönelim,” diye acele ettirdi Brian’ı.

“Tamam, pekâlâ. Dediğim gibi, burada şansımız yaver gitti. İlk olarak eğer bana onun fotoğrafını göndermemiş olsaydın, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık, muhtemelen de hiçbir zaman yapamazdık. Fakat fotoğrafı bazı veri tabanlarında tarattım ve şansımız yine yaver gitti.”

“Sabıka kaydı var,” dedi Bay J.

“Cinsel saldırı suçundan dört yıl yatmış,” diye onayladı Brian. “Oldukça da şiddet içerikli bir dava.”

Bay J gözlerini kapayarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı, ama içinin alev alev yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Michael Williams’ın evinde, yatağın altında rastladığı bavulun içinde çeşitli kadın iç çamaşırları bulmuştu

Bay J. Daha açık bir ifadeyle külotlar. Küçükten büyük bedene kadar değişik ölçüdeydiler. Michael Williams sadece bir cinsel suçlu değildi. Aynı zamanda bir hatıra koleksiyoncusuydu. İşte, o sırada Bay J'nin kafasına dank etti. Cassandra çırılçıplaktı, ama kıyafetleri bulunamamıştı.

“O zaman gerçekte kim bu adam?” diye sordu Bay J.

“Gerçek adı Cory Russo. Sana şimdi tüm dosyayı gönderiyorum. Bu adam tam bir bok çuvalı, ona şüphe yok, ama oldukça akıllı bir bok çuvalı.”

“Nedenmiş o?”

“İçerideyken üç tane diploma edinmiş; tesisat mühendisliği, mekanik mühendisliği ve internet güvenliği.”

“Bunlar onu elimden kurtaramaz. Adresi var mı sende?”

“Sorun da bu zaten,” dedi Brian. “Bay Russo serbest bırakıldığından beri üç yıldır gerçek ismini kullanmıyormuş. O isme kayıtlı hiçbir şey görmüyorum. Sahte isim Michael Williams adına görünen tek adres senin bana verdiğin, tesisatçılık şirketinin de bağlı bulunduğu adres.”

Michael Williams, Cory Russo ya da bu adam her kimse, Bay J onun o iki adrese de geri dönmeyeceğini biliyordu. Artık polisin kendisinin peşinde olduğunu düşünüyordu ve polisin ilk işi bu iki adresi de gözetlemek olacaktı.

“Bu adam her kimse,” dedi Bay J, “bir yerlerde saklıyor ve senin onu bulmanı istiyorum Brian. Onu hemen bulmanı istiyorum.”

Seksen

“Katilin fotoğrafını çekmeyi mi başarmış?” Garcia’nın ses tonu şaşırıp kalmış yüz ifadesiyle uyum içindeydi. “Nasıl?”

“Hayır, fotoğraf değil,” diye netleştirdi Hunter, Erica Barnes’ın telefonunu ortağına uzatırken. Ekranda katilin maskeli resmi vardı. “Aramanın sonunda bir ekran görüntüsü almış.”

Erica hâlâ durdukları yerden bir iki metre ileride bulunan Hunter’ın arabasının içinde oturuyordu. Gözleri şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu, gözlerinin etrafı ise gözyaşı dökmekten ağrıyordu.

“Erica bir grafik tasarımcı,” diye anlattı Hunter. “Taşınabilir cihazlar için uygulamalar tasarlayıp geliştiren bir şirkette çalışıyor. Ekran görüntüsü almak onun gün içinde onlarca kez yaptığı bir şey. Bu onun işinin bir parçası.”

“Yani beyni bunu yapmaya şartlanmış vaziyette,” dedi Garcia.

“Kesinlikle. Refleksle yaptığı bir hareketti, bilinçli olarak değil. Hatta acil yardım operatörüyle konuşmasını bitirene kadar bunu yaptığını bile fark etmemiş.”

Garcia'nın bakışları bir an için Erica'ya, oradan da tekrar telefon ekranındaki garip maskeye döndü.

Tanya Kaitlin ve Bay J'nin tariflerinden Garcia kendisini neyin beklediğini biliyordu. Katilin maskesinin neye benzediğini biliyordu: Yamuk yumuk, kırmızı gözler, yarılmış ağız, kanlı dişler, kaba köselemsi deri, kesik burun... hepsini. Adli tıp ressamı gerçeğine oldukça uygun bir resim çizmişti ama yine de gerçeğine bakıyor olmak Garcia'nın midesini bulandırmıştı.

"Yakalayabildiği tek poz bu mu?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Hunter. Bakışı değişti. "Aramanın ortalarında bir tane daha almış. Geriye gel."

Garcia bir önceki görüntüye geldiğinde kalbi sıkışacak gibi oldu.

Ekran görüntüsünde Gwen Barnes hâlâ hayattaydı. Gözlerinin beyaz kısmı halihazırda kanla kaplı, suratının büyük kısmı darmadağındı. Ölüm çirkin pençelerini çoktan ona geçirmişti. Artık geriye tek bir şey kalmıştı, o da son bir sıkıştırmaydı.

Garcia görüntüyü uzunca bir süre inceledi.

"Sen haklıydın," dedi en sonunda ağırbaşlı bir ses tonuyla, iki kaşının arasını parmak boğumuyla ovalayarak. "Kullandığı bu mengene benzeri alet el yapımıymış gibi görünüyor. Bunu bir hırdavatçıdan almamış. Kendi yapmış."

"Tıpkı maskeyi de kendi yaptığı gibi," dedi Hunter bir başka basın minibüsünün yolun üst kısmına park edişini izlerken.

"Peki, şimdi ona ne olacak?" Garcia başıyla Erica'yı işaret etti telefonu Hunter'a geri vermeden önce.

“Onu gelip alması için erkek arkadaşına ulaşamıyoruz, ben de onu evine bırakacağım.”

“Sonra?”

“Ondan sonra bu ekran görüntülerini siber suçlar biriminden Dennis Baxter’a götüreceğim. Gerekirse onları piksel piksel analiz edeceğiz.”

“Neden?” Garcia’nın ses tonundaki şaşkınlık gerçektir. “O görüntülerde bulunabilecek bir şey yok Robert.”

Hunter elindeki cep telefonuna baktı, sonra da arabada oturan Erica’ya. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonundan kendinden çok da emin olmadığı anlaşılıyordu. “Bunu daha bilmiyoruz.”

“Evet, biliyoruz,” diye karşı çıktı Garcia. “Bu katil fazla akıllı Robert, ikimiz de bunu biliyoruz. Kurbanlarını kendi evlerinde öldürüyor, bu demektir ki o görüntülerden bizi olay yerine yönlendirecek herhangi bir detay bulamayacaksınız, çünkü zaten olay yerindeyiz.”

Hunter sessiz kaldı.

Garcia, Hunter’in elindeki telefonu işaret etti. “O salon... o yemek masası...” Ardından Dr. Barnes’in evini işaret etti, “... buradaki salon ve buradaki yemek masası. Bu görüntülerin neye ait olduğunu zaten biliyoruz. Ayrıca katil maskeyi de kendisi yapmış. Kendi cinayet aletini kendi yapmış, yani yine demek oluyor ki bu görüntüler bizi o aleti aldığı yere de götürmeyecek. Ve son olarak da görüntülü aramalar için kurbanlarının cep telefonunu kullanmış, yani izini sürecektir bir şey yok Robert. Kulak asacak bir şey de yok.”

“Evet, biliyorum,” diye itiraf etti Hunter yarı mağlup bir ses tonuyla. “Fakat başka ne yapmalıyım Carlos?”

“Evine git Robert. Biraz dinlen. Dört gündür hemen

hemen hiç uyumadın. Yarın hepsini tekrardan düşünürüz. Birkaç saatlığına bile olsa ara vermelisin. Beyninin dinlenmeye ihtiyacı var ve bizim de senin zinde ve sağlıklı olmana. Ortada olmayan bir şeyin peşinden koşarak kendini harap etmenin bir faydası olmaz.”

Hunter sanki seçeneklerini gözden geçiriyor gibiydi. “Sen ne yapacaksın?” diye sordu.

Garcia çenesiyle evin olduğu yönü işaret etti. “Bütün iş bitene kadar olay yerinde kalacağım. Sonra ben de eve gidip biraz dinleneceğim.”

Hunter, Erica’nın yeniden huzursuzlanmaya başladığını fark etti.

“Hadi Robert,” dedi Garcia, “onu evine bırak, sonra da kendi evine gidip biraz dinlen. Burayı ben hallederim.”

Hunter ortağının fermuarını çekerek suç mahalline geri gidişini izledi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Seksen Bir

Bay J'nin telefonu yeniden çaldığında kolundaki saat 23:23'ü gösteriyordu.

“Brian bana bir şeyler bulduğunu söyle.”

“Pek emin değilim.” Brian'ın sesindeki yorgunluk apaçık ortadaydı. “İşe yarar bir şey de olabilir, hiçbir şey de.”

“Elinde olanın hepsini ver.”

Bay J hattın diğer ucundan gelen hızlı klavye tuşlarının sesini duydu.

“Pekâlâ,” diye başladı Brian, “söylediğin şey üzerinde düşündüm. Cory Russo ismini de kullansa, kendine Michael Williams da dese bu adam şu anda muhtemelen kaçıyor, değil mi? Ve Amerika'da paran olmadan kaçamazsın.”

“Kredi kartlarının izini sürdün.”

“İki ismin de üzerine kayıtlı her şeyin izini sürdüm,” diye onayladı Brian. “Kredi kartları, bankacılık işlemleri, para çekimleri, hisseler. Yani eğer bu adam bir yerlere nakit para zulalamadıysa, benim ekranımda görünmeden bir sakız bile alamayacaktır.”

“Peki, bir eşleşme buldun mu?” diye sordu Bay J.

Brian derin bir nefes aldı. “Evet, fakat onun kartlarından birine ait değil.”

Bay J telefonda suratını astı. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Sadece onun kredi kartlarının ve bankacılık işlemlerinin izini sürmedim...”

“Aile üyelerini ve bilinen arkadaşlarını da takip ettin,” dedi Bay J, Brian’ın düşünce tarzına ayak uydurarak.

“En azından niyet buydu,” diye itiraf etti Brian. “Ama ne yazık ki elimizdeki tek şey Cory Russo’nun uzaktaki iki akrabası. İkisi de Oregon’da oturuyor ve bilinen arkadaşları yok, ama sonra aklıma başka bir şey geldi.”

“Nedir o?”

“Üç yıl önce Cory Russo cezaevinden tahliye olurken cezaevi otobüsünü kullanmamış. Birisi onu karşılamış.”

Bay J’nin dudaklarında bir gülümseme oluşuyordu. “Ve sen de onu alan adamın ismini biliyorsun.”

“Evet, öyle.” Brian’ın sesinde zafer kazanmışçasına bir eda vardı.

“Peki, kim o?”

“İsmi Toby Bishop. San Gabriel Valley, Monrovia’da yaşıyor, ama dahası var. Yirmi dakika kadar önce hesabından iki bin beş yüz dolar çekti. Son iki yıl içindeki para çekme aktivitelerini kontrol ettim. Hiç bu rakama yakın bir miktarda para çekmemiş, yani şayet gecenin bu vaktinde araba almaya karar vermediyse...”

“Elinde bir adres var mı?”

“Gönderdiğim e-posta şimdi geliyor olmalı.”

Bay J dizüstü bilgisayarından gelen zil sesini duydu ve telefonu kapadı.

Seksen İki

Hunter, Garcia'nın tavsiyesine uymaya niyetliydi. Erica Barnes'ı evine bıraktıktan sonra niyeti gerçekten de eve gidip biraz dinlenmekti, fakat Erica'nın cep telefonunda yakaladığı o iki ekran görüntüsü zihnini meşgul ediyordu, böylece o da yolunu değiştirip ofisine hızlıca bir ziyarette bulunmaya karar verdi.

Onu evine bırakırken Erica'nın telefonundaki ekran görüntülerini de kendi e-posta adresine yollamıştı, ayrıca görüntülerin Erica'nın telefonundaki "fotoğraf galerisi"nden de silinmiş olduğundan emin olmuştu. Basın kan kokusunu almıştı bir kere ve bu görüntülerin var olduğunu duyacak olsalar, ellerine geçirmek için her şeyi yaparlardı.

Bilgisayarı açıldığında Hunter hemen Erica'nın e-postasını buldu ve ekli iki dosyadan ilkinin üzerine çift tıkladı: Katilin korkutucu maskesi.

Ne kadar korkunç ve mide bulandırıcı görünse de maske neredeyse silikondan yapılmış bir sanat eseri idi. Dudağının sağ köşesinden başlayıp yanağı boyunca sağ kulağına kadar devam eden yarık sanki gerçek et üzerinde daha yeni

açılmış bir kesik gibi görünüyordu. Neredeyse gerçekten kan gelecekmiş gibi. Maskenin keskin ve kanla kaplı dişleri yarı insan yarı hayvan dişine benziyordu, fakat oldukça gerçekçiydi. Açıktaki altçene kemiği ve burun son derece detaylıydı, kan kırmızı rengi lens takılmış gözlerle beraber sanki bir şeytana aitmiş gibi gö...

O anda gördüğü şey tüm vücudunu sarsacak kadar yoğun bir adrenalin dalgasının damarlarına hücum etmesine ve kalp atışının hızlanmasına neden oldu.

Seksen Üç

Brian Caldron'un Bay J'ye verdiği adres kendisini Monrovia'nın uç bölgesine, San Gabriel Dağları'nın eteklerine götürdü. Meşe ağaçlarının gölgesi altında uzanan kaldırımıyla bir yerleşim alanında bulunan eğimli yol ölüm sessizliği içindeydi ve Bay J'nin buna itirazı yoktu. Durup etrafı incelemek için beş dakika boyunca bir ağacın altında mola verdi. Gecenin o saatinde ikisi dışında kalan diğer tüm evlerin ışıkları sönüktü. Bunlardan biri onun aradığı evdi.

Bay J siyah ceketinin kapüşonunu kafasına geçirdi, parmaklarını kütürdetti ve 915 numaraya doğru yürümeye başladı. Normal bir hızda yürüdü. Ne çok hızlı ne de çok yavaş. Gıcırtı yapmayan siyah ayakkabılarından en ufak bir ses gelmiyordu. Eldivenli elleri ceplerindeydi. Ceplerinde daha önce de yanında olan aynı Sig Sauer P226 Legion marka silahı ve büyükçe bir avcı bıçağı taşıyordu.

Eve yaklaşırken aniden arkasına döndü ve sokakta hâlâ hiçbir hareket olmadığından emin oldu. İkna olan Bay J, ön bahçeden geçerek arka bahçeye açılan yan kapıya yöneldi. Kapının kilidi eskiydi ve ahşap da fazla dayanıklı değildi.

Sağlam bir tekme kapıyı rahatça açardı, fakat Bay J gü-rültüden kaçınmak istiyordu. Kapıya tırmanıp diğer tarafa geçmesi sadece beş saniyesini aldı.

Evin dikdörtgen biçimindeki arka bahçesi sadece çim bir alandan ibaretti; ne havuz ne bahçe ne çiçekler ne bir sundurma, hiçbir şey yoktu. Bay J sessizce arka veranda-ya adım attı, mutfığa bakan kare pencerenin altından geçip sırtını arka kapının solunda kalan duvara dayadı. İçeride de, dışarıda da ışık yoktu, bu da tüm verandayı karanlık altında bırakıyordu. Verandanın iki adım aşağısında yerde sigara izmaritleri ve zıvanalarla dolup taşmış bir kül tablası duruyordu. Bay J tam da kapıya el atmayı deneyecekken mutfığın ışıkları açıldı. Sırtını tekrar duvara dayayıp bekledi.

Buzdolabı kapağının açılıp kapandığını duydu.

Bir çevir-aç kapağın sesini duydu.

Ardından arka kapı açıldı.

Bay J bekledi.

Veranda ışıkları yanmadı.

Dışarıya çıkan adam Cory Russo değildi ama yine de Bay J'nin kavgaya tutuşmayı istemeyeceği kadar uzun ve yapılıydı. Karanlıkta saklanmaya devam ederken sağ cebinden susturuculu silahını çekti.

Adam kül tablasının olduğu yere doğru geçti ve verandanın kenarına oturdu. Üstünde marihuana kokusu vardı. Kolları Bay J'nin hayatında gördüğü en kıllı kollardı. Gömleğinin cebinden işaretparmağı kalınlığında sarılmış bir esrarlı sigara çıkardı. Sigarayı yaktı ve öyle bir duman çekti ki Bay J sonu gelmeyecek sandı. Adam dumanı ağzından geri verirken Bay J harekete geçti.

Adam onun geldiğini hiç fark etmedi.

Tam birasından bir yudum alacakken Bay J enseesine silahının namlusunu dayadı.

“Sana birkaç soru soracağım,” diye fısıldadı adamın sol kulağına. Sesi bir rahibinki gibi sakın ama bir talim çavuşunki kadar da sertti. “Ya başını öne eğerek ya da yana sallayarak cevap vereceksin. Eğer başka bir hareket yapmaya kalkarsan, egecek veya sallayacak bir kafan kalmaz, anlaşıldı mı?”

Adam baş ve işaretparmağı arasında tuttuğu koca sigarasıyla başını bir kez öne eğdi.

“Russo evde mi?” diye sordu Bay J.

Adam tereddüt etti.

Bay J tabancasının horozunu kaldırdı. “Russo evde mi?”

Adam başını eğdi.

“Yalnız mı?”

Adam başını eğdi.

“Uyanık mı?”

Adam başını eğdi.

“Salonda mı?”

Adam kafasını salladı.

“Yatak odasında mı?”

Adam kafasını salladı.

“Banyoda mı?”

Adam başını eğdi.

Bay J gülümsedi. Banyoda olan birine yaklaşımdan daha kolay bir şey yoktu.

“Teşekkürler ve iyi geceler,” dedi Bay J.

Daha kaşlarını çatmaya bile fırsat bulamadan, adamın kafasının arkasına silahının kabzasıyla vurdu Bay J. Bunu daha önce defalarca yapmış olduğundan tam

olarak nereye vuracağını ve ne kadar kuvvet uygulayacağını biliyordu.

Adam acı içinde bir “ah”la birlikte kendinden geçmiş bir şekilde öne doğru yığıldı.

Bay J adamın sigarasını söndürüp parmaklarını kütürdetti ve bir fare sessizliğiyle eve girdi.

Seksen Dört

Hunter gözlerini kısarak ekrandaki görüntüye baktı, ardından gözlerini art arda birkaç kez kırıştırdı.

“Bu da ne böyle?” Sanki kendinden şüpheyeye düşmüş gibiydi ama hayal görmüyordu. Orada bir şey vardı. Katilin gözlerinde Hunter’ın tüylerini diken diken eden bir şey vardı.

Çoğu insan gözlerin “ruhun aynası” olduğuna inanır. Hunter buna inanıp inanmadığından emin değildi. Bu katilde bir ruh olup olmadığından bile emin değildi. İnandığı şey, bildiği şey gözlerin o insanın kişiliği hakkında çok şey ortaya çıkarabileceğiydi. Hatta insanın kimliğini bile ortaya çıkarabilirdi.

Hunter masanın üzerinden öne doğru eğilerek yüzünü ekranın birkaç santim uzağına kadar yaklaştırdı.

“Leke mi bu?” diye sordu boş olan ofisine karşı yüksek bir sesle.

Ne olup olmadığını söylemek için yine de fazla küçüktü.

Hunter’ın eli bir roket gibi fareye gitti. Çift tıklamalarla ekranda katilin sadece gözleri kalana kadar görüntüyü orijinalinin on katı boyutuna getirdi. Gözlerini bir kez daha kırıştırdı, heyecanlandığını hissetti.

Gördüğü şey bir leke değildi.

“Vay canına!”

On kat büyütülünce resmin çözünürlüğü düşmüştü ama Hunter’ın renk ayarlarıyla oynamasına bile gerek kalmamıştı. Siber suçlardan Dennis Baxter’ı aramasına veya görüntüyü Adli Bilişim’e yetiştirmesine gerek kalmamıştı, çünkü işte oradaydı. Sol gözünün iç köşesinde, gözyaşı kanalı ve iris arasındaki kısmın ortalarında, küçük ama çok belirgin, neredeyse tam bir ters kalp şeklinde olan bir kan pıhtısıydı.

Hunter yine de bunu hayalinde canlandırmadığından emin olmak için kullandığı bir filtreleme uygulamasını açtı. Bir uzman değildi, fakat bir görüntünün çözünürlüğünü artırabilecek kadar bilgi sahibiydi. Gördüğü şeyden tam anlamıyla emin olması bir dakikadan az zamanını aldı.

Hunter oturduğu yerde gözlerini bilgisayar ekranına dikmiş şekilde donakaldı. Bunun sebebi gerçek hayatta büyüklüğü üç milimetreden daha fazla olamayacak bir kan pıhtısıydı.

Fakat boğazının düğümlenmesine, kalbinin çılgınca güm güm atmasına neden olan şey, bunun ters kalp şeklindeki kan pıhtısını ilk görüşü olmadığı gerçeğiydi.

Hunter bunu daha önce de görmüştü.

Seksen Beş

İki kişinin de göz akının tam olarak aynı yerinde aynı şekilde bir kan pıhtısı olması ihtimali altı milyonda birdi. Hunter bunu araştırmak zorunda kalmıştı.

Sandalyesini masasından uzaklaştırdı, ayağa kalkarak bir iki adım geriye gidip tekrar ekrana baktı.

Bacaklarının titrediğini hissedebiliyordu.

“Nerede? Bunu daha önce nerede gördüm? Nerede?” Beynini hatırlamaya zorladı ama bu onun daha önce kontrol etmeyi hiç başaramadığı bir organıydı. Kavrama yeteneği her zaman üst seviyede olmuştu, hatta çocuk yaşlarda bile. İnsanlar, eşyalar, bulunduğu yer, resimlerle benzeri şeylerin en ufak detaylarına dikkat ederdi. Buna karşın fazla yükten korkan beyni “fazlalık” olarak algıladığı bu verileri bilinçaltına iterdi. Bir kere oraya itilen bilgileri tekrar hatırlamak pek de eğlenceli bir oyun değildi. Bunun yanında Hunter’ın karşısında ikinci bir zorluk vardı; son birkaç gündür, hatta son birkaç saattir gördüğü yüzlerin sayısı bir hayli fazlaydı. Dennis Baxter’dan istediği sahte sosyal medya hesapları geldikten sonra, Hunter günün geri kalanını

sosyal medya sitelerini gezinerek geçirmişti. Kurbanların sayfalarıyla başlamıştı. Tüm fotoğraflarına bakmış ve son iki yıl içindeki tüm iletilerini taramıştı. Bu bitince katilin telefonla aradığı kişilere geçmiş ve onların sayfalarında da aynısını yapmıştı. Bu daha fazla resim, daha fazla ileti demekti. Bunun ardından da kurbanların ortak arkadaşlarının olup olmadığını incelemişti.

Hunter aslında tam olarak ne aradığından emin değildi, fakat katilin kurbanları hakkındaki bilgileri sosyal medya aracılığıyla elde ettiğinden emindi ve şayet şanslıysa gözüne bir şey takılabilirdi. Sonuç bir resim yığınıydı, fakat Hunter içlerinden birinde o ters kalp şeklindeki kan pıhtısını görmüştü. İçlerinden birinde katili görmüştü. Bundan emindi.

Hunter bunu yapmanın kolay bir yolu olmadığını biliyordu. Her şeye tekrardan bakmak zorunda kalacaktı. Derin bir nefes aldı, gerinerek sertleşmiş kaslarını rahatlattı ve tekrar bilgisayarının başına geçti.

Sandalyesine gömülüp tuşlara basmaya başladı. Sağ dirseğiyle masanın kenarında duran dosyalara sürtününce dosyalar aşağı düştü. Sayfalar ve fotoğraflar ayağının altında her yere dağıldı. Hunter eğilerek uzandı, ama eski bir raporu eline aldığı sırada, başı döndü.

“Vay canına,” diye mırıldandı neredeyse donup kalmış bir halde, çünkü yanılmış olduğunu o an fark etmişti. Hem de çok yanılmıştı.

Hunter o ters kalp şeklindeki kan pıhtısını internetteki bir fotoğrafta görmemişti.

Bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Seksen Altı

Bay J elinde susturuculu Sig Sauer'iyile boş mutfakđı geçti ve salona açılan kapının yanında durakladı. Işıklar kapalıydı. Bir an için kulaklarını açıp dinledi, ama etraftaki tek ses mutfakđın bir köşesine itilmiş eski bir buzdolabının kesintisiz uğultusuydu. Kapının köşesinden etrafa bir göz atarak bir sonraki hamlesini düşündü.

Salon küçük ve az eşyalıydı ve bu da işini kolaylaştırıyordu, çünkü salonun diğer tarafındaki kısa koridora ulaşması gerekiyordu. Hızlı ve sessiz beş adımdan sonra oraya ulaşmıştı. Cory Russo'dan hâlâ bir iz yoktu.

Bay J önünde uzanan koridoru inceledi. Üzerinde dört kapı vardı, ikisi sağda, biri solda ve sonuncusu da koridorun en sonundaydı. Tıpkı sağdan ilk kapıda olduğu gibi koridorun sonundaki kapı da ardına kadar açıktı ve içerisinin ışıkları kapalıydı. Diğer iki kapı kapalıydı, fakat soldakinin alt kısmından parlak bir ışık sızıyordu.

Bay J koridora adım attı ve sırtını sol taraftaki duvara verdi, sonra da yana doğru dört adım atarak kapıya ulaştı. Nefesini tutup kulağını kapıya dayayarak dikkatli bir şekilde dinledi. İçeride kesinlikle biri vardı.

Bay J sırtını duvardan ayırıp kapının tam önünde yerini aldı. Derin bir nefes alıp havayı ciğerlerinde birkaç saniye tutmadan alışkanlıktan önce sola, sonra sağa baktı. Yere sağlam bir şekilde yerleştirdiği sol bacağından kuvvet alarak kapı koluna öyle kuvvetli bir tekme savurdu ki çerçevesinin tamamı içine göçtü. Tuvalette oturup porno dergi karıştıran Cory Russo korku içinde yerinden geriye doğru öyle bir sıçradı ki kafasını arkasındaki duvara vurdu ve az kalsın bayılıyordu. Dergi yere düştü. Russo yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle klozetin üzerinde tekrar doğruldu.

“Selam koca adam,” dedi Bay J silahının namlusunu Russo’nun alnına dayayarak. “Ne dersin, göğsüme tekrar tekme atmak ister misin?”

Bay J’nin üzerindeki kıyafetler, daha önce Russo’nun kapısını çalarken giydikleriyle tamamen aynıydı.

Russo, Bay J’ye baktı, kafasını çarptığı için hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydı. “Kahretsin.” Bir an için bakışları çıplak ayaklarına kaydı. “Bu çok haysiyetsizce.”

“Öyle mi dersin?” Bay J ancak o zaman içerideki kokuyu aldı. “Lanet olsun, az önce çürümüş hayvan leşi mi çıktı senin içinden?”

“Ne?” Russo bunun şaka yapmak için iyi bir zaman olduğunu sanmıyordu.

“Seni bulacağımı söylemiştim, değil mi?” dedi Bay J.

Russo kaşlarını çattı.

“Maskesizken o kadar da pişkin değilsin bakıyorum, değil mi?”

Russo’nun gözlerindeki bakış sertleşti. Onu dış görünüşünden hâlâ tanıyamamıştı ama sonunda Bay J’nin neden bahsettiğini anlamıştı.

Seksen Yedi

Bilinçaltındaki bir hatıranın tekrar bilinç yüzeyine çıkması hemen her şey tarafından tetiklenebilirdi; bu bir resim, bir ses, bir koku, bir yer, bir isim... herhangi bir şey olabilirdi ve Hunter'm kafasının içinde olan da buydu işte. Eğilip yerdeki dağılmış dosyalara elini uzattığında gözüne bir laboratuvar raporu çarptı. Sayfanın üst kısmındaki bir şey, dosdoğru zihninin içinde aradığı o hatıraya giden yolu açtı. Bu gerçekten de gözleriyle yakaladığı bir detaydı, fakat beyni bunu gereksiz olarak değerlendirip doğrudan bilinçaltına yollamıştı, ama artık bu detayı bir fotoğrafta görmediğini biliyordu.

Peşinde olduğu hatıra Hunter'ın umduğu gibi zihnine yavaş yavaş süzülmemişti. İki trenin çarpışması gibi ani ve şiddetli bir şekilde gelmişti aklına. Bir saniye önce ortada hiçbir şey yokken bir saniye sonra... işte oradaydı. Gözler, kan pıhtısı, yüzü.

"Mümkün değil," diye mırıldandı Hunter zihninin içindeki hatırayla mücadele ederken, çünkü bu hatıra ona katilin yanında bulunmuş, onun gözlerinin içine bakmış ve aynı havayı solumuş olduğunu söylüyordu.

Hunter yandaki dosya ve fotoğrafları boş verip bilgisayar ekranının solunda duran mavi bir dosyaya uzandı. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi.

Tekrardan ekranındaki büyütülmüş görüntüye baktı ve katilin gözlerini yeniden inceledi. Kafasının içinde hatırası ve sebep birbiriyle çelişmeye başlamıştı, fakat Hunter'ın iyi bildiği bir şey varsa o da sebep ve vahşi bir cinayet arasında nadiren bir bağlantı olduğuydu. Yine de zihindeki bir hatıra yeterli değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı ve bunu hemen yapmalıydı.

Hunter resim görüntüleme programını simge durumuna çekip başka bir uygulamayı açtı. Program yüklendiğinde mavi dosyada bulduğu ismi girip "enter" tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra o şahsın kişisel dosyası vesikalık bir fotoğrafıyla birlikte ekranındaydı.

Hunter ilk olarak fotoğrafı büyüterek o kişinin gözlerine baktı.

Kan pıhtısı yoktu.

Görüntüyü daha da büyüttü.

Orada değildi, ama Hunter biliyordu ki kan pıhtısı insanın gözünde herhangi bir zamanda ve farklı nedenlerle ortaya çıkabilirdi. Tek gereken, kişinin maruz kalacağı bir çeşit darbe sonucu göz akını kaplayan dokunun arkasındaki hassas damarların patlamasıydı.

Hunter'ın baktığı fotoğraf yedi yıl önce çekilmişti. Kan pıhtısı o tarihten sonra herhangi bir zamanda ortaya çıkmış olabilirdi.

Tüm bunları bilmesine rağmen Hunter şüphe duymaya başlamıştı. Acaba bir ipucu için öylesine umutsuzca çırpınıyordu da bir fanteziyle beyni ona oyun mu oynuyordu?

Bu gayet mümkündü, o kadarını biliyordu, fakat neden bu kişi ve bu hatıra kafasında bu kadar canlıydı?

Hunter fotoğrafı simge durumuna getirip şahsın kişisel dosyasına geri dönerek sayfalardaki bilgileri taramaya başladı; isim, adres, doğum yeri, medeni hali vesaire, fakat duraklamasına neden olan üçüncü sayfadaki o şeyi görene kadar hiçbir şey çıkmadı. Bir kazayla ilgiliydi.

“Dur bir saniye... Ne?”

Sayfanın başına geri döndü ve daha yavaş bir şekilde tekrar okudu. En iyimser tanımla zayıf bir bilgiydi ama ona spesifik bir arama yapabilmesi için birkaç detay vermişti. Merak içindeki Hunter tam da bunu yaptı.

Arama sonucu ortaya çıkan dosya çok da uzun değildi, fakat içerdiği bilgiler ve fotoğraflar Hunter’ı iki nedenden dolayı şok etmişti. Birincisi tüm bu olayların yıkıcı üzüntüsü bir insanın hayatını değiştirebilecek kadar yoğundu. İkincisi eğer Hunter katil konusunda haklıysa, bu onun tetikleyicisi olmuş olmalıydı.

Dosyayı ikinci kez okuduğu sırada, Hunter’ın aklına aniden o öğleden sonra gezindiği sosyal medya sitelerinden birinde gördüğü birkaç fotoğraf geldi.

Boğazı düğümlendi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldandı. Kafasında oluşan o çılgınca teoriden daha o anda şüphe etmeye başlamıştı.

İnternet tarayıcısını çabucak açtı ve aynı sosyal medya sitesine tekrar giriş yaptı. Bu sefer kimlerin sayfalarına bakacağını çok iyi biliyordu. Körlemesine gitmiyordu.

İlk fotoğrafı bulması beş dakikasını aldı ve bulduğunda da ofis duvarlarının üzerine üzerine geldiğini hissetti.

“Bu o olamaz.”

Şaşkınlık içindeki Hunter bir başkasının profiline girdi ve “fotoğraflar” sekmesine tıkladı. İçlerinden aradığını bulana kadar ekranı aşağı doğru kaydırarak fotoğrafları taradı.

“Aman Tanrım!”

İki farklı sayfadan gelmesine ve birbirini tanımayan iki farklı insana ait olmasına rağmen iki fotoğrafın da teması aynıydı.

“Delilik bu.”

Hunter’ın kalbi deli gibi atıyordu, fakat daha işi bitmemişti. Şu anda üç kurban vardı, yani üç farklı insan ve araştırılacak üç farklı sosyal medya hesabı.

“Haklı çıkayım deme Robert,” dedi kendi kendine arama kutusuna üçüncü ve son ismi yazarken. “Sakın haklı çıkayım deme.”

Sayfa açıldı ve Hunter doğrudan “fotoğraflar” sekmesine tıkladı. Küçük resimleri avını arayan bir aslan gibi taradı. Kırk, altmış, yüz resim ve hâlâ bir şey çıkmamıştı. Orada değildi. Yüz on, yüz yirmi, yok. Çılgınca teorisi, çılgınca bir teori olarak kal...

“Yok artık.” Duvarlar daha da yakınlaştı. Parmağını fareden çekti ve resimlerden yalnızca bir tanesine gözlerini dikti.

“Hayır, hayır, hayır.”

Resmi açtı.

İşte oradaydı. Az önce gördüğü iki fotoğrafla da aynı içeriğe sahip bir fotoğraf.

Hunter bilgisayarının başından kalktı ve ofis içinde dolaşmaya başladı. Kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Kafatasının alt kısmında bir baş ağrısı başlamıştı.

Duvardaki saat 01:54'ü gösteriyordu.

Zihni yorulmuştu. Bitkin düşmüştü demek daha doğrudu aslında. O sırada Hunter eve gidip uykuya dalmayı her şeyden daha fazla istedi, fakat asıl soru şuydu, acaba uyuyabilecek miydi?

Fotoğraf panosunun önünde durdu ve tüm fotoğraflara uzun uzun baktı. Kurbanların, görüntülü arama kurbanlarının ve suçun tüm vahşetini gözler önüne seren olay yerinin fotoğraflarına baktı. Her yerde eksik parçalar vardı, fakat Hunter o parçaları odanın etrafında dolanarak veya masasının başında oturarak bir araya getiremeyeceğini biliyordu.

Yapacağı bir sonraki şeyi düşündü.

Geniş düşün Robert dedi zihninin derinliklerinden gelen bir ses. Geniş düşün.

Seksen Sekiz

Hunter'ın evi bulması zor olmadı. Burası ön cephesi tuğlayla döşenmiş iki katlı bir aile eviydi. Ön bahçesi gayet bakımlı, çitleri ise gayet muntazam bir şekilde döşenmişti. Verandaya zayıf, sarı bir ışıltı yayan loş bir ışık dışında ev tamamen karanlıktı.

Kapı zilinin kenarındaki notta “çalışmıyor” yazıyordu. Hunter kapıyı sağlam vuruşlarla üç kere çalıp bekledi. Ses çıkmadı. Tekrar denedi, bu sefer biraz daha sert vuruşlarla. Hâlâ ses yoktu. Verandadan inerek geri çekildi ve kafasını kaldırarak eve baktı. Ne yanan bir ışık ne bir hareket ne de bir ses vardı.

Burada ne arıyorsun Robert? Eve gitmelisin. Zihninin “bilinçli” tarafı onunla konuşmaya karar vermişti. İç sesine pek ilgi göstermedi. Ön bahçeyi çevreleyen çitlerin üzerinden atlayarak sol taraftaki pencereyi yokladı, kilitliydi, ayrıca kapalı perdeler de içeriği görmesini engelliyordu. Sağ taraftaki pencereden de daha iyi bir sonuç çıkmamıştı.

Bu bir işaret Robert. Evine git. Bilinçli tarafı tekrar devreye girdi.

Hunter evin sağ tarafından çevresini dolandı ve karşısına buzlu camlı geniş bir pencere çıktı. Buzlu camın içinden fazla bir şey göremiyordu, tek görebildiği mutfığa açılıyormuş gibi görünen kapıydı.

Hunter durup kısa süreliğine seçeneklerini değerlendirdi, sonra da ceketini çıkarıp yumruğunun etrafına sardı. Önce sola, sonra sağa baktı. Ortalık sessiz ve sakindi. Nefesini tutup bacaklarını sabitledi ve buzlu cama güçlü bir yumruk patlattı. Cam boğuk bir çarpma sesiyle parçalandı. İçgüdüsel olarak Hunter tekrar etrafına bakındı. Ortam hâlâ sessizdi.

“Harika,” dedi kendi kendine. “Zorla girme ve ardından evi izinsiz arama. Yüzbaşı buna bayılacak.”

Hunter cebinden çıkardığı lateks eldivenleri giydi ve elini kırık camdan içeri sokarak kapının kilidini açtı. Tabanca kılıfından kalem şeklindeki fenerini çıkarıp içeri girdi.

Karanlık mutfığı çabucak geçip kendini salona attı. Salon genişti, dekorasyonunda hem antikalar hem de modern mobilyalar kullanılmıştı. Buranın güney ucunda bulunan merdivenler ikinci kata çıkıyordu. Hunter yukarıya sonra bakmaya karar verdi.

Madem içeridesin Robert diye sordu kendi kendine. Söyle bakalım, gerçekten ne arıyorsun? Herhangi bir fikrin var mı? Salonun diğer tarafındaki kapıya yöneldi. Kapıdan geçince karşısına içinde deri koltuklar, pelüş kilimler ve yüksek bir kitaplığın bulunduğu bir çalışma odası çıktı. Odanın tamamen cam pencereyle kaplı doğu cephesi evin arka bahçesine bakıyordu. Hunter kitaplardan bazılarının başlıklarına göz attığında midesinin düğümlenmeye başladığını hissetti. Tıp, elektronik, mekanik mühendislik veri

teknolojisi, hukuk, adli psikoloji, adli soruşturma ve polis prosedürleriyle ilgili kitaplar vardı.

“Görünüşe göre araştırmayı seviyor,” dedi Hunter. Kitaplığın diğer tarafındaki ahşap kapıyı fark edip üst kattaki odaları kontrol etmek için oradan ayrılmak üzereydi ki kapının alt kısmından cılız bir ışığın sızdığını gördü. Dikkatlice yaklaşıp kulağını kapıya dayayarak bir süreliğine dinledi; kapının diğer tarafından alçak sesli bir uğultu geliyordu.

Hunter kapıyı yokladı, kilitli değildi. Kapı kolunu çevirdiğinde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ensesinde rahatsız edici bir karıncalanma duygusu hissetti, sanki bir şeyle ilgili onu uyarmaya çalışıyordu. Bu sefer içindeki bilinçli sesi dinlemeye çalıştı, ama o ses diyeceğini demiş ve çoktan ortadan kaybolmuştu.

Hunter silahını çekti.

Kapı tek bir gıcırtyla açıldı. Ardında bir tür bodruma inen, dar basamaklı beton bir merdiven uzanıyordu. Basamaklar Hunter’ın kafasının üzerindeki kablodan sarkan bir ampulle aydınlatılmıştı. Hava rutubetliydi ve etrafı küf kokusu sarmıştı. Merdivenlerin alt kısmında başka bir kapalı kapı vardı.

Hunter basamakları birer birer iniyordu. Ayağını ters bir şekilde basıp kaymamak için son derece dikkatli ilerledi. Yarı otomatik tabancasını daha da sıkı kavradı ve aşağıya vardığında, gözleri iki kapı arasında birkaç defa gidip geldi. Bir süreliğine hiç kımıldamadı ve etraftaki sesleri dinledi. Hâlâ duyabildiği tek şey, bir sonraki kapının ardından bir yerlerden gelen o alçak sesli uğultuydu.

Hunter alnını silah tutan elinin üstüyle silerek kapı kolunu yokladı, kilitli değildi. Kapıyı itti ve sadece içeri bir göz

atabileceği kadar açtı. Artık fenerine ihtiyacı kalmamıştı. Kapının diğer tarafında geniş bir bodrum alanı uzanıyordu. Sağıyla solundaki duvarlar raf üniteleriyle kaplıydı. Tüm raflar değişik boyutlardaki kutularla ağzına kadar doldurulmuştu.

Hunter iki dakika boyunca kılını bile kıpırdatmadan ve nefesini mümkün olduğunca kontrol altında tutarak gözlemledi. Bir şey yoktu. Herhangi bir hareket de yoktu. Derin bir nefes alarak parmağını tetiğin üzerine sabitleyerek içeri girdi.

Geniş bodrum katı tavanda birbirine paralel şekilde duran iki floresan lamba tarafından aydınlatılıyordu. Uğultu sanki odanın karşı tarafındaki raf ünitesinin arkasından geliyor gibiydi.

Hunter ileriye doğru küçük adımlarla ilerledi. Attığı her adımda, sanki bir komando timinin hedefindeymiş gibi, etrafını tekrar tekrar kontrol ediyordu. Aslında bu kadar raf ünitesi ve kutunun içinde bir mayın tarlasında da yürüyor olabilirdi.

Ensesindeki karıncalanma hissi daha da yoğunlaştı. Onuncu adımından sonra sol tarafındaki bir şey Hunter'ın gözüne takılınca durdu. Gözlerini duvara monte edilmiş büyük panoya doğru dikti.

Tam olarak neye baktığını fark ettiğinde damarlarındaki kan buz kesti.

“Ooo... lanet olsun...”

Seksen Dokuz

Cory Russo hâlâ gözlerindeki sert ifadeyle Bay J'ye dimdik bakıyordu.

Bay J de sakın gözlerle ona baktı, silahının namlusu hâlâ Russo'nun alına nişan almış vaziyetteydi. Bay J, Russo'nun gözlerindeki cüretkâr bakışa ya da yüzündeki meydan okuyan sırtışa aldırmadı. Bunu daha önce pek çok kere görmüştü. Aslında hoşuna gidiyordu, çünkü biliyordu ki yakında, hem de çok yakında o bakış, o sırtıma, o “sert çocuk” havası kaybolup gidecekti. Onun yerini müthiş bir korku ve bitmek tükenmek bilmeyen yalvarma ve gözyaşları alacaktı.

Bay J cebinden küçük boyutlarda bir fotoğraf çıkardı.

“Onu hatırladın mı?”

Russo fotoğrafa üç saniyeden daha kısa baktı. “Hayır, o kaltağı daha önce hiç görmedim.”

Bay J doğrudan Russo'nun gözlerine bakıyordu. Bakışlarında tanıdık bir ifade gördü. Bu, yalan söyleme ifadesiydi.

“Öyle mi?”

Russo da gözlerini ona dikti.

Bay J tekrar sormadı. Sadece tabancasının tetiğini çekti. Dokuz milimetrelik mermi Russo'nun sol kulağını sıyrıp

arkasındaki beyaz fayansta patlayarak havaya fayans parçacıkları ve toz saçtı. Bay J bilerek ıskalamıştı.

Russo şimşek hızıyla eliyle kulağını kapadı.

İşte olmuştu. O küstah sırtıma kaybolmuş, sert çocuk imajı unufak olmuştu. Gözyaşları da yakında dökülmeye başladılar.

“Bu da ne böyle adamım?” diye bağırdı Russo. “Sen aklını mı kaçırdın?”

Tetiği bir kez daha çekti. Kurşun bu sefer Russo’nun sağ kulağını sıyırdı. Daha fazla fayans parçası ve toz havaya karıştı.

Diğer el de yukarı kalktı. “Lanet olsuuuuuuun. Ne yapıyorsun sen? Dur be adam. Dur.”

Bay J bir şey demedi. Sadece parmağıyla fotoğrafı işaret etti.

“Tamam, adamım, tamam,” dedi Russo. “Fakat yanlış adamı yakaladın. O benimkilerden biri değildi.”

Bay J bu cevabı biraz tuhaf buldu. “Seninkilerden biri mi? Basit İngilizceyle konuşmaya başlasan iyi edersin.” Silahının namlusuyla Russo’yu dürttü.

“Evet adamım, benimkilerden biri değil o,” dedi Russo yeniden. “Toby’ninkilerden biri olması gerekiyordu.” Çenesi hafifçe yana kaydı.

“Hayır. Hâlâ mantıklı gelmiyor,” dedi Bay J.

Russo, Bay J’nin gözlerindeki kararlılığı görmüş, bir kere daha ateş etmek üzere olduğunu anlamıştı.

“Bekle, bekle!” diye bağırdı ellerini teslim olmuşçasına kaldırarak. “Şöyle yaptık, adamım,” diye başladı Russo titremeye başlayan sesiyle. “Onunkileri ben, benimkileri o gözetlerdi, sonra da topladığımız bilgileri değiş tokuş yapardık. Kasabanın karşı yakalarında oturduğumuz için kimsenin bizi o kadınlarla ilişkilendiremeyeceğini düşünmüştük. Onun gecelerinde kalabalık yerlerde vakit geçirip

oradakilerin beni hatırlamalarını sağlardım, anlarsın ya? Benim gecelerimde de aynısını o yapardı.” Russo durakladı ve başıyla fotoğrafı işaret etti. “Ama Toby ona gitmedi adamım. Onu gözetleyen bendim, evet. Ona kadının fotoğrafını ve diğer bilgileri verdim, ama Toby oraya hiç gitmedi adamım. Henüz gitmedi. O daha... sırada bekliyordu.”

Bay J şaşırıp kaldı. O sırada yanlış adamı yakaladığını fark etmişti. Cory Russo lanet olası biriydi ama Cassandra’yı öldüren aşağılık o değildi. Russo ve esrarkeş arkadaşı Toby yakalanmamak için kurnazca bir plan tasarlamış olan iki rezil tecavüzcüydü. Şüphesiz ki Russo bir tesisatçı olarak hafta içinde birçok eve girip çıkıyordu. Toby’nin de benzer bir işi olmalıydı ve o da aynısını yapıyordu. Sonra da birbirleri için kurbanlar seçiyorlardı, muhtemelen sapkınca bir kritere dayalı olarak yapıyorlardı bunu. Bilgileri değiş tokuş ettikten sonra bir gün belirliyorlardı. Russo, Toby’nin onun için seçtiği zavallı bir kadına tecavüz ederken, Toby de bar ya da park gibi birçok insanın bulunduğu bir yerde vakit geçiriyor ve insanlar tarafından fark edildiğinden emin oluyordu. Eğer kurban işlenen suçu ihbar ederse ki Bay J Birleşik Devletler’de tecavüz kurbanlarının yüzde ellisinden daha azının saldırıyı ihbar ettiği gerçeğini biliyordu, soruşturma ekibinin Toby’nin kapısını çalma ihtimali vardı, fakat Toby’nin suç günü veya gecesi nerede olduğunu onaylayabilecek görgü tanıkları olurdu. Toby kadınlara tecavüz ettiği esnada da süreç tersine işliyordu.

Bay J’nin kalbine yeni bir nefret hissi yayılmaya başladı.

“Zaman aralığı neydi?” diye sordu Bay J. Öfkesine rağmen ses tonu değişmemişti.

“Ne?”

“Zaman aralığı. Kurbanın seçilmesi ve saldırı arasındaki süre ne kadar?”

Russo sessiz kaldı.

Büyük hata. Bay J üçüncü kez çekti tetiği. Bu seferki Russo'nun sağ elinde patlamıştı. Duvara kan ve et parçaları sıçramış, kurşun birkaç kemiği kırıp iki parmağını da koparmıştı. Kopan parmaklar seramik kaplı zemine düşmüştü.

Russo geriye doğru atıldı ve duvara çarptı. Suratı acıdan buruşmuştu ve parçalanmış elinden kanlar akıyordu.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.” Russo'nun sol eli, sağ elinden geriye kalanlara yöneldi. “Sen aklını mı kaçırdın? Sen lanet bir polissin adamım. Bunu yapamazsın.”

“Zaman aralığı.”

“Altıyla sekiz ay arası beklerdik adamım. Altıyla sekiz ay.” Russo'nun ağzından tükürük aktı. “Seni dava edeceğim aşağılık herif. Bu yaptığından dolayı tüm polis teşkilatını dava edeceğim. O lanet rozetine şimdiden elveda diyebilirsin, duyuyor musun beni?”

“Göründüğün kadar aptalsın, bunu biliyor muydun?” dedi Bay J. “Sana bir şey sorayım. Bu borunun, silahımın ucundaki bu uzantının ne olduğunu biliyor musun?”

Russo'nun yüzündeki acı dolu ifadenin yerini şaşkınlık aldı.

“Biliyor musun, bilmiyor musun?”

“Evet, lanet bir susturucu, ne olmuş yani?”

Şimdi sırtan Bay J'ydi. “Ortalıkta susturuculu silahla dolaşan kaç tane polis tanıyorsun?”

Russo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kurşun gözlerinin tam ortasından girdi.

Bay J mutfak kapısından evi terk ederken hâlâ yerde bilinçsiz halde yatan Toby'nin yanında durdu.

Sakince Toby'nin kafasını iki elinin arasına aldı ve hızlı ama sert bir hareketle soldan sağa çevirerek boynunu kırdı.

Doksan

Hunter on iki sütuna bölünmüş büyük bir organizasyon şemasının önünde durdu. Her sütun temsil ettiği kişinin resmiyle başlıyordu. Sekiz kadın ve dört erkek vardı. Her resmin altında, resimdeki kişi hakkında her türlü bilgiyi içeren birer kâğıt vardı; isim, adres, yaş, telefon numarası vesaire. Her kâğıdın en sonunda şu yazıyordu: “Soru sorulacak.” Resimlerdeki on iki yüzden üçünün üzerine kırmızıyla “X” çizilmişti. Bu üç surat artık Hunter için çok tanıdıktı, fakat bir terslik vardı, bu yüzler “görüntülü arama katili”nin üç kurbanına da ait değildi.

Hunter panodakilerin fotoğraflarını incelerken birden hasta gibi hissetti ve midesi altüst oldu, çünkü haklı çıkmıştı.

Panodaki fotoğrafların hepsi sosyal medya sitelerinden indirilmişti. Hunter’ın ofisindeyken baktığı fotoğrafların tıpatıp aynısıydı.

“Bunu daha önce nasıl fark edemedim?”

Klik.

Yarı otomatik bir silah horozunun çekilme sesi Hunter’ın bir iki metre arkasından gelmişti.

“Yerinde olsam o silahı yere bırakırdım Dedektif.”

Hunter adamın sesini tanıdı. Kasları gerildi ve parmağıyla da H&K Mark 23’ünün tetiğini sıkıca kavradı.

“Gerçekten de yeteri kadar hızlı olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu katil sanki Hunter’ın düşüncelerini okurcasına.

Katil, Hunter’ın hem çok iyi bir nişancı olduğunu hem de çok atik olduğunu biliyordu, fakat kendi kurşununun ona ulaşmasından önce Hunter’ın arkasını dönüp ateş etmek gibi bir numara yapamayacağını düşünüyordu.

“Silahını yere at,” diye tekrarladı katil ses tonunu değiştirmeden, “yoksa kafanı havaya uçururum. Elimde kendisini tanıdığından emin olduğum üç elli yedilik bir Magnum var ve bu da kafanı omuzlarından *tamamen* ayırır. Beyninin parçalarını duvardan topladıktan sonra, kimliğini ancak ya parmak izinden ya da DNA’ndan tespit edebilirler.”

“Sen bunu oldukça iyi bilirsin Nick,” dedi Hunter. “Ne de olsa bu senin uzmanlık alanın, değil mi? Parmak izi.”

Dr. Slater’ın ekibindeki parmak izi uzmanı ajan Nick Holden gülümsedi. “Davet edilmeden bodrumuma geldiğine göre, kim olduğumu anladığın açık. Bunu nasıl başardığını merak ettim doğrusu, çünkü hiçbir hata yapmadığımı biliyorum, ama bu konuya birazdan geleceğiz. Şimdi, silahını yere at, yoksa bu konuşmanın sonu çok kötü bitmek üzere, en azından senin için öyle.”

Hunter gözlerini kapayıp kendine küfretti. Bodruma yalnız başına girmesi bir hataydı. Az önceki karıncalanma hissi-
sine güvenmeliydi. Yardım çağırmalıydı. Bodrum katında çok fazla raf ünitesi vardı, dolayısıyla da birinin arkasına saklanabileceği çok fazla yer. Tek başına tüm alanı güvenlik

altına aldığından emin olmasına imkân yoktu. Yapması gereken yanında bir SWAT timi getirmektir.

Her şey için biraz fazla geçti artık.

“Kollarını iyice yana aç Dedektif. Silah sol işaretparmağından sarksın.”

Bodrumda çok fazla raf ünitesi var ve birinin arkasına saklanabileceği çok fazla yer, bu her ikisi için de geçerliydi. Eğer Holden rafların arkasına saklanabiliyorsa Hunter da saklanabilirdi... en azından öyle düşündü.

Kafasını oynatmadan gözlerini hızlıca önce sola, sonra da sağa kaydırды. Kendisine en yakın raf ünitesi solundaydı, ama o da iki metre kadar uzağındaydı; kurşunun kafasını uçurmadan ya da sırtında greyfurt büyüklüğünde bir delik açmasından önce ulaşabilmesi için fazla uzaktaydı.

“Yeterince hızlı olup olmadığını hâlâ merak ediyorum Dedektif?” diye sordu Holden. “Neden bir denemiyorsun, böylece anlamış oluruz. Ben paramı kendime yatırıyorum. Bu bahse girmek ister misin?”

Cevap gelmedi.

“Kollarını yana aç Dedektif,” diye tekrarladı Holden. “Silah sol işaretparmağından sarksın. Yap hemen.”

Hunter boyun eğmekten başka bir seçeneğinin olmadığını biliyordu. Derin bir nefes alıp söyleneni yaptı.

“Şimdi silahı sola doğru at. Elinden öylece bırakma, ileriye at ve beni gerçekten de ileriye attığına inandır.”

Hunter hareket etmedi.

“*Hemen Dedektif.*”

Elinde üç elli yedilik Magnum tutan bir adamı kızdırmak, koşullar ne olursa olsun bir hata olurdu. Elinde üç elli yedilik Magnum tutan bir seri katili kızdırmak ise düpedüz aptallıktı.

Hunter bileğini kuvvetlice savurunca silahı ileriye uçtu. Yerde bir iki metre boyunca seken silahı en son bir raf ünitesinin yanındaki karton bir kutunun üzerine düştü. Hunter gözleriyle takip etti.

“Kollarını açık tut Dedektif,” dedi Holden. “Eğer kollar aşağı inerse sen de inersin, hem de kafandan ayrılmış olarak. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Hunter yine de arkadan vurulup vurulmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Katilin kaybedecek neyi vardı ki? Şimdiye kadar üç kişiyi öldürmüştü zaten ve “ölüm panosu”na göre sırada dokuz kişi daha vardı. Hunter’ı da listeye eklemek bir şeyi değiştirmezdi.

“İtiraf et Dedektif...” Holden sonunda sessizliğini bozdu. Hunter onun biraz sola doğru kaydığını sezebiliyordu. “Çalışmamdan etkilendin, öyle değil mi?”

Hunter görmemişti ama Holden başıyla panoyu işaret etmişti.

“Buna ‘etkilendim’ der miydim bilemiyorum Nick.” Kalbi hızla atmasına rağmen Hunter sesini belli bir tonda ve hızda tutmayı başarıyordu. “Midemi bulandırdı demek daha doğru olurdu.”

Ardından gelen sessizlik Hunter için dayanılmazdı. Aca-ba yanlış kelime seçimleriyle kaderini kendi mi çizmişti?

“Bunun nedeni anlamamış olman Dedektif.”

Hunter bu sefer cevap verirken daha dikkatli davrandı. “Anlayacak ne var ki Nick?”

Holden’a sürekli olarak ilk ismiyle hitap etmesinin basit bir sebebi vardı; cümlelerinin arasına subliminal bir mesaj

yerleştirmeye çalışıyordu. Holden'ın bilinçaltında kendisini bir düşman değil de bir arkadaş olarak algılamasını sağlamaya çalışıyordu. O konuşurken Hunter da önündeki panodan gözlerini ayırmıyordu. Panoya baktıkça daha fazla noktayı birleştiriyordu kafasında.

“Sen... masum insanları kendilerine yakın olan birini öldürerek *cezalandırıyordun*. Sevdikleri birini öldürerek.”

Üzerlerinde kırmızı “X” işareti olan yüzler katilin üç kurbanına da ait değildi. Telefonla aradığı kişilerin yüzleriydi; Tanya Kaitlin, John Jenkinson ve Erica Barnes. “Görüntülü arama katili”nin *gerçek* hedefi onlardı.

“Masum?” diye sordu Holden neredeyse alaycı bir ses tonuyla. “Her bir sütunun en üstündeki fotoğrafa baktın mı?”

“Baktım,” diye itiraf etti Hunter.

“Peki, yaptıkları şeyi göremiyor musun?” Holden'ın sesi hâlâ sakindi ama Hunter öfkenin yavaşça kendini belli etmeye başladığını hissedebiliyordu.

“Evet, görebiliyorum.”

Hunter'ın ofisindeyken hakkındaki haberi okuduğu kaza Holden'la hedefleri... kurbanları arasındaki bağlantıyı oluşturuyordu. Tüm bu işkencenin, tüm bu cinayetlerin ardında yatan sebep buydu.

Kaza üç buçuk yıl önce Kuzey Los Angeles, Lancaster'da meydana gelmişti. Gece saat iki civarı Ford Fusion marka mavi bir otomobil Sierra Otoyolu'nda ilerliyordu. Burası Los Angeles'ı Mojave'ye bağlayan iki yönlü bir otoyoldu. Güney yönüne giden araba kuzey yönüne doğru akan trafiğin içine dalıp S serisi bir Saturn'le kafa kafaya çarpıştı. Ford Fusion'ın içinde bulunan çift yirmili yaşlarının başlarındaydı ve hemen oracıkta öldüler. Saturn'de ise

dört kişilik bir aile vardı: Nicholas Holden; on senelik eşi Dora ve dokuz yaşındaki Julie ve yedi buçuk yaşındaki Megan olmak üzere iki kızları. Nicholas Holden o trajik kazadan sağ kurtulan tek kişiydi.

Hunter ofisindeyken Kaza Soruşturma Birimi'nin hazırlamış olduğu rapora kolaylıkla ulaşmıştı. Olayı soruşturan dedektifin vardığı sonuca göre kazanın nedeni Ford Fusion'ın sürücüsünün dikkatini yola vermemesiydi. Olaya şahit olan başka bir araç sürücüsünün ifadesine göre, bunun nedeni araç hızla yol alırken, sürücünün cep telefonunu kullanarak erkek arkadaşıyla birlikte "selfie" çekmesiydi.

Holden'in panosundaki fotoğrafların hepsi de aynı tema üzerineydi; direksiyon başındaki kişilerin arkadaş ya da aileleriyle beraber çekti oldukleri "selfie"lerdi bunlar.

Tanya Kaitlin'in fotoğrafı Hunter'in ofiste gördüğünün aynısıydı. O ve Karen Ward'un yüzlerinde büyük bir gülümseme vardı ve bu sırada Tanya cep telefonunu kol mesafesinde tutuyordu. Yolcu tarafındaki pencereden görülebilen görüntü kayması, arabanın hareket halinde olduğunu şüpheyeye yer vermeyecek şekilde gösteriyordu.

Benzer bir fotoğraf da Bay J tarafından çekilmişti. Karısı Cassandra yüzünde bir gülümsemeyle yolcu koltuğunda oturuyordu. Arka koltukta oturan oğlu Patrick her ikisine de parmaklarıyla tavşan kulağı yapıyordu.

Erica'nın araba sürerken çektiği fotoğrafta Erica Barnes ve kız kardeşi Dr. Gwen Barnes takındıkları komik yüz ifadeleriyle poz veriyordu.

"Birleşik Devletler'deki her dört trafik kazasından birinin sürücünün cep telefonunu kullanması sonucu olduğunu biliyor muydun?" Holden'in sesi daha da öfkeli çıkıyordu. "Her dört kazadan biri Dedektif."

Hunter bu istatistiği biliyordu, fakat sessiz kaldı. Kolları yorulmaya başlamıştı.

“O gece tüm ailemi kaybettim,” diye devam etti Holden. “Otuz altı yaşındaki karım ve iki kızım. Büyüğü dokuz, küçüğü yedi yaşındaydı. Hepsi öldü, çünkü aptal bir kadın otobanda giderken selfie çekmeye karar vermişti ve böylece fotoğrafı Facebook sayfasına koyabilecekti. Şimdi bu adil mi sence?”

Yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu; sosyal medya siteleri. Onları internette aramasının sebebi buydu.

“O gece ben de hayatımı kaybettim Dedektif,” dedi Holden. Sesindeki öfke gitmişti. “Yaşamak için her şeyim varken, güzel bir eşim ve iki muhteşem kızım varken bir anda hepsi gidivermişti. Hayatımın anlamı kalmadı birden. Kalbimin uğruna atacağı bir şey kalmamıştı hayatta.”

Bir başka sıkıntı verici sessizlik yaşandı.

“Kazadan sonra,” diye devam etti Holden, “altı ay hastanede yattım, sonra da bir senemi bu dünyada tekrar var olmak... tekrar bir şeylere tutunabilmek için harcadım. Yaptığım her şeyi bir robot gibi yaptım, hiçbirisi bir anlam taşımıyordu. Benim için hayat artık bir boşluktan başka bir şey değildi.”

Hunter, sesinden Holden’ın tekrar yer değiştirdiğini fark etti. Bu sefer hafifçe sağa doğru kaymıştı.

“Aldığım tüm terapiye rağmen hiçbir şey hemen her gün bana işkence eden o yıkıcı düşünceleri durdurabilecek gibi görünmüyordu. Bu düşünceler başkalarına karşı değildi, kendimle ilgiliydi. Ailem olmadan sanki artık bu dünyaya ait değilmişim gibiydi. Fakat hayat ne ironik, değil mi Dedektif? En sonunda bu yıkıcı düşüncelere yenik düşüp hayata artık daha fazla tutunamayacağıma karar vermişken

hayatımı değiştiren bir şeye şahit oldum. Bir kafede oturmuş, bu işi bitirmenin en iyi yolunu düşünürken bir arabanın kaldırımında kucağında çocuğuyla yürüyen bir kadını czdiğini gördüm. Kazanın sebebi sürücünün dikkatinin dağılmasıydı. Peki, neden dikkatinin dağılmış olduğunu tahmin etmek ister misin?”

Hunter cevap verme ihtiyacı duymadı.

“Doğru. O lanet telefonuyla oynuyordu.”

Holden’in son cümlesi ağzından öyle öfkeli bir tonda çıkmıştı ki Hunter onun tetiği çekmek üzere olduğunu düşündü.

“Anne hayatta kaldı ama çocuk öldü. Sürücü yardım etmek için durmadı bile.”

Ardından gelen sessizlik uzun sürdü.

“O gün gördüğüm şey ve bana hissettirdikleri, içimde yeni bir şeyin ateşlenmesine yol açtı.” Holden’in sesi yeniden duygusuzlaştı. O anda aniden fark ettim ki bir şeylere tutunmayı gerçekten de bırakmalıyım. Her şeyi bitirmek için değil, tekrardan hayata dönmek için. Uğruna yaşanacak bir şey bulmuştum artık.”

“Böylece planlamaya başladın,” dedi Hunter boşlukları doldurur gibi.

“Böylece planlamaya başladım,” diye onayladı Holden. “İşime geri dönmek kolaydı. Terapistim bunu yapmam için beni aylardır zorluyordu. Onun da her zaman söylediği gibi, benim için en iyi olan şey bir şeylerle meşgul olmak, zihnimi dolu tutmaktı. Tüm gün evde oturmak, şüphesiz ki aklımın boş düşüncelerle dolmasına neden olurdu ve içinde bulunduğum ruh halinde bu benim için hiç de iyi olmazdı. Muhtemelen kazayla ilgili hatıraları deşerdim ya da daha kötüsü kafamda o yıkıcı düşünceleri

harmanlardım ki bunu, danışmanımın haberi olmadan ailemin cenazesinden beri yapıyordum zaten. Nihayet bir şeylerle meşgul olmanın ve işime geri dönmenin benim için iyi olacağı konusunda aynı fikirde olduğumu ona söyledüğimde bunu büyük bir gülümsemeyle karşıladı. Ondan sonra gerçek iş başlamıştı.”

“Kurbanlarını bulma,” dedi Hunter gözlerini önündeki panodan ayırmadan.

“Doğru. Sosyal medya sitelerinde dolanıp hareket halindeyken araçta selfie çekip fotoğrafı sayfasına yüklemiş olan kişileri araştırdım.” Holden güldü. “Yükledikleri fotoğrafların yanı sıra insanların sayfalarında neleri paylaştığım bir görsen şaşarsın Dedektif. Kendileriyle, arkadaşlarıyla, aileleriyle ve daha birçoğuyla ilgili her türlü kişisel bilgiyi oradan edinebilirsin. Neyi beğenip beğenmediklerini, tercihlerini, hangi gün ve ne zaman nerede olacaklarını, ne bildiklerini, ne bilmediklerini, bilmeleri gereken ama bilmedikleri şeyleri öğrenebilirsin.” Neşeli bir kahkaha daha attı. “Sosyal medya siteleri, insanlar hakkındaki bilgileri bedavaya edinebileceğin bir açık pazar gibi ve insanlar bu bilgileri, başkalarının bulması için kendi özgür iradeleriyle oraya koyuyor.”

“Yani senin asıl hedefin selfie çeken insanlardı,” dedi Hunter. “Öldürdüğün değil, telefonla aradığın insanlar.”

“Tabii ki” diye itiraf etti Holden. “Onları öldürmek fazla kolay olurdu. Gösterinin amacı bu değildi.”

Gösteri, diye düşündü Hunter. Holden cinayetlerini böyle mi görüyordu?

“Bak, Dedektif, o kazada ölmeyi gerçekten de istedim ama onun yerine sıkışıp kaldım. Bunu biliyor muydun?”

Hunter bilmiyordu. Okuduğu raporların hiçbirinde bu bilgi yer almıyordu.

“Oturduğum koltuktan kurtulamadım.” Holden tekrar uzunca bir süre sıkıntılı bir şekilde durakladı. Konuşurken sesi ıstırap içindeydi. “Eşim ve büyük kızım hemen ölmedi. Bu neredeyse beş dakikalarını aldı. Hiçbir şey yapamadan gözlerimin önünde ölmelerini izlemek zorunda kaldım. Tam orada, çok yakınlarındaydım ama yerimden hareket edemedim. Onlara ulaşamadım.”

Hunter’ın kafasında yapbozun bir parçası daha yerine oturdu. Görüntülü aramaların sebebi buydu. Holden kurbanlarının, sevdiklerinin acı çekişini izlemelerini istemişti. Onları ölürken izlemelerini istemişti, tıpkı ailesi ölürken kendisinin yapmak zorunda kaldığı gibi. Onların çaresiz hissetmelerini istemişti, tıpkı kendisinin o gece hissettiği gibi.

“Kızımın sesini her gece duyuyorum Dedektif: ‘Baba lütfen yardım et... Anne lütfen yardım et.’” Holden’ın sesi çatallaştı. “Ne zaman gözlerimi kapasam onların yüzünü görüyorum. Bu kadar çaresiz olmanın nasıl yıkıcı bir his olduğunu anlıyor musun Dedektif?”

Sessizlik.

“ANLIYOR MUSUN?”

Hunter başıyla onayladı. “Suçluluk.”

Yapbozun bir parçası daha, soru-cevap oyununun nedeni. Holden’ın istediği sadece, tıpkı kendisinin de yapmak zorunda kaldığı gibi, kurbanların da sevdiklerinin ölmeden önce acı içinde kıvrandığını izlemeleri değildi. Ayrıca onlara sahte bir umut ışığı vadederek onları sevdiklerinin hayatını kurtarabileceklerine inandırıyordu, böylece kendi yaşadığı çaresizliği onlara da yaşatıyordu. Suçluluk

duygusunun yol açtığı şey gerçek acı, gerçek ruh çöküntüsüydü. Bunun sebebi, her şeyi değiştirebileceklerinin bilincinde olmalarıydı, tek yapmaları gereken basit bir soruya, cevabını biliyor olmaları gereken bir soruya doğru cevap vermektir. Holden, tıpkı kendisi gibi kurbanların da bu suçluluk duygusunu hayatlarının geri kalanı boyunca taşımasını istemişti.

Hunter kollarını daha ne kadar uzun süre havada tutabileceğinden emin değildi. Kollarındaki ağrı sağlıklı düşünmesine engel olmaya başlamıştı. Bir plana ihtiyacı vardı. Bir şeyler düşünmeliydi ve bunu hızlıca yapmalıydı.

“Nasıl öldüklerini bilmek ister misin Dedektif?” diye sordu Holden. “Yani ailemin?”

Konuşmaya devam etmesini sağla diye düşündü Hunter. *Konuşmaya devam etmesini sağla.*

“Nasıl?”

“Julie,” dedi Holden, “büyük kızım, eşimin arkasında oturuyordu. Çarpışmayla birlikte bir mermi gibi öne fırladı ve emniyet kemeri takılı olmasına rağmen kafası önündeki yolcu koltuğuna yapıştı.” Kısa bir süreliğine duraksadı. “Kademeli kırığın ne olduğunu biliyor musun Dedektif?”

Yapbozun son parçası da yerine oturduğunda Hunter gözlerini kapadı. Holden’ın öldürme yöntemleri.

“Evet... biliyorum.”

“O küçücük kafatası bu kırıklarla darmadağın oldu. Beyni on üç yerinden delindi.” Holden sanki boğazına bir şey takılmış gibi öksürdü.

Hunter dikkatini verdi.

“Megan,” diye devam etti Holden, “küçük kızım, tam arkamda oturuyordu. Yüzü ve kafatası benim koltuğumla

ezildi bir mengene gibi. Çarpışma o kadar şiddetliydi ki oturduğum koltuk raylarından çıktı ve geriye doğru onun üzerine uçtu. Kaçmak için hiç şansı olmadı.”

Hunter’ın kol kasları büyük acı içindeydi, kollarını havada tutmak için fazla yorgundu, fakat mantıksal olarak eğer kendi kolları yorulduysa, Holden’inkiler de yorulmuş olmalıydı.

Hemen hemen sekiz dakikadır konuşuyorlardı. Üç elli yedilik yarı otomatik bir Magnum yaklaşık bir buçuk kilogram ağırlığındaydı. Sekiz dakika sonrasında silahı hâlâ Hunter’a doğrultmaya devam edebilmesi için daha da fazla efor harcaması gerekecekti.

“Eşim, Dora. En kötüsünü o yaşadı.” Holden tekrar durakladı, sanki bunu anlatması için derin derin nefes alıp vermesi gerekiyordu. “Çarpışmadan dolayı ön cam arabanın içine, ikimizin üzerine doğru patladı, fakat benim koltuğum yerinden çıkıp geriye doğru uçtuğu için darbenin büyük kısmını o aldı. Yüzü camlarla kesilmiş, tamamen paramparça olmuştu. Kan kaybından ölmesi yaklaşık beş dakika sürdü. Benimse yapabildiğim tek şey ona bakmak... bağışlamak... ağlamak oldu... fakat ona ulaşamadım. Ona ulaşamadım işte. Bebeklerime ulaşamadım.”

Hunter’ın son sözlerini söylerken sesi acı içindeydi ve sanki boğazı sıkılıyormuş gibi boğuk bir tondaydı. Hunter göremiyordu ama Holden’ın gözlerinin dolu dolu olduğuna şüphe yoktu.

Yaşlı gözler, yorgun kollar. Hunter, ya şimdi ya hiç diye düşündü.

Doksan Bir

Hunter, yüzünü Holden'a doğru çeviremediği için, tek şansının kumar oynamak olduğunu biliyordu... ve bunu pek bilinçli olmasa da yapmalıydı.

Beş dakikadır Holden'ı dikkatle dinliyor, ses tonunda bir çeşit bezginlik fark etmeye çalışıyordu. Bir an için bile olsa durumu lehine çevirecek bir şans için bekliyor ve umudunu koruyordu.

Yaşlı gözler, yorgun kollar.

Hunter kafasını hiç hareket ettirmeden bir kez daha sola doğru kaydırıp gözlerini. En yakın raf ünitesinden iki metre uzaktaydı; başarabileceğinden çok daha uzak bir mesafeydi bu... belki de değildi.

Ateşlenmeye hazır olan silahını Hunter'a doğrultmuş, hedefine dikkatle kitlenmiş olan Holden bu mesafeden ıskalayamazdı. Hunter bunu çok iyi biliyordu, fakat yaşlı gözler ve yorgun kollarının Holden'ın lehine olmadığı da açıktı. Eğer Hunter şansını deneyecekse bunu şimdi yapmalıydı.

Holden fark etmemişti, ama Hunter şimdiden ayağını yerleştirmişti bile. Artık iki ayağı da hafifçe sola doğru

dönüktü. Sağ ayak topuğunu yerden iki üç santim havaya kaldırdı ve o patlayıcı hamle için hazırlandı. Göz açıp kapayana kadar sağ bacağından aldığı tüm güçle kendini sola doğru attı, fakat koşmak yerine kendini yere atarak elinden geldiğince hızlı şekilde yuvarlanmaya başladı.

BAM.

BAM.

Holden'in bodrumu gibi kapalı bir alanda üç elli yedilik Magnum'un sesi top patlaması gibi çıkıyor, duvarlardan her yöne yankılanıyordu, fakat Hunter usta bir kumarbaz gibi hesaplamıştı hamlesini. Holden'in kaza sırasında yaşananları bu şekilde tekrar zihninde canlandırması onu aşırı duygulandırmıştı. Gözleri gerçekten de yaşla dolmuş, görüşü bulanıklaşmıştı. Silahının ağırlığını dengelemek ve gerilen kaslarını biraz olsun gevşetmek için, Holden'in silah tutan kolu ve tetik parmağı bir miktar gevşemişti. Sonuç olarak ilk atışım dikkatsizce ve iyi hedef almadan yapmıştı. Holden kafasını tekrar toplayıp ikinci kez ateş edinceye kadar Hunter neredeyse bir raf ünitesinin arkasına atmıştı kendini.

İkinci mermi Hunter'ı kıl payı ıskalayarak beton zeminde patladı ve havaya tozla çimento parçaları saçtı. Hunter geçici güvenliği için raf ünitesinin arkasına geçtiğinde hemen ayağa kalktı, fakat kafasını kaldırıp baktığında çaresizliğe kapıldı. Görünüşe göre yaptığı tek şey kaçınılmaz sonu biraz ertelemek olmuştu. Kafasını çeviremeyen Hunter, kaçış rotasını belirlemek için etrafına bakarken, gözlerini sola doğru ne kadar kaydırabiliyorsa o kadar görebiliyordu. Şimdi açıkça görünüyordu ki kaçmanın bir yolu yoktu.

Hunter kendini derme çatma bir koridora atmıştı. Bir tarafta tuğla duvar, diğer tarafta aralarında boşluk

bırakılmadan yerleştirilmiş sağlam raf üniteleri vardı. Hunter'ın buradan çıkmasının tek yolu koridorun sonuna kadar koşup en sondaki raf ünitesinin arkasına tekrar sığınmaktı, fakat ünite çok uzaktaydı. Holden ilk raf ünitesini aşyp tekrar ateş etmeden önce oraya ulaşamayacağını ve Holden'ın bu sefer ıskalamayacağını biliyordu Hunter.

Düşün, kahrolası, düşün.

Hunter yapabileceği tek şeyi yaptı. Tekrar kumar oynadı.

Holden, tam da Hunter'ın ondan beklediğini yapmıştı; Hunter'ın arkasına saklandığı raf ünitesine doğru koşturmuş, silahını doğrultup tekrar ateş etmeye hazırlanmıştı. Diğer taraftan Hunter onun beklediği şeyi yapmamıştı. Derme çatma koridorda en sondaki raf ünitesine doğru koşmamış, bunun tam tersini yapmıştı. Az önce geldiği yöne doğru koşmuştu.

Hunter'ın zamanlaması daha kusursuz olamazdı. Hunter'ın korkarak koridorun sonuna doğru koşturacağını düşünen Holden, raf ünitesinin köşesini dönerken Hunter bir seksen beşlik Holden'ın üzerine tüm gücüyle çullandı. Aralarındaki fark, Hunter'ın aksine, Holden'ın buna hazırlıklı olmamasıydı.

Hunter ileri doğru atılırken önde tuttuğu kafası dik bir açıyla Holden'ın göğsüne çarptı. Holden bir refleks hareketiyle tetiği çekti, fakat aldığı darbe öyle şiddetliydi ki vücudu bir iki metre geriye savrulmuştu. Silah tutan eli havaya doğru kalkmış, yanlış yöne doğru ateşlenen mermi tavana isabet etmişti. Sırtüstü düştüğünde silahının kontrolünü kaybetti. Yere düşen silah bir raf ünitesinin altında kayboldu. Kesilen nefesi ve kaburgalarındaki acıyla birlikte Holden beton zemine sırtüstü sert bir şekilde düştü. Tam da

o anda Hunter ve Holden göz göze geldi ve bir an için her şey yavaş çekimde ilerledi. Hunter, Holden'ın çenesindeki eğri büğrü yara izini görüp duraksadı. Bunu daha önce görmemişti. Bunu daha önce nasıl görmemiş olabilirdi? Kalın yara izi Holden'ın çenesinin bir başından başlayıp diğerine uzanıyor, sonra sol dudağının kenarından geçip yanağını takip ederek sağ kulağının hemen alt kısmında kayboluyordu.

Ofisteyken Holden'ın gözlerinin ona neden bu kadar çarpıcı görüldüğünü o zaman anladı; Hunter, Nicholas Holden'm yüzünü tam olarak hiç görmemişti. Sadece birkaç defa karşılaşmışlardı ve hepsinde de bir suç mahallindegilerdi. Holden'ın yüzünün yarısı taktığı maskeden dolayı hep kapalıydı, ayrıca tulumunun kapüşonu kafasını sıkıca sarıyordu, bu durumda Hunter'ın görebildiği tek şey Holden'ın gözleri olmuştu.

Holden neler olduğunu fark ettiğinde artık her şey için çok geçti... en azından kendisi için.

Hunter bir hamlede üzerine çıkıvermişti bile. Holden'ın sol şakağına attığı isabetli yumruk işi halletti.

Holden'ın dünyası karardı.

Doksan İki

On iki saat sonra

Emniyet Müdürlüğü Binası

Yüzbaşı Blake içeri girdiğinde Hunter da, Garcia da masalarında oturmuş, kâğıt işleriyle uğraşıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Yüzbaşı yarı şaşkın yarı kafası karışmış bir ses tonuyla. “Bu nasıl oldu? Lütfen biri bana anlatsın.”

Dedektiflerin ikisi de durup Yüzbaşı’ya baktı.

“Dün ofisimden ayrıldığımda,” diye başladı Yüzbaşı. “Elimizde iki kurbandan başka bir şey yoktu. Ne bir ipucu ne kurbanlar arasında bir bağlantı ne bir şüpheli, hiçbir şey. Basın ofisi kısa ama saçmalıklarla dolu, uzmanca hazırlanmış bir bildiri yayınlamaya hazırlanıyordu.”

Garcia gülümsemekten kendini zor aldı.

“Sakın başlama,” dedi Yüzbaşı parmağını ona doğrultarak.

“Ben bir şey demedim.” Garcia ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu.

“Bu olanlar dündü,” diye devam etti Yüzbaşı Blake. “Bugün buraya geliyorum ve görüyorum ki bir gece içinde sadece kurbanlarımıza bir yenisi eklenmemiş, ayrıca dava da çoktan çözülmüş bitmiş. ‘Görüntülü görüşme katili’

aşağıda kahrolası bir hücrede oturuyor. Ve anladığıma göre kendisi suç mahallerinde çalışmış olan bir adli uzman?” Yüzbaşı bir yandan kaşlarını yukarı kaldırırken diğer yandan da ellerini havaya doğru açtı. “Nasıl oldu da elimizde hiçbir şey yokken birkaç saat içinde olayı çözdük? Dün gece neler oldu?”

Garcia, Hunter’ı işaret etti. “Her şeyin sorumlusu Robert, Yüzbaşı’m. Başka kim olabilir ki? Ben hâlâ suç mahallindeki işleri hallediyordum.” Hunter’a attığı bakış küçük bir topluluğu susturabilirdi. “Neler olduğunu bildirmek için beni nezaketen bile aramadı. Ve düşünün, ben onun *ortağıyım*.”

“Neler olduğunu tam olarak ben de bilmiyordum.” Hunter’ın bakışları önce Garcia’ya, sonra Yüzbaşı Blake’e döndü, sonra da gece yaşananların nasıl geliştiğini anlatmaya başladı. Yüzbaşı’na Erica Barnes’ın telefonundaki ekran görüntüsünü ve katilin sol gözündeki ters kalp şeklindeki kan pıhtısını gösterdi. Ona aynı kan pıhtısını daha önce de gördüğünden ne kadar emin olduğunu, fakat onu nerede ve kimde gördüğünü, masasındaki bir dosyanın yere düşmesine kadar bir türlü hatırlayamadığını anlattı. Etrafa dağılmış kâğıt parçalarını toplarken gözü bir parmak izi raporuna takılmıştı.

Parmak izleri... parmak izleri... parmak izleri.

O sırada nihayet anlamıştı. Nicholas Holden bir parmak izi uzmanıydı.

Hunter, Yüzbaşı Blake’e Holden’in dosyasını incelemesinden, kazayı öğrenmesinden ve LAPT Kaza Soruşturma Birimi’nin hazırladığı rapora göz atmasından bahsetti.

“Yani sol gözündeki kan pıhtısı kaza sonucu oluşmuş,” dedi Yüzbaşı Blake. “Bu yüzden dosyasındaki fotoğrafta görmemiştin.”

“Doğru,” diye onayladı Hunter. “Travma sonrası oluşan yaranın izi ve gözündeki kanlanma. Dosyadaki fotoğraf bundan birkaç yıl önce çekilmişti.”

“Peki, ne zamandan beri adli tıp uzmanı olarak çalışıyormuş?”

“Yedi senedir. Kaza, kariyerine başladıktan üç buçuk sene sonra meydana gelmiş. Yaklaşık beş ay hastanede kalıp hemen hemen bir sene boyunca da terapi desteği aldıktan sonra işe geri dönmek için izin talep etmiş.”

“Yedi sene mi? Ve siz onunla hiç karşılaşmadınız mı?”
Yüzbaşı’nın bakışları iki dedektif arasında gitti geldi.

“Sadece birkaç defa Yüzbaşı’m,” diye söze girdi Garcia. “Hep suç mahallerinde karşılaştık, ayrıca maskesi hep takılı ve kafasında da her zaman tulumunun kapüşonu vardı.”

“Nasıl oluyor da sadece birkaç defa karşılaşıyorsunuz?”

“Önceden bir laboratuvar teknisyeniydi,” diye açıkladı Hunter. “Ve anlaşılan işinde çok iyiymiş. Ayrıca zekiymiş, çünkü kartlarını doğru şekilde oynamış. Bir yıl yedi ayını kurbanları hakkında bilgi toplayarak geçirmiş. Bu süre boyunca laboratuvar teknisyeni olarak kalmış. Sonunda planını uygulamak için hazır olduğuna karar verdiğinde, olay yeri inceleme ekibine katılmak için başvurmuş. Bu beş ay önceydi.”

“Akıllıca,” diye yorumladı Yüzbaşı.

Sonra Hunter, Kaza Soruşturma Birimi’nin rapor sonucunu okuduğunda ki raporda Holden’ın tüm ailesini kaybetmesinin sebebinin diğer araç sürücüsünün cep telefonuyla selfie çekmesi olduğu yazıyordu, kafasına bir şeylerin dank ettiğini ve Tanya Kaitlin ile John Jenkinson’ın sosyal medya sayfalarındaki araba kullanırken çekilmiş selfie’lerini

hatırladığını anlattı. Fotoğrafları hatırlamıştı, çünkü onları aynı gün görmüştü.

Her iki fotoğrafı da Yüzbaşı Blake'e gösterdi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Yüzbaşı. Nihayet olaylar arasındaki bağlantıyı kurmaya başlamıştı.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Hunter. "Dün geceki son kurbanınızı hatırladın mı?" Bilgisayar ekranında son bir fotoğraf açtı. Bu Erica Barnes ve kız kardeşi Dr. Gwen Barnes'ın araba kullanırken çektiği selfie'ydi.

Bir an için Yüzbaşı Blake ne diyeceğini bilemedi. Hunter ve Garcia gibi kendisi de tesadüflere inanan biri değildi.

"Peki, madem adamımızın Nicholas Holden olduğunu biliyordun," dedi Yüzbaşı en sonunda, "neden içeriye baskın yapmak için bir SWAT ekibi çağırmadın? Neden Garcia'yı aramadın? Neden oraya yalnız başına gittin?"

Garcia, Hunter'a tekrar o buz kestiren bakışlarıyla baktı. "Evet, neden ortağını aramadın?"

"Çünkü tüm teorim hatırladığım bir şey üzerine kuruluydu Yüzbaşı'm. Bunun kesin olduğundan ne kadar emin olsam da Holden'ın 'görüntülü konuşma katili' olduğuna dair elimde gerçek bir kanıt yoktu. Bundan dolayı onun sol gözünde de kalp şeklindeki aynı kan pıhtısından olup olmadığından emin olmam gerekiyordu, çünkü katilin kimliğini ortaya çıkarabilmek için elimizde bulunan tek gerçek delil buydu."

"Ha," diye güldü Garcia. "Şimdi de ona bu bilgiye ulaşmak için yaptığın planı anlat bakalım."

Yüzbaşı Blake sorgulayan gözlerle Hunter'a baktı.

"Bir planım yoktu aslında," diye başladı Hunter. "Ne yapacağımı pek bilmiyordum, fakat akıllara durgunluk veren

tüm o bilgiye bir saat içinde ulaştığımı biliyordum. Bu bilgi muhtemelen bize katilin kimliğini verecekti ve bunu onaylamak için öylece oturup sabaha kadar beklemek istemedim.”

“Böylece dosyadan bir parmak izi raporu çıkardı.” Garcia söz aldı. “Öyle ya da böyle Holden’in evine gitti.”

Yüzbaşı Blake, Garcia’nın neden bu kadar neşeli olduğunu anlamaya başlamıştı. “Oo, lütfen bana planının gecenin ikisinde bir şey hakkında uzman görüşü alma bahanesiyle kapısını çalmak olduğunu söyleme.”

Garcia’nın yüzündeki gülümseme daha da belirginleşti. “Tam da üstüne bastınız Yüzbaşı’m. Planı buydu. Çok akıllıca, sizce de öyle değil mi?”

Yüzbaşı güldü.

“Tamam, kötü bir plan olduğuna katılıyorum,” dedi Hunter. “Ama sonunda bir şekilde işe yaradı.”

Sonrasında Hunter, Yüzbaşı Blake’e Holden’in evine girişinden onu içeri tıkmasına kadar geçen sürede yaşananları anlattı.

“Panoda on iki kişi mi vardı?” diye sordu Yüzbaşı. Ses tonundaki neşe kaybolmuş, gözlerine tam bir şaşkınlık ifadesi yerleşmişti.

“Ürkütücü olansa,” dedi Hunter, “bu sadece bir başlangıçtı. O on iki kişiden sonra da durmayacaktı.”

Şok, yerini akıl karışıklığına bıraktı. “Ne?”

“Nicholas Holden’in beyni... sağlıklı düşünemiyor,” dedi Hunter. “Öfke, acı, suçluluk, hiç iyileşmeyen gönül yarası... bunların hepsi onun kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Bu durum onu içten içe yok ediyordu. Bununla başa çıkmasının tek yolu kendine bir çeşit kaçış noktası bulmaktı. Tüm o ıstıraptan, suçluluktan, öfkeden kendini kurtaracak

bir şey. Kendi deyimiyle hayatına yeni bir amaç, yeni bir anlam katacak bir şey.”

“Ve o da dünyadaki tüm sürücülerini ailesini öldürmekle mi suçlamaya karar verdi?” Ses tonundaki öfke açıkça fark edilebiliyordu.

“Hayır, her sürücüyü değil,” dedi Hunter. “Sadece araba sürerken selfie çektiklerine dair elinde kanıt olanları. Ona göre hepsi en az o Ford Fusion’ın şoförü kadar suçluydu, çünkü onlar da tüm ailesinin yok olmasına neden olan aynı şeyi yapıyordu.”

“Bu tek kelimeyle saçmalık.” Yüzbaşı kafasını salladı.

“Dünyanın her yerinde her gün oluyor Yüzbaşı’m,” dedi Hunter. “İrkçilik, cinsiyet ayrımcılığı, homofobi... hepsi sıradan şeyler. Holden’in da yaptığı buydu işte: kişisel tepkisini sıradanlaştırmak.”

Yüzbaşı Blake olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. “Konuşuyor mu?” diye sordu. “Onu sorguladınız mı?”

“Denedik,” diye onayladı Garcia, “fakat en başından beri avukat istiyor. Tek kelime etmiyor.”

“Ben de ondan bunu beklerdim,” dedi Yüzbaşı.

“Holden’in evinden bir saat kadar önce döndük,” diye bilgilendirdi Garcia, Yüzbaşı’ya. “Ekibimiz hâlâ orada ve yeni kanıtlar arıyor, fakat kesin olarak bildiğimiz bir şey varsa o da ‘ölüm panosu’ndaki o on iki kişinin sadece bir başlangıç olduğu. Onlar, sosyal medya sitelerini didikleme-ye başladıktan sonra bulduğu sadece birkaç kişi. Soracağı sorulara varıncaya kadar tüm planı hazırды. Adli bilişim uzmanları bodrum katında bulduğumuz iki dizüstü bilgisayarı az önce incelemeye başladı, yani Tanrı bilir, daha neler buluruz! Gerçi sırf kâğıda yazılmış notlarda bile en az beş kişi

hakkında daha bilgi topladığının kanıtlarını bulduk. Beş yeni kurban yani.”

“On,” diye düzeltti Hunter.

“Ne?” Yüzbaşı Blake tereddütlü gibiydi.

“Holden’in her bir cinayetinde iki kurban var,” diye açıkladı Hunter. “Biri öldürdüğü kişi, diğeri de psikolojik yıkıntıya uğrattığı kişi, hatırladınız mı? Hedefindeki şu esas kişi. Telefonla aradığı kişi.”

“Pekâlâ,” dedi Yüzbaşı Blake odayı neredeyse yarım dakikadır kaplayan sessizliği bozarak. “O hastalıklı bey-ninde masum insanları ailesinin ölümünden nasıl sorumlu tuttuğunu anlayabiliyorum. Görüntülü aramaları, soru-ce-vap oyununu, suçluluk, çaresizlik, bunların hepsini anlı-yorum, ama not bırakmak niye? Neden takipçilerin yön-temi?”

Hunter, Yüzbaşı’nın dikkatini resim panosuna doğru çekti. “Soruşturmamıza bir bakın Yüzbaşı’m. Sizce nereye doğru gidiyorduk?”

Yüzbaşı Blake sonunda anladı. “Yanlış yöne doğru.”

“Sağlıklı düşünemiyor olabilir ama o aptal değil,” dedi Garcia. “O bir adli tıp uzmanı. Nasıl çalıştığımızı detaylarıyla biliyor. Soruşturma prosedürlerini dışarıda-ki herhangi bir suçludan daha iyi biliyor. Bize, kurban-ların evinde bulduğumuz fiziksel notlar gibi gerçek bir şey verdi ve böylece bizi yıllarca bir hayaletin peşinde koşturacaktı.”

“Belki de sonsuza kadar,” dedi Hunter. “Erica Barnes’in ekran görüntüsü olmadan ona ulaşmamız ne kadar zaman alırdı bilemiyorum, tabii o da ulaşabilirsek. Holden hata yapmadı Yüzbaşı’m. Sadece şans bizden yanaydı.”

“En kötüsü de” dedi Garcia, “zamanı gelince şu ‘sağlıklı düşünememe’ savunmasını kullanacaklar. İstirabının, kalbindeki yaranın ve bunun gibi şeylerin, dış dünya ve etrafındaki insanlar konusundaki algısını çarpıttığını söyleyecekler. Aklını tam olarak kullanamadığı için böyle davrandığını iddia edecekler. Hepimizin çok sevdiği o kelimeyi kullanıp onun ‘deli’ olduğunu savunacaklar ve onu muhtemelen bir psikiyatri kliniğine gönderecekler.”

Yüzbaşı Blake kapıya doğru yöneldi. “Bu hâkime ve jüriye bağlı Carlos, biliyorsun. Bizi ilgilendirmez. Bizim işimiz onu yakalamak ve tekrar birilerini öldürmesini engellemekti ve biz de tam bunu yaptık. Tebrikler, harika bir iş çıkardınız.” Kapıyı açarken duraksadı. “Bütün o evrak işleri bittikten sonra ikinizin de biraz dinlenmesini istiyorum, anlaşıldı mı? İki günlüğüne izin yapın. Bu bir emirdir. Eğer önümüzdeki iki gün içinde herhangi birinizi bu binada görürsem, Compton’da park cezası kesmeye başlarsınız.”

“Bu karşı koymayacağım bir emir,” dedi Garcia, Yüzbaşı ofisten çıkarken.

“Benim de” dedi Hunter.

“İki gün izinli olduğumuza göre, neden akşam bize yemeğe gelmiyorsun Robert? Anna seni görmekten çok memnun olacaktır.” Bu sözlerin ardından, Garcia’dan sinsi bir gülümseme geldi. “Hatta istersen kız arkadaşını da getirebilirsin.”

Hunter ortağıyla göz göze geldi.

“Hani dün gece üzerinde rujuyla ortalıkta dolandığın o arkadaşın.”

Hunter da ona gülümsedi.

“Kim bilir, belki getiririm.”

Doksan Üç

Bir ay sonra

Kaliforniya 'da bir psikiyatri kliniği

Uzun ve geniş bir koridordu, tavanın orta kısmı boyunca tek sıra uzanan bir floresan lamba dizisi tarafından aydınlatılıyordu. Havada dolanan koku... karmaşıktı. Önce anti-septik kokusu geliyordu, sanki tüm mekân ciddi bir mikrop fobisi olan biri tarafından köşe bucak temizlenmişti. Fakat birkaç adımda bir değişik kokular da burnuna çarpıyordu, bazen kusmuk, bazen kan, bazen de ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Koku parlak koridor zemininden çıkıyor ve burnuna ulaşmadan önce bembeyaz duvarlara çarparak geri sekiyor gibiydi. Ne kadar iğrenç de olsa, koku onu pek de rahatsız etmedi.

Düz adımlarla sakince yürüdü. Geleli fazla olmamıştı ama şimdiden buradan nefret etmişti. Onun için iyi haberse yakında buradan ayrılacak olmasıydı.

Köşeyi döndü ve iterek açtığı ağır çift kanatlı kapıyı geçti. Kusmuk kokusu tekrar karşısına çıkmıştı, yüzüne bir tokat gibi çarpmadan önce sanki kapının arkasına saklanıp onun gelmesini beklemişti. Kokuyu önemsemedi, köşeden

bir kez daha döndü, en sonunda kalın, metal bir kapının önünde durdu. Kapının göz hizasında küçük bir cam penceresi vardı. O pencereden diğer tarafa bakmadı. Buna gerek yoktu. Sadece kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Nicholas Holden kafasını kaldırıp baktı. Yatağında uzanmış, elindeki derginin sayfalarını karıştırıyordu o sırada.

Adam elindeki kare şeklindeki kutuyu yere bıraktıktan sonra iki adam da birbirini kısa bir süreliğine süzdü.

“Sen de kimsin?” diye sordu Holden.

“Ben telefon ettiğin kişiyim,” diye cevapladı adam kapıyı arkasından kapatırken.

“Yanlış hücre dostum. Ben kimseyi aramadım.”

Bay J cebinden Cassandra’nın bir resmini çıkardı ve Holden’a gösterdi.

“Bundan emin misin?”

Doksan Dört

Ertesi gün, 08:24

Chatsworth Caddesi üzerindeki ikinci el bir araba galerisi ve Çin restoranı arasında sıkışıp kalmış küçük ve sıradan kafeydi. Büyük bir yer değildi, fakat lezzetli kahveleri ve iyi bir servisi vardı, ayrıca yabanmersinli krepleri de kesinlikle dikkate değirdi. Bay J, arkadan birinin yaklaşıp masasına iki adım kala durduğunu hissettiğinde, üzerlerine akçaağaç şurubu döktüğü üç krebin sonuncusunu az önce bitirmişti. Başını çevirdi ve Hunter'ı orada dikilirken gördü.

“Dedektif?” dedi şaşkın bir ifadeyle.

“Bay Jenkinson,” dedi Hunter karşılık olarak. “Kahvaltınızı böldüğüm için üzgünüm.”

“Yok, hiç de değil. Bitirmiştım zaten.” Bay J tabağını ileriye doğru itti. “Oturun lütfen.” Masanın diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti.

“Teşekkür ederim.” Hunter teklifi kabul etti ve oturdu.

Birkaç saniye boyunca ikisinin de gözleri birbirine kilitlendi.

“Size bir kahve ısmarlayabilir miyim Dedektif? Buranın kahvesi harikadır.”

“Hayır, almayayım, teşekkür ederim.”

Bay J Hunter’ın yüz ifadesini gözlemledi, fakat dedektif bir şey belli etmiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu.

Hunter kafasını sallamadan önce duraksadı. “Aslında resmi bir işle ilgili olarak geldim.”

“Tamam.” Bay J yine kusursuz bir oyunculuk sergiliyordu. Ses tonuna eklediği meraklı ifadenin dozunu iyi ayarlamıştı. “Nasıl... bir resmi iş?”

“Buraya sizi, karınızın cinayet soruşturmasındaki yeni bir gelişmeden haberdar etmek için geldim.”

Bay J kaşlarını çattı. “Yeni bir gelişme mi? Nasıl yani?” Merakı daha da arttı.

“Bildiğiniz gibi,” diye başladı Hunter, “Nicholas Holden mahkeme tarihine kadar bir psikiyatri kliniğine kapatılmıştı.”

“Evet.” Bay J dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Lütfen buraya o bok çuvalının kaçtığını bildirmek için geldiğinizi söylemeyin bana.”

“Hayır, kaçmadı.”

Bay J derin bir nefes verdi.

“Fakat artık mahkemeye de çıkmayacak.”

“Ne? Artık mahkemeye çıkmayacak demekle neyi kastediyorsunuz Dedektif?” Öfke ifadesi, ses tonlaması, gözlerinin fal taşı gibi açılması, hepsi kusursuzca uygulanmıştı.

Hunter, Bay J’nin yüz ifadesini gözlemlemeye devam ediyordu. “Artık mahkemeye çıkmayacak, çünkü dün gece hücrelerinde öldürüldü.”

“Öldürüldü mü?”

“Doğru.”

Bay J sanki bunun hakkında düşünüp taşınyormuş gibi davrandı. “Bundan nasıl emin olabilirsiniz Dedektif? O aşağın kolay yolu seçip kendini öldürmediğinden nasıl emin olabiliyorsunuz? Lanet olası korkak.”

“Bu bir intihar değildi,” diye temin etti onu Hunter.

“Peki, bunu nasıl bilebilirsiniz?”

“Çünkü suratının derisi yüzülmüş ve kalbi göğsünden çıkarılıp yere bırakılmıştı,” diye açıkladı Hunter. “Sabah onu bulduklarında fareler başına üşüşmüş haldeydi.”

“Fareler?”

Hunter başıyla onayladı. “Nereden geldikleri ya da hücreye nasıl girdikleri konusunda kimsenin bir fikri yok. Kliniğin daha önce farelerle hiç sorunu olmamış. Tahminimize göre onu her kim öldürdüyse fareleri de yanında getirmiş.”

“Fareleri yanında mı getirmiş?”

Hunter başıyla onayladı.

Bay J yüzündeki şok ifadesiyle arkasına yaslandı, gözlerini öylesine etrafta dolandırdı.

Hunter ayağa kalkmadan önce geçen birkaç sessiz saniye boyunca Bay J’yi gözlemledi. “Bilmek istersiniz diye düşündüm,” dedi. “Sanırım bunu gazetelerden ya da sabah haberlerinden öğrenmek yerine benden duymanız daha iyi.”

Hunter ayrılmak için çıkışa yöneldi.

“Dedektif,” diye seslendi Bay J.

Hunter tekrar ona doğru döndü.

“Şimdi ne olacak? Katilinin peşine düşecek misiniz?”

“Hayır.” Hunter kafasını salladı. “Kendisi halihazırda Kaliforniya Ceza Sistemi bünyesindeki resmi bir kurumda bulunuyordu. Suç kendi kurumlarının sınırları içinde

işlendi. Bu tarz suçları araştırmak için kuruluşun kendi müfettişleri var.”

“Gitmeden önce son bir şey daha.” Bay J, Hunter’ı tekrar durdurdu.

“Onu en başta nasıl buldunuz? Bunu bana hiç söylemediniz. Katilin kim olduğunu nasıl anladınız?”

Hunter son bir defa Bay J’yle göz göze geldi. Birkaç saniye boyunca ikisi de gözlerini kırpmadı.

“Gözleri,” diye cevapladı sonunda. “Bir katilin gözlerinde daima onu ele veren bir şey vardır.” Hunter, Bay J’ye hafifçe göz kırptı. “Kendinize iyi bakın... Bay J.” Hunter döndü ve kafeyi terk etti.

;

Teşekkür

Birkaç kişiye son derece minnettarım, çünkü onlar olmasaydı bu roman asla ortaya çıkmazdı.

Bir yazarın sahip olmayı düşünebileceği en iyi yayıncı olmanın yanı sıra gerçek bir de arkadaş olan yayıncım Darley Anderson'a ve mümkün olan her zaman ve her yerde, eserimin tanıtımına bitmez tükenmez çabalarıyla katkıda bulunan Darley Anderson Yayınevi'nin tüm çalışanlarına...

Simon&Schuster'daki editörüm ve edebiyat alanındaki koruyucu meleğim olan Jo Dickinson'a... Onun yorumları, tavsiyeleri, bilgisi ve arkadaşlığı olmadan asla yapamazdım.

Yayın sürecinin her aşamasındaki müthiş destekleri, inançları ve canla başla çalışmalarından dolayı Simon&Schuster'daki herkese.

İhtiyaç duyduğumda her zaman yanımda olan, tüm o berbat fikirlerimi, kitabın bölümlerini, paragraflarını ve benim mız-mızlanmalarımı dinleyen aşkım ve aynı zamanda en iyi arkadaşım Kara Louise'e... Bana katlandığın için teşekkür ederim.

En içten teşekkürlerim, uzun yıllardır verdikleri müthiş desteği benden esirgemeyen dünya çapındaki okurlarım için. Hepinize tüm kalbimle teşekkür ederim.